ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLTÓSÁGOSABB OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S A SZEGÉNY TEMPLOMOK FŐLSEGÉLYEZÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET MEGBIZÁSÁBÓL

SZERKESZTI

HORVÁTH REZSŐ

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZÁGOS KÖZÉPPONTI OLTÁR-EGYESÜLET

1916. XVII. ÉVFOLYAM

Szerkesztőség és kiadóhivatal Budapest, IX., Üllői-út 77.

BUDAPEST

STEPHANEUM NYOMDA R. T.

1916.

XVII. ÉVF. 1916. 1. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

Főt. P. Márton Bernát szentdomonkosrendi áldozópap egy kis füzetet adott ki «Szentgyónási és áldozási ájtatosság gyermekek részére» cimen. Egyes példány ára 6 fillér. 100 darab egyszerre 5 korona. Kapható a kiadónál: Vasváron.

A «Jézusom, örömöm» ujság egy példánya 6 fillérbe kerül. Csomagoknál a szállítási díjat is meg kell téríteni.

Az ujságdíjakat lehet egész évre is beküldeni. Aki külön, saját cimére akarja járatni e lapot, az küldjön be előre 1 koronát. (Egyévi előfizetés.)

Kis örökimádás cimen *dr. Tiefenthaler József* 15 gyönyörű, szentséglátogatást tartalmazó imakönyvet adott ki. Főképen ifjúságnak és eucharisztikus szövetségi tagoknak való. Magán és nyilvános szentségimádásoknál kitünő segédkönyv, melyből kórusban is lehet imádkozni. Ára 80 fillér. Rendelhető a pénz előleges beküldése mellett a Szent-István-Társulatnál (Budapest, IV., Kecskeméti-utca 2.), a Központi Oltáregyletnél (Budapest, IX., Üllői-út 77.) és a kiadónál (dr. Tiefenthaler József, Wien, IX., Boltzmanngasse 14).

Magyar Kultura. Társadalmi és tudományos szemle. (Megjelen havonként kétszer: 5-én és 20-án. Évi ára 12 korona. Budapest, VIII., Horánszky-u. 20. sz.) — Legújabb száma most jelent meg a következő gazdag és változatos tartalommal:

Tanulmányok: Nők a jogi pályán. Dr. Kmety Károly. — A kárpáti falvak renesszánsza. Stick Vilmos. — Az ősember szentélyei. Hajós József.

Tárca: Egy magyar hithirdető a Pombal-féle egyházüldözés rémnapjaiból. (Befejező közlemény.) Szittyai Dénes S. J. — És az Ige testté lőn. Gebhard Emil.

Pajzs és kard: A béke. B. B. — Levélszekrény. Fajfenntartás és a keresztény morál. B. B. — A munkásnép. r.

Szemlék és kritikák: Téli kiállítások. Ifj. Gonda Béla. — Könyvek: Chebot Ferenc: A váci egyházmegye történeti névtára. Dr. Liebner János. — Csanády László: Telkesi István. Dr. Juhász Kálmán. — Endrődi Sándor: A pálya végén. Dr. Kiss Szerafin. — Sebők Zsigmond: Színfoltok. k.

Szinház: A táncosnő. Z. — A kisasszony férje. Deák Viktor.

Napló: A szabadkőmívesség és kapitalizmus. B. K. — Rövid feljegyzések.

«Útmutató a magyarországi Oltáregyesület szervezésére» most jelent meg. Kapható: Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-ut 77. Ára 1 kor. 80 fill.

XVII. ÉVFOLYAM. 1916. JANUÁR. 1. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Vargha Damján:* Az Oltáriszentség az újévben. — *Dr. T. M.:* A karácsonyi Jézus. — *Dr. Wéber Pál:* Epifania. — *Csányi E. Medárd:* Vallomás. — *Blaskó Mária:* Bölcsek jövének napkeletről... — *Kozelka Jenő:* A szeretet Istene. — *Hamaj József:* Két levél. — *Gáspár János:* A lélekharang. — Szövetségi élet a tűzvonalban. — *Dr. Turchányi L.-né:* Aki az Úr Jézust kiszabadította. — *Feslő bimbók.* — *Oltáregyleti élet.* — *Kimutatás.* — A Budapesti Országos Központi Oltáregyesület 1915. évben meghalt tagjai.

Az Oltáriszentség az újévben.

Az Úr Jézus gyönyörűséggel lakozik közöttünk. Szeret itt lenni szentélyeinkben az oltáron, de kétségtelenül jobban szeret lenni az emberek szivében.

Az Úr Jézus egészen ismer bennünket. Tudja örömeinket, látja fájdalmainkat, megérzi reményeinket, megérti hitünket. Azokban a körülményekben szeret bennünket, ahogyan elhelyezett bennünket a földön, de csak akkor, ha mi is szeretjük Őt, ha mélységes imádással járulunk hozzá.

Az Úr Jézus — mondhatjuk — velünk együtt érez, velünk együtt örül, velünk együtt szenved, velünk együtt küzd, velünk imádkozik, velünk szomorkodik, munkálkodik és fáradozik. Hiszen «szeretet az Isten és aki a szeretetben marad, Istenben marad és Isten is őbenne». Szent gondolat ez, mely felemel, megszentel bennünket és boldoggá tesz.

És az Úr Jézus a jelen háború borzalmait is velünk szenvedi. Bátran fordulhatunk hozzá, bátran kérhetünk szívünk óhajtása szerint Tőle újabb kegyelmeket!

A legméltóságosabb Oltáriszentség az újévben is a mienk marad, mert Ő kitart velünk mindvégig, a világ végezetéig. Őt nem veszítjük el, ha mi nem akarjuk. Ő sokkal jobban szeret bennünket, mint mi Őt és Ő soha nem hagy el, soha nem vet meg bennünket. Csak mi ragaszkodjunk hozzá egész szívvel, egész lélekkel igazán és minden erőnkből, egész szivünkből, egész lelkünkből.

Vele kezdjük tehát az újévet is, melynek homályos bizonytalansága bensőséges aggodalommal tölthet el. A háború borzalmai ime — sajnos — megmaradtak a földön, velünk és közöttünk vannak; nem távoztak még

a földről. Itt tartja az emberi gonoszság, itt a kalmár számítás, itt a szenvedély. De meneküljünk ebben az újévben is a legméltóságosabb Oltáriszentséghez és méltán remélhetjük a jobb jövőt, a boldogabb újévet.

Az idei újévi emberi jókívánságoknak kevés értékük van, ha a fegyverekbe öltözött katonák millárdjait nézzük. És az öldöklőfegyverek ezrei gyilkot, halált rejtenek keblükben; folytonosan újabb eszköze készül a halálnak. Mi lesz velünk, ki bír velünk, ki ment meg minket ebben az újévben?

Az Úr Jézus a legméltóságosabb Oltáriszentségben egészen elég nekünk. Ő meg tud és meg is akar bennünket védelmezni, ha lelkes bizalommal menekülünk hozzá. Az újévben tehát kétséges helyzetünkben hozzá meneküljünk, benne bízzunk egyedül és legbiztosabban. Benne bízni, hozzá menekülni öröm és boldogság.

Igen nagy értéke van ennek a bizodalomnak; erős a hatása ennek a menekülésnek. Földön ember-ember ellen küzd, ember embert gyilkol, pusztít és üldöz; egyedül az Úr Jézus véd, oltalmaz, segít és boldogít egészen és minden kétséget kizáró biztonsággal.

Testünk hazája a föld, lelkünké a menny. Mindkettőben mellettünk áll védő karjával, erősítő kegyelmével, boldogító erejével az Úr! Ez a tudat az egyedül vigasztaló, egyedül megnyugtató ebben az újévben.

Magamat az Úr Jézusra bizom, neki ajánlom, hozzá menekülök. Ha életben maradok az újévben, neki köszönöm; ha meghalok, benne akarok kimulni. Ha szenvedés ér, az Ő isteni kegyelmeivel akarom azt elviselni úgy, amint ő akarja. A hivő katholikus nem pusztulhat el nyomorultan, nem veszhet el szerencsétlenül. A test halála csak nyereség, mert az eget kapjuk jutalmúl. Ó, bár lenne erőnk ennek igazi megértésére!

* * *

A magunk életének ilyen nemes biztosítása mellett ebben az újévben szigorú kötelességünk leszen drága hazánk védelmében dicsőségesen elhalt testvéreink lelkének a gondozása is az Úr Jézusban, az Oltáriszentségben.

Az Úr Jézus ugyan minket vár és szeret és azt akarja, hogy hozzámenvén, a magunk számára merítsünk bőséges szeretetéből lelkünk megmentésére; de óhajtva-óhajtja, hogy ezen nemesen tiszta egoizmus mellett az altruizmus erényét is gyakoroljuk. Hős testvéreink a csatatéren szép erény szolgálatában értünk küzdenek, szenvednek és halnak meg; óhajtja az Úr Jézus is, hogy mi is hozzunk javukra áldozatot. Ebben az újévben bőséges legyen imánk a purgatoriumban szenvedő testvérek

javára. Ne tartsunk semmi áldozatot soknak. Bármennyit tettünk értük, még mindig többet várhatnak és méltán óhajtanak és kérnek tőlünk.

Édes hazánk ezreket, milliókat költ — és helyesen — a megsebesült katonák gyógyulására, ápolására, gondozására, üdülésére. Felemel ez a tudat; épülünk rajta. *Értünk harcoló katonáinknak lelke is megér annyi áldozatot, amennyit a testükre fordítunk.* Sőt sokszorta többet!

A legméltóságosabb Oltáriszentség imádásában és magunkhoz vételében, a szentmiseáldozat felajánlásában ebben az újévben sokszor emlékezzünk meg katonáink lelkéről. A hős szeretet nem ismer határt! Legyünk nagylelkűek azokért, akik többet áldoztak értünk. Ők életüket adták, mi imáinkat, szenvedéseinket ajánljuk fel és magát az Úr Jézust! Ez szép erénygyakorlat, ez értékes és hasznos áldozat. Ezt várja az Úr Jézus is tőlünk!

Itt nem lehet túlzásba esnünk! És ha minden szent áldozást, minden szentmisét értük ajánlanánk fel, még mindig csak mi részesedtünk jóban. Mert míg méltán remélhetjük az Úr Jézus bőséges jutalmát nemes felebaráti szeretetünk fejében, addig másrészt ezek a lelkek kiszabadulván a purgatóriumból, bennünket jótevőiknek tekintenek és értünk állandóan imádkoznak az égben a szentek egyességének tana alapján. Ez pedig igen nagy dolog!

Az idei újév küszöbét ezzel a kettős gondolatkörrel lépjük át. Az Úr Jézusnál jobb helyen nem lehet bizalmunk; hős testvéreinket is Őbenne és Övele tudjuk igazán szeretni.

Vargha Damján.

◇◇◇

Azután száll tovább a lélek. A fényes, az aranyos, a nedvességtől megrepedt, a portól szürke tabernakulumok tűnnek föl szemei előtt. Christus heri et hodie et in sempiternum, mondja az apostol. Hát Krisztus itt is, ott is, tegnap is, ma is és mindvégig velünk az Eucharisztiában. Mindig csak reá bukkanunk.

Krisztus szeretetének *jugis memoria*-ja ez nekünk szent Tamás szerint nemcsak elvontan és jelképileg *állandó emléke* szeretetének, hanem valóságban és tényleg. Itt van az *állandósult és rögzített* isteni szeretet számunkra. A XI—XII. sz. theologiája szerette velős gondolatait összenyomott, rímben csengő mondásokba szorítani. Úgy találjuk gondolatait az Eucharisztiáról a IV. sz. theologiájával kapcsolatban: *sacramentum unitatis, vinculum charitatis,* azután: *sacramentum charitatis exemplum humilitatis.*[1] A szeretetnek sacramentumát, titokzatos eszközét és forrását ünneplik benne, nem csak azért mert a szeretet sugallta és alkotta, hanem mivel valóságban a szeretet, az *isteni szeretet szentsége.*

A szeretetnek, mint világot alkotó, létet fejlesztő isteni elemnek külön szentségre volt szüksége, melyben az isteni szeretet állandóan köztünk lakozik. *Az Isten szeretet* szent János szerint, a quo omnis paternitas nominatur, mondja szent Pál: az a szeretet, melyből minden szerető, ápoló atyai gondoskodás forrásozik a léttel és lénnyel szemben mely csak boldogságot és jóságot szór mindenhová, ahová elhat. Ez az isteni szeretet Krisztuson át és Krisztus által köztünk van állandósulva, *mintegy jegőcödve,* megkristályosodva az Eucharisztiában. Miért? Mert nekünk embereknek szükségünk van rá. Hogy tudjunk szeretetből cselekedni, élni és halni Istenben. Azért van, hogy legyen, ami szeretetre gyúlassza, inkább szeretetre ingerelje, indukálja emberi szivünket, mely természeténél fogva Isten- és emberszeretetre van alkotva. Azért van az isteni szeretet köztünk, hogy tudjunk nagyot gondolni, nagyot tenni; nagy elhatározást, nagy meggyőzést, nagy istenodaadást, melyhez kifogy az emberi erő. Hogy legyen hol szeretetünket irányítani, legyen hol szomorúságunkat mérsékelni, mely az életben ér. Hogy legyen hol megtisztitani szivünk indulatait, midőn azok a fiatalkorral túlömlenek, hogy legyen hol újra hangolni szivünket, midőn a későbbi korban a mértékelő ész közömbös kezd lenni a transcendentáliák iránt és az érzelmi források elapadnak.

«Ez a holocaustum, a teljes áldozat törvénye: A tűz mindig égni fog az oltáron. Ez a tűz állandó lesz, mely sohasem szűnik meg.» Igy szól a leviták könyve. (6, 12—13.)

A szemlélődő léleknek úgy tűnik föl az Eucharisztia, minden

[1] V. ö. Petr. Lomb. Sentent. l. IV., de euch.

tabernaculum, mit egy rádiumforrás, mely folyton láthatatlan sugarakat bocsát minden irányban a környezetbe, gyógyít, ingerel és éltet. A szíveket átjárja hatása, azok indulatait lángra gyúlasztja, szeretetre, a nemes, szent, természetfölötti szeretetre hangolja.

Azért szereti az igaz keresztény nép és keresztény szív az Eucharisztiát, mert az ember és emberi szív Isten alkotásánál fogva szereti a *szeretetet.* Azért jelenik nekünk oly közel a tabernaculum Betlehemhez!

Mire való hát e karácsony, mikor a betlehemi Jézus szeretete, a nagy isteni szeretet állandósulva köztünk lakozik? A *nagy* karácsony csak egyszer volt s most az Egyház okos és szent intézkedése folytán minden évben végigéljük gondolatait és szándékait, hogy a karácsony világosságánál beljebb hatolhassunk az Eucharisztia fátyolos oltárszekrényeibe. Ünnepeljük évenkint, hogy az isteni gyermek mosolygó szemsugarainál lássuk, melyek a mélységei és magasságai az Isten gazdagságának, hogy megközelítsük az Eucharisztia bensejét, az isteni nagy szándékokat, melyek benne elrejtve vannak.

Zimankós idő van odakünn. Lassan hull a karácsonyi hó. Elmélkedjünk hát a karácsonyi Jézusról...

Dr. T. M.

Epifania

Az Úr Jézus születését csodálatos módon hozta a mennyei Atya az emberek tudomására. A pásztoroknak angyal jelentette: «nagy örömet hirdetek nektek, *mely leszen minden népnek;* mert ma született nektek az Üdvözítő, ki az Úr Krisztus». (Luk. 2, 10, 11.) A pogányokat: a három szent királyt rendkívüli csillag vezette a kis Jézushoz. E napon nyilatkoztatta ki magát Jézus az egész világnak, ezért neve: epifania, vagyis kinyilatkoztatás, megjelenés. Gyorsan valóra vált az angyal szava: nagy öröm lesz nemcsak a zsidóknak, hanem *minden népnek.* A csillag jelképe az Úr Jézus kegyelmének, mely megnyitja a pogány népeknek szivét az evangélium befogadására, hogy hallgassák és kövessék a misszionáriusok szavát, kiket Krisztus szeretete, országának ügye visz messze ismeretlen népekhez. Vízkereszt a missziók ünnepe.

Ma azonban az ünnepi hangulatba fájdalmas sóhaj is vegyül. Amikor tekintetünket Krisztus távoli országaira: a *missziókra* vetjük, úgy vagyunk, mint a kárpáti falvaiból elmenekült és a veszély elmultával visszatért lakosság. Házát, otthonát földulva találta, magát mindenéből kifosztva látta. A háború fölforgató szele végig száguldott az egész földtekén. Elárvult missziók, pásztor nélkül élő nyájak szomorú képe

tárul elénk. Úgy vagyunk, mint a vámos. Megborzadunk saját magunktól és a földre sütjük szégyenünkbe szemünket. Fájdalomba tör lelkünk, mikor magunkat a háború förgetegébe látjuk. Ime Európa! Mintha az evangélium kovásza még mindig nem járta volna át, noha évszázadokon keresztül élvezi már áldásait, mert ma ugyancsak ellenkezőjét látjuk annak, amit krisztusi békének nevezünk. De sóhajunkkal parallel megszólal lelkiismeretünk is s érezzük, hogy a háborút nem a kereszténység provokálta, sem az egyház nem okozta, hanem mi magunk, kik már a háborút megelőzőleg elveszítettük bűneinkkel belső békénket, a háború maga a bűnnek folyománya. Kettős bűn nyomja az európai ember lelkét: a háború, melyben önmagának Istentől elfordult arculatára ismerhet és az a rengeteg sok kár, amit az európai bűn: a háború a misszíókon okozott.

Különösen érezhető a káros hatás azokon a missziós-telepeken, hol a misszionáriusok franciák. A katonai szolgálatra történt behívás alaposan megritkította soraikat. Magából Japánból, hol aránylag nagyon kis számban voltak, 60 pap és testvér lépett hajóra a behívó parancsra. Magában Konstantinápolyban és környékén 47 francia iskola zárta be kapuját. A török birodalomban a katonai behívóhoz a kormánynak agressziv föllépése is járult. Mily nagyok lehetnek az arányok az egész világon, ha egyes helyeken ily erős módon éreztette hatását a háború. A török-francia háború kitörésével a török kormány a krisztusi szeretet sok önkéntesét zavarta ki országából. Még 1914-ben történt, hogy egy napon (nov. 23.) Konstantinápolyban 200 apácának kellett a török birodalmat elhagyni. Dalore jezsuita atya írja, hogy azon a hajón, melyen ő maga is Sziriából Franciaországba utazott, vele együtt még 150 missziós pap és testvér jött. A híres párisi missziós szeminárium, mely a francia egyházüldözés előtt (1905.) évente 70 papot küldött Japánba, Kínába és Indiába, ma növendékeitől megfosztva tehetetlenül kénytelen nézni virágzó misszióinak pusztulását. Múlt évben csak öt jelöltet tudott kibocsátani.

Németország teljesen el van zárva misszióitól. Főleg Indiában érezhető a hiány. A német missziós papok nagy része angol fogságban van; a virágzó Kamerun misszióban 11 missziós főállomás teljesen megfosztatott vezetőitől.

Fájdalommal teljesek azok a sorok, melyeket a misszionáriusok jelentései elénk tárnak. «Könnyekig szomorú vagyok, erősen reméltem, hogy ez évben számos megtérést jelenthetek» — írja az egyik. «A misszionáriusok telepeiket kifosztva, keresztényeiket vigasz nélkül elhagyták. Mily katasztrófa a keresztény hitközségekre, mily nagy csodálkozás a pogányoknál, mikor azokat látják háborúba vonulni, kik a békét hirdettek». Bizony szomorú! Ezt okozta a háború, melyet az emberek maguk csináltak. Sok jó ember, önfeláldozó lélek évtizedes munkáját szórta széjjel. De nem csak munkásságuk és fáradozásuk pusztulását láthatják, mellette még borzasztó elbánásban is részesültek. Egy lazarista atya leírja megindulását, mikor Beyruth utcáin egy csoportba látta azt a 200 szerzetest, kik sietve összekapkodott holmijukkal hátukon a rendőrségre tartottak, hogy útleveleiket kézhez kapva, missziós munkásságuk területét mielőbb elhagyják. Akik a hazai földtől elszakadtak, hogy Krisztusért ismeretlen, idegen embereket tanítsanak, gyámolítsanak, ápoljanak, gondozzanak, most mindenütt kiutasítással találkoznak. Azt írja a Páter: «Még csak a kereszt és zászló hiányzott». S így meg lett volna külsőleg is a belsőleg már átérzett kálvária, keresztút. Mindezt a háború csinálta. Romba dőltek európai templomok és pásztor nélkül maradtak a távoli missziók kis kápolnái.

Szeretetet jöttem bocsátani a földre és mit akarok mást, mint hogy égjen — mondja az Úr. E világfölfordulásban félrevonult a szeretet és ég, lángol a gyülölet. Vajjon szabad-e engednünk, hogy a gyülölet lángja érintse a mi szivünket, lelkünket is? Nem. Távol legyen. A mindnyájunkat egy családba tömörítő krisztusi szeretet kell, hogy részvétre indítson bennünket Krisztus országa iránt. Ma nemcsak a földrajzilag elhatárolt országok szenvednek, hanem szenved, sokat szenved Krisztus országa is. Mi lesz azokkal a lelkekkel, kiket az evangélium csillaga Krisztushoz vezetett?! Nem árvulnak-e el vezetés hiányában? Esetleg ellanyhulnak, sőt eltérnek Krisztustól s újra visszaesnek az adventi sötétségbe. Ó! hol van Krisztus Jézus csillaga, mely nemcsak a napkeleti bölcseknek, hanem az összes pogányoknak jelnek álljon, hogy Ő békét hozott az embereknek, a széthúzás, szeretetlenség, háború, gyülölet nem az Ő tulajdona! Ó! hol van csillaga, mely vezesse a pogányságból megtért új keresztényeket, hogy *az igaz útról* le ne térjenek és minket is, kik a háború förgetegébe sodródtunk, az őrvényből kivezessen a betlehemi házhoz, az Ő oltárához, hol nincs személyválogatás, sem pártoskodás, mert ott mindenki annyit kap, mint ahogy szeret! Közelebb jön hozzánk a csillag, tükrözőbb lesz fényessége, ha iparkodunk visszaadni Krisztusnak azt, ami az Övé. A mi lelkünket és mások lelkét. A háború bűneink bűntetése, a missziókor az új keresztény lelkek veszélybe jutása is a mi hibánk. Mert az utóbbi a bűneink okozta háború következménye. Bűnbánó lélekkel Krisztusunkhoz visszatérve kérjük Őt, szűntesse meg az ádáz viszályokat, szent kegyelme hívjon sokakat az apostoli pályára, hogy megújult lendülettel fölvirágozzék az Ő országa, melynek elterjedését és térhódítását a háború oly erősen megakasztotta. Állítólag 30 évvel vetette vissza a háború a missziókat.

Amint a pogányok látják, hogy jogosan bűntető ostorként vettük a háborút, bűnbánatunkkal nagyot lendítettünk a missziós ügyön. Akkor méltán hirdethetik a misszionáriusok, hogy nem a kereszténység okozója a világkavarodásnak, amint igaz is, hanem az, hogy az ember elpártolt Urától, Istenétől és bűneivel magára vonta sujtó kezét.

Mennyire megcsökkent a missziókon a szentáldozások száma! Hány szentáldozást érdemelnek azok az új keresztények, kik a háborúba szólított lelkipásztoraik híjján nem járulhatnak az Úr asztalához. Mily sok mélységes ok, hogy magunkénak valljuk Krisztus országának ügyét! Mily sok ok buzdít bennünket imádságra, hogy az újkeresztények meg ne fogyatkozzanak hitükben és állhatatosan kitartsanak Krisztus tanai mellett.

Amikor a három szent királlyal megjelenünk Krisztus előtt, az aranyat, mirhát és tömjént jelképezze a mi buzgó imádságunk és áldozásunk fölajánlása arra a szándékra, hogy: *jöjjön el a te országod!* mely béke, szeretet, áldás.

Dr. Wéber Pál.

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

VALLOMÁS.

Az én dalom a tenger mélységéből
Előtörő kis hullámszemecske
S rajt a napsugár tüzes arcú képe,
Csak parányi csillag visszatükrözése.

Az én erőm a gyengék Istenének
Szivet gyujtó kegyelemsugára
S úgy ég e szív, ha szépséges Arája
Hófehér kezével parazsat szór rája...

Az én Arám a lelkek hű Arája,
Hófehér, tiszta fehér ideál...
Az arca szép, mint sima tó tükrében
A halovány szinű, mosolygó holdsugár.

Az én napom a napnak füze, lángja,
Tündöklő, fényes csillogó sugár,
Benn fürdik a lelkem szép hajnalpírban,
Mikor hozzá a Mester békecsókra jár...

Az én múzsám a lelkek éltetője,
Tüzet sugárzó mennyei Titán;
S ha szól a dal a szív húrján rezegve,
A lantján Te játszol... Eucharisztiám!

Marosvásárhely. *Csányi E. Medárd.*

Bölcsek jövének napkeletről...

... «Ime bölcsek jövének napkeletről.»

Az egyik bölcs volt és nagyítókkal vizsgálta az eget. A nehézkedés törvényeit bujta és paragrafusokat alakított centrifugalis és centripetális erőkről. Lelke az ősanyagot vájta és ajka kimondotta, hogy nincs Isten. A bölcsnek neve pedig atheista volt.

A másik bölcs volt és finom illetésekkel boncolgatta a maga lelkét. Az Istent kereste benne és gyötrődve analizálgatta a pszichologia szövevényeit, de nem talált kiutat a labirintusokból. A bölcs neve pedig pesszimistának hivatott.

A harmadik is bölcs volt és a boldogság könnyű elérésének útját kereste. Ösztönökből és kéjekből építette a legrövidebb utat és epikureistának hivaték a bölcs.

Mondám azonban, hogy napkeleten lakott vala a három bölcs. Napkelet pedig a napfelkeléseknek és fényvágyaknak bűvös világa és a napkeleti ember meg nem áll, míg meg nem találja a csillagot.

A csillag pedig hiányzék és sötétség lakozott vala a napkeleti égen.

Az első bölcs nem találta az archimedesi pontot, ahol összebogozza törvényeinek végét és azért tétován nézett a csillagtalan éjbe.

A második bölcs önlelke sötétségeiben zokogott csillagfényért.

A harmadik bölcs nem találta meg az ösztönök és kéjek márvánnyal és arannyal épített útján a boldogság csillagát.

Éjfél honolt napkeleten és ezért jövének el a bölcsek csillagot keresni messze napkeletről...

***

Odakünt csikorgó hidegben olyan dühösen tombolt a januári hófergeteget hozó szél, mintha versenyre akarna kelni a világháború feldühödt erőivel. Még örültek azok a tisztek, akiknek a pajtában jutott hely és a szalma között melegedve hallgathatták a messze gránátokat.

Mindenki hallgatott. Ki nem mondott kérdés lappangott a szivek mélyén.

Ha rosszul választották meg a pihenőt és közelebbről csaphat le egy gránát?...

Senki ki nem mondta; senki rá nem felelt. Csak a szél ordított vissza és a külső sötétségben ott állt kisértve, ünnepélyes mereven a halálsejtelem.

Az egyik beszélni próbált.

— Tavaly előtt ilyenkor kezdtem meg munkámat a naprendszerek energiáiról... Azt hittem, éveket kitöltő munka lesz, nem hittem, hogy ilyen hamar befejezhetem.

Senki se felel. Mindenki a maga multján mélázott el. Senki sem kérdezte, hogy mit ért a vég alatt. Senki sem látta, hogy két szalmaszálat fektet keresztbe és rányomja ajkait.

— Ime, amit hiába kerestem — a kezdet és a vég: Isten.

Akkor a másik könyököl fel.

— Én még tavaly odahaza voltam. Kávéházban muzsikáltattam át az éjszakát.

Elhallgat. Szivére csordul valami nagy szomorúság. Az eltévesztett boldogságkeresés mély szomorúsága. Akkor két kezébe temeti arcát és megnedvesítik ujjait a szivet könnyebbítő bánat könnyei.

A harmadik hanyat fekszik és mosolyogva nézi az éjszakát. Nem szól semmit. Arra gondol, hogy — milyen különös — örökké gyötrődő, töprengő lelke most édesen muzsikál, mint a pásztor furulyája. A kötelesség nagy harca belevilágított skeptikus lelkébe és mosolyogi kezdett. Vissza az Isten arca mosolygott rá és most a hideg, szomorú éjben muzsikál a lelke.

Hallgatnak mind a hárman. És hallgatva áldoznak a téli éjszakában. A hit olvasztott aranya csordogál a szívből az egymásra rakott szalmakeresztre. Mirrha gyógyítókenete ömlik el a bánkódó sziven. És diadalmas tömjénfüst száll fel a kétségek közül.

— Ni-ni, a napkeleti csillag!

Felrezzennek.

Valaki mosolyogva mutat a pajta fölött kigyuló fény felé.

Pedig nem csillag az. Robbanva csap a gránát a pajta tetejébe és fénykéve lángol fel, mint ragyogó csóvás üstökös a nagy éjszakában.

***

Megláták pedig a csillagot és örülének igen nagy örömmel.

És a csillagban a kisded jött el és kitárá karjait a bölcsek felé.

És az egyik csókolgatá ajkaival a kisded lábainál a szalmát és ömlött lelkének olvasztott aranya: Credo in unum Deum...

És folyának könnyei a másiknak, mint gyógyító, drága mirrhakenet: Confiteor Deo omnipotenti...

És szálla föl a zaklatott szívnek örvendező dala: Gloria in excelsis Deo...

Elindulának a bölcsek napkeletről. És soha többé vissza nem térének, mert megtalálták az örök csillagot.

Blaskó Mária.

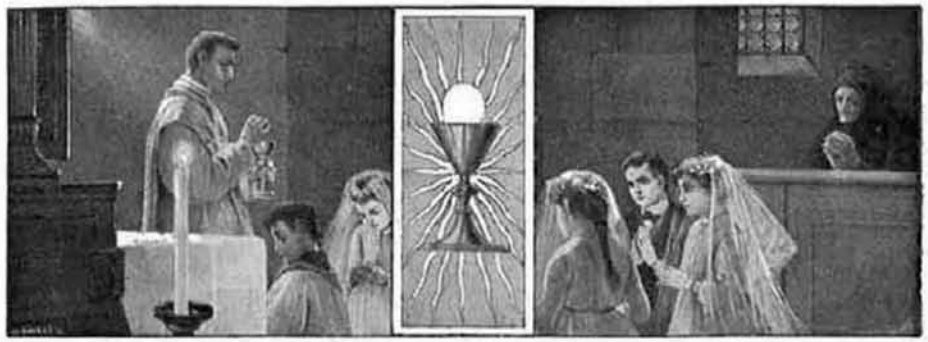

A szeretet Istene.

KRISZTUS Urunk születése után a 70-ik évben, Vespasián császár uralkodása idején, a római senátus azon kérdéssel foglalkozott, hogyan nevezzék a legfőbb és igaz Istent? A senátorok véleménye különböző volt. Az egyik úgy vélte, hogy a legfőbb Istent «a gazdagság Istenének» kell nevezni; a másik, hogy «a bölcsesség Istenének»; a harmadik, hogy «a mindenhatóság Istenének» kell nevezni. Végre fölállott egy senátor, kire a város szegényeinek gondozása volt bízva és így szólt: «Ha az Isten csak a gazdagság Istene, úgy nem lehet a szegények Istene; ha az Isten csak a bölcseség Istene, úgy nem lehet a tudatlanok Istene; ha pedig csak a mindenhatóság Istene, úgy nem lehet az alattvalók Istene!» Erre előhúzott egy képet, mely egy gyönyörű férfialakot ábrázolt, kinek arcvonásain a legnagyobb emberszeretet tükröződött vissza. A kép alatt ezen szavak állottak: «*Én igérek, én adok, én megbocsátok!*» Fölül pedig ez a fölírás állott: «*Én vagyok a szeretet Istene!*»... Alig nézték meg a senátorok az Isten-ember képét, egy szívvel és egy lélekkel kiáltották: «Igen, a legfőbb Isten a szeretet Istene!»

Ez a szeretet Istene a mi egyedül igaz Istenünk. Mert Ő igér, Ő ad, Ő megbocsát. Ő megigérte az örök boldogságot; Ő megadta a hozzávezető utat, eszközöket s odaadta a legkedvesebbet, mivel rendelkezett, t. i. saját egyszülött Fiát, hogy bennünket üdvözítsen; és ha az igaz útról letértünk, de bánatos szívvel visszatérünk hozzá, úgy megbocsátja, eltörli bűneinket.

Ő igér, Ő ad, Ő megbocsát! Az emberiség sötétségben botorkált; az élet, a világtalányokba burkolódzott; ismeretlen volt a «honnan», bizonytalan a «hova» s ekkor megjelent a szeretet Istene és igéreteivel, kinyilatkoztatásaival megfejtette a találmányokat, tartalmat öntött az életbe, mert célt, nagy célt tűzött elénk, melynek elérésétől függ boldogságunk. Ha az ószövetségi szent könyveket lapozzuk, olvassuk, lép-

ten-nyomon igéretekkel találkozunk, melyek jóvá akarják tenni azt, amit a bűn elrontott, mellyel boldogságot akarnak varázsolni a száműzött paradicsomi lelkekbe. «Lesztek mint az Isten» — hangzik újra az igéret — mivel a sátán nem tudta beváltani szavát s igérete hazugság volt. Isten igérete azonban nem igéret csupán. Amit Ő igér, azt meg is adja. Az újszövetség az összes igéreteknek beváltása. Betlehem, Názáret, Kálvária miről beszél? Ez már nem igéret, hanem boldogító valóság. Leszállt az Isten fia az égből a földre, hogy az embert fölsegítse a földről az égbe. Igaz, hogy a leszállás és fölszállás nehéz, tövises úton vezet, de a keresztfára támaszkodva, az Oltáriszentség kenyerével és borával táplálkozva és fölüdítve minden fáradság megédesül, minden szenvedés megenyhül, minden küzdelem győzelemmel végződik.

«Megmérhetetlen az üdv, melyet nekünk igért» — énekli az egyház. — A megigért üdv, a mennyország. Hogy pedig a mennyország üdve nem igéret csupán, zálogul adta a földi mennyországot az Oltáriszentségben. Minden, amit adott, e körül forog. Minden út csakis ide vezet. Minden boldogság innen ered és ide tér vissza. Ha az ember földi élvezetekben, gazdagságban, jólétben véli boldogságát megtalálni, csakhamar kénytelen bevallani: «hiúságok hiúsága és minden csak hiúság». Az ilyen ember nagy Sándor sorsára jut, ki miután az egész akkor ismert világot meghódította, sírt, mert semmi sem volt már a földön, amit meghódíthatott volna, pedig szivében még nagy üresség tátongott. Semmi földi dolog nem boldogítja az embert teljesen. Ad maiora natus sum! Ezt a nagyobbat adja Isten az Oltáriszentségben, mely «minden gyönyörüséggel van telve.» Ennél többet, nagyobbat nem adhat, mert ezzel mindent odaadott, mennyországot a földön és üdvöt a mennyben. Valóban Ő a szeretet Istene!

Isten nemcsak igér, az igért dolgot nemcsak megadja, hanem azt akarja, hogy a megadott dolgot élvezzük is. Mivel az emberiség legtöbbje méltatlan a nagy ajándékra, azért szive szeretetében ezeknek is szerető jobbját nyujtja s a megbocsátás édes szavai után ezekkel is közli boldogságát. Elénk állítja a tékozló fiú példáját, a bűnbánó Magdolna megtérését, a jobb lator üdvözülését s bebizonyítja, hogy Ő a szeretet Istene. S ha bűnünk oly égető volna, mint a tűz; oly sok, mint a csillag az égen, fűszál a földön, Ő megbocsát, ha kisírt szemmel, bánatos, szerető szívvel Hozzá visszatérünk. Ismét gyermekeivé fogad s teljesül rajtunk: «Lesztek, mint az Isten!»

Ő a szeretet Istene, mert Ő igér, Ő ad, Ő megbocsát!

Ily nagy szeretet láttára kérdezi tőlünk szent Bernát: «Vajjon ne gyulladjon viszontszeretetre szivünk?» Igen, szeretnünk kell az Istent, szeretni egész szivünkből, teljes lelkünkből, minden erőnkből. A szeretet Istene kopogtat sziveinken. Nyissuk ki a szív ajtait, hogy abba betérjen s viszontszeretetre gyullassza. Igy boldogít majd egészen. S ekkor mi is úgy fogunk tenni, mint a festő, ki ecsetelni akarván Isten iránti szeretetét, egy földgolyót festett ezen aláirással: «Ennek semmit!» Azután egy ég felé lángoló szivet ezen fölirással: «Istennek mindent!»

Kozelka Jenő.

◇◇◇

amikor elviselhetetlennek éreztem életem keresztjét, most is Hozzá menekültem. A kápolna békés csendjében nyugtot talált fölzaklatott szivem. Az öröklámpa misztikus gyér fénye szelíden csókolgatta az Ő hajlékát. Az ablakokat kisértetiesen zörgette a kegyetlen szél. Az Ő jelenléte megvigasztalt. Neki ajánlottalak, hogy védjen, óvjon, zárjon a szívébe, hogy legyen enyhülésed és vigaszod. Odakint tombolt a hóvihar, olyan jó volt az Ő lábainál meghuzódni! . . .

Emlékszel-e még, szeretett Testvérem, arra a májusi alkonyatra? . . . Az oltáron négy cserépben gyöngyvirág, kettőben nefelejts és sok-sok vázában lilaszinű, kábító illatú orgonavirág. A sok gyertya lobogó fénye ünnepi áhitatba ringatta a lelket . . . aztán kitették Őt . . . ezüstszavú akkordok lágy melódiája szállongott a tömjénfüstös kápolnában . . . és te lehorgasztott fővel ott térdeltél a pad szélén . . . utoljára. Szomorú bánatos arcodon látszott, hogy nemes, tiszta lelked irtózik, remeg az elkövetkezendőktől. Gondoltál-e Getshemánira? Másnap volt a bevonulástok a kaszárnyába. Ó, az élet nem ismer költészetet! A katonai élet rideg és kegyetlen; legszentebb, legnemesebb érzelmeidben a piszkosszájúak nem egyszer fognak csizmás lábbal gázolni . . . Itt a szemináriumban, az élet békés oázisán, szerettél és szerettettél; odakint a sivár életben nem fogsz találni résztvevő, szerető sziveket. Az emberek önzők és ridegek . . . Ilyen gondolatok rajzottak agyamban, amikor tekintetem rád tévedt és szomorú, de bizó szívvel, akkor is Neki ajánlottalak, az Ő szivébe zártalak, hogy védjen, óvjon minden szennytől, hogy legyen a mindened.

Elhallgatott az ének, elnémultak a lágy akkordok, mélységes csend támadt . . . Az Ő áldása következett.

Azután könnyes szemmel, nehéz, fájó szívvel búcsuztatok tőlünk, bánkódó testvéreitektől. Odalent a kertben nehéz akácfavirágillat terjengett. Langyos esti szellő, meg-megbólogatta a fák levelét, a nap korongja lebukott már a hegyek mögé. A vérvörös alkonyati ég bíborpirosra festette a templomtornyokat és a te szomorú arcodat is. Bánatos, szelid szemed könnytől csillogott. Nagyon fájt a búcsuzásod, a távozásod.

. . . És Ő meghallgatott! Nemes, jó szivedet megőrizted tisztán, szeplőtelenül, pedig hát nem egy tűzpróbát kellett kiállanod.

Felejthetetlen lesz mindörökre az az októberi szombat este, amikor te ellátogattál hozzánk és mosolygós, jókedvvel üldögéltél a régi helyeden. Megkérdeztem boldogságod okát. Örömtől sugárzó arccal mondottad: «Hát hogyne örülnék, amikor holnap alkalmam lesz Őt magamhoz venni!?»

Akkor örömömben meg tudtalak volna enni egy csapásra. Nem hagytad el Őt. Hű maradtál Hozzá!

Most, szeretett testvérem, amikor a halálmezején a hadak útját járod, most meg Ő fog hozzád hű maradni. Benne nem lehet csalódni!

Ismét Neki ajánlottalak, hogy legyen enyhülésed és vigaszod. Ő nem hagy el téged, de te sem hagyd el őt ezentúl sem, legyen Ő továbbra is mindened. Imáim minden utadon kisérnek.

Soraidat várva-várja *Szerető testvéred.*

II.

Szeretett Testvérem!

Lapjaidat megkaptam, elképzelheted örömömet, amiket ezek a rózsaszinű lapok okoztak. A te drága, édes soraid! . . . Kiéreztem belőlük, Testvér, hogy te a régi vagy, hogy lelkedben szélcsend, az Ő békéje békéje honol. Pedig hát körülötted vérzivatar tombol. Az első lapodon irod, hogy átestetek már a tűzkeresztségen. Szakaszodnak a fele már oda van. Hát, amint irod az tényleg rémes lehetett, amikor az a két gránát lecsapott közeledben és öt embert cafatokká marcangolt szét. «Egyedül Őneki köszönhetem, hogy megmaradtam az élők sorában!». . .

Igen Testvérem, egyedül Neki! Imáim minden utadon kisérnek, naponkint zárom őt szivembe és arra kérem őt, hogy téged meg az Ő szivébe zárjon be.

Tegnapelőtt volt karácsony estéje. Lélekben ott virrasztottam melletted a hótakarta szomorú halálmezőkön.

Testileg meg hát a kórházban virrasztottam. Éjfélig én voltam szolgálatban. Ötven nehéz sebesült van éjszakára gondjainkra bízva. Majdnem a fele német birodalmi, a másik fele a monarcha összes nemzetiségeiből kerül ki. Fenséges symbolum! A kereszt iskolájában különféle nyelvű emberek, mint testvérek szenvednek karácsony szent éjszakáján. A testvériség szent eszméje megvalósulva! . . . igaz, hogy csak a kórházban.

A városban mély csend honolt, kihalt utcákon mentünk mi inspekciósok vacsora után a kórház felé . . . Örökre felejthetetlen marad az ezidei karácsony éjszaka számomra . . . A szegény hősök ezen éjjelen nemcsak testileg, hanem lelkileg is szenvedtek. Amikor este odajöttünk, valamenynyi hangos zokogásban tört ki.

Hősöket zokogni látni, igazán nem mindennapi dolog, még ezekben a nagy időkben sem. Amikor kissé elcsendesedtek, kiültem a folyosóra, hogy lélekben hazaszálljak szeretteimbez, ahol ezen a szent estén, a borzalmas világégés miatt, négy hely üresen maradt.

Magam előtt láttam jóságos anyánkat, amint megtört fényű, kisírt szeme aggódón mered az üres helyekre. Magam előtt láttam őt a fájdalom azon nemébe merülten, melynek vigaszul még könnyek sem adattak . . . Azután lélekben sorban elszálltam hozzátok, szeretett Testvérem. Föl az orosz síkra, ahol havas mezőkön jéghideg szél süvít, le

az égbenyuló Alpok közé, ahol a völgyekben a halál borzalmas lehelete settenkedik... és sorban elzarádokoltam hozzátok, szeretett Testvérem.. Velőtrázó kiáltás rázott fel merengésemből.

A 16-osból jött a rémes hang... Egy német fiú jajdult fel álmában. Szakasztott másod. Máskülönben az órái meg vannak számlálva. Két lábtörés és tifusz, az utóbbi legyűri őt nemsokára. Este zokogva panaszolta, hogy édes anyja és testvérei nélküle nem is fogják megülni a karácsonyt . . . Lábujjhegyen közeledtem az ágyához. Álmában beszélni kezdett. Összerezzentem. Lelke ott szállongott valahol Thüringiában szülői házban. Édesanyját és testvéreit szólongatta. Azután béke szállt szenvedő, lázas arcára; bizonyára falujának ezüstszavú harangját hallotta, amint őt is az éjféli misére hivta . . . Borzadással gondoltam arra a anatra, amikor föl fog ébredni ęs a valóság őt majd eszméletre téríti.

Nyögések, fájdalmas sóhajok hallatszottak köröskörül. Tizenkettőre járt az idő.

Fönt az öreg kathedrálisban megkondultak a harangok. Diadalmasan és mégis szomorúan búgtak a néma éjszakában. Az égboltozaton fényesen ragyogtak a csillagok milliói. Soká néztem a csillagokra, hiszen onnan oly sok remény néz le a szenvedőkre és ekkor is rád gondoltam... hátha te is épen most nézed a csillagos eget . . .

A folyosó végében nyitogatták a kápolna felé vezető ajtókat és fönt a toronyban megcsendült a lágyszavú kis harang. Lélekvidámíton kongott: Giling-galang. Giling-galang... Annak születését hirdetve, aki azért élt és halt meg, hogy egyek, hogy testvérek legyünk. És mégis!... a kórtermekből nehéz hörgések, fájdalmas jajjok hallatszottak. A kórtermek falán a félhomályban úgy tünt föl, mintha az Isten fiának fölfeszített alakja megmozdult volna... Félóra mulva megszólalt a harmónium és rá nemsokára az ének. A kedves nővérek énekeltek:

«Stille Nacht, heilige Nacht . . .» szállott a kórtermek felé. A szenvedő hősök fölneszeltek. A legtöbben épen az éjféli misénél tartottak álmukban . . . Az ének fölébresztette őket, a többi pedig valóság volt.

Kettőkor lefeküdtem. Nagyon kimerültem. Fél hatkor ismét talpon kellett lenni. Szeretett Testvérem! Veled, rólad álmodtam . . . a viszontlátást álmodtam meg.

Hatkor szentséges szent mise volt. Ő ismét olyan biztatóan tekintett le rám, mint akkor májusban.

Most ismét Neki ajánlottalak fel és nagyon kértem Őt, hogy legyen enyhülésed, vigaszod, mindened. Azután szivembe is zártam Őt és esdve kértem most is, hogy zárjon be téged az ő szivébe.

Ird meg, Testvérem, hogy milyen volt a te karácsonyod.

Szerető testvéred.

A lélekharang

A HARANGOZÓ bezárta a nagy templomajtót. A kulcsokat levitte a plébániára és haza látott. Máskor ilyenkor még ott cseng fülében a harang utolsó szava, de ma valami szokatlan érzés vett erőt lelkében.

Sötétedett. Az emberek is hazafelé indultak a mezőről. Máskor dalolnak, pajzánkodnak, most mindenki arcán bús fájdalom ül. A tekintetük bágyadt és szomorú.

Sok, sok év óta először nem szólt «Úrangyalára» a harang. És talán még sokáig fog némán függni a toronyban... Közeledik az ellenség s minden olyant el kell titkolni, ami által az oroszok nyomot lelhetnének.

A harangozó messze lakott, így hát az egész úton volt min gondolkoznia. Kezeit a zsebébe dugta, magára szorította a ködmönét és neki vágott a sötétségnek.

Jól messze járt már, amikor a csodás lelki hangulatból fölocsudva gondolkozni kezdett... persze hogy a háborúról.

Zsebéből egy gyürött levelet kotort elő. A level rövid volt. Csak annyit akart, hogy a harangozó harangozzon naponkint «Úrangyalára» s mindezért jutalmul 25 rubelt igért.

A harangozó a hold ezüst fényénél ujra elolvasta a levelet.

Tüstént megkétszerezte a lépteit hogy ellenálljon a kisértésnek... A kisértés nem múlt el.

Néhányat lépett, aztán elgondolkozott. Huszonöt rubelt igérnek... mennyi pénz... igen, csakhogy el kell árulnom a hazámat. Nem, ezt nem tehetem...

Egészen kipirult a küzdelemben. Megállt az úton és küzdött a kapzsiság kisértetével.

Nem, nem lehet — mondogatta. — De mégis... huszonöt rubel az sok pénz, ezért meg lehet tenni. Vagy ha az orosz bejön, nékem nem kegyelmez, már pedig hová meneküljek... Megteszem... igen... megteszem.

És mégegyszer ráhagyta... igen, megteszem. Örült. Jókedve támadt egyszerre. Szeretett volna visszafordulni, hogy helyre hozza, amit elmulasztott, de már késő́re járt az idő.

Mindig ott látta maga előtt a nagy halom aranyat. És boldogan megelégedetten sietett haza.

II.

Az ellenség már közeledett. A harangozó meg naponkint elharangozta az Úrangyalát. Korán fölszaladt a toronyba. Remegett a keze. Kétszer is utána kapott a kötélnek, amíg meg merte rántani... És győzött a kapzsiság.

Zúgott a harang délben is, este is, hogy messze elhallasson. Szépen szólt. Az emberek levették a kalapjukat és imádkoztak, hogy megszabaduljanak az ellenségtől. A falubeliek közül sokan elmenekültek. Ki kocsin, ki meg gyalog indult a vasúthoz.

Esténként a sötétben a messzeségben vörös sávok lobogtak. Falvak égtek. A sáv nagyobb és nagyobb lett... egyre közelebb jött. Mennydörgő csatazaj, rettenetes dörgés kisérte.

A magyarok mondaszerű hősiességgel kisérelték megállítani a pusztító veszedelmet... mindhiába... Meghátráltak.

Az égen apró mécsként pislogott a millió és millió csillag. De ma nem gyönyörködött bennök senki. Pedig most is ép úgy csillogtak, mint máskor... pedig most is ép úgy mosolyogtak, mint tegnap...

És mintha megharagudtak volna a csillagok, amiért ma nem törődött velök senki. Egyenkint elrejtőztek a sürű felhők mögé. Majd mintha összeesküdtek volna égi és földi erő, óriási erőfeszítéssel megindult a harc. Az emberek elbújtak. Halálsápadtan, verejtékezve lesték, amik történni fognak.

Az ég mennydörgött és olykor az ágyúk mély dörrenéseibe belevegyült egy éles villám, mely visítva fényes karikát hasított a sötétségből.

A harangozó ott állt a templom mellett. Fegyverre szállt mégegyszer, utóljára a kapzsisággal. És újra győzött a kapzsiság.

Felrohant a toronyba. Megmarkolta a kötelet. Húzta, rángatta. Félőrült volt. Zúgott, búgott a harang, dörgött az ágyú, sivított a puskagolyó, cikázott a villám. Egy erős lövés... a templom megremeg... a fal megrepedt... Tűz... jaj... halál... s a templom összedült.

A harangok lezuhantak, a Júdás véres fejjel zuhant alá.

Még egy toronyfal áll... És csak a kis lélekharang kongott még néhányat szomorúan, csendesen az istenitélet éjszakájában... a Júdás holtteste fölött.

Gáspár János.

Szentáldozásod előtt buzgón készülj az édes Jézus fogadására, szentáldozás után pedig térdreborulva üdvözöld Őt, imádd és mondd el Neki kéréseidet.

Szövetségi élet a tűzvonalban.

(Főt. Pintér József tábori lelkész, tallósi helyi igazgató úr levele a szerkesztőhöz.)

Kedves Barátom! Mai póstával vettem a Kis Ujság októberi s novemberi számait. Nagy «hála Isten»-nel bontottam fel. Már több mint egy hónapja sóhajtozok érte, úgy szentmisék alkalmával:

— Megjött a pósta?...

— Istenkém! Még most sem!

Meg hetenkint legalább háromszor hivtak a telefonhoz:

— Főtisztelendő úr?

— Igen. Mi ujság?

— Itt P. géppuska. Kérjük szépen, megjött a pósta?

Ma azután még szivarokat is kapott a küldönc, hogy csak minél előbb vigye ki a póstát P. hadnagy úrnak.

Míg ők most künt mohón és boldogan olvassák, én neked írok róluk egyet-mást.

Ha egyszer kutatsz az 1914. júniusi iratok közt, talán megtalálod a tallósi Eucharisztikus Szövetség felterjesztését a tallósi, muzslai, nagycétényi Eucharisztikus Szövetség Tallóson tartott közös gyűléséről.

Ilyen nagygyűlést játszunk most itt kicsiben. Egy négyzetkilométer területen együtt vannak itt a tallósi, muzslai, cétényi szövetségi és oltáregyleti hivek: baka, tűzér, géppuskások. A pozsonyi 13-as «híres regiment»-ben már egy év óta szolgálják a hazát a tallósi hű szövetséges legények s a muzslai kedves kis zenenövendékek.

A szeretet találékony és fáradhatatlan. Ezek a szövetségesek is *kedveskedtek* eucharisztikus jó Jézusuknak.

Alig hogy kiharcoltuk ezt a mocsárvilágot, jó katonáink elkezdték az építkezést. Rajvonalat talajvíz ellen védeni, erős drótakadállyal ellátni, srapnellvédők, futóárkok, parancsnoki fedezékek, útak, kutak... Éjjel-nappal dolgoztak. S csendben, titokban, a 11-ik század parancsnoki fede-

széke mellett feltünt csak egyszer egy fehér keresztes fedezék, rajta zöld mohával kirakva:

— Erzsébet kápolna.

A kedves, buzgólelkű K. százados egy szakasszal építette. Fehér kápolna; a szövetségesek kis «Örökimádás» temploma. A szövetségesek válogatták ki hozzá a legegyenesebb, legfehérebb nyírfákat. A legkisebb foltos háncsot is lehámozták róluk. Tiszta fehér oltár, fehér rácskerítéssel, fehér gyóntatószék.

A sekrestyés — Vince testvér, jezsuita növendék — elárulta a minap:

— Folyton a hófehér Oltáriszentségre gondoltunk, mikor hámoztuk a fákat:

Megtestesült imádság, szerető rágondolás e kápolnácska minden egyes fa darabkája.

Az első szentmise itt az újmise boldogságával felért. Az illatosított orosz tömjén füstfelhőiben nem láttunk mást, csak egy óriási édes fehér szent ostyát.

Nov. 19-én, Erzsébet napján volt a «búcsu». K. hadnagy — Kantus magiszter — énekkara először énekelte itt a «Tantum ergo-t.

Lassan egészen berendezkedtünk. Az oltár feszületét L. önk. tizedes faragta. Három örökmécsest L.-ből szereztünk a katedrálisból. Téglából — 12 km. fekvő falu templomának kerítéséből kaptuk — s két páncélból kályhát is állítottunk be. A sekrestyés kapott kis sekrestyét; asztalkáján a mindig összecsomagolt misekészletek, gyertyák, holnap reggeltől a «Kis Ujság» 10—10 példánya, tölténytáska, mellette a puska, a sekrestyés kis ágya... Talán az egész ezredben nincs nála boldogabb ember.

És most, hogy megkezdődött az adventi gyónás, teljesült a vágyak vágya: nem üres már a tabernakulum sem.

— Kedves Főtisztelendő úr, már 12 soros a drótakadály! Már bátran itt lehetne tartani az Oltáriszentséget! — rimánkodtak a szövetségesek.

A szentáldozást nem lehet mindig csak a szentmisére korlátozni. Állóharcoknál — amilyen most a miénk — mindig akad valami, ami megzavarja az előre megállapított programmot: tűzzel való gyakori rajtaütés, ágyúpárbaj, repülők lövöldözése, járőrfogás, aknaharcok stb. Másrészt meg nagy kegyelem s megnyugvás a haldoklóknak, ha a legméltóságosabb Oltáriszentséget magukhoz vehetik. Három-négy halott van néha naponkint, két-három nap egymásután.

Így tehát — a szövetségesek legnagyobb boldogságára — a legméltóságosabb Oltáriszentség bevonult a tabernakulumba.

Éjjel-nappal fegyveres őr sétál a futóárokban a kápolna előtt. Valahányszor riadó van, — elég sokszor — Vince testvér azonnal felszerel s puskával a vállán, menetkészen őrködik az oltár mellett.

A futóárok a főösszekötő vonal a századok és parancsnokok között, így hát mindig akad látogatója az Eucharisztikus Úr Jézusnak. Mindenki betér; legalább rövidke fohászra. Mindenkinek féltett kincse, gondolatainak megnyugtatója e kis kápolnácska. Záloga, emléke az édes otthonnak, békének, szeretetnek.

Milyen boldogan, megnyugvással hallgatják vasárnaponkint:

— Dicsértessék a Jézus Krisztus! A mai napi szent evangéliumot megírta Máté evangélista...

Mindenkinek otthonra ringatódzik a lelke; eltelejti, nem hallja a puskaszót, ágyúdörgést.

Hála Isten, a jó Jézus megőrzött eddig mindnyájunkat minden bajtól. Bár három orosz figyelő puskája van beigazítva a kápolna mögötti térre — négy volt; egyet már a szövetségesek imádkoztak el — baja még itt senkinek sem történt. Nov. 16-án erősen gránátozták a környéket, vagy száz lépésre egy fedezékben három embert csapott agyon a gránát; a kápolnának semmi baja sem történt. Az üres hüvelyeket összeszedtük s hálából gyertyatartóknak állítottuk az oltárra.

Este, kávékiosztás után, Vince testvér mindhárom mécsest meggyújtja; lassankint innen is, onnan is besurran egy-egy ájtatoskodó, Vince testvér előimádkozza az esti imát — mint hajdan a katakombákban — s kiszürődik halkan az Eucharisztikus Úr Jézus dicsérete:

— Szent vagy Uram, szent vagy!...

Szeretettel ölel

Józsid.

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Aki az Úr Jézust kiszabadította.

Csöppike gyerek volt a kis Kaszás Gyurka, mikor az anyja elvitte abba a zárdába, ahol ő mint kisleány iskolába járt. A jószivű szerzetesnővérek össze-visszaölelgették, csókolgatták, aztán elvitték neki megmutatni az egész intézetet és megmagyarázták neki, hogy itt ezen a barna padokon, e fehér falak közt tanult a mamája írni-olvasni.

— Az én mamám? Az írni meg olvasni is tanult? Hát ő is volt valaha kisleány? — csodálkozott Gyuri. — Ejnye, én azt hittem, hogy ő már nagy volt, a mióta él és mindig tudott írni meg olvasni meg tortát sütni.

De még jobban csodálkozott a csöpp, alig ötéves fiúcska, mikor a kápolnába vitték és ott a kedves főnöknő testvér megmutatta neki a kedves kis oltárszekrényt és azt mondta: ott van a kis Jézuska bezárva.

— Hát eressze ki, kérem, kedves nénikém!

— De nem szabad kiereszteni, ott kell neki lenni.

— Maga csúnya néni! — És Gyuri elpityeredve szaladt a mamájához:

— Halljad csak, anyuska, ez a rossz néni bezárta a Jézuskát és nem akarja kiereszteni, de ha megnövök és nagy leszek, karddal jövök ide, levágom ezt a rossz nénit és kiszabadítom a Jézuskát. Úgy ám!

És olyan haragosan nézett a kedves főnöknőre, hogy az elnevette magát: — Majd megérted, kisfiam, miért van a kis Jézus ide bezárva, csak légy egy kissé nagyobb és okosabb.

Került-fordult az idő, Gyurika iskolába került és megtanulta a katekizmusból, hogy az Oltáriszentségben élő Úr Jézus szeretetből és önként záratja magát az oltár szekrényébe; szeretetből az emberek iránt, kiket így táplál isteni eledellel és velük van a világ végezetéig. Kis szive nagy szeretetre gyuladt ennyi jóság láttára és nagy buzgalommal, szelid áhitattal minisztrálgatott sokszor a pap bácsiknak a szentmisénél, sőt néha, ha vakáció volt, a betegek látogatásánál is elkisérte a káplán urat. Amint épen vitte egyszer a tisztelendő úr előtt a lámpást, ezzel jelezve, hogy isteni vendég halad át az utcákon, egy mosdatlan arcú, kócos iskolatársával találkoztak, Federer Ferkével, kinek apja, sajnos, aféle hazátlan szociáldemokrata ember volt. Ferke szamárfüleket mutogatott és közben azt kiabálta: «Te, mafla, minek viszed azt a lámpást? hiszen nappal van!» És aztán csúnya dolgokat mondott az Úr Jézusra azzal a mosdatlan, szennyes szájával. Gyurkában felforrt az indulat, de akkor nem felelt semmit, mert nem akart az Úr Jézus szent jelenlétében verekedni vagy feleselni. De délután, mikor Ferke egy pocsolya mellett ugrált, jól megverte a rossz szájú fiút, úgy hogy az beleesett a pocsolyába is és oly feketén mászott ki belőle, mintha tintába mártották volna. Másnap a Ferke bevádolta a Gyurit a tanító úrnak, de mikor megmondta a Gyurka, hogy miért verte meg a rossz fiút, a tanító úr megdicsérte: «Jól tetted, fiam. Ha téged bánt valaki, azt tűrdd el, de ha a mindenható Istent bántja, büntesd, meg ha lehet». Csak a káplán úr mondta, hallva az esetet: «Fiacskám, mégis kár volt verekedned. Megveri az ilyent úgyis a Mindenható!»

Eltelt sok, sok év és eljött az a nagy istenverés ideje, mikor ezzel a nagy háborúval verte meg az igazságos Isten a bünös világot. Ekkor már a Gyuri meg a Ferke is nagy emberek voltak és ott masiroztak Galiciában az orosz ellen. Gyuri mint honvédönkéntes, Ferke mint baka. Mindketten sírva búcsuztak szüleiktől. Gyurinak édesanyja imakönyvet és Mária-érmet adott. Ferkének az apja azt mondta: «Aztán lopj, amennyit tudsz és hozd haza».

Mentek, mentek a legények, a magyar ifjúság eleje és virága a

lengyel síkságra, hol a rengeteg orosz várt rájuk. Hetekig, hónapokik állták a harcot, míg a nagy túlerő visszaszorította őket a Kárpátok mögé. Ferke káromkodott, mint a záporeső, Gyuri csókolgatta a Mária-érmét és azt mondta: «Ne hagy el minket, segíts meg ó áldott Szűzanya, drága Jézusomnak szeretett szülője, ne engedd, hogy az orosz legyőzzön minket, fiaidat». Egyszer kiküldték őket egy kicsike völgybe, hogy tisztítsák meg az oroszoktól. Gyuri már hadnagy volt, Ferke azonban még mindig csillag nélkül szükölködött, mert hát aki istenfélő, többnyire pontos és iparkodó a dolgainak végzésében is. Az istentelen meg úgy kerüli a fáradságot, a munkát, mint az ördög a szentelt vizet, azért az ilyen katonának se jó. Sziklás út vezetett a völgybe méteres hóval borítva. Egyszer csak egy öreg tót paraszttal találkoztak aki kezét tördelve ült az útmelletti sziklán.

— Mi baja, öreg bácsi? — kérdezte Gyuri hadnagy.

— Jaj, uram, jaj, katona uram, a templomunk, a templomunk!

— Nos, mi baj van a templomukkal?

— Látja, katona uram, azt a kicsike fatornyot ott az erdő szélén? Ott van a templomunk! A kedves kis istenházunk. Az oroszok meg elfoglalták, jaj és restellem is kimondani, megkövetem alásan, de ott alusznak benne... Olyan piszok van ott, oly rondaság, hogy elmondani se lehet a felét se!

— Az Oltáriszentség benne van?

— Igen! Hiszen ezt siratom, ezen bánkódom olyan nagyon! Oly hirtelen törtek ránk Galicia felől az oroszok, hogy nem volt idő menekülni. A plébános urunkat elfogták és mert nem akart az orosz hitre áttérni, hát lelőtték. A lakósok közül, aki birt szaladni, elfutott előlük az erdőkbe, akit otthon fogtak azzal elbántak, még az öregeket is bántalmazták. Engem is megvertek és elszedték mindenemet. Csak azt kímélték, aki áttért az ő hitükre, de ilyen csak egy akadt, az, aki munkás volt a pesti gyárakban, a Szedrovics Miso, a cucilista. Jaj és aztán elfoglalták a templomunkat és megszentségtelenítették! És az öreg embernek ráncos arcán bőven hullottak le a könnyek.

Gyuri hadnagy erre apróra kikérdezte az öreget, aztán elosztotta a csapatot: fele elülről fog támadni... ő meg hátulról, az erdőn át... A támadás nagyszerűen sikerült, az oroszoknak fele elesett, másik fele megadta magát és estére Ohrovác falu és temploma a mieink kezében volt. Gyuri behatolt a szegény elcsufított templomba, kitisztítatta a honvédekkel, aztán keresni kezdte az Oltáriszentséget. Az oltárszekrény fel volt törve és hiányzott belőle úgy az áldoztatókehely, mint a szentségmutató. Már-már azt gondolta, hogy a gonosz rablók közül valamelyik elszökött ezekkel a szent tárgyakkal, mikor eszébe jutott az oltár mögött

kutatni és ott meg is találta a szerény monstranciát, benne a szentostyával és az áldoztatókelyhet is. Az oroszokban mégis volt annyi becsület, hogy e mindennél becsesebb kincseket nem bántották, csak elrejtették. Gyuri azonnal küldöncöt küldött az ezredparancsnoksághoz, egy tábori papot kérve tőle. A pap, egy fiatal, tüzeslelkű apostolutód nemsokára megérkezett és a legnagyobb tisztelettel helyezte vissza az Úr Jézus legszentebb testét a szerény falusi oltárszekrénybe, miután előbb a templomot is méltóvá tették újra a templomnévre. Szóltak a harangok a kis fatoronyban, még a nap is kisütött a felhők mögül és lemosolygott oda, ahol Teremtőjét, Urát tisztelték és szerették. A nép hazaszállingózott az erdőből és Gyurinak a kezét, lábát akarták csókolni, mikor meghallották, mily nagy kegyelettel, szeretettel gondoskodott a szentségi Úr Jézus felmagasztaltatásáról. Gyurka meghatottan nézte a jó népet és elgondolta, milyen gonosz lelkű az, aki népünket hitétől, Istenétől akarja megfosztani szó és ujság által. Nem nyugszom addig, míg a gonosz ujságokat is kiszorítom az országból, mint az oroszokat e templomból. Keresek társakat, kik segíteni fognak ebben, egyesületek és szövetségek támogatása által majd csak megyünk valamire. Mert a hitetlen, erkölcstelen kereszténye llenes sajtó époly ellenség, mint az orosz, hiszen az is azt akarja tőlünk elrabolni, ami legkedvesebb, legszentebb nekünk: a hitet, hazaszeretet, szívtisztaságot, a családi élet tisztaságát, az erkölcs megbecsülését. Amazok kívülről rontanak hazánk ellen, mint a tolvaj, emezek belülről akarják megrontani, mint a féreg a gyümölcsöt. De mi nem akarunk férges gyümölcs lenni, hanem egészséges, mert csak így állhatunk ellen a külső ellenségnek is a kellő sikerrel! A tivornyázó, erkölcstelen ifjúság nem védheti meg a hazát és a mindenható Isten sem ad sikert egyháza megrontóinak. Azért nem fogom engedni, hogy az Úr Jézus legszebb, leghatalmasabb alkotását, a katholikus egyházat gonosz ellenségek elpusztítsák vagy károsítsák. Igy gondolkozott az ifjú hős és meglátjátok, hogy szavának fog állni! *Dr. Turchányi L.-né.*

FESLŐ BIMBÓK

Harc után.

Néma csend van. A hosszú harc után újakkal cserélik ki a fáradt harcosokat. Pihenni mennek a hősök. A fáradságtól elcsigázva vonulnak vissza a tűzvonalból. A néma csendet csak a falevelek sziszegő hullása egy-egy eltévedt srapnell vagy golyó süvöltése zavarja meg.

A csata pokoli volt. A halottak százszámra hevernek temetetlenül. Egy-egy sóhaj s ugyanannyi lélek hagyja el siralmas földi várát. A szanitécek szorgalmasan segédkeznek a haláltusában a haldokló vitézeknek. Szótlanul türik a nagy fájdalmat, csak néha száll egy sóhaj a haldokló ajkáról . . . Ki tudja, hova? . . .

A tábori pap gyóntat s utolsó kenetet osztogat a haldoklóknak. Most egy derék honvédhoz ér. Az fel akar kelni, de görcsösen visszahanyatlik. Arca a fájdalom és szenvedés kifejezője. Hosszú fekete szakála, piszkos véres ruhája még szánalmasabb külsőt kölcsönöz neki. Lábát egy gránát vitte el. Fejéből kis lyukon át ömlik a vér. A pap segítségével felül. Körülnéz . . . majd halkan megszólal:

— Uram!... menjen el. Hagyjon elveszni... Nem vagyok méltó a bűnbocsánatra. — Vigasztalódj fiam — szól a pap. — Isten megbocsát a bűnösöknek.

— Isten . . . — majd halkan — megbocsát . . . nekem, ki istentagadó voltam . . . Templomba nem jártam . . . imádkozni elfelejtettem. Nem . . . nekem bünhődnöm kell, ha van másvilág, a másvilágon.

— Ne zugolódj fiam, Isten akarata ellen. Ő a szenvedést hasznunkra fordítsa. Ő szivesen bocsát meg a megtérőnek.

— Nem, én nem akarok megtérni . . . hagyjon el engem. Ne idézze föl előttem szomorú életemet . . .

— Bízzál, fiam, felejtsd el a multat. Kérjed Istent, hogy adja vissza egészségedet, életedet, hogy jóvá tehesd hibáidat.

— Jóvá tenni . . . Bár vesztem volna el akkor, mikor Istent nem ismertem, ... hogy ne kellett volna megismernem bűneim nagyságát... De érzem, már késő . . .

— Ne vessze el hitét: Isten végtelen akaratát nem lehet tudni . . . Ő megadja a bűnösöknek az időt a megtérésre . . .

A beteg lehanyatlik . . . ajka lezárul . . . értelmetlen szavakat mond, majd felsóhajt: Istenem . . .

A pap szomorúan folytatja: Isten, légy kegyelmes neki, szegény bűnösnek . . .

Már zúgnak az ágyúk, fütyülnek a golyók. Új harcosok sóhajtása s új lelkek szállnak Isten itélőszéke elé . . .

Eger. *Bencskó Andor*
fg. tan., eucharisztikus tag.

A pápai áldás szép plakettje a Szentatya arcképével elegáns kivitelű LEVELEZŐ-LAPON kapható a „Jézusom örömöm" szerkesztőségében (Budapest, IX., Üllői-út 77. szám.)

Egy darab levelező-lap ára: 4 fillér.

100 darab ára: 3 korona.

OLTÁREGYLETI ÉLET.

Az Oltáregyesület újéve.

Súlyos nehéz időkben örömegek intenek felénk: úgy érezzük, hogy az Úrnak 1916-os esztendője tanúja lesz a sóvárgott béke boldogságának, melyből kétségkívül sok jut ki a magyar nemzetnek. Az istenadta siker és győzelem örömein kívül a magyar nemzet lelkét méltán töltheti el boldog önérzet, hogy a nálánál háromszor-négyszer nagyobb nemzetnek is diszére váló erővel, kitartással és legyőzhetetlenséggel állta meg helyét a népek nagy tusájában.

De ne higyje senki sem, hogy a sóvárgott béke a nyugalmas elülésnek, a munkátlan pihenésnek csendélete lesz. Lázas munka ejti majd rabbá a nemzeteket. Mennyi sebet kell behegeszteni a küzdő hősök sebein kívül, mennyi kulturérték pusztult el, mennyi energia és érték lelte sírját a lövészárkok hosszában! Mindezt pótolni kell. Viszont mennyi új törekvés, belátás, nemzeti és vallásos aspiráció nőtt ki a háború véres csatáiból!

Szóval harc lesz a békében is, de az új elhelyezkedés, erősödés, haladás és építés boldog munka harca, melyben a hitnek és minden szervének olyan mértékben kell kivenni a maga részét, amilyen mértékben a vallás ereje bizonyult a legerősebb, legkitartóbb, legaktivabb erőnek a szenvedések nehéz napjaiban a harctéren ép úgy, mint az otthon aggódók lelkében.

Az Oltáregyesület sem ismerhet tehát más programmot az új évre, mint a fokozott munka és áldozat programmját. A háború megmutatta, hogy amint a vallásosságukból kifolyólag kötelességtudó és fegyelmezett emberek soha nem sejtett szolgálatokat tudnak tenni a hazának, akként a hittől legtávolabb eső lelkek is belekapaszkodtak az istenhitbe, hogy a Beléje helyezett bizalom és őrködő jobbjának tudata öntsön oroszlánbátorságot szivükbe a harctéren, bizó türelmet és áldozatkészséget itthon. Nagystilű, monumentális istenhit ömlik el a nemzeten. Ezt nem szabad elpárologni engedni, hanem a legnagyobb mértékben ki kell aknázni a jövő vallásos generáció és társadalom kiépítése érdekében. Ez lenne a világháború legnagyobb áldása.

Ezen nagy perspektivák szemmeltartásával a következő teendők várnak az Oltáregyesületre.

1. Első sorban a *terjeszkedés.*

Új helyi egyesületek szervezése, új tagok szerzése. Most megpuhultak a szivek, rideg makacsságuk, mely máskor mindig ellenáll a kegyelem szavának, felengedett. Ha nem láncoljuk időben valamely egyesület révén a hitnek buzgóbb gyakorlatához, elvész. Különösen az Oltáriszentség nagyon kedves minden léleknek, hiszen a háborús ájtatosságot mindig előtte tartották. Ahhoz az Úr Jézushoz csengett itthon, aki védője volt hozzátartozójának a harcban. Egy bajor katona, kit Budapesten megáldoztattam, nem tudta magába fojtani azt az örömét, hogy most azt az Úr Jézust vette magához, kihez felesége otthon naponkint imádkozik. Bár országok választják el egymástól, Krisztusban mégis egyek. Az Oltáregyesület vezetői, a terjesztőnők és az Oltáregyesület barátjai lépjenek akcióba az Oltáregyesület terjesztésére. Az «Örökimádás» hasábjai ne engedjék a gondolatot elaludni. Talán nem ártana némely vidéken egy kis agitációs körútfélét rendezni, mert bizonyos csalódással kell beismerni, hogy a benső lelkipásztorkodásra annyira alkalmas Oltáregyesület nem terjed eléggé. Az Oltáregyesület ujonnan megjelent Útmutatója véghetetlenül megkönnyíti a lépéseket.

2. Egy percig sem szabad figyelmen kívül hagyni az országos központi Oltáregyesület azon sok évi törekvését, hogy az *összes egyházmegyék Oltáregyesületei összeköttetésbe jöjjenek az országos központtal.* Ezzel régi, fájó sebet érintünk, melynek gyógyulása hatalmas tetteröt jelent az Oltáregyesületek működésében. Országos akciók, mozgalmak nélküle el sem gondolhatók. Nem tudunk az új évre nagyobb szerencsét kívánni az egyházmegyei központoknak és azok helyi egyesületeinek, minthogy kapcsolatba jussanak a budapesti országos központtal, ami számukra a legnagyobb előnyt jelenti. Nincsen az a nagy és sok adomány, amelyet Budapestnek óriási társadalma, sok oltáregyesületi hölgye művészileg fel nem dolgoznának. Ahol bárminő oknál fogva az egyházmegyei központ nem teheti meg a kezdeményező lépést, hogy érintkezésbe kerüljön a budapesti országos központtal, ott tegyék meg a helyi Oltáregyesületek. Pozitiv tudomásom van arról, hogy pl. a Sopronvidéki Oltáregyesületek nagyon óhajtják az összeköttetést a budapesti központtal, melyhez többször fordultak folyamodványaikkal — természetesen elvi szempontok miatt hiába. Szólítsák fel a központjukat, hogy kezdjen tárgyalásokat az országos központtal. Biztosan meg fogja tenni. Minő fellendülés, élet fakadna nyomában! Kiterjedt vidékeken hirét sem látni az Oltáregyesületnek, pedig szüksége volna reá a lelkeknek és a hiányosan felszerelt templomnak egyaránt.

3. Az oroszoktól elpusztított *északkeleti falvak felsegélyezése.* Kanter Károly országos igazgató már felhivta reá az Oltáregyesület figyelmét egyik választmányi gyűlésen. A nemzet, a magyar társadalom felépíti a falvakat és templomokat, az Oltáregyesület szerelje fel az oltárokat. Micsoda nemes hazafias hivatás! Érdemes volna, hogy a terjesztőnők az

egyes Oltáregyesületek magángyüjtést kezdjenek ezen felemelő akció érdekében: Felsegélyezni, felruházni az oroszoktól eltiport községek templomait!

4. *Missiók.* A budapesti központ eddig is istápolta a missiókat. De mindnyájan érezzük, hogy ebben az irányban a jövőben sokat kell tennünk. Országunk belekapcsolódott — jobban mint valaha — a nagy világpolitikába. A népek nagy élet-halál harca kelet felé tolódott. Bagdad és a Szuezi-csatorna felé. Hazánk újirányú világkereskedelmi élet és politika szinhelyévé lesz. Tehát nemcsak a krisztusi missió üzi az egyházat és annak minden fiát, hogy a hit fénye és világossága minden néphez eljusson, hanem ebben az esetben jól felfogott hazafias érdek is kívánja, hogy a magyar nemzet nagyobb látókörű legyen, nagyobb látókörű legyen a magyar katholicizmus is és a legnagyobb mértékben karolja fel a keleti missiók ügyét. Franciaország — mikor otthon üldözte az egyházat — keleten tovább is favorizálta, támogatta, tudván azt, hogy ezzel nagy nemzeti célokat szolgál. Háború után az «Örökimádás» missiós rovatot nyithatna.

5. Fektessen nagyobb súlyt az Oltáregyesület a *férfipasztorációra.* Vallásos, katholikus felfogású és gondolkozású férfitársadalom nevelése annyira fontos, hogy minden vallásos társulatnak szent kötelessége a benne rejlő erővel ebben közreműködni. S az Oltáregyesületekben sok erő van erre, mert figyelmének tárgya első sorban maga Krisztus Urunk, azért első tekintetre már imponáló; hatalmas kiterjedésénél és tekintélyénél fogva pedig szintén óriási erőnek van birtokában. E pontnál a budapesti országos központnak is van tennivalója. A központ méltósága, országos mozgalmak esetleges szervezése kívánja, hogy a férfitagokra nagyobb gond fordíttassék. Vannak férfitagok Budapesten is, de aránylag igen kis számmal és mivel sem szerephez nem jutnak, sem gyűlésre soha össze nem jönnek, azért nem él bennük az Oltáregyesülethez való tartozás érzéke. A háború ezt meg is mutatta. Minden katonában felébredt a meleg szeretet azon egyesülés iránt, melynek vallásosságát köszönhette és hálából fel-felkeresték lapjaikkal. A budapesti férfikongregáció bizonyíthatná állításomat. Az aránylag fiatal és még kevés tagú «Ifjak eucharisztikus szövetsége» is egész kis kollekcióval rendelkezik azon tábori lapokból, melyeket fiatal 19—20 éves tagjai a harctérről küldenek és azon is dokumentálják vonzalmukat és hűségüket a szövetséghez. — A budapesti Oltáregyesület?

6. *Még valami.* Bár utolsó helyen huzódik meg szerényen, mégis elsőrangú fontosságú. Az 1916-os esztendő forrasztja az eucharisztikus szövetségeket az Oltáregyesülethez. S ha ez az eucharisztikus szövetségekre örvendetes, ugyanez az Oltáregyesületre nézve, mely központjában otthont és papi vezetést adva az eucharisztikus szövetségek országos központjának, ezért viszont szolgálatul új terrenumot nyer működésére a gyermekek ezreiben s taglétszámában is tetemesen megnövekedik. Ez új hódítás az Oltáregyesületnek, új rétegek bevonása a szegény templomok felruházásának szent művébe. A szövetség fog az oltáregyesületi férfipasztorációnak is hatalmas lökést adni:

Ime a munkatér, a programm az Oltáregyesület számára az új esztendőben. Messis multa — nagy aratás, de hála a jó Istennek van hozzá munkás is: az Oltáregyesületnek agilis és nagylelkű országos elnökasszonya, Pallavicini Edéné ő excellenciája, buzgó igazgatója, választmánya, terjesztőnői keze, sok ezer tagja és mindenekelőtt az eucharisztikus Úr Jézus drága kegyelme, mely közvetlenül árad ki az Oltáriszentségből az Oltáregyesületre, vezetőire s tagjaira és koronázza sikerrel az Oltáriszentség dicsősége érdekében kifejtendő munkájukat.

Dr. Tiefenthaler József.

Budapesti országos központ.

Havi programm. *Január 9-én* az Oltáregyesület közös istentisztelete. *10-én* választmányi ülés. *17-én* terjesztőnői ülés. *22-től 30-ig* Engesztelő kilenced, és pedig vasárnap szentmisék 6, 7, 8, 9, 10, 11 és 1/212 órakor, délután szentbeszéd és ünnepies áldás; hétköznap szentmisék 6, 7, 8 és 9 órakor, délután szentbeszéd ünnepies áldással; utolsó vasárnap Te Deum.

Választmányi gyülés. A választmány december 13-án tartotta rendes havi gyűlését; az értekezletet Kánter Károly kanonok igazgató vezette, jelen voltak: özv. őrgróf Pallavicini Edéné elnöknő, Jeruzsálemi Mária anyafőnöknő, mint társelnöknő, gróf Cziráky Luiza, Ghycy Ida, özv. Henrich Ferencné, Felmayer Vilma és a zárdatitkárnő.

A jegyzőkönyv fölolvasása és a titkári jelentés után az igazgató tudomására hozza a választmánynak, hogy az Oltáregyesület számadásai visszajöttek Esztergomból azon utasítással, hogy a jövőben a főegyházmegye által kivánt formában készüljenek.

Reviczky Aladár káplán fölkérte a központi országos igazgatót, vállalja el az Oltáregyesület az ő eucharisztikus szentbeszédgyüjteményének a kiadását. Azonban tekintettel a háborús viszonyokra, habár nagyon szép és fontos dolog, most nem lehetséges.

A pécsi oltáregyesület eddigi igazgatója dr. Virág Ferenc paksi plébános lett és a püspök úr helyébe Vajdics pécsi kanonokot nevezte ki. A kegyelmes elnökasszony holnapi névnapjáról megemlékezve a választmány nevében meleg szavakban üdvözli az igazgató Őexcellenciáját.

Több folyó ügy letárgyalása után az ülés a szokásos hálaimával véget ért.

Bazár.

A december 4-től 8-ig tartott jótékonysági bazár tiszta jövedelme a kórház javára 3500 korona volt. Az elárusító úrnők közül többen elvállalták, hogy a jövő évi bazárra már most kezdenek dolgozni.

Besztercebányai oltáregylet.

Dr. Radnai Farkas v. b. t. t. besztercebányai püspök a székhelyén működő besztercebányai oltáregyesület vezetőségének 500 koronát küldött a karácsonyi szent ünnepekre, hogy ez összegen a városban ápolt katonák számára téli melegruhákat szerezzenek, illetve készítsenek az egyesület úrnői.

Dunaföldvári oltáregylet.

A Dunaföldvári fiók Oltáregylet f. évi nov. hó 14-én tartotta meg évi beszámoló közgyűlését, P. Kaizer Nándor igazgató elnöklete mellett. A nagyszámban megjelent tagok az egész évi ténykedések beszámolójából örömmel hallották, hogy az egylet — a háború okozta nehéz viszonyok dacára is — céltudatosan, példás buzgósággal működött, magasztos hivatása, rendeltetése érdekében. Emellett az aktuális munkában: a sebesült katonák segélyezése és a sz. Antal kultusza terjesztése és szegényeinek gondozásában is kivette részét. Távol levő elnöknőnk, özv. Bruzer Mihályné sürgönyileg üdvözölte a közgyűlést. Több, az egylet beléletét illető kérdések, indítványok letárgyalása után a közgyűlés imával ért véget.

Barstaszári oltáregylet.

Szép karácsonyi ajándékot küldtek a barstaszári Oltáregyesület buzgó tagjai a Központi Oltáregyesületnek. Buzgó lelkipásztorunk, *Novotny János* esperes-plébános buzdító szavai jó termőföldbe hullottak és bő gyümölcsöt termettek: 625 koronát adtak össze oly kéréssel, hogy ez összeg fele a kárpátvidéki feldúlt templomok felszerelésére, másik fele pedig a Közp. Oltáregyesület által fenntartott hadi kórház költségeinek fedezésére fordíttassék. A nemes tett önmagát dicséri. A hívek buzgóságát szépen illusztrálja különben az az örvendetes tény, hogy az Oltáregyesület 1301 tagot számlál és hat évi fennállása óta 2600 korona 18 fillért küldött be a központnak. De nemcsak áldozatosságukkal tünnek ki a barstaszáriak, hanem az euch. Úr Jézus szeretetével is: a Szentáldozások száma 1915. év folyamán meghaladta a 14.000-et. Vivant sequentes!

KIMUTATÁS.

1915. november hóban befolyt adományok: özv. Koch Antalné 4 K, Kánya Ferencné 1 K, Fromerzics József 1 K, Fromerzics Józsefné 1 K, Balázs Antal 50 f, Komjáti tagok 17 K, Buziásfürdői tagok 5.30 K, Balatonedericsi tagok 11 K, özv. Kluzacsek Rezsőné terjesztőnő által: Faludy Ágnes 2 K, Prenoseille Etel 3 K, özv. Machat Vincéné 2 K, Kuthy Istvánné 2 K, özv. Szevera Ferencné 2 K, özv. Strász Antalné 2 K, Bády Bálintné 2 K, összesen 15 K, özv. Váczy Ferencné 2 K, Kún Terézia 2 K, Concha Erzsébet 3 K, Drentsik Andrásné 1 K, özv. Spiszár Jánosné 1 K, Friesz Károlyné terjesztőnő által: Reibl Mária 1 K, Schubert Ferencné 40 f, Krausz Józsefné 1 K, Teth Lipótné 1 K, Krausz Márton 1 K, összesen 4.40 K, Békési tagok 5.24 K, Dudás Erzsi 2 K, Jobbágyi tagok 2 K, Szetei tagok 25 K, Kiss Teréz 1 K, Paulein Klotild 1 K Tomec Pálné 60 f, Gerbl Margit 2 K, Hitterin Mária 1 K, özv. Török Istvánné 40 f, Vankay Etel 1 K, gróf Serényi Istvánné 20 K, Wolf Mátyásné 2 K, Manherdt Klára 2 K, Kupprecht Mária 2 K, Loewell Matild terjesztőnő által: Szántó Irma 2 K, Bogosich Irén 2 K, Végh Vilma 2 K, Nagy Istvánné 3 K, Nagy István 1 K, Fejes Lászlóné 1 K, Killermanné 1 K, Hurják Józsefné 50 f, Szarka Józsefné 1 K, összesen 13.50 K; Hegyessy Flóra 20 K, Ghyczy Ida 10 K, Erdőteleki tagok 7 K, gróf Csekonics Endréné 40 K, Pálffy Margit hercegnő 20 K, gróf Cziráky Luiza 4 K, Szölgyényi Ferencné 10 K, Kubis Anna 4 K, N. N. 1 K, Baczusán Szabina 2 K, Nyilas Teréz 2 K, Gergely Vilma 2 K, Gergely Gizella 4 K, özv. Miskó Józsefné terjesztőnő által: Szép József 2 K, Schreil Jánosné 4 K, özv. Koszenszky Antalné 4 K, özv. Giefing Istvánné 4 K, Bosnyakovics Miklósné 1 K, Roszival Paula 1 K, Lobos Róza 1 K, Juhász Mária 2 K, Lobos Ladiszlaia 1 K, Dobriniczky Gergelyné 5 K, Dodziniczky Stefánia 5 K, Hack Mária 1 K, Schramek Istvánné 1 K, Kabocz Józsefné 5 K, Schaffner Lipót 1 K, Wolf Mária 5 K, Szegenwein Katalin 1 K, Tonhauser Róza 3 K, Bulusek Jánosné 2 K, Székács Nándor 1 K, összesen 50 K, Radnay Jánosné 1 K, Radnay Gizella 1 K, Radnay Erzsébet 1 K, Radnay Magda 40 f, Takács Róza 2 K, Tamás Mária 4 K, Ferencné 10 K, Csizmadia Anna 1 K, Daum József 1 K, Kaldenecker Mária 2 K, özv. Miskó Józsefné terjesztőnő által: Deckmann A. 4 K, Korusenszky Antal és neje 8 K, Faludy Ágostonné 4 K, Griem Berta 4 K, Seifert Jenő 1 K, Seifert Dezső 1 K, Francke Irma 4 K, Zolos Riza 4 K, Pelczer Gyula 2 K, Pelczer Gyuláné 2 K, Balusek Jánosné 2 K, Horváth Erzsébet 4 K, Szép Józsefné 2 K, összesen 42 K, Timár Mária 4 K, Nazaresák Zsuzsanna 4 K, Kremer Emilné 2 K, Kremer Samuné 4 K, Ráboczky Pálné 2 K, Ráboczky Erzsébet 2 K, Ráboczky Mihályné 2 K, Bellaágh Istvánné 6 K, Pap Mária 3 K, Reisz Mária 2 K, Schraut Paula 2 K, Holley Karolin 4 K, Bugár Ludovika 4 K, özv. Turossy Lőrincné 1 K, Tomasits Emma 2 K, Hupkó Luiza 5 K, Molnár Juliska 1 K, Pintér Endréné 2 K, Gálffy Gizella 10 K, Kunszt Júlia 3 K, Kugler Izabella 4 K, Paksicza Karolin 1 K, Adler Hedvig 24 f, Szücs Miklósné 8 K, Eger főegyházmegyei tagok 300 K, Heinrich Ferencné választmányi tag által: özv. Heinrich Béláné 20 K, Heinrich Ferenc és családja 20 K, Heinrich Aladár és családja 20 K, Heinrich Dezső és családja 20 K, Heinrich Gábor 10 K.

(Folyt. köv.)

A Budapesti Országos Központi Oltáregyesület 1915. évben meghalt tagjai.

Buré János Dövény, Borsodm., Biszterszky Margit Selmeczbánya, Bodor Karolin Várgede, Bozsó Teréz Ujfehértó, Boldizsár Teréz Peiszkán, Beran Mária Németujvár, özv. Boldog Istvánné Budapest, Andriska Erzsébet Jászberény, Ballagi Veron, Béres Anna, Bobák Teréz, Bordás Msrcella Jászárokszállás, Bolyki Katalin Kecsk, Bodis Katalin Kaposkeresztur, Backer Rozália Tatárszentgyörgy, Bucsik Erzsi Erdőtelek, Bojtos Zsuzsanna Pétervására, Cseh Mihály Jászladány, Csikkel Emil Barstaszár, Cseh Verón Jászberény, Danko Orsolya Malonya, Dóka Franciska Jászárokszállás, Eke Mari Kurittyán, Gó Erzsébet Jászárokszállás, Figer Erzsébet Erdőtelek, Egmándy Józsefné Budapest, Gálné Vad Julia Muzsla, Gerein Paula Budapest, Gombár Katalin Zsitvaujfalu, Gábori Lipniczky Teréz Malonya, Galba Józsefné Budapest, Gál Zsuzsanna Bodrogkeresztur, Godó Piros Karancsság, Genes Imre Szajol, Gyenes Julianna Szajol, Guba Teréz Jászárokszállás, Gáspár Józsefné Budapest, Gabeli Terézia Pilisszentiván, özv. Góhl Antalné Budapest, Héjja János, Holló Eszter Jászladány, Herfort Ilona Budapest, Hacker Terézia Németujvár, Haasz József Budapest, Hirschvogl Mária Budapest, Héri Katalin Rakamaz, Ihracky Jánosné Tópatak, Jurkó Pál Licsérd, Juhász Veronika Járfala, Józsa Jánosné Budapest, Kovács Kismiska Anna Bodony, Kormos Veronika Balaton, Kakura Mária Poprádfelka, Karakás Viny Mária Óbecse, Killender Hermin Budapest, Koncsal Gallovich Borbála Barstaszár, Kovács Záhorszki Mária Barstaszár, Kramár József Barstaszár, Koprda Miklós Barstaszár, Kutyka Franicska Katalin Barstaszár, Komsal Melicska Julia Barstaszár, Kovács János hősi halállal harctéren Szelepcsény, Répási György a harctéren hősi halállal Szelepcsény, Kék Mária Rakamaz, dr. Kéri István Budapest, Kisnémet Anna Jászberény, Kovács Margit Kecsk, Kunstner Franciska Budapest, Kertész Ágnes Pétervására, özv. Mandzsák Andrásné Lázár Mária Jászladány, Lőrincz Ferencné Nagykároly, Lovas Pál Jákfalva, Lehota József Budapest, Majaras Julianna Dövény, Miszai Beliga Katalin Barstaszár, Mladi András hősi halállal Barskisfalud, Magyar Mária Budapest, Magyar István Budapest, Gál Zsuzsanna Bodrogkeresztúr, Miklós Rózsi Etes, Makkor Erzsébet, Mis Anna Jászárokszállás, Nagy Rozália Bodony, Novák Andrásné, Kis Julianna Felsőkelecsény, Novák Vilma Manci Kisbér, Német Viktória Und, Sopron m., Nemoda Erzsébet Jászberény, Nemoda Anna Jászárokszállás, Nagy Lászlóné Nagytárkány, Ottinger Nándorné Budapest, Ott Antal Budapest, Pirint Magdolna Rakamaz, Pesti Anna, Pesti István Jászberény, Pósa Mária Pétervására, Paulonts Józsefné Nagyczétény, Szibler Jánosné Szűcs Mária, Sziráki Sándor Jászladány, Szántó Istvánné Budapest, özv. Schraff Antalné Budapest, özv. Sebesti Andrásné Bodrogkeresztúr, Sziklenka Franciska Barstaszár, Sütő Anna Karancsság, Szlajter Erzsébet Tarnaméra, Schidek Katalin Budapest, Szalay Mária Budapest, Szabó Dezsőné Budapest, Sály Katalin Pétervására, Tuscsek Kremár Lucie Szelepcsény, Tözsér D. Anna, Tóth Teréz Jászárokszállás, Takács Katalin Rakamaz, Tallnréser Antalné Budapest, Uhrin József Zsitvaujfalu, Urbán Gábori Katalin Szelepcsény, Varga Mária Bussa, Vinere Erzsébet Jászladány, Virág Julis Karancsság, Vormundl Ferenc Budapest, Zána Anna Kecsk, özv. Béres Istvánné Alsóvárad.

Felelős szerkesztő: **dr. Gamauf István.**

A budapesti központi Oltáregyesület választmánya.

Igazgató: Kánter Károly prelátus, apát, kanonok Esztergom; elnöknő: örgróf Pallavicini Edéné, I. kerület, Vár, Verbőczy-u. 23. szám alatt; társelnöknő: Marie de Jerusalem anya, főnöknő, IX., Üllői-út 75. sz.; másodelnöknő: Kiss Aladárné, VIII., Múzeum-körút 41. sz.; választmányi tagok: gróf Almássy Dénesné, IX., Erkel-u. 15. sz.; özv. dr. Bangha Istvánné, Nyitra; özv. Bruzer Mihályné, VIII., Kerepesi-út 28. sz.; Cziráky Lujza grófnő, IV., Ferenciek-tere 9.; Cziráky-Almássy Erzsébet grófné, IV., Váci-u. 48. sz.; Fehérváry Celesztin, VIII., Rökk Szilárd-u. 22.; Felmayer Vilma, VIII., Baross-u. 44. sz.; Ghiczy Ida, V., Sas-utca 11. sz.; Győry Teréz grófnő, IV., Szép-u. 4. sz.; özv. Heinrich Ferencné, VIII., Üllői-út 32 a; özv. gróf Korniss Miklósné, VIII., Baross-utca 10. sz.; özv. Návay Kálmánné, I., Istenhegyi-út 40. sz.; báró Orosdy Fülöpné, VI., Damjanich-u. 12.; Pálffy Anna grófnő, VIII., Eszterházy-u. 44. sz.; özv. Reviczky Gáborné, Esztergom; Szőgyény-Marich Júlia, Székesfehérvár, Kégl-u. 14. sz.; Török Hermin grófnő, Szobránc; özv. báró Vécsey Józsefné, VIII., Rökk Szilárd-u. 24. sz.; Vécsey Eszter bárónő, VIII., Rökk Szilárd-u. 24. sz.; Zichy Lujza grófnő, Pécs.

A budapesti központi Oltáregyesület terjesztőnői.

Az I. kerületben: Barcsa Andrásné, Abel Jenő-u. 13.; Karks Malvin, Tigris-utca 2. sz.; Lorenz Adél, Palota-tér; Miskó Józsefné, Árpád-u. 13. sz.; özv. báró Skerlecz Károlyné, Skerlecz Casa bárónő, Uri-u. 64. sz.; Szabó Lajosné, Fehérvári-út 16. sz.; özv. Zubriczky Józsefné, Naphegy-u. 1. sz.; Kántor Vilma, Kántor Erzsi, Pauler-u. 2. sz.; Heckelsmüller Gizella, Kaszinó-u. 2. sz.; Páyer Istvánné, Naphegy-u. 13. sz.; özv. Weiss Gyuláné, Logódy-utca 29—31. sz.

A II. kerületben: Blaskovics Ida, Oszlop-u. 23.; Gervay Lujza Erőd-u. 4.; dr. Jambrikovics Lászlóné, Ybl Miklós-tér 5. sz.; Knapp Konstancia, Toldy Ferenc-u. 30. sz.; Lutter Nándorné, Fő-u. 42. sz.; Rosner Ferencné, Ybl-Miklós-tér 2. sz.; Balonyi Ilona, Nyúl-utca 8. sz.; Révay Olga, II., Batthyány-u. 2. sz. Turossy Anna, II., Ostrom-utca 20.

A IV. kerületben: Finta Róza, Veres Pálné-u. 27. sz.; Fischer Róza Váci-u. 67. sz.; Hellebronth Berta, Királyi Pál-u. 4. sz.; Novák Mártonné, Ferenciek-tere 2. sz.; Tausch Hermin, Borz-u. 1. sz.

Az V. kerületben: özv. Aigner Gyuláné, Rudolf-rakpart 9. sz.; Hámov Józsefné, Dorottya-u. 1. sz.; Papp Janosné, Árpád-u. 6. sz.; Perczel Crescence, V., Vécsey-u. 5. sz.

A VI. kerületben: Kraemer Gézáné, Rákóczi-út 10. sz.; özv. Lafrankó Jánosné, Erzsébet-körút 58. sz.

A VII. kerületben: Harer Gyuláné, Bajza-u. 14. sz.; Kluzatsek Rezsőné, Vörösmarty-u. 10. sz.; Madaras Józsefné, Rákóczi-út 53. sz.; Steiner Mártonné, Egressy-út 96. sz.; Peterdy Alice, Király-u. 102. sz.

A VIII. kerületben: báró Barkóczy Ilona, Sándor-u. 27. sz.; özv. Bányai Miklósné, József-u. 20. sz.; gróf Batthyány Tivadarné, Horánszky-u. 24. sz.; özv. Goszthonyi Kálmánné, József-u. 63. sz.; Hermann Lászlóné, Német-u. 37. sz.; özv. Hoffmann Tódorné, Mária-u. 22. sz.; Holzschuh Lajosné, Baross-u. 59. sz. Jungmayer Mihályné, Nagytemplom-utca 31. sz.; Kvassay Jenőné, Rökk Szilárd-

utca 41. sz.; özv. Lafrankó Károlyné, Mária-u. 21. sz.; Murmann Alexandra, Horánszky-u. 28. sz.; Rózsay Valéria, Sándor-u. 23. sz.; gróf Serényi Istvánné, Szentkirályi-u. 16. sz.; özv. Stiepek Pálné, Jázmin-u. 9. sz.; Tihanyi Béláné, Szentkirályi-u. 11. sz.; Haász Emilia, Váci-u. 79. sz.; gróf Zichy Livia Klára, Scitovszky-tér 2. sz.; Éberling Józsefné, Üllői-út 66. sz.; Várady Elekné, Szigony-utca 16. sz.; Szilágyi Lajosné, Orczy-út 10. sz., Molnár Györgyné, József-u. 23. sz.

A IX. kerületben: Cseley Józsfené, Üllői-út 79. sz.; Kemenes Jánosné, Mester-u. 3. sz.; gróf Keglevich Miklósné, Erkel-u. 15. sz.; Pesthy Árpádné, Bakács-u. 8. sz.; Rabolt Margit, Üllői-út 9. sz.; Kégl Gizella, Üllői-út 85. sz.; Rumpler Gézáné, Üllői-út 85. sz.; özv. Marchan Jánosné, Ranolder-u. 23. sz.; Hofer Ferencné, IX., Üllői-út 101. sz.

A X. kerületben: Herfort Irén, Füzér-u. 34. sz.; Mitskó Ferencné, Szapáry-utca 34. sz.; Loewel Matild, X., Ónody-u. 5. sz.

Walser—Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, nyolcadik kiadás; 30 óra.

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papiron:

Vászonkötés	4 K	20 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	5 «	60 «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	6 «	60 «

Műnyomó papiron:

Vászonkötés, vörösvágás ...	4 K	60 f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal ...	6 «	— «
Bőrkötés, aranyv., tokkal ...	7 «	50 «
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával	8 «	50 «

Japán papiron (az egész könyv — teljes tartalom mellett — egyujjnyinál alig vastagabb):

Vászonkötés, vörösvágás ...	4 K	60 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 «	60 «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	8 «	— «
Borjúbőr, párnázva, kazettával	9 «	— «
Borjúbőr, hordozható tokkal	18 «	— «

Walser—Varga-féle

Kis Örökimádás.

Tartalmazza az egész imaórákat megelőző általános részt. **Igen tetszetős új kiadás.** K. Sávely Dezső rajzaival. — Árak:

Vászonkötés	2 K	— f.
Chagrénbőrkötés, aranymetszet	3 «	— «
Chagrénbőrkötés, vörösmetszet	2 «	70 «
Borjúbőr, aranymetszet ...	5 «	— «

Walser—Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetüs hetedik teljes kiadás.

A betük nagyok, de a könyv alakja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásénál. K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

Jó papiron:

Vászonkötés	5 K	— f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 «	60 «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	8 «	— «

Japán papiron:

Vászonkötés, bindre fűzve ...	5 K	— f.
Bőrkötés, bindre fűzve, vörösvágás, tokkal	7 «	60 «
Bőrkötés, bindre fűzve, aranyvágás, tokkal	9 «	— «
Borjubőr, bindre fűzve, aranyvágás párnázva, kazettával	12 «	— «

Ligouri szent Alfonz

Üdvösség útja. (Elmélkedések.)

Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülőben.

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett vagy utánvéttel.

A kereskedésben a könyvek 20%-kal drágábbak lesznek.

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28.

XVII. ÉVF. 1916. 2. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllöi-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

Magyar Kultura. Társadalmi és tudományos szemle. (Megjelen havonként kétszer: 5-én és 20-án. Évi ára 12 korona. Budapest, VIII., Horánszky-u. 20. sz.) — Legújabb száma most jelent meg a következő gazdag és változatos tartalommal:

Tanulmányok: Az ármaximálás joga. Dr. Bozóky Géza. — A rokkantak és a patronázs. (2) Dr. Angyal Pál. — Nemzetnevelés és a sajtó. Burján Károly.

Tárca: Lappáliák. Irta: Luis Coloma S. J. II. (2)

Pajzs és kard: Levélszekrény: A házasság célja. B. B. — Protestáns támadás a jezsuiták ellen. bb. — A proletárság. r.

Szemlék és kritikák: Hadművészeti kiállítás. Ifj. Gonda Béla. — Könyvek: Révai Mór: A világháború végcélja. Stick Vilmos. — Lampérth Géza: Az én rózsám. r. n.

Szinház: Jugend. Dr. Fritz. Artur.

Napló: A jövő költője. Dr. Fritz Artur. — Új szabadkőmíves propaganda. B. K. — Mint fagyöngy a fán... S. V. — Rövid följegyzések.

Kis örökimádás cimen *dr. Tiefenthaler József* 15 gyönyörű, szentséglátogatást tartalmazó imakönyvet adott ki. Főképen ifjúságnak és eucharisztikus szövetségi tagoknak való. Magán és nyilvános szentségimádásoknál kitünő segédkönyv, melyből kórusban is lehet imádkozni. Ára 80 fillér. Rendelhető a pénz előleges beküldése mellett a Szent-István-Társulatnál (Budapest, IV., Kecskeméti-utca 2.), a Központi Oltáregyletnél (Budapest, IX., Üllői-út 77.) és a kiadónál (dr. Tiefenthaler József, Wien, IX., Boltzmanngasse 14).

«Útmutató a magyarországi Oltáregyesület szervezésére» most jelent meg. Kapható: Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-ut 77. Ára 1 kor. 80 fill.

A pápai áldás szép plakettje a Szentatya arcképével elegáns kivitelű LEVELEZŐ-LAPON kapható a „Jézusom örömöm" szerkesztőségében, Budapest, IX., Üllői-út 77. szám.

Egy darab levelező-lap ára: 4 fillér.

100 darab ára: 3 korona.

XVII. ÉVFOLYAM. 1916. FEBRUÁR. 2. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Bräutigam Ferenc:* Manna absconditum. — *Dr. Wéber Pál:* Férfi-apostolság. — *Veszprémy Dezsőné:* Lenyügözött szivek. — *Álajos:* Egy nagybácsi levele kispap öccséhez, aki katonának szeretne menni. — *Dr. Turchányiné:* Divat és erkölcs. — *Fr. Tarzicius:* Imádkozzál, édes gyermekem. — *Monori Kovács Ferenc:* A szentáldozás titkos hatalma. — *Deák Antal:* Égő füstnek illatával... — *T. Margit:* Az Oltáriszentség előtt. — *Monori Kovács Ferenc:* A Vigasztaló. — *Dr. Hannig Györgyné:* A lélek értékéről. — *T. Margit:* Otthon. — *Oltáregyleti élet.* — *Irodalom.* — *Kimutatás.*

Manna absconditum.

MÁR SOKSZOR gondolkoztam azon, hogy miért van az, hogy épen az egyszerű, a mindennapi dolgok sokszor oly titokzatosak. Folyton bennük élünk és sohasem gondolkozunk, sohasem kételkedünk. Mintha csak valami nagy fátyolfüggöny volna a lelkünk és a világ között. Csak silhuetteket, körvonalakat látunk. És ez jól van így. Nem is lehet másképp. Mert az én természetem nem rendezkedett be arra, hogy *itt* és *most* érje el teljes célját, fejlődésének csúcspontját. Hanem csak átmenet ez az élet, fejlődési fokozat, téli álom. Hallok ugyan hangokat, de nem tudom azoknak zenei értékét; látok ugyan fényeket, de nem értem a lángok nyelvét; érzem a napsugár melegét, de hűs szellők lengedeznek körülöttem. Zene, fény és melegség számomra csak matematika és fizika maradnak. A fény lelkét, a melegnek lelkét nem ismerem. Vannak rejtélyek, titkok, amelyek nem tárulnak fel előttem! Úgy vagyok velük szemben, mint a legendabeli vakok, akik elmentek megkeresni az Istent. Kimerülve, fuldokolva értek a nagy márványpalotához és leültek a lépcsőn. Nem birták tovább! Pedig csak ki kellett volna nyitni a nagy bronzajtókat, ott lakott az Isten. De ők sohasem látták az Istent!

Hányszor indultunk el Isten keresésére? És nem találtuk meg. Csodálkozva vettük magunkhoz a kicsi, fehér kenyeret, de Isten rejtve maradt előttünk. Manna absconditum — titokzatos kenyér! Éreztem a vérem lüktetését, hallottam a hangját is, a belső fények kipattantották a lelkem ablakait és fény áradt belőle. Azt mondták, arra járt az Isten, de szemem nem látott. Nehéz, elmozdíthatatlan fátyol borította.

Az ember nem bírja el a nagy igazságokat. Gyenge azoknak elviselésére. Azért rejtették el a frigyszekrényt a szentek-szentjébe, mert a

nép nem viselhette az Isten arcát. Lázadozott ellene. Úgy, mint az evangéliumi emberek, mikor Krisztus Urunk testét és vérét ételül igérte. Ki hallgatja ezt? Ki érti? Kemény beszéd ez. És eltávoztak. Péter apostol sem érti. De valami benső hang alázatos kérésre indítja: Az örök élet igéi nálad vannak? Tudjuk, hisszük. De ne tégy próbára minket, könyörülj rajtunk, mi nem vagyunk még érettek a valóságra. Rejtsd el előlünk e szörnyű igazságokat!

Péter az emberiség nevében beszélt és annak javára. Mert a gonoszság bizonyára méltatlankodnék ma is, hogy lássa, hogy szemével megmérje az Isten testét és vérét. A jámborok pedig nagy próbára volnának téve és ma is csak azt mondanák: Hisszük, igen hisszük, de nehéz nekünk ez igazság. Rejtély kell, mysterium, hogy a jók hite erősebb legyen és a gonoszak ne zugolódjanak. Krisztus Urunk megérti az emberi természet kívánságát és a szemnek és a szájnak és a tapintásnak kenyeret és bort ad, hogy a léleknek vér és test legyen. Ezért manna absconditum: rejtett kenyér. «Jöjjetek, egyétek az én kenyeremet és igyátok a bort, amelyet kevertem nektek.» Pro 9 5.

A tudós kezébe veszi mécsesét és világít. Belevilágít a nagy sötétségbe és egymásután kutatja fel a kincseket, amelyek garmadaszámra hevernek a mélység ölén. De vajjon feltalálja-e valamennyit? És vajjon elűzi-e a sötétséget? Kicsiny ehhez az emberi ész! Csak kevéske ösvényt világít meg. Épen hogy elég arra, bogy el ne tévedjék az örvény szélén. Nem becsülöm le az emberi észt, sőt magasztalom, követelem, kívánom. És ujjongok, valahányszor új fények gyúlnak ki. Mégis azt gondolom, hogy nem az ész az ember legértékesebb tehetsége, nem az ész az én legmagasabb lelki képességem. Hanem a látás. Nem az ész, nem az akarat látása. Hanem e kettőnek csodálatos vegyüléke: a lélek boldogító látása. Mert valahányszor eszemmel megfogok egy igazságot, akkor nem érzek békét, nyugalmat, csendet, hanem új kételyek ébrednek, új, eddig nem sejtett mélységek merednek reám. A lélek látása azonban boldogít, megnyugtat, csendet teremt. Olyan, mint mikor a vak részéről lehull a hályog. Meglátni azt, amit eddig csak tapogatott, izlelt, szagolt. Milyen boldogító, milyen megnyugtató. Én ilyennek tartom a léleknek látását is, amely nem észbeli munka csupán, amely nem akarati aktus tisztán, hanem a kettőnek boldogító együttműködése. És szent csendet, világosságot teremt a lelkemben.

Manna absconditum. Nem az ésszel értem, nem az akarattal fogom meg. Hiszen az Úr azt akarja, hogy benne éljünk, boldogságban és szent örömben. Már pedig az ész munkája nem lehet ekkora jutalom. Mert érteni nem érdem. Azért kellett elrejtőznie Krisztusnak az ész elől, hogy egy sokkal nagyobb tehetséggel appercipiáljam a Krisztus testét. Ez a visio fidei: a léleknek hittel való látása! Ezért rejtelmes szentség, manna absconditum az Eucharistia! *Bräutigam Ferenc.*

Férfi-apostolság.

Az utolsó évtized nagy mértékben mutatja be katholikus hitéletünk föllendülését. Benső, intenziv egyesületi élet, tömörülés, az összetartás szükségessége mind erősebben nyilatkozik meg. A férfiak is mindinkább nagyobb és melegebb érdeklődést tanusítanak egyházunk és vallásunk iránt. A férfiak százai, sőt ezrei hallgatnak ma már — hála Istennek — szent mise mellett prédikációt is. Sokszor olvashatjuk, mily nagy számmal jelennek meg férfiaink is körmeneteken, zarándoklatokon, katholikus gyűléseken. Vallásos társulataink, egyesületeink már tagjaik számával is imponálnak. Boldog emlékű Pius pápának programmja: «Mindent megújítani Krisztusban» — nagy lépésekkel halad előre a megvalósulás útján.

A háború új erővel ragadta lelkünket, szivünket az örök élet adójához: Krisztushoz. Amikor körülöttünk minden ég, minden megrendűl, megmozdul és meginog, amikor a gyülölet ünnepli e földön diadalát, az emberekben csalatkozott hitünk és megrendült bizalmunk újra rátalált az igazi jóbarátra, újra fölismerte azt, akit bűneivel ignorált: Jézus Krisztust. Újból bebizonyosodott az örök igazság, hogy az ember legjobb barátja az, aki szeretetében irántunk nemcsak meghalt, hanem még a kereszthalálnál is tovább ment, mert «szeretete erősebb volt a halálnál», mikor önmagát hagyta hátra a legméltóságosabb Oltáriszentségben. Ma, a háború nehéz megpróbáltatásában újból megtanultuk, amit eddig is tudtunk, hogy végtelenül nagy kincsünk nekünk a legfölségesebb Oltáriszentség. Igazán nem jel, nem emlékezés, hanem élet, erő, valóság, vigasztalás. A hadba induló katonának épúgy legerősebb támasza, mint a rohamot izgatottan váró vitéznek. A gyermekét szorongó szívvel hazaváró édes anyának csakúgy a legmegértőbb vigasztalója, mint a férjevesztett özvegynek. A kórágyakon szenvedőkhöz is ugyanaz a nagy szeretete viszi, mint midőn Jeruzsálem utcáin a betegek között járt. Érezzük, tapasztaljuk mindnyájan, kik akár háborúban voltunk, akár itthon vagyunk, *mi nekünk az Oltáriszentség.* A megható esetek ezrei tanuskodnak, mily áhitatos buzgósággal járultak katonáink az Úr asztalához. A nők mellett a férfiak százai is ott térdelnek ma már az Úr oltáránál, hogy az élet Urát magukhoz vegyék. És így van ez jól!

A nők buzgósága szolgáljon példaképnek, hogy a férfiak is mi-

nél gyakrabban megjelenjenek a szent áldozásnál. Jól írta Hildesheim püspöke még 1910 január 12-én kiadott pásztorlevelében: «A gyakori áldozás nem egyedül az asszonyok, hanem *elsősorban* a férfiak dolga». Az egyház erőssége elsősorban a Krisztusból és Krisztussal élő, hithű katholikus férfivilág. Az Úr Jézus is férfiak világában alapította meg az Oltáriszentséget; az elsők, kik a szent áldozásban részesültek, férfiak voltak; a szent mise bemutatását, a Legszentebb kiosztását is férfiakra bizta. A mai ember is egyedül a szent áldozásban találhatja meg azt a hűséget és erőt, melyekre különösen ma szüksége van. A háborúban nekiindult gyakori szent áldozások a férfiak részéről necsak a megpróbáltatások napjaira szóljanak, hanem vigyük át e szép és szent szokást mintegy a vérünkbe. Állandósitsuk a férfiak gyakori szent áldozását. Ez csodákat fog művelni. Ha a férfiak bensőleg átalakulnak, úgy biztosítva van a házas élet szentsége és hűsége, akkor meg van oldva a családi és társadalmi életnek ezer s egy nehézsége, korunk és egyházunk minden egyes kérdése.

Ne szégyeljünk e tekintetben is szomszédainktól tanulni. A háborút közvetlen megelőző időben, tehát a béke napjaiban Berlinben (10 templomot számítva) havonkint 2500 férfi áldozott. A kölni és münsteri egyházmegyékben 50.000. Németország egész területén 120.000 férfi áldozott havonkint. Mily csodás hatás a jelenlevőkre, amikor a férfiak tömör sora térdel az Úr asztalához. Mily fölemelő és nevelő hatás a gyermekekre, amikor szüleiktől kapják a legjobb példát. Mindezt a Németországban ma már intenziven vezetett *Férfi-apostolság* (Männerapostolat) eredményezte. Az impozáns számok mily sok kegyelmet jelenthetnek, hány család békés, szent életét, hány megtérést!

Eleinte a németeknél is lassan ment. Egyik német község plébánosa írja, hogy nála csak egy férfi volt, ki havonta áldozott. Népmissióval bevezetett férfi-apostolság megváltoztatta a helyzetet. Rövid idő alatt a havonkinti férfi áldozók száma közel járt a 200-hoz. Egy másik plébános egy nagyobb német városból hasonló esetről tesz jelentést. Aminek Németországban az elmult évben tanui voltunk, abban jelentős szerepe volt a férfi-apostolságnak. Mult év januárjában a német katholikusok is felajánlották hazájukat Jézus Szentséges Szivének oltalmába. A megelőző három napi ájtatosság alatt *húsz* milliónál többen áldoztak.

Vezessük be azért mi is a *Férfi-apostolságot*. Ez nem külön egyesület vagy társulat; nincs is külön társulati szabálya, sem elöljárói kara. Nem is konkurrens irányú, ellenkezőleg, a férfi-apostolság tagjai egyúttal a legbuzgóbbak a társulati és egyesületi életben. Ez természetes is. Egy eucharisztikus lélek örömmel ragad meg minden eszközt, amely őt a tökéletesség útján előbbre viszi. Tagja lehet minden buzgó katholikus

férfi, tekintet nélkül arra, hogy tagja-e valamely vallásos egyesületnek, társulatnak vagy pedig nem. Legfontosabb az, hogy az apostolság három irányelvét betartsuk. Ezek: 1. Krisztusnak és egyházának ügyéért sorompóba álljunk. 2. Mindennapi imáinkat, munkánkat, szenvedésünket ajánljuk fel Jézus Szentséges Szivének. 3. Buzgón résztvegyünk a havonkinti közös szent áldozáson.*

A férfi-apostolság bevezetésének többféle módja lehet; a helyi körülmények szerint alakulhat. A mi célunk jelenleg csak az volt, hogy e nagyfontosságú tényre az érdeklődést és figyelmet fölhívjuk. Irország és Németország katholikus hitéletének történetében előkelő helyet foglal el a Férfi-apostolság, melyre X. Pius pápa oly nagy előszeretettel és különös örömmel küldötte 1913 júliusában apostoli áldását. Nagy lélekkel azonnal fogjunk munkához. Bizzunk erősen az Úr Jézusban, ki fáradságunkat szent kegyelmével fogja kisérni és áldás fakad törekvéseink nyomában.

Dr. Wéber Pál.

Lenyügözött szivek.

A KÖRUTI aszfalton nagy a jövés-menés. Egy pár bácsi úgy megy rajta, hogy a gondolataiba el-elmerül, mint például — kimaradhatatlan példaképen — a szórakozottságukról hirhedt professzorok. Egy tipikus kereskedő-faj képviselője úgy megy az utcán, hogyha mással megy, csupa számokat és koronákat hall tőle az ember, ha meg egyedül megy, az utcán is üzleti spekulációkon töri a fejét a járó-kelőkre alig ügyelve, rájuk se nézve, csak épen homályos körvonalaikkal tartva rövid leszámolást, hogy keresztüljusson a tülekedésen s az összeütközést szerencsésen kikerülje. Ehhez is rutin kell, hogy felületes gonddal, kevés figyelemmel is kitudjon térni valakinek az ember. Ez már a pesti ember megszokott, idegzsongító kisérője. Ám bizonyos apró, 2—3 éves tötyögőknél bizony nem oly egyszerű a dolog. Nekik dajkájuk vezetése dacára is óriási figyelmet kell koncentrálniok bámész kis szemükbe, hogy el ne gázolják őket. Ép úgy meggyülik a Pestre ruccant falusi libácskáknak a gondjuk, hogy majd elszédülnek szegények a nyüzsgő forgatagban.

Valljuk meg azonban őszintén, hogy mi valamennyien többé-

* Dr. Hermann Sträter: Männerapostolat. Kernfrage der Männerseelsorge. Kevelaer. 1914. Ára 44 fillér. Bő tájékozást nyujt az egészről és sok irányelvvel szolgál az apostolság bevezetéséről, megalapitásáról, annak módjáról és vezetéséről.

kevésbbé legeltetjük a szemünket a másikon, hogy önkénytelen és talán nem is tudatos szórakozásképen elbámulunk a szembejövőkön, kiváncsi megfigyeléseket teszünk embertársainkon, akiket nem ismerünk, soha nem is láttunk.

Legfürgébb a szemük járása a divatosnak lenni akaró hölgyecskéknek. Ők meg se látnak mást a sok közül, mint a divatbábokat. Ebben az irányban éles szemük már messziről észreveszi és felöleli őket. A vizsgálódásuk elé csak az kerül, aki igen divatos és mohón állapítják meg, ha valami tényleg előbbrevívő divatvonást leshettek el. Örülnek is neki, mint valami zsákmánynak. Aki meg már magát úgy is szépnek és túl elegánsnak érzi, az látszólag nem kiváncsi senkire, fölénnyel hordozott tekintetével azonban alattomban a hatást kémleli, hogy minő irigy pillantások tapadnak hozzá, illetve toalettjéhez. Disztingvált arcú emberek csakis erősen arisztokratikus megjelenéseknek szentelnek hódoló pillantást. Van — sajnos — elég szemtelen, aki aljas szándékkal válogat és mustrál az arcok közt. Van olyan, aki csak impressziót akar gyűjteni abból, hogy mit kedvel a közönség, hogy belőle valami új «gescheft»-re jó ötlete támadjon. Látja, hogy ma nagy a nemzeti lelkesedés, rögtön megszületik az a jövedelmező gondolata, hogy apró, nemzetiszinű zászlókat fog gyártani és eladni, amelyért csak úgy folyik be majd a sok pénz a zsebébe. Mind aszerint néz és figyel, amin a szive csüng. A festő modelleket lát, a fényképész pózt lát, a filozófus az emberek arcvonásaiból a gondolatokat nyomozza.

A nagytömeg között aztán halkan, szerényen, lesütött szemekkel, alig észrevehetően elsurran egy pár apáca, akik, mint rendesen, kettesével mennek. Nekem megakad rajtuk a szemem, feltünik az a két lesütött szempár, egy benyomás, aminek a hatása alól nem tudok egyhamar elválni. Sejtések támadnak bennem. Nem, ez nem is sejtés, ez tudás. Én tudom a titkukat. Nem néznek sem jobbra, sem balra. Úgy jelennek meg előttem, mint valami contrast az itt hullámzó tömeggel. Őket ezektől egy világfelfogás választja el. Az ő szemükben nem lángol azok nyugtalan kiváncsisága, az ő érdeklődésüket nem köti le az a sok vanitas, ami amazokét. Lesütött szempillájuk rejtelme nem fásultság és nem érzéketlenség, hanem nagyon is világos, átható, mélyenlátó tekintet, ami olyasmit lát, olyan szépet lát, olyan nagyszerüet lát, amit amazok nem látnak. Tulajdonképen ők mennének nyitott szemmel és a szemeit nyugtalanul jártató tömeg menne csukott szemmel. Úgy nézek utánuk, amint áthaladnak libegő fekete fátyolukkal ezek a Krisztus-menyasszonyok, mint akik igen magasan felettünk járnának. Mint akik onnan felülről megvetik ezt a kicsinyességekre beleragadt, hamis fényű világot. Nem valami tanult filozófusok ők, hanem egyszerű teremtések, akiket a Szentlélek hasznosabb és magasabb filozófiával ajándékozott meg, mint a részletek szőrszálhasogatásaiba belevesző tudást, aki a kicsitől nem látja a nagyot, aki a részlettől nem látja az egészet, magasabb nézőpontból nem kap áttekintést az egyetem fölött, akinek bölcsessége oktalan, mert nem hasznos neki.

De vajjon ezek a szelid lények volnának csak közönyösek embertársaik iránt? Csak ők mennének úgy el, hogy tekintetre se méltatnák a többit? Óh nem kell azt gondolni. Nagyon is tudatában vannak ők annak, mikor az utcán mennek, hogy mellettük emberek mennek el, — száz, meg száz ember — ők csak azt nem veszik észre, amit rajtuk a többi szem néz, a divatot stb; annál jobban látják azonban, hogy mellettük emberszivek mennek el, emberszivek százai és ezrei, akik élnek lüktetnek, dobognak és remegnek és borzasztó: — nem tudják miért. Amik ugyanarra a boldogító végre lettek életbehíva és képezve, mint az ő szivük, de elvetették azt; nagyrészük a semmivel egyenlő értékű csecsebecsével cserélték ki az abszolut, végtelen értékeket. A világ világosságát nem akarták befogadni és most méltó büntetésük ez a vaksötétség, mellyel értelmük semmit se tud kevésbbé belátni, mint az ő kicsinyességüket; hogy is foghatnák föl, mikor a valódi nagyságról, a láthatatlan nagyról fogalmuk nincsen? Hová is kormányozná ez az értelem szivüket, minthogy méltóságán aluli kicsiségekkel, lim-lomokkal töltessék meg, amik ezt a domináló helyet emberi szívben igazán meg nem érdemlik? Mert a szív természetével nem fér össze, hogy gazdátlan maradjon; a szív olyan, hogy keres és talál gazzát. Ha el nem találja az igazit, akkor hamisat, de talál gazdát. A dohány-utcai leányzónak bálványa a hiúság, az öltözködési divat, a flirtben elért siker, másnak a gazdagság nyujtotta minden élvezet, a harmadiknak a rang vagy a hir, dicsőség, a gyönyör ragadja el szivét. Ennek ő önmaga a szive bálványa, saját szépsége, saját esze, saját teste, talán fecsegés az eleme; annak egy második személy ül szive trónusán s ha bálványa mégis elhagyná, inkább lepuffantja magát, mint aki számára más üdv már nem létezik a világon. Akár személy, akár egyéb dolog könnyen hatalmába ejti a magához méltó kritikával nem kormányozott szivet s akkor az a szív nem szabad többé. Ahol a kincsed, ott a szived. Rabja már a szív maga kényének, kényekedvével választott bálványának. Ezentúl mint rabnak engedelmeskednie kell annak, aki vagy ami szivét lenyügözte. Lenyügözött szivükkel aztán leélik itt ez emberek a halálnak életét nagy dínom-dánom danolva és még se keserűség és nyugtalanság nélkül. Mert az ő bálványaikkal betölthetik a szivet, de ki nem tölthetik: bálványok miatt az Isten szivet *nem* alkotott! «Magad miatt teremtettél ó Isten, és nyugtalan a mi szivünk, míg Te benned meg nem nyughatik!» Úgy van az ember szive

teremtve, hogy boldogság utáni vágyát csak az Istennel elégíthesse ki, kevesebbel be nem érheti. A méltatlan bálvány kielégülést nem hozhat s ha ideig-óráig tusolhatják is a lelkük mélyén kitörni akaró vágyat, ha az az elnyomott vágy ma még csak a kráter mélyén forrongó vulkán, mely ugyan nyugtalankodik, de azért mellette lehet még vigadni és várakat emelni: de majd ki fog törni, ha eljön az idő s akkor eltemet mindent. Eltemeti őket, eltemeti a boldogságra való képességüket és jogukat, eltemeti üdvösségüket. És ez az idő eljön biztosan, eljön vesztükre, ha nem előbb, hát az örök halálnak reggelén, amikor nem tussolhatják többet: az én szivemet csak az Isten tudta volna kitölteni és én esztelenül kiszorítottam őt onnan s kirekesztettem vele a boldogságomat. Az a nyugtalanító elégedetlensége szivemnek, amire életemben nem hallgattam, növi ki magát most egész örökkévalóságom pokoli átkává, folyton maró szemrehányásává.

Szegény, szerencsétlen, lenyügözött szivek! Elhibázott existenciák! S az apácák a «világias» lótás-futásban nemcsak azt látják, hogy a nevető vonások álarca alatt a lenyügözött sziveknek egy szomorú nagy csapata vonul el előttük, hanem szánakozó szívvel sóhajtanak feletttük és fohászkodnak értük.

Az ő szivük is le van nyügözve, kitárták az igazi boldogságuk, az Isten felé s az betöltötte azt. Rabok már ők is. A Megfeszített Szivére ránéztek és ezt a tekintetet nem tudták többé elfelejteni. Rabok ők valóban, a Mérhetetlennek, a végtelen Szépségnek, a győzedelmes Szeretetnek a rabjai. Boldog, szabad nagy rabság! Az emberi szív ideális kielégülése más nem lehet, mint a számára egyetlenegy Név alatt adott üdvöt föltalálni. De ők a rabságukat szeretik és maguk választották s ez a rabság szabadítja meg őket. Nincs forróbb vágyuk, mint magukat egészen felemészteni és kiüríteni, mint magukat minél inkább rabbá tenni, leláncolni, lekötni szivük Istenének, magukat megsemmisíteni, megfeszíteni, minél teljesebben feláldozni szivük szerelmének, imádott Istenüknek. Akik megértették, hogy nincs nagyszerűbb, nincs bölcsebb, nincs gazdagítóbb, egy szóval nincs szerencsésebb tudás, mint tudni, hogy egyedül Isten szeretetéért élni érdemes és minden más szerencsétlenségbe döntő tudatlanság. Akik csak attól félnek, hogy valamit meg találnának maguknak tartani s hogy nem minden porcikájukkal és nem az összes pillanatokban adják át magukat teljesen az Istennek, vagy hogy magukat vissza találnák venni. Akiknek szerelmes szivének fáj, rettenetesen fáj, hogy nincsen kezükben az egész világ szive, hogy lábaihoz raknák a mindenét szeretetünkből feláldozó nagy Szivnek. Akiknek a világból csak az becses, ami ott megaláztatást, gyötrelmet, szenvedést lehet nyerni, akik a testüknek csak azért örülnek, hogy van mivel szenvedni. Akik fáradnak és verejtékeznek, hogy szivök királyának valamelyes vigaszt szerezzenek. Akiknek az Úr Jézus gonoszságainkért megtört Szivének panasza az emberek hálátlansága, közönye fölött a szivükbe nyilallott, fájdalmas sebet hagyva ott, mely egyre jobban fáj. Akik már ki se gyógyulnak e sebből többet, hanem égnek, égnek, amíg csak a szeretetbe bele nem halnak és bele is halnak, ahogyan kivántak «feloszlani és lenni Krisztussal!»

Veszprémy Dezsőné.

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Egy nagybácsi levele kispap öccséhez, aki katonának szeretne menni.

Kedves Palkóm! Valóban nagyon megleptek soraid, melyekben arról irsz, hogy szeretnél a katonasághoz beállni és a harctérre menni, hogy te is megvédelmezd a hazádat. Ne érts félre, én nem korhollak, nem itéllek el ezért, sőt büszke vagyok reá, hogy nővéremnek fia ilyen bátor és így szereti a hazáját. Mindazáltal engedd meg, hogy leveledre mégis némi észrevételeket tegyek. Reménylem, jóindulattal fogadod, hiszen, tudod, mennyire szeretlek, úgy mint saját fiamat, aki még kiskorában a mennyekbe költözött. Kedves Palkóm! Szép nagyon a hazafiasság, a nemes, hevületes felbuzdulás és nem csodálom, ha te és társaid mind jó hazafiak, követni szeretnétek azt a néhány kispapot, kik a harctérre mentek mint katonák. De van ennél értékesebb és tartósabb hatású önfeláldozás is: nem pár hónapi, hanem egész életre szóló harc a legádázabb, legmakacsabb ellenség, a sátán ellen, kihez képest a legvadabb kozák csak szelid galamb, a leghitszegőbb, orvultámadó olasz briganti ártatlan báránynszámba megy. Nincsen az a furfang, amit ez az ellenség ki nem gondolna, az a harcmodor, amit figyelmen kívül hagyna. 42-es ágyukkal és apró, mérges tőrökkel, kézigránátokkal és fojtógázokkal dolgozik pihenés nélkül és kire irányul elsősorban dühe? Ugy-e, a tisztek, a papok ellen! Károly bátyád írta tegnap e sorokat: Ismét igen erős napjaink voltak, nekem különösen, mert 2 napig megfigyelő voltam a iedezék mellett. Áztam, fáztam, puska, gépfegyver s ágyútűzben voltam, ami egyenest *reám volt irányozva*, de a taliánt elvertük. Bajom, hála Istennek, nincsen. Nem hiába igértem meg édesanyámnak, hogy háború után elmegyek vele szűz Mária kegyhelyére. Látod, egy pap nem 2 napig, de egész életén át ilyen megfigyelőállásban van, épen úgy, mint bátyád, a leghevesebb ágyútűzben mely egyenest reá van irányozva. És ekkor is legkevésbbé önmagára szabad gondolnia, hanem a csapatra, mely mögötte van.

Jól tudja a gonosz, ha elpusztítja a vezért, a tisztet, a csapata is könnyen hatalmába esik. Azért mindent elkövet a papok megrontására. Egy jó vezér, egy jó pap igen nagy érték nemzetfenntartó szempontból is és elmondhatjuk, amilyen a pásztor, olyan a juhok sorsa. Még pedig nemcsak égi, de földi sorsa is. Nem véletlen ám, hogy a magyar nemzet akkor volt legerősebb, legfüggetlenebb és igazán számottevő tényező Európában, míg osztatlan egységben hódolt Krisztus tanainak és minden kertelgetés nélkül vallotta magát a kath. egyház hű fiának. Az sem volt véletlen, hogy a magyar középosztály tönkrement, én tudom, mert közéjük való vagyok, köztük éltem: elhagyták az egyházat, Krisztus melengető szárnyait és mint sipogó csirkék, idegen csábítók után szaladtak, aztán a héjja elkapkodta őket is meg az ennivalójukat is. Hála Istennek, még megmaradt belőlük egy szép töredék, de ezek majdnem kivétel nélkül hithű katholikusok maradtak.

A nemzet szép, pompás és fenséges épületén a legtöbb munkát végez egy jó pap és mindig használhat a hazának, ha élve marad, mintha lelkének vezeklésre szolgáló fáklyafénye kialszik a csatatér véres mezején. Hidd el, ha a papi pályára mégy (mit adjon a jó Isten és a b. Szűz esedezze ki), teljes életedben katona lehetsz, Krisztus katonája. A legfőbb hadúr uniformisát viseled, az ő lövészárkaiban tartózkodol és igyekszel országát megvédelmezni. Ennél szebb, dicsőbb pálya nincsen. Édesanyád önfeláldozóan szeret, életét is szivesen adná érted bármely pillanatban, de az ő szeretete halvány kis mécs Isten irántad való szeretetének fényes, tüzes napja mellett. És ennek a nagy Szeretetnek, ki egyszersmind végtelenül dicső és hatalmas is, leszesz a katonája, tisztje, ki mindenesetre e szeretetnek, e hatalomnak megfelelő jutalomban részesít, ha kötelességedet pontosan teljesítve, vitézül és bátran küzdöttél Isten ellenségeivel.

Aztán, hogy magamat is említsem, valamint kedves szüleidet, testvéreidet, számukra sem lesz ám közömbös, hogy te fejedelmi rangban leszesz az Úristennél (mert egy jó pap kétségkívül ilyent kap az égben), minket is magasabbra emelhetsz szószólásod által, pedig mint sz. Teréz írja életrajzában, oly nagy a különbség az örökéletben a dicsőség különböző fokai közt, hogy már csak azért is érdemes volna a földi élet összes elmult és jövő szenvedéseit magára vennie, hogy egy fokkal följebb kerüljön a mennyek országának ranglisztáján. Mert ott a rang nem puszta szó, hanem a dicsőség és öröm öröme. Azt is írja sz. Teréz, hogy az Úr fájlalja, hogy sok kegyelmet és áldást nem oszthat ki, mert az emberek ezt nem kérik tőle. A pap pedig megtanítja az embereket, hogy kérjetek és adatik nektek. Ő a csatorna, melyen át áldás és kegyelem jut az emberek részére. Ajkai hívják le a jó Istent a földre, ő eteti

mint egy jó anya az embereket az égi kenyérrel és egyáltalán annyi jót tehet, hogy annak se szeri, se száma. Hány léleknek nyitja meg a mennyországot a gyóntatószéken, a halálságyon? Ezek lesznek az ő hadserege, az ő csapata, kikkel a mennyei hadúr előtt megérkezésekor tisztelegni fog: Felséges uram, legfőbb királyom, nézd csak, ezeket megmentettem és elhoztam neked. Mit gondolsz, fösvény lesz hozzád aztán a jó Isten?

Azért, kedves Palkóm, gondold meg a dolgot és kisebb jóért, kisebb haszon miatt a nagyobbat, melyet hazádnak és az emberiségnek tehetsz, fel ne áldozd! Christus cum spiritu tuo! Üdvözöl bátyád:

Alajos.

Divat és erkölcs.

Soha még talán a divat annyira nem volt ellentétben az illendőséggel mint a háború előtt. Ezt mindenki tapasztalhatta. De nemcsak az illendőséget sértette sok esetben, hanem a józan észt is. Hiszen télen csikorgó hidegben kivágott cipő, kivágott ruha és könyökig érő ruha volt divatos. Nyáron pedig, legforróbb napokon értékes, meleg, prémes boákba burkolták a hölgyek magukat. A kalap akkora volt, hogy három is kitelt volna belőle, a szoknya pedig szűk, mint az esernyő tokja. Aki ilyenben a templomban le akart térdelni, annak ugyancsak nehezen sikerült ez. A nagy kalapok miatt pedig a hátulsó padokban ülők alig látták az oltárt és rajta a Szentséget vagy szentmise közben, úrfelmutatásnál a kenyér szinében megjelent Urat. Mintha csak célzatosan az találta volna ki e divatokat, aki az emberiség legnagyobb ellensége: a sátán, kinek semmi eszköz sem elég kicsi, sem elég nagy, hogy elmellőzné céljai elérésére.

Még sok más hátránya is volt e divatnak és részben még van is: nem tesz különbséget asszony és leány között. A tisztes magyar viselet szerint az asszonyok fejkötőt hordanak, a leányok vagy hajadonfőt vagy pártában járnak. Most nem ismerem fel, melyik az asszony és melyik a leány és ez bizony nincsen rendén. Az meg épen botrányos, hogy idős nők és fiatalok majdnem teljesen egyforma viseletben járnak. A nyáron láttunk egy anyát a leányával sétálni, a leány is férjes asszony volt már. Mindkettőn fehér átlátszó ujjú bluz, kurta szoknya, pörge kalap volt. Magas sarkú cipőben mindkettő egyforma kackiásan, begyesen lépegetett. Az átlátszó bluz már a földmíves leányok körében is tetszésre talált, pedig ez igazán csak luxus, hiszen a meleg nyár oly röviden tart, hogy

ilyen könnyű ruhadarabot kár varratni. Alaposan meg kellene a divatot reformálni a keresztény erkölcsök nevében.

Aki tiszteletreméltó matronakorban van, az ruházkodjék annak megfelelően. Jaj annak az országnak, ahol a negyvenen felül levő nők még tetszésre, hódolatra vadásznak, ahol a nagyanyák úgy viselkednek, mint a fiatal leányok! Róma addig volt nagy, míg a matronák, a családanyák komoly, erkölcsös módon éltek magasztos hivatásuknak, de még ez óriási világbirodalom is tönkrement és szétzüllött, mikor a matronák a könnyelműség és erkölcstelenség lejtőjére léptek. A ruhaviselet pedig külső jele, kifejezése az egyén belső érzületének. Kivágott elejű, áttört ujjú bluzokba és fehér ruhákba öltözött, fiatalos kalapokban pompázó kackiás frizurájú matronák nem lehetnek a haza ifjú nemzedékének méltó anyái és nevelői. Azért sürgősen javasoljuk, változtassuk meg a divatot a komoly időkhöz méltó módon.

Dr. Turchányiné.

Imádkozzál, édes gyermekem.

Az Úr szegénnyé teszen és meggazdagít; megaláz és fölmagasztal. Így szól Anna, Sámuel anyja és leborul Istennek szent hajlékában. Hálát rebeg az Úrnak őszinte szívvel, teljes szeretettel adja át gyermekét Éli főpapnak. Sámuel ettől az időtől fogva az egész életét az Úrnak szolgálatában töltötte. A Szentírás tanusága szerint már mint gyermek igen kedves volt Isten előtt. Miért? Mert engedelmeskedett a Mindenható akaratának, teljesítette parancsait s került mindent, ami tiltott. Megismerte az Urat és megértette hivó szavát. Szüntelen Istenhez fohászkodott. Naponkint reggel, délben és este imára kulcsolt kézzel, őszinte bizalommal, szeretettel kérte a menyei Atya pártfogását, kegyelmét vagy hálát rebegett jótéteményeiért,

Bizony kevesen követik a kis Sámuel példáját. De viszont hány anya cselekszik hasonlóképen, mint Anna? Hányan nevelik gyermekeiket vallásosan és tanítják őket imádkozni?

Nem csoda, ha ezután fölnevelkednek anélkül, hogy szivükben szeretet lakoznék. A szülők — de főkép az anya — hibája, ha a gyermekek átkozódnak, esküdöznek és ha úgy növekednek fel, hogy minden saját akaratjuk szerint történjék.

Az egyházias szellem terjesztése érdekében elsősorban szükséges, hogy a gyermekek vallásos hitéről gondoskodjunk. Ezt csak úgy érhetjük el, ha mindenekelőtt imádkozni tanítjuk gyermekeinket. Hisz nincs

oly nép, mely ne imádkoznék; sőt minél műveltebb, annál inkább ismeri az imádság erejét, fölemelő hatását.

Az imádkozás, mintegy be van oltva lelkünkbe, szivünkbe. Az imádság önkéntelenül száll el a gyermeki ajkról, mely Isten nevét alig tudja kiejteni és elhal a haldokló ajkán, aki már alig tudja elmondani.

A gyermek csaknem oly hamar tanulja meg az imádkozást, mint a beszélgetést. Ezért a gyermeket idejekorán hozzá kell szoktatnunk az imádkozáshoz.

Ha a gyermek még nem tud beszélni, imádkozzék helyette az anya, de mihelyt beszélni tud, szoktassa hozzá, hogy a gyermek maga imádkozzék. Lehet, sőt bizonyos, hogy a gyermek eleinte nem fogja érteni azt, amit mond, de érezni fogja s idővel meg is érti majd. Természetes, hogy eleinte csak rövid és könnyű imádságra kell tanítani a gyermeket; nem lehet mindjárt a Miatyánkon kezdeni. Ha pedig a gyermek hozzá szokik az imádkozáshoz, ez a szokás természetévé lesz. Nem tud ellenni az ima nélkül s ha anyja elfelejtené, még ő figyelmezteti, hogy elkövetkezett az imádkozás ideje.

Sok szülő nem érezte, nem tapasztalta azt a tiszta örömet, melyben részesültek volna, ha gyermekeiket ők tanították volna először imádkozni ha gyermekeiknek ők beszéltek volna az Üdvözítőről, aki a gyermekkorától fogva az egész életén át szüntelen imádkozott. Minden tanítás, minden csodatétel előtt először a mennyei Atyához fohászkodott, buzgón,, erős hittel, hogy segítse meg.

Mikor a gyermek iskolába kerül, legyen szive fogékony a szépre, jóra és tudjon már valamit Istenről, a mennyei Atyáról! Bizony sokkal helyesebben teszik a szülők, ha gyermekeiket imádkozni tanitják, mintha már 4—5 éves korukban az egyszereggyel kínozzák őket. Ha a gyermek hazulról hozza magával az Isten iránti tiszteletet, szeretetet, akkor a hitoktató munkáját igazi siker koronázhatja. De nehogy valaki azt gondolja, hogy a gyermeket ez időtől fogva teljesen magára hagyhatja. Nem! sőt fokozott erővel ügyeljen a szülő, az anya arra, hogy gyermeke az iskolában tanult imádságokat gyakorolja.

Szülők! Vésséte jól gyermekeitek szivébe: «Szüntelen imádkozzatok». (I. Thess. 5, 17.) Fakadjon ajkukon Istent dicsérő ének. Szivük; lelkük minden gondolata ez legyen: «Áldjad én lelkem az Urat és az Ő szent nevét. Áldjad én lelkem az Urat és ne felejtkezzél semmi jótéteményeiről». (103. Zsoltár.)

Fr. Tarzicius
szerzetes papnövendék.

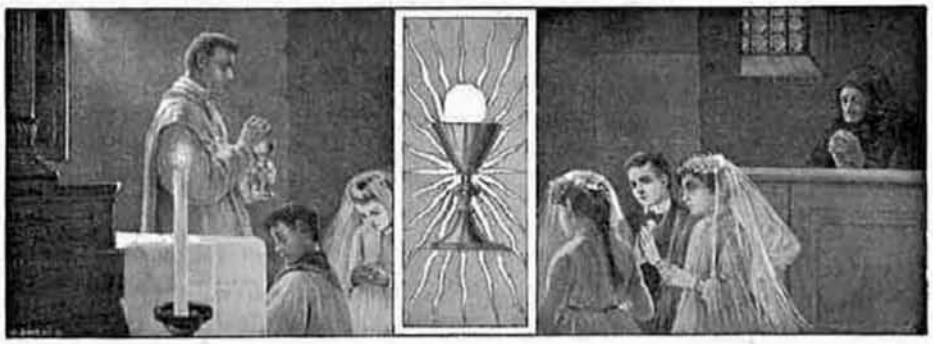

A szentáldozás titkos hatalma.

VOLT BUDAPESTEN, a budai oldalon egy közismert egyéniség, hires férfiú, akinek lelkét a legszomorúbb emlékek foglalták le. Az élet csalódás volt a számára, csapások s fájdalmak egymást váltották föl s nem ocsudott még eléggé föl, már újabb kín mardosta lelkét.

S e férfiú még mindig nem hitt. E férfiú még mindig elég erős volt ahhoz, hogy egyedül akarta kínjait gyógyítani. Nem volt még Istene. Nem talált vigasztalót, mert emberek között kereste azt. Volt neki valaha egy igen jó barátja, de elvesztette: a halál elrabolta. Majd másikat talált, az is elhalt. A harmadikat elragadta tőle a világ; a bűnök posványába sülyedt s nem kelt föl többé. A szomorú férfiú keresni nem mert már, tudta, hogy nem talál. De még mindig önmaga akarta kínjait legyőzni.

S akkor egyik napon zivatar érte utól épen egy templomnak közelében. Hogy meg ne ázzék, betért az Úrnak házába, melyet menedéknek tekintett a vihar elől. S amint belépett, odabenn ájtatosság volt épen s a gyertyák fényében meglátta a kitett Oltáriszentséget. Oly szép volt az oltár, oly szép a környezet, de legszebb volt az az áhitat, amely az összes lelkeket egy centrum felé terelte, Krisztus, az eucharisztikus, az igazán szerető Krisztus felé.

A férfi elgondolkozott. Lelkében fölmerültek a gyermekkor édes emlékei, mikor mint iskolás gyermek karján fehér szalaggal, égő gyertyával kezében az Úr oltárához lépdelt s egyesült az akkor még gyermeki szeretet édes hangján Jézuskának nevezett Istenével; a mostani véleménye szerint nem is volt tán Jézus s ha az volt, nem volt az Istenség: kiváló filozofusnak tartja ő csak Krisztust, ki nagyon szép bölcseleti iskolát alapított.

S amíg a lélek egész bensejét a gyermeki emlékek töltik el, mikor még összetett kacsókkal anyja segítségével mondogatta kedves kis imáit, szeméből kicsordultak a könnyek s a bús férfi, kit nem vigasztalt senki, megvigasztalódott.

S a következő nap ott térdelt, mint valaha kisgyermekkorában, az oltár előtt, újra befogadta lelkébe az Úr szent testét; lelt egy jó barátot, ki nem fogja elhagyni sohasem.

Nézzük meg, mi lehet annak a férfinak lelkében akkor, amikor az egész világban nem talál vigasztalást; büszkesége nem engedi, hogy a szeretet igaz forrásához forduljon: az a lélek szúrágta fa volt, mely kívülről még tartja magát, nem látszik rajta a rombolás munkája, de belül tönkrement, kiaszott; bármikor a legkisebb rázkódásra a pusztulás biztos vége következik. Milyen az a lélek, amelynek élete az ideális öröm? Lelkesedés, munkakedv, édes nyugalom s törekvő szeretet jellemzi életét. S milyen az a lélek, amelyből elrabolták a jókedv akkordjait? Az a lélek őszi hangulattól, lemondással teli, szomorú levélhullástól oly bús, oly reménytelen. Nem kidőlt fa, hanem olyan, amely kívül szép, sudár, belül azonban az irtó háborúk kínos küzdelmei, az utolsó vigaszt, gyenge támaszt is letörték.

Ilyen volt annak a férfinak a lelke. S mit nyert akkor, amikor az Oltáriszentség kegyelemsugára a lelkébe hatolt?

A krisztusi szeretet fönsége, az eucharisztikus Krisztus áldozatkész, igaz barátsága egyetlen pillanat alatt átalakította a romlásnak indult emberi lelket.

S belé oltotta az édes bizalmat, a szeretet éltető sugarát, a reményt, az életkedvet, a munkásság, a fáradhatatlan törekvés szeretetét.

S mindezt akkor tette Krisztus, amikor trónusáról azon a szerény ájtatosságon a krisztusi szeretet melegével intett: Venite ad me omnes, qui laboratis et onerati estis et ego reficiam vos. Jöjjetek hozzám mindannyian, akik fáradoztok s meg vagytok terhelve s én megenyhítelek benneteket.

Az Úr oltárához járulnak szentek, járulnak hivő, szerető lelkek. De Krisztus nemcsak ezeket hívja, hanem azokat is, qui onerati estis, akik meg vagytok terhelve!

Az Úr Jézus a legszebb áldozatkészség, a legfönségesebb önfeláldozás, az isteni szeretet egész hatalmát a tabernaculumba helyezte. A lélek pedig mely az élet fáradalmaiban kimerült, mely a világban csalódott, mely nem talál vigasztalást: ha hozzá megy, barátot lel, ki örömmel száll naponta is az emberi lélekbe a szent ostya képében s mindazt, amit a világ meg nem adhat, csupán jelenléte egyetlen pillanat alatt teljesít: vigaszt önt a csüggedő lélekbe, reményt a bizalmatlanba, munkakedvet a lankadóba, a szeretet melegét a hideg lélekbe; baráti szeretet, isteni jóság, teremtő kegyelem, örök hűség, végtelen szeretet jellemzik e jó barátot, ki mindig kész lelkünkbe szállni s abban szeretetével új életet ébreszteni.

Menjetek hát hozzá mindnyájan, kik dolgoztok s meg vagytok terhelve s Ő megenyhít benneteket. Menjetek hozzá mindnyájan, kiket e háború csapással, fájdalommal sujtott, kik siratjátok édesapátokat, kedves testvérteket, egyetlen fiatokat; menjetek hozzá, a szerető baráthoz, az isteni baráthoz s megenyhít titeket. *Monori Kovács Ferenc.*

Égő füstnek illatával...

Tömjént szolgáltató növények

A TÖMJÉNNEL már a napkeleti bölcsek ajándékai között is találkozunk, akik arany és mirrha mellett tömjénnel is kedveskedtek az isteni kisdednek. Tudjuk, hogy a tömjén — a mirrhával együtt — a gyantanemek közé tartozik s értékét leginkább a benne található (4—7%) illóolajoknak köszöni. A *tömjénfa* (Boswellia Roxb.) a tropikus északi Afrika, Arábia és Keletindia szabadon termő fája. Páratlanul szárnyalt levelei vagy épszélűek, vagy gyengén fűrészeltek. Virága hosszú fürtös, apró, ötöstagú, zöldesfehér. A fából kiizzadó és megszáradó nedv szolgáltatja az értékes tömjént.

A tömjénből, mint füstölőszerből, évenkint 20—30.000 métermázsa kerül a világpiacra. Ezen tömjén túlnyomó részét a római katholikusok, a görög katholikusok és görög keletiek használják istentisztelet alkalmával; Ázsia és Afrika népei ellenben a vallási kultusznál füstölőszernek inkább a mirrhát használják.

A tömjénfák között állítólag a Boswellia Carteri és a Boswellia Frenena szolgáltatják a legjobb minőségű tömjénanyagot. Ezekből a szomálvidék (Szomáliak félszigete: Afrikának kelet felé legjobban kinyuló vidéke) porhanyó meszes talajában néhol egész ligeteket találunk, melyek terméke hasonlíthatatlanul jobb az arábiai termékeknél.

A szomáli tömjénligetek tulajdonjogilag is szigorúan elkülönített területeket alkotnak s az értékes cserjéket tulajdonosa ajnározza.

A tömjénfát február végefelé hántják. Ez a kéreghántás pár hó mulva megismétlődik. A tömjén a fa kérgének lefejtése közben tejfehér színű csöppek alakjában szivárog elő s aztán a szabad levegőn lassankint megszilárdul. Ezután következik a tömjénszedés.

A tömjénszüret nyár végétől késő őszig tart, vagyis a téli esőzések beálltáig. Végül a tömjén «égő füstnek illatává» válik s Isten dicsőségére és a hivek buzgalmának emelésére szolgál. — Itt meg kell jegyeznünk, hogy a köznép — a harangozóval konspirálva — a tömjént nagy előszeretettel használja fogfájás ellen. Legyünk azonban résen, mert a tömjén kiirtja ugyan a fájós fogat, de amellett elrontja az egészséges fogakat is.

Egyházkarcsa. *Deák Antal.*

AZ OLTÁRISZENTSÉG ELŐTT.

Előtted térdelek, édes jó Jézusom
És be sokszor gyarló elmémben forgatom,
Hogy nálad egykoron mily boldog lehetek.

A szép mennyországban, az angyalok között,
Minden földi inség, baj és kinok fölött
Veled, nálad leszek, ó örök szeretet.

Ó engedd, hogy erre szivesen gondoljak,
Hogy így legyen egykor: engedje irgalmad,
Bár meg nem érdemlem, én bűnös, rossz lélek!

Ó ha már ott lennék Tenálad örökké
S nem bánthatnálak Téged soha többé!
Meg-e érem ezt a legnagyobb örömet?

Magamnak nem is kell semmi sem egyéb,
Az legyen örömem, csak az, ami Tiéd,
Egyetlen szerelmem, aki vagy öröktől.

Isteni csókodnak lángoló szent tüze,
Lelkemet, csakis ez, szinültig betöltse
És én égjek tőle, az örök gyönyörtől.

T. Margit.

A Vigasztaló.

AZ ÉJSZAKA csendje tölti be a templom falait: senki sincs odabenn, csak Krisztus, a tabernaculum csendes lakásában. Majd visszatér a nappali zaj, verőfény törik át a szines ablakon s a tabernaculum csendes hajlékában Krisztus ott van most is, az Istenség. Reggel a szentmisék alatt, majd az ájtatos lelkek imádsága közben; mikor nem látogatja senki a templomot; majd bezárják a templomajtót s a homályban senki sincs, aki ájtatosságát végezné odabenn, csak Krisztus van ott a tabernaculumban.

S Krisztus ott van mindig s várja a szerető lelkeket, akik hozzá jönnek, Istenükhöz s jóbarátjukhoz. Krisztus ott vár éjjel-nappal az ájtatos lélekre, aki Őt magához veszi lelki eledelként; várja a szép lelkeket, akikhez elmenjen mint jegyes s örök vőlegény. De vár a bűnösre is, aki lelkének mocsokját levetette a gyóntatószékben s most Tőle kéri az erősséget.

Vajjon találunk-e még egy ily barátot, aki mindig kész segíteni a hozzáfordulóknak? Találunk-e még egy ily barátot, aki éjjelét-nappalát elhagyott, szegény kis lakában tölti, kinek elegendő az örök mécs halvány, kis világa, találunk-e még egy ily áldozatkész, szerető barátot?

S az a jó barát, az a szerető szent Szív mégsem vonza magához az emberi lelket. Az emberek másokat keresnek, akiknek lelkük kínjait bizalommal elmondogatják; másokat keresnek s szeretet után vágyakoznak, Krisztusról pedig megfeledkeznek.

S a krisztusi szeretet, a türelem várakozik a tabernaculumban. S akkor a világi barátságot kereső embert sok csalódás éri, bevetődik a Krisztusnak házába, bizalommal fordul édes Isteséhez s megvigasztalódik.

Ez a vigasz, ez az új reménysugár az Eucharisztia fényes tulajdona. Az a lélek, amely már mindent elveszített, amely a világban örömet nem talál, hozzá fordul s egyetlen szentáldozás újra éleszti lankadó lelkületét, új reményt, új bizalmat, új örömet vet a csüggedő lélekbe s az új életre ébred.

A mai idők, véres háború sok léleknek utolsó bizalmát, édes reménységét ragadta magával. Sok család örömét, nemes büszkeségét, kenyérkeresőjét, támaszát elrabolta a családi körből s nem hozta vissza soha többé. Vajjon az ilyen szegény özvegy, árva, ki férjét, atyját, testvérét veszítette el véres csatában, avagy a kórágyon, kihez fordulhasson?

Egyetlen igaz jóbarát, egyetlen igazi vigasztaló, jó tanács sem akad emberek között, ki a szomoruság, csapás, mardosó kín ellen orvosságot adna.

De van egy vigasztaló, van egy szeretettel teli isteni Szív a tabernaculumban, aki mindenkit megsegít, aki hozzáfordul lelke fájdalmával. Krisztus e jóbarát s a szentáldozás az az út, amelyen az emberekkel találkozik s megvigasztalja őket. Akarsz boldog lenni, akarsz ujra remélni, akarsz bízni, törekedni, hittel szeretetben továbbra is élni lelki nyugalommal fájdalmad közepett: fordulj Krisztushoz, igaz barátodhoz, fogadd Őt lelkedbe a szentostya képében; Ő lesz, ki megsegít, Ő, ki megvigasztal: az egyetlen, igaz, szerető jóbarát.

Monori Kovács Ferenc.

A lélek értékéről.

Szép a felkelő hajnal piros sugara, szép az est csillagos ege, elbájoló a rózsafa virága, hát még a szennyélküli fehér liliom. Szép az egész természet, hisz Isten kezének munkája. De mindezt a szépséget felülmulja a lélek szépsége.

Mert mi a lélek? A lélek nem anyag. A lélek az emberben egy isteni rész. Az Istennek belénk öntött képmása. Nagy és mély dolog ez. De ha az emberi lélek oly szép, oly magasztos, oly nagy fönséges, miért fordítunk oly kevés gondot reá? Miért? Szomorú a felelet. Mert kevesen ismerik értékét s akik ismerik is, még azok közül s nagyon sokan nem törődnek vele. Amint a piramisokat ellepi a homok, úgy le

lelkeket a hitközöny, a fásultság homoktengere. Már pedig «Krisztusba vetett hit nélkül az élet sivár és kegyetlen». A lélek éltetőeleme a hit, a mélységes hit. Akinél ez hiányzik, ott az isteni képmásból torzkép alakul. Ha egy hires festő vagy szobrász ajándékozna meg egy értékes munkájával, milyen becsben tartanánk. Óh, emberek, Isten a lélekben önmagát leheli belénk, gondoljátok meg, mit tesztek akkor, ha ezt az értékes adományt szétromboljátok, megfertőzitek avagy sárba lökitek. Isten hatalmas atya, mily mélyen sért téged az emberiség. Téged, aki Krisztust, a fiadat adtad a lelkek megváltásáért. Mily nagy a türelmed. Mond, mi késztet az irgalomra, hogy megkönyörülsz a bűnös emberiségen, hogy nem pusztítod el, mint egykor Sodomát és Gomorát. Talán megtaláltad a tíz igazat? Isten atyám, még sem vagyunk mi mind pártütők. Nézd, hányan és hányan harcolnak a hit égő fáklyája mellett. Nézd, hányan sovárognak utánad, szomjaznak téged, Istenüket s Megváltójukat.

Nézd a krisztusi lelkek tömegét fényes, ragyogó lélekkel; tudod, mi verődik ki lelkükön, a tabernakulum mystikus lakójának fényessége. Isten nem pusztíthatod el a világot addig, míg Euharisztikus lelkek élnek.

Krisztusi lelkek, testvéreim, ha meg akarjuk őrizni lelkünket, ha azt akarjuk, hogy Istent hordozza gyarló porhüvelyünk, sohase szakadjunk el a szentségi Jézustól. Hisz irántunk érzett szeretete tartotta őt vissza a földön. Nélküle életünk sivár, az ő melengető sugara nélkül hideg. Ő a kegyelmek kincstára, merítsünk belőle sokat és sohase hagyjuk el, mert ő a mi lelkünk éltetőeleme. Igen, ő az élet. Az élvezetek fárasztók, kábítók, de nála béke és megnyugvás. Azért kiáltunk a nagy mindenségbe:

«Uram, kihez menjünk, hisz az örökélet igéi nálad vannak».

Dr. Hannig Györgyné.

OTTHON

Álmaimban otthon jártam
Abban a szép öreg házban,
Amelyben a bölcsőm ringott,
Ó be régen voltam én ott.
Álom, álom, édes álom.

Ujjaimmal simogattam,
Könnyeimmel megáztattam.
Ó te édes szülői ház,
Reád most csak a csend vigyáz.
Álom, álom, édes álom.

Jó szüleim lent porladnak
Rögei alatt a hantnak,
Testvéreim szerte-széjjel,
Ó be bús is ez az éjjel.
Álom, álom, ó bús álom.

De, bár fészkünk üressé lett,
Lesz még számunkra is élet.
A jó Isten nagy irgalma
Nekünk e szép eget adja.
Ez nem álom, ez nem álom!

T. Margit.

OLTÁREGYLETI ÉLET.

Szives előfizetőinkhez.

A HOSSZAS háború folytán minden téren előállott drágulás ónsullyal nehezedik a budapesti országos középponti Oltáregyesületnek Örökimádás és Jézusom Örömöm folyóirataira is. A háború kitörése óta a nyomdai kiadások több mint még egyszer oly nagyra emelkedtek.

Nincs tehát az Oltáregyesületre nézve más választás, mint vagy fölemelni a folyóiratok előfizetési árát, vagy a folyóiratokat terjedelmükben csökkenteni.

Mivel az előfizetés díjainak emelése több-kevesebb bonyodalmat és nehézségeket okozna kiadóhivatalunknak és talán egyeseket vissza is riasztana a további előfizetéstől, az utóbbira — a folyóiratok, jelesen az Örökimádás terjedelmének csökkentésére határoztuk el magunkat, a Jézusom Örömöm árát azonban, mely eddigelé ugyis igen csekély volt, példányonkint 4 fillérről 6 fillérre emeltük föl, míg az évfolyamok árát meghagytuk. Eszerint a Jézusom Örömöm évfolyama 1 K, az Örökimádás évfolyama 3 K.

Teljesen meg vagyunk győződve, hogy szives előfizetőink készségesen belenyugosznak ezen kénytelen változtatásba és az Oltáregyesület magasztos céljaira és *folyóiratunknak főleg ma hézagpótló feladataira való tekintettel* minden tétovázás nélkül meg fogják újítani előfizetéseiket, sőt folyóiratainknak, amelyeknek olvasása a mi harcoló és megsebesült vitézeinknek, valamint az otthonlevőknek is oly sok vigaszt, megnyugvást és lelki fellendülést van hivatva hozni, *új előfizetőket is fognak szerezni.*

Mihelyt a háború okozta nehéz viszonyok enyhülnek, rajta leszünk, hogy folyóiratainkat ismét az előbbi helyzetbe hozzuk.

Az előfizetések és megrendelések mindakét folyóiratra nézve egyenesen ezen címre: a Budapesti Orsz. Középponti Oltáregyesület Irodája Budapest, IX., Üllői-út 77. intézendők.

A Bp. Orsz. Közp. Oltáregyesület Irodája.

Budapesti országos központ.

Havi programm. *Február* 13-án az Oltáregyesület közös istentisztelete, 14-én választmányi ülés d. u. 4 órakor, 21-én a terjesztőnők ülése d. u. 4 órakor.

Március 5-én, 6-án és 7-én negyvenórai szentségimádás. A templom reggel 6 órától este 8-ig nyitva marad a szentségimádást végző közönség számára. Szentmisék naponkint 6, 7, 8 és 9 órakor, vasárnap 10, 11 és 1/212 órakor és d. u. 1/46 órakor szentbeszéd, litánia és ünnepies áldás; utolsó nap körmenet a legfölségesebb Oltáriszentséggel és hálaadó Te Deum.

Választmányi gyülés. A választmány január 10-én tartotta rendes havi gyűlését; az értekezletet Kánter Károly prelátus-kanonok, igazgató vezette. Jelen voltak: özv. őrgróf Pallavicini Edéné elnöknő, Jeruzsálemi Mária anya, főnöknő, mint társelnöknő, Kiss Aladárné másodelnöknő.

A januári választmányi gyűlés rövid lefolyású volt és a jelenlevők száma is csekély. Szóba került az eucharisztikus ifjúsági- és gyermekszövetség, amely a budapesti Orsz. Központi Oltáregyesületnek egy osztályát fogja alkotni, az új felvételi füzetek, melyekben ez utóbbi is helyet fog foglalni, valamint az oltáregyesületi tagok által nyerhető összes búcsuk és a január hó utolsó hetében tartandó Engesztelő Kilenced. A választmány örömmel veszi tudomásul, hogy ezen kilencednek szentbeszédeit ft. Pater Martinovics Sándor S. J. vállalta magára.

A pécsi Oltáregylet működéséből.

A kettős kötelességérzet, mely a világháború mozgalmai alatt minden egyesület szivében él, a pécsi Oltáregyletet is folyton növekvő buzgalomra indítja. Háborús jótékonysága, betegápolás és meleg ruhák készítésén kívül főleg imaapostolságban nyilvánul.

Első vasárnapi nyilvános szentségimádásán az egyesület tagjai alapszabályai értelmében rendszeres szervezéssel, amint 15 évi fennállása alatt 1—1 órai imádást tartanak.

A háború tartamára fegyvereink győzelméért és a békéért a pécsi Urak Kongregációja eucharisztikus szakosztályt alakítván az Úrnők és az ifjúsági kongregációkkal csatlakoznak ezen szentségimádáshoz és pedig saját beosztások szerint félóránként 6—6 adorálót küldenek, míg az Oltáregylet fenti rendszerének pontos megtartása mellett külön 4 félórára szintén kijelöli tagjait.

Időközben új barakkórház létesült, melyben, mint a többi hadikórházban, oltárt állított fel és ellátta szerelvényekkel. Zichy Lujza grófnő az egyesület nagylelkű elnöknője a szerb harctéren küzdő katonáink részére egy oltárt küldött teljes felszereléssel és pedig: 2 pacificalet beteglátogató készüléket, szenteltvíztartót hintővel, missalet, ciboriumot, ámpolnákat tálcával, ostyatokokat, az egyesület pedig teljes oltárfelszerelési ruhaneműekkel látta el.

Az egyesület két buzgó tagja karácsonyt rendezett a (pécsi) köztemető hullaházában elhelyezett 17 orosz fogoly számára.

IRODALOM

A Lourdesról szóló legelső katholikus regény (Im Kampfe um Lourdes) magyar fordítása Lourdes cimen már tényleg megjelent. Bolti ára 4·60 K, de a «Lourdes» folyóirat előfizetőinek csak 4·20 K, ha egyenesen a szerkesztőséghez küldik a megrendelést, illetőleg utalványon vagy csekklapon az árösszeget.

Oly elismerőleg és oly annyira ajánlóan ismertették e regényt a külföldi legelőkelőbb folyóiratok és szaklapok, hogy ezek alapján mi is csak a legmelegebben ajánlhatjuk mindazoknak, kik a mai Lourdes-ot a maga csodás műveiben és hatásaiban teljes részletességgel óhajtják megsmerni és maguk elé állítani.

«E munka becses apologiája a lourdesi eseményeknek s mint igen kellemes szépirodalmi mű általános érdeklődésre tarthat számot.»

«Ezen igazán remekül megírt és feszült figyelmet keltően összeállított regényt nem Lourdes-tisztelők is a legnagyobb élvezettel olvashatják.»

«E mű, mely nemcsak magasabb esszméket tár elénk, hanem költőien átgondolt életelveket is: igazán érdemes a legnagyobb elterjedésre is.»

«Akik szeretik a szépet, nemeset, vegyék meg ezt a könyvet, mely élénk, alázatos dicsőitése a segítő szűz Máriának.»

A hosszú téli estéken oly szép gondolatokat, oly nemes érzelmeket, oly meggyőző érveket gyűjthetünk ennek olvasásából magunknak vagy másoknak, hogy igazán lelki kár volna ezt a művet meg nem szerezni és el nem olvasni. Ezért nem győzzük eléggé ismételni, hangoztatni, hogy: Tolle, lege! Vagyis: vedd és olvasd!

A «Lourdes» folyóirat
szerkesztősége, Fertőmeggyes. (Sopronm.)

Schall-Rossi: Seele Chyristi, heilige mich. Freiburg. 1915. 130 oldal. Ára 2 korona. Kedves, lélekemelő fohászok és imák a Szentségi Jézushoz. Új szépségekben mutatja be az erőnek, jóságnak, szeretetnek, vigasztalásnak kiapadhatatlan forrását, melyet az Oltáriszentségben birunk. Alkalmas segédkönyv szent áldozásaink és imaóráink végzéséhez. Dr. W. P.

Dicsőíttessék és magasztaltassék
Vég nélkül a legméltóságosabb Oltáriszentség!

Szentáldozásod előtt buzgón készülj az édes Jézus fogadására, szentáldozás után pedig térdreborulva üdvözöld Őt, imádd és mondd el Neki kéréseidet.

KIMUTATÁS.

1915. november hóban befolyt adományok: özv. Haugl Márkné 1 K, Grüner Tivadarné 4 K, özv. Heinrich Ferencné 200 K, Bieber Mari 2 K, Körömy Róza 2 K, összesen 302 K; Szenes Sándorné 3 K, Székely Miklósné 2 K, Csikszentgyörgyi tagok 6.52 K, Kaliku Teréz 10.24 K, Zsidai Józsefné 1 K, Cserveny Gyuláné 2 K, Peiszer Jánosné 4 K, Magvassy Matild 2 K, özv. Stiepek Pálné terjesztőnő által: Kusz Ferencné 4 K, özv. Nejtek Józsefné 4 K, özv. Seiring Ferencné 3 K, Kietyvéger Ferencné 2 K, Holup Mária 40 f, Béke Gyuláné 4 K, özv. Stiepek Pálné 6 K, összesen 23.40 K; Pilisszentiványi tagok 25.28 K, Szőgyéni tagok 7.02 K, Klement Pál 1 K, Brandstätter Mária 2 K, Nyirbaktai tagok 3 K, Monosbéli tagok 10.10 K, Fellner Károly 3 K, Fellner Károlyné 3 K, Dezső Józsefné 1 K, Kubis Anna 4 K, özv. gróf Wenckheim Frigyesné 24 K, Tatárszentgyörgyi tagok 20.26 K, Kőszeghy Vendelné 4 K, Holly Emma 1 K, Pauer Edéné 4 K, Kézy Antalné 50 f, Kubesch Katarina 2 K, Nagy Jánosné 2 K, Nagy Erzsébet 1 K, özv. Fuchs Ferencné 2 K, Stefáncsik Aranka 1 K, Bárány Ferencné 1 K, Kis Jánosné 1 K, György Ferencné 1 K, Győry Ferenc 1 K, Závosy Teréz 2 K, Lotters Aloys 24 f, Negyedi tagok 14 K, Kárpáti József 30 f, Lengyel Katalin 2 K, Hauke Lajos 1 K, Hauke Lajosné 1 K, Bodnár Izabella 2 K, Németujvári tagok 24.24 K, Kemencei tagok 30.44 K, özv. Richter Nándorné 1 K, Seefelder Lajosné 1 K, Labanovich Anna 3 K, Kanity Józsefné 3 K, Zahár Mátyásné 40 f, Stankovits Ferencné 24 f, özv. Tittel Mihályné 24 f, Cseprecz Sándorné 1 K, Pobrányi Jánosné 40 f, Hübner Anna 50 f, Kováts Ferencné 2 K, Schöner Jozefin 1 K, Bajnóci esperesi területről 16 K, Holgschuch Lajosné gyűjtése 24 K, Hermann Lászlóné 4 K, Köhler Gizella 2 K, Postl Hugóné 2 K, Karkis Malvin 2 K, Rónay Irén 2 K, Rónay Mária 2 K, Arnold Tilda 2 K, Gervay Luiza terjesztőnő által: Schuaschek Matild 2 K, özv. Lubinszky Györgyné 2 K, Zimka Alajos 2 K, Zimka Gergely 1 K, Bozor Borbála 1 K, Perger Julia 24 f, Perger Mária 24 f, Lustig Borbála 24 f, Schermann Istvánné 2 K, Wenczelly Mihályné 4 K, özv. Áldássy Antalné 4 K, özv. Szlávik Józsefné 2 K, özv. Koller Raimundné 4 K, Bregovics Éva 24 f, Zwirna Anna 24 f, Gervay Luiza 2 K, dr. Emmer Kornélné 24 K, összesen 51.20 K, özv. Horváth Sándorné 1 K, Babolcsai Lászlóné 1 K, Gebra Anna 2 K, Pál Mária 50 f, Pál Terézia 50 f, Kazimir Zsuzsi 3 K, Márton Ilona 2 K, Slimák Margit 2 K, Slimák Mária 2 K, Szakadits Anna 2 K, Besenyei Szabó Kálmánné 10 K, Tallwieser Mária 4 K, Tallwieser Antalné 2 K, Belényesy József 2 K, Grössinger Józsefné 3 K, Turan Gizella 4 K, Nagyherstényi tagok 16 K, Nyirábrányi tagok 22.74 K, Eperjes gk. egyhm. tagok 10.72 K, Ludáki tagok 55.16 K, Bigno Gyuláné 4 K, Ribos Anna 2 K, Becker Ferencné 4 K, Szombathely-egyhm. tagok 157.22 K, Felsőatraki tagok 6.90 K, özv. Bányay Miklósné terjesztőnő által: özv. Bachmann Lénárdné 10 K, özv. Láncz Nándorné 10 K, özv. Mészely Lajosné 10 K, özv. Német Ferencné 1 K, Jekelfalussy Rózsi 2 K, Peha Anna 2 K, Spolárics Vilmosné 5 K, Varga Teréz 4 K, Korány János 1 K, Sembery Miklósné 10 K, Pataki Ferenc 1 K, Horvát Veronika 2 K, Spier Teréz 2 K, özv. Balla Károlyné 3 K, özv. Lengyel Lászlóné 8 K, özv.

Bányay Miklósné 5 K, összesen 71 K, Ghyczy Ida 10 K, Künszter János 20 K, N. N. 2 K, bessenyői Szabó Kálmánné hálául, hogy már 10 éve oly szerencsés, hogy az Oltáregyesület tagja lehet, 100 K, N. N. 1 K, Oberfrank Róza 24 f, Simon János 1 K, Simon Jánosné 1 K, Mellen Mihályné 1 K, Galambos Róza 2 K, Lázár Jánosné 2 K.

1915. december hóban befolyt adományok: özv. Benedek Mária 5 K, Szögyéni hívek 1 K, Alistáli tagok 11 K, Neuer Etel 24 f, Stali Juliska 3 K, Molnár Jánosné 2 K, Mayer Márta 50 f, özv. Sátoriszk Károlyné 34 f, Funk Antalné 2 K, Stupak Endréné 1 K, özv. Fa Mihályné 2 K, özv. Tancsics Istvánné 50 f, Dominik Sándorné 50 f, Szirmai Rezső 1 K, Krencsik Róza 2 K, Major Mária 60 f, Danka Erzsébet 60 f, Kassa egyházmegyei tagok 100 K, Freiszmuth Lipót 2 K, özv. Dapsy Gyuláné Gömör-Rozsnyó 4 K, özv. Ujváry Istvánné Nemti 2 K, Wolland Ilona 90 f, Ovgovár Jánosné 1 K, Magyar Szidónia 1 K, Magyar Rózsi 1 K, Mátyás Teréz 1 K, Nejedly Vincéné 1 K, Tóth Teréz 2 K, Horváth Etel 12 K, Horvát Emma 4 K, Horvát Anna 4 K, Major Józsefné 3 K, Melegbocsi Amália 6 K, Kadoskői tagok 15 K, Dömötör Marianne 2 K, özv. Évahegyi Ferencné 2 K, Török Anna 1 K, Török József 1 K, Ruszkovica Julianna 2 K, Braun Zsuzsanna 2 K, N. N. 10 K, Gellérti tagok 26 K 44 f, Atkári tagok 73 K 76 f, Deméndi tagok 20 K, Csókai tagok 40 K, Vaszkó Gizella 5 K, Gutai tagok 130 K, Szeglet Dénesné 4 K, Felső Mária 4 K, Kovács Anna 1 K, Illés Lajosné 1 K, Patrick Antalné 2 K, Bartos Teréz 3 K, Lugos egyházmegyei tagok 59 K 92 f, Brydzinski József 2 K, özv. Brydzinski Józsefné 1 K, Gregor Frigyesné 50 f, Gregor Frigyes 50 f, Sárvári és somjéni tagok 16 K 04 f, Szlavcsik Lucia 2 K, Pichlmayer Albert 1 K, Nemeskey Gizella 5 K, Bárdy Istvánné 2 K, Sinka Viktória 2 K, Mayer Katalin 1 K, Brünner Irma 1 K, Witzelsberger Katica 2 K, Witzelsberger Borbála 2 K, Hadházy Erzsébet 1 K, Holma Mária 4 K, Wohlrat Mária 2 K, Burján Rózsi 2 K, Bögehold Károly 1 K, Bögehold Lujza 1 K, Bögehold Janka 1 K, Tarnóczy Eszter 2 K, Kaldenecker Mária 2 K, Pecz Ferencné 4 K, Alsóváradi tagok 4 K 34 f, Barabás György 1 K 24 f, Negyedi tagok 15 K, Priczner Imréné 1 K, Szigeti Nándorné 1 K, Kohányi Miklós 1 K, Kohányi János 1 K, Kohányi Jánosné 1 K, Eger főegyházmegyei tagok 300 K, Luther Nándorné terjesztőnő által: Trimmel Mihályné 24 f, Gref Józsa 24 f, Csóri Rózsi 24 f, Csandinger Lenke 24 f, Klenk Hilda 24 f, Pois Norbertné 2 K, Vagács Julia 1 K, Vagács Mihályné 2 K, Eckermann Mariska 2 K, dr. Szabó János 5 K, Szabó Jánosné 5 K, Lutter Nándorné 10 K, összesen 28 K 20 f; Tiszapüspöki-i tagok 10 K 08 f, Ohnmacht Anna 2 K, özv. Seidler Jánosné 1 K, Bucsek Erzsébet 1 K, Rakamazi tagok 72 K 26 f, Világosi tagok 6 K, Egri Anna 2 K, Eger főegyházmegyei tagok 300 K, Sajópüspöki tagok 3 K 10 f, Holló Györgyné 2 K, Ipolyverbói tagok 8 K, Varga Adél 4 K, Novák Edith 1 K, Dapssy Béla 1 K, Nógrádmarcali tagok 48 K 18 f, Bencsik Erzsébet 50 f, Jancsó Viktória 1 K, Jancsó Sarolta 1 K, Német Irén 1 K, Abos Licsérd és Sároskőszegi tagok 50 K, Konkoly Mária 20 K, Faragó Lajosné 4 K, Éberling Józsefné terjesztőnő által: Éberling József 2 K, Éberling Józsefné 4 K, Párványi Emilné 2 K, Günther Hermina 2 K, Pinsker Sarolta 2 K, Egyén Jolán 2 K, Tihanyi Gusztávné 2 K, Rejthő Sándorné 4 K, Schützenberger Ilona 2 K, Schützenberger Irma 2 K, összesen 26 K; Knapp Konstancia terjesztőnő által: Cicutti Lajos 2 K, Ráskai Alfonz 2 K, Berner Emilia 1 K, Berner Józsefné 1 K, Berner Irma 1 K, Berner József 1 K, Beheim Antalné 2 K, Knapp Konstancia 2 K, összesen 12 K; özv. Lafranco Károlyné terjesztőnő által: Mares Antal 2 K, özv. Lafranco Károlyné 4 K, Lafranco Margit 1 K, Bernhardt Mária 2 K, összesen 9 K; özv. Haász Józsefné 4 K, Haasz Emilia 10 K, Haasz Aladár 2 K, Szilágyi Lajosné terjesztőnő által: özv. Tarninger Józsefné 2 K, Tretter Magdolna 3 K, Tarninger Ferenc 2 K, Tremmer Borbála 2 K, Szilágyi Lajos 2 K, Szilágyi Lajosné 2 K, Visuvoszky Mátyásné 1 K, összesen 15 K; özv. Laub Jánosné terjesztőnő által: dr. Botzenhardné 6 K, özv. Gebhard Rezsőné 6 K, Schäffer Istvánné 6 K, Schäffer Ruprecht 4 K, Krenitzky Mária 2 K, dr. Szutrilyné 2 K, Hollós Istvánné 2 K, Holzbauer N. 1 K, Lenz Barbara 2 K, Weisz Rezsőné 2 K, összesen 33 K; Steiern Mártonné terjesztőnő által: Nonn Józsefné 2 K, Nonn Laura 2 K, Nonn Adél 2 K, Pfiszler Ferencné 2 K, Tóth Ferencné 4 K, Fuchs Irénke 2 K, Trégler Ferencné 2 K, Hajducska Gézáné 2 K, Kaics Antalné 2 K, Vavrek Róza 2 K, Steiner Mártonné 10 K, Laszip Mátyásné 2 K, Laszip Margit 2 K, Moyzer Benedekné 2 K, összesen 38 K; özv. Zubriczky Józsefné terjesztőnő által: Krantz Józsefné 4 K, dr. Zubriczky Józsefné 2 K, Huber Antalné 1 K, Sik Magdolna 60 f, özv. Zubriczky Józsefné 8 K, összesen 17 K 60 f; ft. Fray Jenő által: Janda Mária 2 K, Janda Lajosné 2 K, Kusch Mariska 2 K, Mészáros Tamás 1 K, Mészáros Tamásné 1 K, Mészáros Terka 1 K, Mészáros Mária 1 K, özv. Kucsera Andrásné 1 K, Zimányi Jánosné 1 K, Simsik Mária 1 K, Szűcs Anna 1 K, Varga Andrásné 1 K, Matulay Istvánné 1 K, Zengay József 1 K, Zengay Józsefné 1 K, Jancsa Ferencné 1 K, Nehánszky Béláne 1 K, Molnár Erzsébet 1 K, özv. Nágay Béláné 1 K, Halácsy Gyuláné 1 K, Zimányi Istvánné 1 K, Molnár Péterné 1 K, Mészáros Sándorné 1 K, Tóth Jánosné 2 K, Kucsera Imréné 2 K, Mészáros Istvánné 2 K, Móczy Andrásné 1 K, Vaczlav Istvánné 1 K, Hanacsek Istvánné 1 K, Karcsinka Józsefné 24 f, Dudich Mária 2 K, Dudich Anna 2 K, Dudich Irén 2 K, dr. Dudich Endréné 2 K, összesen 43 K 24 f; Turossy Anna terjesztőnő által: Peholz Anna 2 K, Tiefenbeck Irma 1 K, Szafranszky Hermin 1 K, Szafranszky Anna 1 K, Simkó Mária 2 K, Winmand Margit 1 K, Humann Mária 50 f, Humann Eta 50 f, Hornyák Vilmos 40 f, Damréli Boriska 1 K, Koperniczky Margit 50 f, Koperniczky Sarolta 50 f, összesen 11 K 40 f; gróf Szapáry Emmi 2 K, Futó Mária 1 K, Hornyák András 2 K, özv. Czimeres Károlyné 1 K, Dekleva Adél 3 K, özv. Névfy Istvánné Tápiószele 1 K, Nagy Rozália Nagykanizsa 60 f, Tóth Teréz 3 K, Weisz Berta 1 K, Barstaszári tagok 312 K 50 f, Schubert Ilona 50 f, Illésy Gyuláné 2 K, Endrefalvi tagok 54 K 66 f, Pilinyi tagok 18 K 60 f, Molnár Józsefné 4 K, Mayer Júlia 1 K, Podhorszky Irma 2 K, Kune Ferenc 2 K, Néveri Mária 2 K, Horváth Ilona 4 K, Iszkra Teréz 2 K, Zavoda Mihályné 1 K, Antonovich János 4 K, Dánis Jánosné 1 K, Vencze Mária 1 K, Petes Antalné 5 K, dr. Trukeubrod 1 K, Muha Mária 2 K, Császár Zsófia 2 K, Felsőszéllei tagok 10 K, Konászky Mária 50 f, Csere Mihály 6 K, Vámosmikolai tagok 50 K, Hlavaty Jánosné 3 K, Práda Vilma 2 K, Jónás Adolfné 1 K, Dés Anna 24 f, Szűts Anna 2 K, özv. Mank Lajosné 5 K, Zakaliczky Julianna 3 K, Menner Julianna 4 K, Szűts Erzsébet 4 K, Eisenhofer Erzsébet 1 K, N. N. Euzensdorf 4 K, Bársonyosi tagok 34 K 40 f, Borostyánkői tagok 6 K 84 f, Rákóczy Károlyné 2 K, Nagyváradi tagok 17 K, gróf Török Hermin 4 K, Ábrahám Györgyné 1 K, Michalik Aurella 2 K, Mocsári Erzsi 20 f, Zöld Márton 1 K, Kumer Károly 4 K, Eperjesi tagok 9 K 88 f,

Mészáros Ferenc 48 f, Hont-tópataki tagok 30 K, Ipolyverbói tagok 12 K 40 f, dr. Albecker Károlyné 2 K, Nagy Irén 3 K 58.

Felelős szerkesztő: **dr. Gamauf István.**

Walser—Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, nyolcadik kiadás; 30 óra.

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papiron:

Vászonkötés	4 K 20 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	5 « 60 «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	6 « 60 «

Műnyomó papiron:

Vászonkötés, vörösvágás ...	4 K 60 f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal ...	6 « — «
Bőrkötés, aranyv., tokkal ...	7 « 50 «
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával	8 « 50 «

Japán papiron (az egész könyv — teljes tartalom mellett — egy ujjnyinál alig vastagabb):

Vászonkötés, vörösvágás ...	4 K 60 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 « 60 «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	8 « — «
Borjúbőr, párnázva, kazettával	9 « — «
Borjúbőr, hordozható tokkal	18 « — «

Walser—Varga-féle

Kis Örökimádás.

Tartalmazza az egész imaórákat megelőző általános részt. **Igen tetszetős új kiadás.** K. Sávely Dezső rajzaival. — Árak:

Vászonkötés	2 K — f.
Chagrénbőrkötés, aranymetszet	3 « — «
Chagrénbőrkötés, vörösmetszet	2 « 70 «
Borjúbőr, aranymetszet ...	5 « — «

Walser—Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetüs hetedik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásénál. K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

Jó papiron:

Vászonkötés	5 K — f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 « 60 «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	8 « — «

Japán papiron:

Vászonkötés, bindre fűzve ...	5 K — f.
Bőrkötés, bindre fűzve, vörösvágás, tokkal	7 « 60 «
Bőrkötés, bindre fűzve, aranyvágás, tokkal	9 « — «
Borjubőr, bindre fűzve, aranyvágás párnázva, kazettával	12 « — «

Ligouri szent Alfonz

Üdvösség útja. (Elmélkedések.)

Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülőben.

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett vagy utánvéttel.

A kereskedésben a könyvek 20%-kal drágábbak lesznek.

Főt. P. Márton Bernát szentdomonkosrendi áldozópap egy kis füzetet adott ki «Szentgyónási és áldozási ájtatosság gyermekek részére» cimen. Egyes példány ára 6 fillér. 100 darab egyszerre 5 korona. Kapható a kiadónál: Vasváron.

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28.

XVII. ÉVF. 1916. 3. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLŐNYŰL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. t.

Kis örökimádás cimen *dr. Tiefenthaler József* 15 gyönyörű, szentséglátogatást tartalmazó imakönyvet adott ki. Főképen ifjúságnak és eucharisztikus szövetségi tagoknak való. Magán és nyilvános szentségimádásoknál kitünő segédkönyv, melyből kórusban is lehet imádkozni. Ára 80 fillér. Rendelhető a pénz előleges beküldése mellett a Szent-István-Társulatnál (Budapest, IV., Kecskeméti-utca 2.), a Központi Oltáregyletnél (Budapest, IX., Üllői-út 77.) és a kiadónál (dr. Tiefenthaler József, Wien, IX., Boltzmanngasse 14).

«Útmutató a magyarországi Oltáregyesület szervezésére» most jelent meg. Kapható: Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-ut 77. Ára 1 kor. 80 fill.

A pápai áldás szép plakettje a Szentatya arcképével elegáns kivitelű LEVELEZŐ-LAPON kapható a „Jézusom örömöm" szerkesztőségében, Budapest, IX., Üllői-út 77. szám.

Egy darab levelező-lap ára: 4 fillér.

100 darab ára: 3 korona.

A Regnum Marianum

ifjúsági lapjait melegen ajánljuk mindkét nembeli ifjúság figyelmébe.

A Zászlónk

a magyar ifjúság havi folyóirata. Mindent felölel, ami a diákéletet gazdagíthatja és megtölti a diák lelkét nemes tartalommal. Előfizetési ára egy évre 2 korona.

A Zászlónk Diáknaptára

a diáktudományok rövid foglalata. Irodalmi, fizikai, technikai, földrajzi, művészi, történelmi ujdonságokat, humort és ismeretet vegyesen ad. Ára 1 K 50 fillér. A Zászlónk előfizetőinek 1 K 10 fillér.

A Nagyasszonyunk

a fejlődő magyar leányok havi folyóirata. Tanít, nevel, szórakoztat, de mindig a komoly szeretet hangján. Előfizetési ára egy évre 4 korona.

A Kis Pajtás

a kis fiúk és kis leányok kezébe való. Havonkint kétszer jelen meg, tele versekkel, komoly és vidám mesével. Előfizetési ára egy évre 4 korona.

Az összes lapok kiadóhivatala:

BUDAPEST, VII., Damjanich-utca 50. sz.

Mutatványszámmal szivesen szolgálnak.

XVII. ÉVFOLYAM. 1916. MÁRCIUS. 3. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Horváth Rezső:* Zsoltár. — *Dr. Wéber Pál:* Sanyi első szentáldozása. — *Zachratka Zádor József:* Az élő kenyér. — *Monori Kovács Ferenc:* A tabernákulum világa. — *Dr. Tiefenthaler József:* Boldog egyesülés. — *Blaskó Mária:* A doktor gyertyája. — *Dr. Wéber Pál:* Áldozók szövetsége az elhalókért. — *Fr. Tarzicius:* Böjti tárca. — *Oltáregyleti élet.* — *Kimutatás.*

ZSOLTÁR

ANT. MAGNIFICAT. Uram, fejem oltárod zsámolyára hajtom* és arcra borulva zengem előtted az első psalmust.

Ezüst thuribulumnak izzó parazsára tömjént teszek ezüst navikulából* és reszkető kézzel lengetem feléd Arábiának illatos tömjénét.

Uram, te látod szivemnek rostjait* és lelkem redői előtted tárva vannak.

Tudod, Uram, hogy a fényt nem hajszoltam* és Babylon után nem áhitoztam.

Tudod, hogy inkább epedtem rozzant kis kalyibákért,* mint felhőkarcoló, tornyos palotákért.

És inkább szerettem a szűrt és a ködmönt,* mint a bársonyt és a selymet.

A vert sárga földet inkább,* mint a süppedő szőnyeget és sikos parkettet.

Te azonban elhivtál Mádiánból* és a Fáraó elé küldtél.

Elszólítottál Izraelből* s elküldtél a veszendő Ninivébe.

De én, Uram, nem szállok hajóra* és szined elől Tarzisba nem futok.

Hanem megyek parancsod útjain* és zászlómat előtted háromszor meghajtom.

És felajzom néma, porlepte hárfámat* és megpendítem rajta a Magnificat melódiáit:

Magasztalja az én lelkem az Urat* és örvendez lelkem az én Üdvözítő Istenemben.

Mert megtekintette szolgájának alázatosságát* és hatalmas dolgot cselekedett az ő karjával.

És nagy dolgokat cselekedett nekem a Hatalmas,* kinek szent az ő neve.

Oltalmába vette Izraelt, az ő szolgáját,* megemlékezvén irgalmasságáról.

Uram, nevedet mindörökké áldom* és imádom a te bölcs végzéseidet.

És el nem bocsátalak téged,* hacsak áldó kezed nem teszed fejemre.

Tebenned biztam Uram,* meg ne szégyenüljek mindörökre.

Dicsőség az Atyának és Fiúnak és Szentléleknek,* miképen kezdetben vala, most és mindenkor és mindörökkön örökké. Amen. Ant. Magnificat anima mea Dominum!

Horváth Rezső.

Sanyi első szentáldozása.

Tegnapelőtt a budafoki úton volt dolgom. Hazajövet a néptelen úton egy kis leánnyal találkoztam, ki pogácsát vitt a pékhez. Mit viszesz kis leány? — kérdeztem. Illedelmesen köszöntött és felelé:

— Pogácsát süttet Remcsovics néni Sanyinak, mert megkívánta.

— Ugyebár, jó a pogácsa?

— Igen, tisztelendő bácsi, ép azért kívánta meg Sanyi is.

— Hát mondd csak, ki az a Sanyi?

— Remcsovicsék kis fia; tüdőbeteg, meg fog halni, így mondotta a doktor bácsi.

— Hány éves, Sanyi?

— Hétéves.

— Katholikus?

— Igen.

— Talán még nem is gyónt életében?

— Nem, tisztelendő bácsi, még nem gyónt.

— Tudod mit? Ugyebár a Fehérvári-úton ismerős vagy?

— Igen.

— Ott láttad bizonyára azt a nagy házat, melynek homlokzatán szentek képeit láthatni? Látható szent István, szent Imre, szent Gellért.

— Igen, tisztelendő bácsi, az a Szent Imre kollegium. Onnan jár hozzánk a Nagyságos Ifiúr, mindig hoz a mamának Szent Vince cédulákat.

— Hát tudod-e, mik azok a szent Vince cédulák?

— Igen. Azokért kapunk a boltban húst, kenyeret, tejet...

— No jól van. Látom tudod, hol van. A tisztelendő bácsi is ott lakik. Most tehát, ha hazaérsz, mond meg Sanyinak és mamájának, hogy a tisztelendő bácsi meg fogja őket látogatni, te majd eljösz abba a nagy házba és megmondod, mikor lesz a legjobb.

Másnap vasárnap volt. Délelőtt a portán várakozott egy kis leány. Semmi különös okom nem volt, mégis lementem a portára. Valami hivott. Lemegyek és ott látok egy kis leányt. Nem ismertem fel. Vasárnapi szép ruhája volt rajta. Más asszonyok is voltak ott, kik a szent Vince segélyre várakoztak. A kis leányról is azt hittem, hogy szent Vince segélyre vár, talán édesanyja helyett jött el — gondoltam. De mégis megkérdeztem:

— Hát te, kis leányka, mit hoztál?

— Sanyi várja a tisztelendő bácsit — volt a kedves felelet.

— Meg sem ismertelek, siess haza és mondd meg, rögtön jön a tisztelendő bácsi.

E kedves meghívásra természetesen siettem Sanyihoz. Régi, düledező házba vezetett utam. Egyszobás lakások sokasága a ház. Amint belépek Remcsovicsék szobájába, a sarokból egy édes hang fogad: Dicsértessék a Jézus Krisztus! — Mindörökké, Amen. Sohsem láttam még Sanyit, de első szava elég volt arra, hogy szép lelkét megismerjem. Vézna testtel, csontjaira rászáradt bőrrel, réveteg, fájdalmas tekintettel feküdt szegényes ágyában Sanyi. Mamája könnyes szemekkel ült mellette, megkönyebbült szíve, mikor kiontatta bánatát.

— Tisztelendő úr, én vagyok a legszerencsétlenebb e világon. Nyolc gyermekemet már eltemettem, katona fiamról már régóta nem jön hír, Sanyi volna egyetlen vigaszom, boldogságom, de ime már három hónapja szinte fonnyad, szárad szegényke. A nyáron a lágymányosi tóban fürdőzéskor meghült s azóta beteg. Elveszítem ezt a drága gyermekemet is — és ráborult a sápadt kis Sanyikára.

Elkezdtem azután beszélgetni Sanyival. Beszéltem neki Jézuskáról,

menyországról, angyalokról. Megindultság nélkül nem tudom leírni, mily boldogan tette össze átlátszó kezecskéit és csak annyit mondott:

— Ugy-e tisztelendő bácsi, engem is szeret a Jézuska?

— Hogyne, édes Sanyikám! Hisz ő küldötte el hozzád a tisztelendő bácsit is. De hogy még jobban szeressen téged, a tisztelendő bácsi most meg fogja gyóntatni Sanyit. Ó mennyire örült a lila stólának! Mily nagy áhitattal imádkozta a Miatyánk kéréseit! Mily boldogan vetett magára keresztet, mikor a tisztelendő bácsi feloldozta! Ó az a szegényes szoba, melynek két ablaktábláját odaragasztott papir pótolta, nem volt már szegény — gazdag volt a kegyelmektől és mindkettőnk örömétől!

A leterített asztalon volt a szent olaj. Sanyi észrevette.

— Tisztelendő bácsi azt is nekem hozta?

— Neked, Sanyikám.

— Ó! — mily jó a tisztelendő bácsi!

Feladtam Sanyikának az utolsó kenetet is, aki csak néhány perccel előbb életében első és talán utolsó gyónását végezte. Istenem! Milyen megható! Alig tudtam könnyeimet visszatartani, mikor álmatlanságtól agyongyötört szemeit, száraz ajkát, bot vékonyságú pici kezeit megkentem. De mily boldog volt e gyermek! Mennyire megváltozott a sóhajokkal teljes szoba hangulata! Mamája odahajolt és megcsókolta gyermekét. Milyen édesen, szinte a dicsőült lelkek nyugalmával nézett siránkozó anyjára.

Az első szentáldozással egy napot vártunk, mert Sanyi papája a gyárban dolgozott, de másnap szabad napja volt. Ő is jelen akart lenni és osztozkodni kívánt Sanyi örömében. Egész nap várta a fehér terítős asztal Jézuskát. Egész nap a díszes, gyertyás, szent képes asztalt nézte Sanyika. Mert mi fog holnap itt történni? hogyan? hát eljön ide Jézuska? hogy néz ki? milyen? még sohasem láttam. Ilyen gondolatokkal, fohászokkal teltek az órák, percek. Szent előkészület az áldozásra. Igazi tűz, csupa vágyódás!

A boldog nap felvirradt egy kínokkal teljes, gyötrelmes éjszaka után. Amint belépek az Úr Jézussal Sanyiék szobájába, Dicsértessék a Jézus Krisztus — köszöntéssel fogadnak. Az ágy mellett állott Sanyi papája és mamája.

— Isten hozta! Tisztelendő úr, suttogta mamája, úgy örül a lelkem, hogy ezt a napot Sanyika megérte, mert éjjel hirtelen oly rosszul lett, hogy azt hittem, rögtön meghal. Fájdalmában sóhajtozva mondogatta: holnap eljön Jézuska.

— Igen, eljött Jézuska — mondottam Sanyinak. De mondd csak, tényleg elhozta Jézuskát a tisztelendő bácsi?

— Igen — volt a halk és kedves felelet.

— De hol van? — mond csak Sanyikám.

— A kenyér, az ostya a Jézuska.

Letérdeltünk és Sanyika utánam mondotta az imákat. Szárazon szem nem maradt, mikor az ima szavait áhitattal mondogatta.

— A kis Jézuska örömmel jött el hozzád — mondottam. Te is örülsz, Sanyikám?

— Igen, igen.

Égő gyertyát adtam kezébe, odavittem hozzá az Úr Jézust és megáldoztattam. A sír felé tekintő fáradt szemek kigyulladtak. Halkan imádkozta utánam: Ó Jézusom neked élek! Ó Jézusom neked halok! Ó Jézusom tied vagyok élve és halva!

A szentáldozás után így szóltam Sanyihoz:

— Valaki téged még szeret.

— Kicsoda? Tisztelendő bácsi.

— Egy jóságos Atya — mindnyájunknak Szentatyja, elküldötte reád az ő áldását. S erre összekulcsolt kezekkel, fájdalmában is boldog nézéssel fogadta a pápa apostoli áldását.

Sanyi boldogan feküdt ágyában, panaszszó nem hagyta el ajakát. Csendesen, megadással viselte a nagy és nehéz keresztet. Könnyes szemekkel néztük a kedves gyermeket.

Sanyi nagy napját jó lelkek siettek külsőleg is örvendetessé tenni, küldöttek neki sütemény, piskótát, kétszersültet, a Nagyságos Ifiúrak pedig pénzt, hogy mamája készíthessen Sanyinak könnyű és tápláló ételeket.

Mielőtt távoztam, még egyszer megáldottam Sanyit. Búcsuzáskor kért, hogy jöjjek el meglátogatni. Eljövök, hogyne jönnék el, Sanyikám!

Amikor *ez igaz történetet* lapunkban olvassuk, addigra Sanyika talán már a szép és jó angyalok között lesz, kikről oly szivesen, oly nagy örömmel hallgatta a tisztelendő bácsi beszédét.

Dr. Wéber Pál.

Az élő kenyér.

A KENYÉR a földi élet gócpontja. Nem hiába látja a népmonda a kenyér édesanyjának, a búzaszemnek homlokán az Isten képmását. A kenyérből árad szét a testben a melegség, mely az élet gépezetét mozgatja. Napsugárból szőtte az Isten keze a búzakalászt s bele a nap hevének szilárd szemecskéit helyezte. Az ég melege van a kenyérben elraktározva, valóságos égből hullott manna a kenyér.

Boldog a hajlék, melyből a kenyér ki nem fogy; legyen bár fehér, mint a gyolcs, vagy sárga, mint a nap korongja, legyen fekete, mint a föld, mely bölcsője volt, csak kenyér legyen. A kenyér a földi boldogság telje, a Gondviselés záloga.

Földi életünket nem a nap tűzvilága, hanem a barna kis kenyér uralja. Az ember mindent tud nélkülözni, csak a kenyeret nem.

A világesemények a kenyér misztikus pontja körül forognak. Az igazi nagy forradalmaknak a kenyér volt az oka, a testvér irigyelte a testvértől a kenyeret. A mostani világhadakozást is a kenyér miatt kezdték. Az angol kéz ki akarja ragadni a német szájából a falat kenyeret. Az irigység átokkal sózza kenyerét s aki azt eszi, vak gyülölet borul elméjére. A megátkozott kenyér pedig a vért patakban ontja ki, nem pedig táplálja.

Az *élet kenyerét* imáinkban kérjük s nem testvéreinktől ragadjuk el. Az irigység megátkozott kenyerét az Isten vette először ajkaira: «Add meg nekünk mindennapi kenyerünket», azután kezeibe s az utolsó vacsora dísztermében az áldozat és áldás kenyerévé avatta fel: «Ez az én testem.»

Mióta az Isten Fia evett a kenyérből s kezének áldásaival árasztotta el, azóta a kenyér tápláló ereje megnőtt és a test határain túl a *lélek* tápszerévé is lett. Forradalmat idézett fel a láthatatlan világban is, de a szeretet lángjainak kitöréseivel. Nemcsak fehér többé a kenyér, de ragyogó is; nemcsak az éléstárakban őrzik féltékenyen, hanem az oltárok tabernákulamaiban is; nemcsak az emberek éhes csoportjai rajzanak körülötte, hanem az angyalok karai is hódolnak előtte.

A kenyér nemcsak éltető, de *élő* is lett. Szent volt a kenyér mindig, de Jézus kezében szentség lett. Jézus kenyerébe nem kell kovász és élesztő, mert az az élet erősítő és gyógyító erőitől duzzad.

Az Oltáriszentség nemcsak e földi lét vándorútjain üdíti fel testi s lelki erőnket, hanem az utolsó útra is magunkkal visszük, midőn koporsónk bárkájával az erök élet végtelen oceánjaira szállunk.

És boldogok, akik magukkal vihették az élő kenyér útravalóját, mert azok soha el nem fogyatkoznak.

Zachratka Zádor József.

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Dicsőíttessék és magasztaltassék

Vég nélkül a legméltóságosabb Oltáriszentség!

És bemenvén az angyal hozzája, mondá: üdvözlégy, malaszttal teljes, az Úr teveled, áldott vagy te az asszonyok között.

A tabernakulum világa.

Kis ajtó mögött fehér, egyszerű szobácska. Fehér vászondarab képezi padlózatát, néhol falain apró fénysugarak. E csendes szobácska ott van az oltárnak a közepén, nyugodt, egyszerű környezetben. Köröskörül félhomály dereng, a presbiterium ablakocskái oly kevés fényt vetnek a a kis szoba ajtaja felé. A kis szobácska előtt gyenge fénnyel ég egy kis olajlámpa. Mindig, folytonosan ég a kis lámpa, a szimbolum.

E kis szobácska a tabernakulum. Egyszerű, kis épület, gyenge zárú ajtó; csendes, szegényes belseje. S e szobácskában lakik a leghatalmasabb fejedelem, égnek s földnek Ura, királya. E kis ajtó zárja el a világ, a mindenség teremtő Istenét.

A krisztusi egyszerűség, a krisztusi szegénység, engedelmesség, alázatosság, szelidség, a krisztusi fenség világa dereng e kis lakban. Az a király, akinek számára a világ minden palotája méltatlan épület, az a fejedelem, akinek birtokában van az erdők-mezők minden virága, hegyek minden érce, arany, ezüst s csillogó, káprázatos drágakő — az a király egyszerű, fehértapétás, csendes kis lakásban elfér, hová nem hatol a nap világossága, honnan nem látszik a természet szépsége, hová tavasznak pompája, édes virágillat, madarak kedves csevegése nem hatol: ily szobában lakik a világ Megváltója, Teremtője, Ura, Istene. Az a kis lámpácska, mely ajtaja előtt ég, pislog, reszket minden szélfuvásnál, minden kis szellő meglebegteti lángját; a presbiterium sötét, nincs sehol dísz — egyszerűség jellemzi belsejét. Másutt diszesebb az oltár, szebb a külseje az egész szentélynek; azonban a tabernakulum ott is csak szűk, kicsi szobácska, gyenge, szegényes kunyhó annak a nagy Úrnak, aki, ha akarná, gyémántok világosságánál, arany palotában, ragyogó drágakövek között lakhatnék.

A tabernakulum a krisztusi szellem tanítómestere. A tabernakulum, mely a leghatalmasabb Úr lakóhelye, felénk küldi az Isten fenségének, a krisztusi tannak szavait, lelkünkbe rejti az evangeliumi tanácsok boldogságot, örömet hozó magvait s felneveli a keresztény tökéletesség gyümölcsös fáját. A krisztusi lak egyszerűsége a lélek emancipációját diktálja nekünk: Sursum corda! Emelkedjék ki a lélek a világ hétköznapi zajából, a világi javak tömkelegéből, emelkedjék a gyermeki lélek egyszerűségével Urához, Istenhez! Vesse le a világ megszokott, helytelen kritikáját: mindent a külső látszat szerint itélünk meg, a belsőbe tekinteni kevésnek van kedve. Az a krisztusi szobácska csodálatos egyszerűségében kiáltja felénk: én hordozom a világ Urát, itt van a teremtő Isten; az emberi lélek szeretné felfogni ez ideális értéket, amely az egyszerűségben, a bensőségben rejlő krisztusi életnek a tulajdona s ha föllelte, a világ kritikája oly paradoxon elé akarja állítani, hogy nem tudja magát az igazság útján való előrehaladásra elhatározni.

A tabernakulum világa magába rejti a keresztény tökéletesség örök kútforrását, a szerető Krisztust. Az örök lámpa, mely éjjel-nappal ott ég a kis szoba előtt: valódi szimbolum. Szimboluma a szeretettől folyton lángoló, a folyton elhagyatottságában, visszavonultságban is szerető Krisztusnak, ki kiválasztotta magának a legegyszerűbb helyet, hogy megmutassa, mennyire szereti az embereket. Az egész keresztény tan, a krisztusi szeretetnek tana sugárzik a tabernakulum ajtaján át s odavetődik az imitációs lélekbe, hogy a viszontszeretet legméltóbb, méltányos és köteles érzelmét ébressze: Ő iránta, aki ily gyenge, törékeny alakban, a kenyér szine alatt akar az emberek között tartózkodni, hogy minél többen jöhessenek hozzá; Ő iránta, aki a papnak a kezeire bizza magát, aki szolgáinak adja oda magát, aki az alázatos szeretet imádásra méltó mintaképe. Annyi megvetésnek, annyi gyalázatnak lesz tárgya épen a szeretet szentségében, az Eucharistiában s mégis mindig várakozik a további szégyenre, mert tudja, hogy jönnek majd más lelkek, kiknek eledelre van szükségük, lelki eledelre, mely életet, új erőt, új reményt, új vigasztalást nyujthat nekik.

A tabernakulumra szent János Apostol evangeliumának szavai a legtalálóbban vonatkoznak: Maiorem dilectionem nemo habet. Senkinek sincs a krisztusi szeretetnél nagyobb szeretete; hiszen Ő állandóan és csak azért időzik a gyalázat, megaláztatás, megvetés közepette is az emberek között, hogy, ha akad bárányka, mely pásztorát keresi, azt bizton megtalálhassa.

Az ember is tabernakulum. Az emberi ajk, mely magába fogadta az Úrnak szent testét, szintén tabernakulum-ajtó. S vajjon a szentáldozás után jobban örülhet Krisztus annak, hogy a tabernakulumból az emberi lélekbe szállt, mint annak, hogy a tabernakulum csendes magányában kell tartózkodnia, mert a szeretet ösztönzi? Vajjon gondozott tabernakulum egyszerű tisztasága ragyog-e abban a lélekben, amely magába zárja az Urat; vajjon fehér falak fogadják-e az isteni Üdvözítőt, vajjon tiszta-e az a szentséggyolcs, corporale, amelyre az Úr lehajtja fejét? Avagy nyirkos, piszkos falak, szenvedélydúlta fészek, rendetlen hajlék fogadja magába az Urat? Vajjon az emberi lélek nem hasonlít-e sokszor elhanyagolt tabernakulum szentséggyolcsához, mely évek hosszú során összepiszkolódott és senki sem cseréli fel tisztával? Vajjon az emberi tabernakulum nem a megszokottság ridegségével fogadja-e magába az Urat? Nem-e évek hosszú során észre sem vett, felhalmozódott szemét rakódott le a gondatlan házigazda lelkének corporáléján? Ég-e az örök

lámpa? Ha a szeretet szimboluma kialudt szemeinkben, ha a lélek tabernakulumában jelenlévő Krisztusra nem gondol senki, akkor bizony az Úr szivesebben tartózkodik a rideg anyagból készített, az oltáron jelenlevő tabernakulumban, mint ott, ahol a legszebb, a legértékesebb palota helyett nyirkos, roskadozó kunyhót talált, amelyet gazdája tatarozni nem kíván, amelynek reménytelen külseje nem mutat lelkesedést, szeretetet. Ily roskadozó kunyhó az a lélek, mely talán naponta magához fogadja az isteni Megváltót, de gazdája nem néz utána, tiszta-e a szentséggyolcs, ég-e az öröklámpa, nem nyirkosak, hidegek, piszkosak-e a falak?

Mikor az ember ajka egy pár pillanatig tabernakulum lehet, gondol-e akkor az áldozó arra, hogy e nyelv, amelyen most a szent Ostya pihen, talán nem is oly régen, még káromkodott, avagy illetlen tréfákat mondott el modern társaságban? Pedig mily jó volna, ha az az áldozó akkor szégyenében elpirulna s azt mondaná: Ez az ellentét nem méltó az emberhez s vágyódnék a javulás után.

Az emberi tabernakulum, az ember lelkében lakozó Krisztus tabernakuluma fényes palota lehetne s ha az lenne, ez méltóbb lakás lenne az Úr számára. Ha a szeretet lángjának öröklámpája égne az áldozó lelkében, ha az ártatlanság képezné a szentséggyolcsot, ha a falakat érzelmek aranysugarai diszítenék, ha köröskörül erények virágcsokrai ékeskednének, mily boldogság lenne, ily lakást nyujthatni Krisztusnak. S az ideális az, hogy minden keresztény lélek ily tabernakulummá válhat, hogy minden lélek olyan lakást nyujthat Krisztusnak, amelyben az eucharisztikus, az igazán szerető Krisztus elfeledhetné azt a sok bántalmat, amely épen szerető Szivének szentségében olyan sokszor éri; elfeledhetné és örülhetne a kedves kis lakásnak, hol minden ragyogó fehér, minden annyira vonzó egyszerű szépségében is, hol erények virágainak illata árad, jócselekedetek édes gyümölcse látszik, fényes lánggal ég az öröklámpa, a szeretet szimbolumának szívvörös tüze s nem alszik ki soha, mert gondozza szerető lélek, áldozatkész, tiszta szeretettel.

Emberi lelkek, nyissatok tabernakulumot a szerető Krisztusnak, ilyen tabernakulumot, hol saját érzelmetek lángja az örök tűz, hol a lélek tisztasága a szentségnek gyolcsa, hol erényeiteknek virágjai árasztanak édes illatot; mindenki készíthet ilyen szentséghází a saját lelkében az eucharisztikus Üdvözitőnek; emberi lelkek, szerezzetek örömet e szép, kedves lakással Krisztusnak; a krisztusi szeretet, a keresztény tisztaság, az isteni erények diszével pompázó, meleg lakásba fogadjátok lelkek a szerető, eucharisztikus Krisztust s ez öröm, amelyet Krisztusnak szereztek, meghozza jutalmát: boldogok lesztek.

Monori Kovács Ferenc.

Boldog egyesülés.

Ami Urunk kapharnaumi beszédének ez a mondata: «Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, az én bennem marad és én őbenne» (János 6., 57.), teljes foglalatja a szentáldozás kimondhatatlan mélységének és nagyságának. Isten, maga a szentség és hatalom egyesül az emberrel, a gyarló bűnössel. Ábrahám földig hajolt és nem tudott hová lenni örömében, amikor három angyal vándor képében meglátogatja őt. A szentáldozást is látogatásnak, az Úr látogatásának a lélekben szokás nevezni, pedig ez a szó halvány árnyékát sem fejezi ki annak a boldog valóságnak, hogy Jézus egyesül a lélekkel. Tudjuk mi ezt egyáltalában felfogni, értékelni? Talán olyan ez, mint mikor ott ragyog a szentségtartóban, vagy ott pihen az áldoztató kehelyben? Talán úgy van az áldozó lelkében az Úr, mint mikor csendesen rejtőzik az oltárszekrényben? Minő szent az a monstrancia, ciborium, tabernakulum, csak felszentelt kezek liliomos tisztasága nyúlhat hozzájuk, mikor ott van az Oltáriszentség. És lássátok, mindez csak egymás mellé helyezése az Úr Jézusnak és ama szent tárgynak s azért meg sem közelíti a szentáldozás kegyelmét, amikor Jézus *egyesül* az áldozóval.

Hát hogyan értsem meg ezt a csodálatos titkot? Közelebb járok az igazsághoz, amikor a testi táplálékról veszek hasonlatot. Az étel tápláló részei bennem vérré változnak, sejtekké, idegrostokká és szövetté lesznek. Az étel átjárja testemet, erőt, fejlődést ad neki. Ilyenféle bennem az Úr Jézus egyesülése a lélekkel. Csakhogy míg ott a testi táplálék változik át a test éltető elemeivé, addig itt, ennél a szent egyesülésnél az ember lelke hasonul át a szent táplálékhoz. Az étel emberi vérsejteket szállít a testnek, az Oltáriszentség pedig isteni életet ád a léleknek, isteni vágyakat és törekvéseket, gondolkozást és érzést olt beléje. Valósággal isteni élesztő bennem az Oltáriszentség, mely átjárja, átdolgozza, isteni erjesztésbe hozza lelkemet. Szőlővesszője leszek annak az áldott tőkének, mely énbennem Krisztus, kinek isteni ereje árad szét lelkem erezetében.

Mondjátok, nem csodálatos egyesülés ez! Mondjátok, nem megfoghatatlan felemelése ez a gyenge, gyarló emberi léleknek!

Sőt több: a legnagyobb boldogság. Látom, hogy Magdolna szerencsétlen, mikor nem találja a sírnál az Úr holttestét; látom, hogy Péter apostol a lábmosásnál halálra ijed, mikor hallja, hogy ellenkezése kizárná az Úr társaságából; látom, hogy a szeretett tanítvány, szent János kimondhatatlan boldog, mikor az utolsó vacsorán az Úr keblére hajthatja fejét. Micsoda boldogságnak kell hát rejlenie a szentáldozásban, amikor nem

Krisztus holttestét keresem, hanem az élő Úr Jézusra találok; mikor nemcsak az Úr társaságának örvendhetek, hanem lakást vesz magának bensőmben; mikor nem az Úr keblére borulok, hanem az édes Jézus legbensőbben egyesül az én lelkemmel.

Most értem az egyház imádságát: Kenyeret adtál nekünk az égből, mely minden gyönyörűséggel teljes. Ami gyönyörűség elképzelhető a földön s szét van szórva a mindenségben, mint az illat a virágokban, mint a szinek a természetben, mindez a gyönyörűség itt együtt van a legméltóságosabb Oltáriszentségben és én szívhatom és én élvezhetem, mikor a szentáldozáshoz járulok.

Eddig talán nem éreztem, eddig talán kevés gyönyörűséget találtam benne, mert elfelejtettem, hogy ott minden rejtve van, mint maga az Úr Jézus rejlik az Oltáriszentségben. De most tudom, hogy a szentáldozásban minden gyönyörűség benfoglaltatik, azért ezentúl keresni fogom, mint a kincskeresők az aranyat Kaliforniában, ezentúl dolgozom, gondos előkészüléssel, mély alázattal és imádással fáradozom a szentáldozás gyönyörűségei után, mint a gyémántköszörülő fáradságos munkával, arcának verejtékével csalja ki abból a szintelen gyémántkőből az ezer fénysugarat szóró és folyton ragyogó brilliánst.

Gyönyörűség az Oltáriszentség vétele, de csak bensőséges, hivő lelkek gyönyörűsége.

Dr. Tiefenthaler József.

A doktor gyertyája.

A doktor zsebrevágta két kezét, összeráncolta a homlokát és lehajolt a töpörödött asszonykához:

— No, mi baj... köhögünk?

— Az, az doktor úr — kezeit csókolom — úgy fáj az a girhös mellöm... azért igértem három gyertyát a drága Szűzanyának, ha meggyógyít a tekintetes doktor úr.

A doktor türelmetlenül nyúlt az anyóka fájós csontjaihoz.

— Ne beszéljen hiábavalót, inkább mondja el, mi baja. Ha gyógyítható, meggyógyul a gyertyái nélkül is, ha nem, elégethet ezer gyertyát is, mégis göthös marad.

Az anyóka megszeppenve hallgatott el, a doktor pedig rendelés után kedvetlenül vágta ki az elegáns nappali ajtaját.

— Ostoba, javíthatatlan, szamár népség. Torkig vagyok ezzel a szent Antal és szentelt gyertya bolondságokkal. Multkor egy katona száz koronát igért szent Antalnak, ha nem kell amputálni a lábát. A difteritiszes gyerekbetegeim anyái gyertyát égetnek a Máriának. Közönséges kuruzslók... és ezek akarnak intelligens emberek lenni.

A doktorné hallgatva nézte férjét. Szép, finom arcélű, közepes korú nő, szellemi intelligenciára valló fehér homlokkal és szenzibilis lelkületet eláruló finom arcjátékkal. Most is idegesen rándult az ajka és mélyen nézett a férjére. Látszott, hogy szólni akart, de mégis hallgatott.

— Írt már a fiúnk?

Az asszony ajkáról egy sóhaj lebbent el.

— Nem. Itt volt a postás, de a fiútól nem hozott.

Hallgattak. Mindakettő maga elé meredt. A doktor rég elfelejtette előbbi bosszankodását, csak a fiára gondolt. Az asszony pedig halkan imádkozott és lélekben szentelt gyertyát igért a drága Szűzanyának.

***

A doktor lélegzet nélkül rohant fel a lépcsőn. A felesége érte küldött a kórházba — a fiúról jött sürgöny.

Az ajtó előtt egy pillanatra megállt. Halántékai lázasan lüktettek. Goldolatai majd szétvetették az agyát. Mi van a sürgönyben: élet vagy halál?

Akkor elébe tántorgott halottfehéren az asszony. A doktor feljajdult.

— Meghalt!

— Nem. Sebesült. Súlyosan sebesült.

Csak ebben a pillanatban érezte át az apa, — aki annyit járt élet és halál között, — hogy mi az az élet. Nem bánta, hogy sebesült, hogy súlyosan sebesült, hogy talán nyomorék is a fia, csak egy ujjongás töltötte el lelkét: él! él! él!

— Istenem, — szaladt ki elfuló zokogással az ajkain, — Istenem, hát él!

Az asszony nem tudott sírni sem. Szavának hangja tompa volt a csüggedt fájdalomtól.

— Élet és halál között.

Most megrendült az ujjongó lélek. Mint téli fagy korai tavaszra, úgy hatott a pár tompa hang.

— Mi baja, hol sebesült meg?

— Tüdőlövés. A golyó még benne van. Életveszélyes lesz az operáció.

Ekkor felcsuklott a hangja:

— Menj, siess, fuss! Végy szabadságot, utazz a fiadhoz. Vagy nem. Sürgönyözz Pestre a leghiresebb tanárnak. Utazzon ő a fiúhoz. Vagy... Nem tudom... édes Istenem, megbolondulok... menj, erigyj, intézkedj... minden pillanatunk drága!

A doktor bambán, értelmetlenül nézett, mint a fejbeütött. Végre ébredezni kezdett lelkében az orvos:

— Golyó, tüdő, operáció... — végig simított homlokán és a kalapja után nyúlt.

Az esti levegő magához térítette.

— Hiszen még nincs minden veszve. Magamnak is volt sikerrel végződő hasonló esetem.

Tanakodni próbált önmagával.

— Mit tegyek? Utazzam oda? Én sem vagyok hiresebb orvos az ottaninál. Az izgalom csak bizonytalanná tenne. Sürgönyözzek Pestre? Mit tehet többet a pesti tanár? Itt csak a természet segíthet és... Isten — fohászkodott fel és meghajtotta fejét.

Lelkében a vad fájdalom szelid, könnyező bánattá enyhült.

Lassan, lehorgasztott fejjel lépkedett az utcán. Köröskörül a házakra szomorúan simult az esti gázlámpák betegsárga fénye. Az utca sarkáról sötéten domborodott ki a Dózsa-téri Mária-szobor. Előtte fény nélkül meredt elő a máskor gyertyákkal teletüzdelt fekete vaskorlát.

A doktor egy pillanatra megállt. Körülnézett.

Csúnya, nehéz ködös, őszbe illő téli este volt. Köröskörül szürke házfalak támaszkodtak egymásra kegyetlen flegmával. Középen a szobor Mária szelid fehér alakja előtt nagy kendőbe burkolt sötét anyóka kuporgott. A korlátnak gyertyákra váró vastűi fénysóváran terpeszkedtek szét, mint a halálkasza fogai, panaszolva a nyomorúságot, szegénységet, amelynek már nem jut fényre, sugárra a drága Szűzanyának. Köröskörül kóróra száradt szomorú téli bokrok, pár fenségesen komoly hatalmas fenyő. Mögüle világított ki betegsárga gázvilága a pinceboltocskának, ahol a kirakatban sárga viaszgyertyák bóbiskoltak a januári alkonyatban.

A doktor nézte. Először a szomorú téli képet, de gondolata messze szállt a sebesült fiú felé. Akkor a boltocskára tévedt pillantása, majd a fehér Máriára, majd ismét a szunyókáló sárga viasztyertyákra.

— A fiam... ki gyógyítja meg a fiamat?... — A fehér Mária ránézett a szomorú emberre.

— A fiam... mit segíthetek rajta én... mit tehet a tanár... mit tehet az egész orvosi tudomány?...

És a fehér Mária mégegyszer ránézett a szomorú emberre.

— A fiam... Uram Istenem, ki gyógyítja meg az én fiamat?...

A fehér Mária most már szeliden mosolygott. A doktor pedig felfogta a mosolyt. Kitáguló, sugarakat elnyelő, szomjas, epedő, remélő, hivő lélekkel:

— Meggyógyítod?

Most már a doktor is mosolygott. Akkor felemelte lehorgasztott fejét. Indult. Gyorsan kopogtak lépései a négyszögű köveken.

— Gyertyát kérek. A legszebbet és a legdrágábbat.

Mikor megkapta, magához szorította. Féltve, szeretve, mint a drága kincset. Mint egy most feltalált csodaszérumot...

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Odahaza a doktort remegve várta felesége.

— Intézkedtél? — zihált a hangja. A doktor mélységes reménységgel bólintott vissza.

— Igen. Gyertyát égettem a drága Szűzanyának.

Azalatt pedig a szürke házfalakra, kóróra száradt téli bokrokra, leszálló gázlámpás városi éjszakába diadalmasan szórta fényét Szűz Mária előtt a sárga viaszgyertya.

Blaskó Mária.

Áldozók szövetsége az elhalókért.

A TEMETŐKBEN mindig találunk sirokat, melyekről a kereszt már eltünt, fű borítja, minden el van hanyagolva, látszik, hogy az elhunytnak már nincs élő rokona, ki sirját néha rendbehozná s ott egy-két Miatyánkot lelke üdvösségéért elimádkozna. A régi dunántúli mondást: amit a sir eltemet, azt a szív eltemet — a tapasztalat sokszor igazolja. Szinte nehéz nekünk élőknek elgondolni, kik körül vagyunk véve szülők, testvérek, gyermekek, rokonok, ismerősök, jóbarátok szeretetétől, hogy halálunk után oly hamar el fognak felejteni minket is. Ma még nagyobb a száma azoknak a siroknak, melyek diszítéséről csak a természet gondoskodik. Az immár 20 hónapos háborúban a halál győzedelmes aratását tartotta. Hőseink tömegsirjai kétszeres erővel teszik kötelességünkké, hogy az elesettek emlékét nem elégséges kizárólag emlékszobrokban megőrizni, hanem a szívben, a lélekben is biztosítanunk kell emléküket. Biztosítanunk kell akként, hogy emlékük utolsó óhajuknak megfelelő legyen.

És mi lehetne az más, minthogy róluk imáinkban meg ne feledkezzünk. Mert ugyan lehetne-e más kívánsága annak a közlegénynek, ki a támadást megelőzőleg a fedezék falába belevéste a Miatyánk kéréseit? Vagy annak a derék népfölkelőnek, ki oldalra támasztva fegyverét, elővette féltett kincsét: rózsafüzérét s azt buzgón imádkozta? Vagy annak az őrmesternek, ki a frontról ezeket írta: «Temetőszentelésen voltunk, hová eddigi halottainkat temettük. De sok mindenről beszéltek

nekem azok a néma sirok! Éreztem, hogy ezekről az ismerős ismeretlenekről nem szabad imádságomban megfeledkezni, amig élek.»

Igy kell nekünk is gondolkoznunk: a harctereken elesettekről épúgy, mint azokról, kik itthon környezetükben elhunynak. «A megholttól ne vond meg jóindulatodat,» vagyis szeretetedet — figyelmeztet bennünket Sirák fia. Mi másban álljon szeretetünk, mint segítségünkben! Szent Gertrudnak kinyilatkoztatta az Üdvözítő: «Különös örömömet találom azon imákban, melyeket az emberek a megholtakért mondanak.» Mennyire a komoly időknek megfelelő volna, ha valamiképen biztosítanánk, elsősorban az elesett hősökért az imádságot. Örülünk, hogy a budapesti Ferencrendiek templomában naponkint mondanak szentmisét az elesett hősökért. Örülünk, hogy a csanádi püspök felhívta hivei figyelmét, hogy plébániájukon az évnek egy napját szenteljék az elesett hősöknek. De örömünk igazán teljes csak akkor lesz, ha mi is odaajándékozzuk hozzájárulásunkat. Ezt pedig megtesszük azzal, ha az első keresztények kegyeletes és szent szokását meghonosítjuk.

Az első keresztények a halotti szentmisével összekapcsolták és felajánlották szentáldozásukat is az elhunyt lelkek üdvéért. Ez igazán krisztusi vonás az ősegyházban. Ebben valóban kifejeződött és megvalósult a krisztusi szózat: «Arról ismernek meg benneteket, hogy tanítványaim vagytok, ha szeretettel vagytok egymáshoz.» Jámbor keresztény családokban ma is meg van a kegyeletes szokás, hogy szeretteik halála évfordulóján a szentáldozáshoz járulnak. Ez üdvös és szent szokást akarja újból meghonosítani és állandósítani az *áldozók szövetsége az elhalókért*, más szóval *a szenvedő lelkek eucharisztikus apostolsága*. A szövetség tagjai megigérik, hogy az elhunyt társulati tagnak temetése napján és az első évfordulón szent áldozásukat felajánlják a megboldogultért. A temetkezési egyletek tisztességes temetést biztosítanak a tagoknak, ez apostolság az örök élet számára többet ad.

Nagy előnye az apostolságnak, hogy a tagok halálát a plébános nyilvánosan is kihirdeti a templomban, figyelmeztetve a tagokat szeretetbeli kötelességükre. Mily sok imában lesz így részünk! Milyen megnyugvás, ha halálos ágyunkon meg lesz a reményünk, hogy holtunk után oly sokan fognak érettünk imádkozni! Emelhetnénk-e hőseinknek is szebb emléket, mintha *miden egyes plébánián* megalakítanánk ezen apostolságot? Mily sok vigasztalást fognak találni ebben a szövetségben a hadiárvák és özvegyek! Milyen kedves, igazán testvériesen összekötő kapocs lesz ez a szövetség a hivek között! Mily szépen munkáljuk ezzel úgy mások, mint önmagunk örök üdvösségét!

Halottak napján a plébános a szószékről felolvassa abban az évben elhunytak neveit, kikért azután közösen elmondják, elimádkozzák a szövetség közös imáját. A szövetség bevezetése a lehető legegyszerűbb és legkönnyebb. Egy kis füzet is már megjelent róla; bő ismertetést nyujt az egészről.*

Egy levél van előttem. Roth Arnold, ki októberben hősi halált halt, írta szüleinek. Az innsbrucki Korrespondenz des Priestergebetsvereines novemberi füzetében meg is jelent. A levélben arra az eshetőségre, ha elesik, elbúcsuzik szüleitől. Hálát ad nekik nagy szeretetükért, fáradozásaikért, gondjaikért, amiket reá fordítottak. Kéri őket, ha esetleg nem térhet már vissza, úgy ezt az áldozatot is hozzák meg Istennek és a hazának. Különösen édesanyját kéri, hogy vigasztalódjék, tekintsen a kereszt alatt a fájdalmas Szűzre, mint tartja ölében isteni Fiának holttestét. Utolsó kívánsága az, hogy ezentúl is buzgón tartsák meg Jézus szent Szive vasárnapját és *járuljanak gyakran a szentáldozáshoz* és *szentmisére*; lehetőség szerint tegyék meg mindkettőt mindennap. Milyen meghatóan komoly figyelmeztetés, hogy a szentáldozás kegyelmeiben, áldásaiban szenvedő testvéreinket részesítsük. Ne engedjük ellankadni buzgóságunkat, mert «üdvös és szent dolog a megholtakért imádkozni.» Az Úr áldása lesz buzgóságunkon, ha az egyesülés, a szövetkezés, az apostolság nagy áldásaival, sok áldozásával és imájával iparkodunk megkönnyíteni úgy mások, mint önmagunk mennyországba jutását.

Dr. Wéber Pál.

◇◇◇

A római pogányok orgiái ismétlődnek közöttünk!

Azok az orgiák, amelyeknek soha sem volt végük, hanem mindig tartottak az év első napjától az utolsóig, hogy aztán újra kezdhessék a dáridókat.

De ezek az orgiák, ezek a dáridók megölték a római erkölcsöket és az erkölcsökkel együtt megölték az egész római birodalmat!

De a rómaiakban legalább volt őszinteség, becsületesség bevallani, hogy ők nem hisznek sem Istenben, sem jövő életben.

Volt becsületességük arra, hogy nem alakoskodtak, nem álszenteskedtek és nem akarták megcsalni az Istent és az embereket!

Amint éreztek, úgy éltek s amint gondolkodtak, úgy cselekedtek!

Megromlott volt gondolkozásuk, erkölcstelen volt érzésük, rossz és bűnös volt életmódjuk, de nem voltak kétszinűek, nem voltak kétkulacsosak.

A mi hipokritáink egészen másként cselekszenek.

Égre, földre esküsznek, hogy ők jó keresztények, affektálnak vallásosságukkal, mert hisz a vallástalanság esztelen és ízetlen dolog egyáltalán, azzal tehát nem dicsekedketnek; hanem vegyük csak életmódjukat.

Keresztények lennének ugyan, mert hisz megkeresztelkedtek, de életmódjukban, erkölcseikben, gondolkozásukban pogányok!

Bőjt?

Mit nekik bőjt?

Nevetséges dolog!

Hát az egyik nap nem olyan, mint a másik?

Hát a tánc, a mulatság változtat valamit az emberen?

Lárifári!

Hisz elmegyünk a templomba s ezzel, úgy hisszük, eleget teszünk keresztény kötelességünknek.

Hol van a Szentírásban megírva, hogy a tánc bűn?

Ha pedig a Szentírás nem tiltja a táncot, következik, hogy nem tiltja a mulatságot sem.

Ha tehát az Isten nem tiltja a mulatságot, akkor világos, hogy a mulatság nem bűn!

Hogy az egyház tiltja, hogy a papok, a barátok ez ellen prédikálnak, — a bőjti mulatságok ellen — nos, ez nem számít.

Hiszen a bőjti gyászt megtarthatjuk a templomban.

Ez untig elég.

Befödjük oltárainkat, gyászos szinű öltözéket vesz magára a pap — nos, kell-e még ennél is több?

Miért ne táncolhatnák bőjtben is.

Mi a bőjt?

Egy kalendáriumi fogalom!

Kinek imponál a kalendárium?

A vénasszonyoknak, meg a buta parasztoknak.

Mi különbség van hamvazó szerda, meg a farsangi napok között?

Az a kereszt talán, ami a kalendáriumban, a nagybőjti szezonban kalendáriumi divattá lett?

És — ha eljön a nagypéntek, majd elmegyünk a templomba — aztán jó lesz minden!

Addig pedig húzd rá cigány, járja a tánc, éljen az élvezet és mulatság!

Ez a modern világbölcsészet filozófiája, ez a gyakorlati vallástalanság, mely annál veszedelmesebb, minthogy sima szavakkal hizelgi be magát a lelkünkbe s sziréni hangokkal csábítja a rosszra amúgy is hajlandó lelkünket a — *bűnre!*

Szomorú bőjt, szomorú idő.

Szomorú emléke a vallástalan élvezethajhászatnak.

Évről-évre mindinkább igyekszenek a modern epikureusok a szent bőjt vallási jellegét megsemmisíteni.

S ma már odajutunk, hogy hétről-hétre, napról-napra szól a zene, pereg a tánc s mulatságból-mulatságba, bálból-bálba szédelgünk veszett őrültséggel... mert *Krisztus?* — az semmi.

Hanem *Bacchus*, a részeg, a csörgős sipkás Bacchus, az a társadalom plánétája, az az *Isten*, annak élünk és annak szolgálunk.

Persze, hogy ilyen farsang aztán a társadalmat oda vezeti, ahova *Nabukodonozor* jutott.

A gyepre, melyen nem csak táncolt, hanem még abrakolt is!

Ha aztán jön az ég haragja, ha jön az Isten büntetése: a földrengés, a kolera, *a háború*, az éhség, a vízár — akkor-akkor — azt hiszed talán, hogy az Istenhez térnek?

Dehogy!

Olyan nincs!

Táncolnak a kolerásak, meg az inségesek javára!

Mert az Istentől elszakadt humanizmus csak magának tud jót cselekedni s amikor azt mondja, hogy jótékonyságot cselekszik — hazudik.

Táncol a nyomorult s mások szenvedése, nyomora neki csak titulus arra, hogy mulathasson!

Fr. Tarzicius.

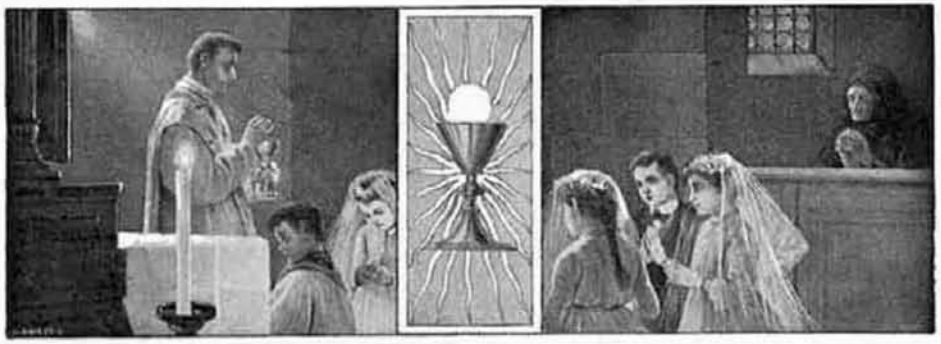

OLTÁREGYLETI ÉLET.

Negyvenóra-ájtatosság.

Midőn Isten tíz csapással verte az egiptomi népet, három napig nagy sötétség borult egész Egiptomra. Gesszen földjén azonban, ahol a választott nép tartózkodott, tündökölt a nap.

Ezen bibliai eseményre azon alkalomból emlékszünk vissza, hogy közeledik farsang utolsó három napja, amikor is a földre megint egiptomi sötétség szokott borulni: a halálnak árnyéka, a bűnnek vak sötétsége, Gesszen földjén azonban: a templomoknak szentelt falai között e három napon is tündöklik a Nap és misztikus verőfénnyel ragyog a «lux mundi», a «világ világossága»: a szentségi Jézus.

A világ fiai a farsang három utolsó napját Bacchusnak szentelik és Vénus oltáraira hintenek tömjént, a világosság fiai, Jézusnak barátjai pedig a templomoknak világosságába sietnek, hogy élő hitüknek tömjénillatával nyujtsanak satisfacciót a megalázott Jézusnak és az engesztelő szeretetnek csókjaival illessék Jézusnak megsebzett lábait.

A megbántott Jézusnak kiengesztelésére alapíttatott a negyvenóra-ájtatosság, melyről a következőket tesszük közzé:

Az Oltáregyesület az Örökimádás-templomban (Budapest, IX., Üllői-út 75—77. sz.) a hamvazószerda előtti három napon, azaz március 5-én, 6-án és 7-én szentségimádással egybekötött, úgynevezett negyvenóra-ájtatosságot tart.

Az ájtatosságok sorrendje a következő:

Vasárnap (első nap) reggel 7 órakor kitétetik a legfölségesebb Oltáriszentség és éjjel-nappal kitéve marad mind a három napon át.

Naponkint reggel 6 órától este 8 óráig marad nyitva a templom a szentségimádást végző közönség számára. Szentmisék lesznek naponkint 6, 7, 8 és 9 órakor; vasárnap ezenkívül még 10, 11 és 1/212 órakor.

Naponkint délután 5¼ órakor szentbeszéd és ünnepies áldás. A szentbeszédeket főtisztelendő Wéber Pál tartja.

Kedden délután 5 órakor befejező ájtatosságok tartatnak és pedig: szentbeszéd, litánia, körmenet a templomban a legfölségesebb Oltáriszentséggel, végül hálaadó «Te Deum».

A három napon át *óránkint jelt adnak* a haranggal. Az előjegyzett imádók az adott jelre a térdeplőkhöz mennek és fölváltják az ott levőket. A templomban mély csendet és a körmenet alkalmával helyet kérünk a körmenet számára. A körmenet alatt csak üvegburával védett gyertyákat szabad használni.

A hiveket, főleg az Oltáregyesületnek és egyéb kath. egyesületeknek tagjait kérjük, hogy a három napon át minél többen járuljanak a szentségekhez, annál is inkább, mert ezen ájtatosság alkalmából a 40 órai imádással egybekötött teljes búcsut is elnyerhetik.

A térdeplőkön végzendő imádásórákra a portánál (IX., Üllői-út 77. sz.) lehet beiratkozni.

Venite, adoremus!

Budapesti országos központ.

Választmányi ülés. Oltáregyesületi választmányi ülés tartatott f. é. február hó 14-én. Jelen voltak: Kánter Károly prelátus-kanonok, igazgató, a Maria Reparatrix-zárda főnöknője, társelnöknő, Kiss Aladárné, másodelnöknő, özv. Heinrich Ferencné, Felmayer Vilma, özv. Návay Kálmánné v. tagok, a zárdatitkárnő és Horváth Rezső lelkész-szerkesztő.

Elnöknő Őexcellenciája a családjában történt gyászesett miatt, gróf Cziráky Lujza és Ghyczy Ida betegség miatt meg nem jelenhettek.

Igazgató üdvözölvén a választmányt, bemutatja a lelkészváltozásról szóló okmányt és a lelkészi feladatokat körvonalazva üdvözli az új lelkészt és működésére Isten áldását kéri. A meleghangú üdvözlésre Horváth Rezső lelkész meghatva mondott köszönetet.

Az Oltáregyesület térfoglalásáról számolt be ezután az igazgatói jelentés. Ekelen Varga József plébános buzgólkodása folytán 105 taggal fiókoltáregyesület alakult, ami örömmel vétetik tudomásul.

Böschatt Ferenc börzsönyi plébános egy kelyhet bocsájtott Őeminenciájának rendelkezésére, melylyel a bibornok-hercegprimás az Oltáregyesülethez érkezett kérvények figyelembevételével fog disponálni.

Megbeszélés tárgyait képezték ezenkívül a havi bevételek és kiadások, valamint a negyvenórai ájtatosság.

A választmányi ülés után fél öt órakor terjesztőnői ülés tartatott.

Havi programm. Márciusban a rendes délutáni ájtatosságnál, mindennap Szent-József litániáját mondjuk el a lorettói litánia helyett.

Március 12-én, mint a hónap II. vasárnapján az oltáregyesület közös istentisztelete: 8 órakor szentmise, közös szentáldozással; d. u. 1/46 órakor szentbeszéd és áldás.

Március 13-án d. u. 4 órakor választmányi ülés, 1/25 órakor terjesztőnői ülés lesz.

A nagybőjti szentbeszédek az Örökimádás-templomban minden szerdán 1/46 órakor fognak megtartatni.

Visszapillantás. A január hó 22-től 30-ig tartott Engesztelő Kilenced alatt az Örökimádás-templom, főleg az esti ájtatosságnál, zsúfolásig megtelt hivőkkel és nagy lelki élvezettel hallgatták végig a ft. Pater Martinovich által tartott szentbeszédeket, melyeknek tárgysorozata a következő volt: 1. Az engeszteléshez áldozat kell. 2. Az engesztelés és a halálos bűn. 3. Az engesztelés és a gyónás. 4. Az engesztelés és a szentáldozás. 5. Az engesztelés az emberi tekintetnek megvetése által. 6. Az engesztelés az ima által. 7. Az engesztelés a felebaráti szeretet által. 8. Az engesztelés az apostolkodás által. 9. Az engesztelés az anyaszentegyház iránti szeretet által. Közös szentségimádást tartottak a novéna alatt: 23-án a Virgo Reparatrix kongregáció II. csoportja és a Szent Anna kongregáció; 26-án a Hétfájdalmú Szűz kongregációja; 30-án a Virgo Reparatrix kongregáció III. csoportja és a gyermekek. A Ranolder-intézet növendékei osztályonkint tartottak közös imaórákat.

P. Martinovich S. J. a budapesti orsz. központi Oltáregyesület kisegítőkórházában elhelyezett katonák részére az engesztelő kilenced folyamán, január hó 29-én d. e. 10 órakor szentbeszédet és áldást tartott. A sebesült hősök az ájtatosságra nagy számban, aranyhimzéses, hófehér Jézus Szive-zászlóval jöttek, mely a Maria Reparatrix-zárdában készült. Azzal a komoly áhítatukkal és buzgóságukkal, mellyel az eucharisztikus Jézus előtt térdepeltek ezek a harcok viharában edzett marcona katonák, emlékeztettek a kafarnaumi századosra és arra a másikra, ki a kereszt tövében tette le a professio fideit, mondván: Ez valóban Isten fia volt!

Nem hagyhatjuk említés nélkül, hogy a budapesti orsz. központi Oltáregyesület és a Maria Reparatrix-zárda a hadbaszállt katonák részére a háború óta 7 elegáns, szép kivitelű zászlót ajándékozott. E büszke lobogók most merre lehetnek, hol, merre járhatnak? Hogy ha megtépve is erdők sűrűjében és belepve úttalan-utaknak porától, puspakor füstjétől, de győzelmi babérral övezve vajha a tavaszra visszatérhetnének az ország szivébe és a zászlók alatt vajha tombolhatna a győzelmi ének, hogy: Éljen a béke!

Nagybőjti lelkigyakorlatok. Február 20-tól 27-ig a Szent Anna kongregáció számára. Tartja Horváth Lajos, lazarista atya.

Március 8-tól 12-ig, az *Oltáregyesület választmánya* és a Keresztény Anyák Kongregációja számára. Tartja ft. P. Martinovich. *15-től 19-ig,* a Hétfájdalmú Szűz Kongregációja és az *Oltáregyesület terjesztőnői* számára. Tartja egy Jézustársasági atya. 22-től 26-ig, a «Virgo Reparatrix II.» kongregációja számára. Tartja egy Jézustársasági atya. 29-től április 2-ig, a «Virgo Reparatrix III.» kongregáció számára. Tartja egy Jézustársasági atya.

Április 9-től 18-ig, az *Oltáregyesület nyilvános lelkigyakorlatai* az Örökimádás-templomban. Tartja egy lazarista atya.

Nagybőjti szentbeszédek az Örökimádás-templomban. Dr. Hanauer Á. István apát, a budai Szent-Imre-Kollegium igazgatója nagybőjt szerdáin d. u. 5 1/4 órakor bőjti szentbeszédeket tart. E bőjti prédikációk bőjt első vasárnapját követő szerdán kezdődnek.

Tartalomjegyzék az 1915. évfolyamról ápr. 1-én fog megjelenni.

Mozi. *A budapesti orsz. központi Oltáregyesület kisegítőkórházában,* ahol a háború kezdete óta állandóan 100 sebesült és beteg katona részesül gondos ápolásban, február hó 2-án vallásos tárgyú mozielőadás tartatott. Ezúttal a rózsafüzérimádság titkai kerültek vászonra. A bibliás szépségű vetített képekhez Farda Ignác hitoktató, kisegítőlelkész füzött szakszerű magyarázatokat.

A komoly, vallásos tárgykörben mozgó képsorozatot humoros tárgyú mozgóképek követték. Előadás után a katonák között szeretetadományok osztattak szét, ami a vitézek soraiban élénk örömet keltett.

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

KIMUTATÁS.

(Folytatás.)

1916. január hóban befolyt adományok:

Szabó Imre 12 f., Bukhala József 12 f., Banga János 12 f., Pataki Imre 12 f., Kitter Maris 12 f., Bösze Mária 12 f., Vlaskó Margit 12 f., Lukács Matild 12 f., Berkovics Róza 12 f., Szakács Róza 1 K, Pataki Ferenc 3 K, Pataki Ferencné 3 K, Bergmann Károlyné 2 K, Vél Margit 12 f., Skara Mária 1 K, Jónás Luiza 24 f., Simacsek Margit 24 f., Berner Ágnes 24 f., Berger Borbála 1 K, Szarvas Klára 24 f., Nojé Róza 12 f., Spolnik Adél 12 f., Spolnik Irén 12 f., Tóth Viktória 12 f., Takács Gizella 12 f., Szépkuti Erzsébet 12 f., Szépkuti Mária 12 f., Bohuszláv Józsefné 40 f., Hergerth Szeréna 4 K, Posztoszky Ivánné 2 K, Csányi Julia 12 f., Cohen Adrienne 2 K, Szemán Jánosné 40 f., Steinkugler Edéné 1 K, Gálszécsi tagok 17.56 K, Kistapolcsányi tagok 136.68 K, Borsós Laura 12 f., Lebensgut Ferencné 2 K, Nagytapolcsányi tagok 10 K, Kajnoka Mihályné 2 K, Kratochvil Jánosné 2 K, özv. Kapisinczky Ervinné 2 K, Gödölle Emma 1 K, özv. Eckhardt Károlyné 1 K, Oberfrank Róza 24 f., Beck Mária 12 f., Czura Terézia 2 K, Szegh Erzsébet 3 K, Kusznák Jánosné 24 f., Mészáros Róza 12 f., Ozorák Margit 12 f., Bodó Gizella 12 f., Bartonek Lenke 12 f., Erényi Erzsi 12 f., Keinrath Mária 24 f., Takács Mária 12 f., Koszternyik Mária 24 f., Belochrad Aranka 12 f., Sirger

Ilona 12 f., Tóth Karolin 1 K, Kuber Mária 1 K, Egerfőegyházmegyei tagok 800 K, Bőczén Gyuláné 3 K, Muzslai tagok 16 K, Kőbányai tagok 91.38 K, Szentner Józsefné 2 K, Juhász Teréz 4 K, Gammel Irma 10 K, Gammel Ferika 4 K, Csekó Irma 12 f., Balázsné Bolgár Ilona 4 K, özv. Mariel Lajosné 1 K, Burdet Eugénia 1 K, Sándor Margit 12 f., Sándor Juliska 12 f., Prohászka Istvánné 2 K, özv. Kerecsényi Ferencné 10 K, Albert György 20 K, Hausler Márton 2 K, Pataki Erzsébet 12 f., Nagy Etel 12 f., Vinczen Mária 2 K. Müller Mária 4 K, Göncz Jánosné 5 K, Czinkel Erzsébet 40 f., Selyem Julis 30 f., Kraemer Gézáné 20 K, Löffler Emilné 4 K, Löffler Mária 2 K, dr. Márik Pálné 5 K, Illés József 1 K, Safranszky Anna 2 K, Magyar Erzsébet 2 K, Weidinger Nándor 13 f., Weidinger József 24 f., Szárnyas Dániel 13 f., Merkl Anna 60 f., Kotel Gergelyné Kecsk. 3 K, Egegi és szalatnyai tagok 32.15 K, Berkes Kálmánné 10 K, Vaszkó Irma Sajószentpéter 1 K, Szabó Mária 1 K, Németh Aranka 12 f., Weissenberger Irma Eperjes 4 K, özv. Katura Albertné 24 f., Matykó Karolin 1 K, Pósz József 12 f., Pósz István 12 f., Kiss György és neje Pázmándfalu 1 K, Pázmándfalvi tagok 5 K, Mika Ferenc 1 K, Niessenberger Irma 5 K, Fuchs Péter 10 K, ft. Weber Pál 100 K, Izabella főhercegnő ő cs. és kir. fensége 140 K, báró Hornig Károly biboros-püspök 1000 K, Stromszky Matild és anyja Szentjános 8 K, Vágfarkasdi tagok 48.48 K, Abendhauser Mária 2 K, Mohaupt Krisztina 2 K, Gagoretz Mária 1 K, Kleineisel Jánosné 1 K, Broskó Józsefné 1 K, Fridrik Ernőné Keszthely 2 K, Szabó Sándorné 40 f., Metykó Jánosné 4 K, Pichler Jánosné 2 K, Petz Róza 2 K, Hontszobi tagok 49.05 K, Nógrádbussai tagok 22.20 K, Barát Mihályné 4 K, Hugai Mária 4 K, Kusztó Anna Nagybobrácz 1 K, Fehér Antalné 4 K, Csoporti Lajos Gölniczbánya 1 K, Kothen Alajosné és családja 4 K, Fekete Ernőné 1 K, Schieberna Julia 2.60 K, Schurtl Gabriella 2.40 K, özv. Németh Károlyné 60 f., Tordai Grail Erzsi 5 K, özv. Ott Ignácné 6 K, Vincze Anna 12 f., gróf Zselénszky Róbertné Temesujfalu 5 K, Handrus Antalné Pestújhely 4 K, Medgyessy Vilma 24 f., Hunyady Janka 12 f., Hóra Erzsébet 12 f., Sevecsek Julia 12 f., özv. őrgróf Pallavicini Edéné 100 K, herceg Hohenlohe Klodvigné 20 K, özv. Weisz Gyuláné 4 K, Zboray Hanna 2 K, Szilágyi Lajosné terjesztőnő által: Haág Mária 2 K, Heckmann Anna 2 K, Gehrum Cecilia 2 K, Gehrum Katalin 2 K, Gehrum Johanna 2 K, Tretter György 2 K, Tretter Györgyné 2 K, Haderspeck Erzsébet 2 K, Belényi Györgyné 5 K összesen 20 K; dr. Zboray János 2 K, báró Rudnyánszky Józsefné 4 K, báró Pongrácz Julia Törökbálint 2 K, Tihanyi Béláné 10 K, Madaras Józsefné 10 K, Brauch János 10 K, Proks Vilmosné 2 K, Madaras József 2 K, Tausch Hermin terjesztőnő által: Paska Mária 24 f., Barabási Anna 24 f., dr. Somlay Sándorné 10 K, özv. Papp Lajosné 4 K, özv. Planer Antalné 4 K, özv. Sólyom Imréné 24 f., Némethy Ervinke 1 K, ifj. Polcz József 24 f., Polcz Józsefné 24 f., Pittfor Jánosné 24 f., Balla István 24 f., Balla Mici 24 f., Balla Annus 24 f., Balla Erzsi 24 f., özv. Matheidesz Istvánné 10 K, Igersic Gizella 2 K, özv. Simay Jánosné 4 K, Salamon Malvin 24 f., Tausch Hermin 2 K, összesen 39.64 K; Kegl Gizella terjesztőnő által: Vágó Antal 2 K, Weidinger Györgyné 4 K, Kelemen Antalné 3 K, özv. Sustrovics Antalné 2 K, Gudeines Anna 3 K, özv. Merkenberger józsefné 4 K, Mencel Mária 2 K, Günther Tivadarné 4 K, Begány Józsefné 2 K, Gömöri Róza 1 K, Anhammer Anna 2 K, Minye Ilona 6 K, Minye Luiza 2 K, Kégl Gizella 2 K, összesen: 39 K; Skerlecz Cara bárónő terjesztőnő által: Terk Angela 60 f., Neukirchner Magdolna 40 f., Miklin Emma 50 f., Seebacher Karolina 60 f., összesen 2.10 K; Lowell Matild terjesztőnő által: Paál Róza 2 K, Szabó Margit 2 K, Gretti Mária 1 K, Sándor Irén 1 K, Simon Margit 40 f., Lanzerits Margit 2 K, összesen 9 K; Gyulai Béla és neje Resiczabánya 1 K, báró Mannsdorff Gézáné Kisvelence 16 K, Hofer Ferenc 2 K, Hofer Ferencné 2 K, Aigner Anna 1 K, Domenis Mária 2 K, Nagy Antalné 2 K, Hermann Anna 24 f., Gensky Ilona 1 K, Vörös Aranka 50 f., Lorenz Adél terjesztőnő által: Dobrovszky Stefánia 2 K, Humann Margit 1 K, Szalay Gizella 2 K, Quint Józsefné 1 K, Kresztits Mariska 3 K, Lorenz János 1 K, Lorenz Mária 1 K, Lorenz Adél 2 K, összesen 13 K; Szimői tagok 40 K, Szombathelyegyházmegyei tagok 325 K, Sztancsafalvi tagok 11.38 K, Sztancafalvi tagok 12.52 K, Schmierer Jozefa 2 K, Alsópéli tagok 30 K, Pfaff Teréz Nagykanizsa 2 K, özv. Gyenge Gyuláné Mármarossziget 4 K, Cserey Zsuzsanna 1 K, Kis Ilona 12 f., Fölser Adrienne 12 f., Csákvári Julia 12 f., gróf Serényi Imrené Somogyvár 10 K, Tomaschek Józsefné 4 K, Tomaschek Auguszta 24 f., Péter Fanny 2 K, Orosz Imréné 2 K, Vincze Rozália 2 K, Csávolszky Mária 2 K, Széll Pálné 2 K, Horváth Vilmosné 2 K, Sebestyén Mária 60 f., Wurzinger Mária 1 K, Nagy Anna 1 K, Zwickl Jozefa 1 K, Lukics Anna 1 K, Florián Aloys 1 K, Posch Borbála 1 K, Komperz Anna 1 K, Schuller Teréz 1 K, Korpács Anasztázia 1 K, Dér Teréz 1 K, Wiesenpart Alojzia 1 K, Schreil Jánosné 6 K, Pollák József 12 f., Nyitranagykéri tagok 40 K, Pilingi tagok 11.22 K, Nyitranegyedi tagok 12 K, Lichteneckert Teréz 4 K, Bánó Józsefné 20 K, özv. Huszár Miklósné 10 K, Merger Aranka 24 f., Schubert Ferenc 1 K, Mihálka Jánosné 1 K, Mihálka Margit 1 K, Slonics Mihályné 1 K, Száger Ilona 12 f., Musza István 2 K, Paburka János 12 f., gróf Győry Teréz 10 K, Valkó András 1 K, Novák Mária 24 f., Novák Anna 12 f., Tánczos Istvánné 2 K, özv. Mészáros Alajosné 6 K, Mazutcskó Klára 1 K, Mihok Mihályné Hidasnémeti 1 K, Stupák Endréné 2 K, Pannuska Erzsébet 12 f., Pannuska Anna 12 f., Nemes Károly 1.20 K, Nemes Károlyné 1.20 K, Szemők Sámuelné 1 K, Sarovicz Pál 1 K, Temetvényi tagok 16.80 K, özv. Cserháti Jánosné és családja Jászfényszaru 1 K, Linczi tagok 10 K, Tibolddaróczi tagok 7.02 K, Herczeg Erzsébet 1 K, Tarnamérai tagok 5 K, Blahó Regina Tarnaméra 1 K, Dedinszky Mihályné 40 f., Kovács Mihályné 40 f., Kóczán Lászlóné 4 K, Gyovay Mariska 2 K, Jantsits Mária 1 K, Horvát Kálmánné 6 K, Landorfer Konrádné 5 K, Kokovay Ilona 2 K, Blaskovics Irma 2 K, Blaskovics Ida 5 K, Hönig Ferencné 2 K, gróf Pálffy Anna 40 K, özv. Ondrejovich Lászlóné 2 K, Neubrandt Winkler Paula 8 K, özv. Beliczay Jánosné 1 K, Szabó Terézia 2 K, Spoter Luiza 2 K, Rovik Zsófia 24 f., Prasznovszky Gézáné 10 K, Deteki tagok 31 K, Kassamindszenti tagok 100 K, Fehér Etel 12 f., Bálint Margit 12 f., Keil Mária 2 K, Bodrogkereszturi tagok 17.86 K, Laczkó Ida 1.64 K, Ragányi Gézáné 2 K, Schotola Ernőné 2 K, dr. Mézna Tivadarné 6 K, Szüts Lajosné Nagybecskerek 1 K, Szekerész Jánosné 1 K, özv. Bobis Ignácné 2 K, Kozák Antalné 2 K, Bálint József 12 f., Beszterczebányaegyházmegyei tagok 1600 K, Ferenc Anna 4 K, Tancsics Ilona 12 f., Trenka Jozefin 2 K, Bokor Margit 2 K, Ferenczy Istvánné 2 K, Ondó Ferencné 1 K, Vargha Istvánné 1 K, Illésy Gyuláné 2 K, Vitár Julianna 2 K, Kóbor Veronika 6 K, Felsőoszkói tagok 70 K, Magyarpécskai tagok 21.24 K, Pobedényi tagok 40 K, gróf Zichy Ödönné 20 K, gróf Bethlen Irma 5 K, Bartl Malva 10 K, özv. Hátvani

Lajosné 1 K, Alsópéli tagok 15 K, Német Irén 12 f., Paburka Piroska 24 f., Gemeiner Mária 12 f., Grabecz Mária 2 K, Német Erzsi 12 f., Jónás Adolfné 3 K, Szilágyi Julianna 1 K, Futó Istvánné 1 K, Csikszentgyörgyi tagok 24.04 K, Györffy Kálmánné Atkár 4 K, Helka M. Garamszőllős 12 K, Kincsek Teréz 1.50 K, Tomory Erzsébet Munkács 1 K, Mészáros Teréz 12 f., Rozmann Ilona 12 f., Merráth Károly 1 K, Szalay József 1 K, Balhásy Vendel 1 K, Jancsó Irma 1 K, Kál Nándor 1 K, özv. Demeter Sándorné 2 K, Névery Károlyné 2 K, Farkas Károlyné 2 K, Szlavicsek Erzsi 12 f., Gaál Rozália 1 K, Pálkatona Mártonné 2 K, Börcsök Anna Debreczen 6 K, Szlabicsek Irén 12 f., Csajkás Menyhértné 1 K, Selmeczbányai tagok 21 K.

Felelős szerkesztő: **Horváth Rezső.**

Walser—Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, nyolcadik kiadás; 30 óra.

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papiron:

Vászonkötés	4 K 20 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	5 « 60 «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	6 « 60 «

Műnyomó papiron:

Vászonkötés, vörösvágás	4 K 60 f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal	6 « — «
Bőrkötés, aranyv., tokkal	7 « 50 «
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával	8 « 50 «

Japán papiron (az egész könyv — teljes tartalom mellett — egy ujjnyinál alig vastagabb):

Vászonkötés, vörösvágás	4 K 60 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 « 60 «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	8 « — «
Borjúbőr, párnázva, kazettával	9 « — «
Borjúbőr, hordozható tokkal	18 « — «

Walser—Varga-féle

Kis Örökimádás.

Tartalmazza az egész imaórákat megelőző általános részt. **Igen tetszetős új kiadás.** K. Sávely Dezső rajzaival. — Árak:

Vászonkötés	2 K — f.
Chagrénbőrkötés, aranymetszet	3 « — «
Chagrénbőrkötés, vörösmetszet	2 « 70 «
Borjúbőr, aranymetszet	5 « — «

Walser—Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetüs hetedik teljes kiadás.

A betük nagyok, de a könyv alakja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásénál. K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

Jó papiron:

Vászonkötés	5 K — f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 « 60 «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	8 « — «

Japán papiron:

Vászonkötés, bindre fűzve	5 K — f.
Bőrkötés, bindre fűzve, vörösvágás, tokkal	7 « 60 «
Bőrkötés, bindre fűzve, aranyvágás, tokkal	9 « — «
Borjubőr, bindre fűzve, aranyvágás párnázva, kazettával	12 « — «

Liguori szent Alfonz

Üdvösség útja. (Elmélkedések.)

Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülőben.

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett vagy utánvéttel.

A kereskedésben a könyvek 20%-kal drágábbak lesznek.

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28.

XVII. ÉVF. 1916. 4. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELOSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLŐNYÜL

KIADJA

BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. t.

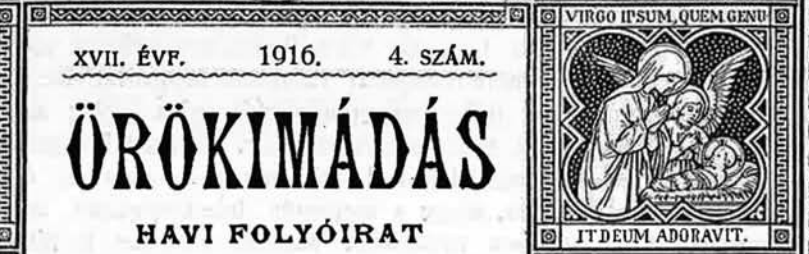

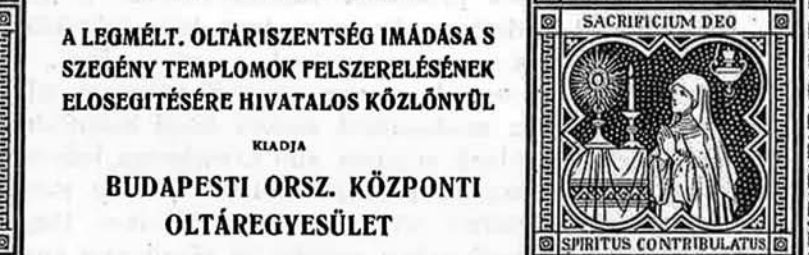

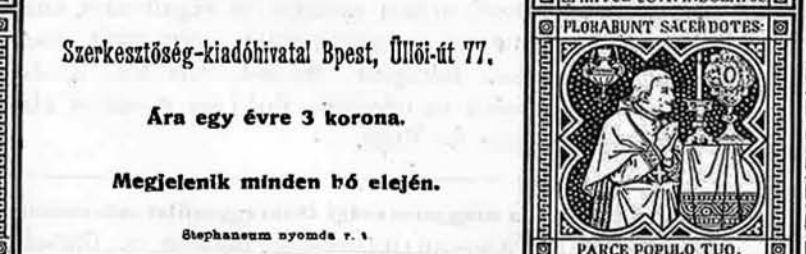

IRODALOM

«Lourdes.» Regény. Írta Lucens. Fordította Filó Károly. Megjelent Tóth János szerkesztő kiadásában az Apostol nyomdában, Budapesten.

Nem időszerűtlen-e most, e dúló háborúban Lourdesról könyvet kiadni? Épen nem! Sőt Lourdest ki kell ragadni a francia földből, ki kell emelni abból az antipátiából, melyet a háború nevel bennünk Franciaország iránt, mert Lourdes nem a franciáé, Lourdes mindenkié. A gondviselés csodálatos terveinek szinhelyévé azért választotta a francia földet, mert ott volt legnagyobb a hitetlenség, a hittől való eltántorodás és mert Isten mindig a legsilányabb emberi eszközökkel él, mikor igen nagy dolgot akar művelni.

Örülünk tehát a fenti regény megjelenésének. Egy bajor hírneves orvos elmegy Lourdesba tanulmányt végezni. Mikor hazájában épen erősen folyik a harc a lourdesi események körül, ő, mint egy második Zola akarja nem tollának ellenállhatatlan erejével, hanem orvosi tudományának csalhatatlanságával Lourdest letiporni. De hitetlenségében is jobb, nemesebb lelkű, elfogulatlanabb, mint Zola; azonkívül megbizonyosodik benne, hogy a gyermekkori vallásos buzgóság, bár ha később helyet is ád a legszélsőbb hitetlenségnek, mégis oly érték és elhatározó az ember életére, hogy a megtérés lehetőségének az adja az alapját. Szóval a hírneves professzor akarata ellenére is hitét és boldogságát találja fel Lourdesben. Az orvos ezen lelki fejlődése körül gyönyörű események, regényes bonyodalmak csoportosulnak, úgy hogy igazán lebilincselő, felette érdekes olvasmánnyal állunk szemben. Közbe nem a történetíró nehéz módszerével, hanem játszi könnyedséggel és észrevétlenséggel megtudunk mindent, ami Lourdeshez, keletkezéséhez, mai nagy jelentőségéhez tartozik. Kétségtelenül irányregény, mely főleg Zola ellen irányul. De kitünően ért hozzá, hogy finoman tárgyalja le Zolát és mindazokat a rosszindulatú meséket és rágalmakat, amelyekkel a hitetlen világ akarta Lourdest kompromittálni. Mindezek mellett a könyv apologiája a helyesen felfogott Mária-tiszteletnek. Kívánjuk, hogy széles körben megismerjék és olvassák. Bolti ára a csinos kiállítású 292 oldalas könyvnek 4 korona 60 fillér. *Dr. T. J.*

«Útmutató a magyarországi Oltáregyesület szervezésére» most jelent meg. Kapható: Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. Ára 1 kor. 80 fill.

A pápai áldás szép plakettje a Szentatya arcképével elegáns kivitelű LEVELEZŐ-LAPON kapható a „Jézusom örömöm" szerkesztőségében, Budapest, IX., Üllői-út 77. szám.

Egy darab levelező-lap ára: 4 fillér.

100 darab ára: 3 korona.

XVII. ÉVFOLYAM. 1916. ÁPRILIS. 4. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Horváth Rezső:* Víz, víz! — Vér, vér! — *Dr. Wéber Pál:* Husvéti programmunk. — *Blaskó Mária:* Ezüst rege. — *Blaskó Mária:* Miserere. — *Horváth Rezső:* Janika gyónni akar. — *Pázmándi:* A Golgothán. — *Gáspár János:* Legenda. — *Zaymus Gyula:* A kis Tarzicius. — *Szvoboda Román:* Menj a templomba... — Irodalom: *Dr. T. J.:* Lourdes. — *Oltáregyleti élet.* — *Kimutatás.*

Víz, víz! — Vér, vér!

A REGÉNYES szépségű Trencsén várában ma is láthatni a 76 öl mélységű várkutat, melyet a *szeretet kútjá*-nak neveznek. Erről a kútról a nép között a következő monda jár szájról-szájra:

Török foglyokat hurcoltak rabságba, Szapolyainak fényes udvarába. Néhány napok multán követség érkezett a várba és mesékbe való, gazdag ajándékokat hozott a foglyokért cserébe. Szapolyainak szivét azonban nem tudták meglágyítani.

A daliás termetű, fiatal Othmar basa a foglyok közt meglátván elveszettnek hitt jegyesét, Fatimét, mesés értékű keleti gyöngyöket és drágaköveket igért Szapolyainak, ha szabadon bocsátja a szép, szomorú fogoly Fatimét.

Szapolyai azonban fejedelmi gőggel azt felelte:

— Előbb fakaszthatsz e vár szikláiból könnyet, mint az én szivemből kegyelmet!

— De, ha mégis fakasztanék vizet a kőből — mondotta Othmar — szabadon bocsátanád e mátkámat, boldogtalan rabságban sínylődő Fatimémat?

— Minden sarc nélkül! — felelte a büszke Szapolyai.

Fatime hűséges jegyese pedig nekilátott a kemény munkának és reggeltől estig tördelte nehéz csákánnyal az acélkemény, goromba sziklákat.

Három esztendeig verejtékezett Othmar keserű verejtékkel, lázas munkában a rengeteg sziklák között, a hideg föld alatt. E három évig tartó szakadatlan, rettentő erőfeszítésben már-már megroppant kemény karjának acélja, hitének ereje és leigázhatatlan nagy bizodalma és reménykedése, midőn a mélységben dolgozó törökök győzelmi mámorától resz-

ketett meg a levegő: *Víz, víz!* — kiáltották. — *Dicsértessék a nagy, a mindenható Allah neve!*

Gyöngyöző forrásvíz buzogott elő a kemény rétegek alól és a fiatal pár, Othmar és Fatime ragyogó arccal hagyta el a vár komor, fekete falait...

***

Csak a neveket kell megváltoztatnunk...

Mikor a százados megnyitotta Jézusnak oldalát, Jézus oldalában egy

mélységes kút támadt: a *szeretet kútja.* Erről a kútról 2000 esztendők óta a következő történet jár szájról-szájra:

Ádám és ivadékai keserű rabságba estek és nehéz szolgaságra jutottak. Mikor pedig a rabság kenyerén tengődtek és a halál árnyékában sinylődtek, néhány ezer évek multával eljött a Messiás, hogy keresse azt, ami elveszett. Az ő juhaiért Emberfiává lett, hogy ők Isten fiaivá lehessenek. Juhai után három esztendeig járt dermesztő télben és perzselő nyárban, szúró tövisek között és kemény göröngyökön, békés falvakban

és népes városokban, háborgó tengeren és puszták homokján. Mikor pedig eljött az óra, mesés értékű gyöngyöket és drágaköveket fizetett az ő juhaiért, mikor drága vérét ontotta érettük és meghalt, hogy megmentse Fatimét: az ő jegyesét, az *Egyházat.* Az Egyház pedig mi vagyunk! Mi pedig, Krisztus nyájának bárányai, midőn most Krisztus szenvedéséről megemlékezünk, győzelmi mámorban kell, hogy kiáltsuk: *Vér, vér!* Krisztus vérének drága gyöngye, neked köszönhetjük megmentésünket, kárhozat torkából szabadulásunkat. *Dicsértessék ezért a nagy, a mindenható Jézus neve!*

Horváth Rezső.

Husvéti programmunk.

A HÁBORÚ kétségen kívül erős kézzel rámutatott az élet valódi értékére, az élet és küzdelem igaz tartalmára. Az is bizonyos, hogy ma többen látogatják Isten házát, több az imádkozó ember, nyiltabban vallják meg katholikus voltukat és hitüket. Külsőleg úgy látszik, hogy intenzivebb, mélyebben járó hitélet tavaszát ünnepelhetjük. Azonban ne feledjük, hogy a vallásosság csak abban az esetben jelenti a szó nemes értelmében vett hitéletet, ha katholikus meggyőződésünk nem annyira szavainkban, nyilatkozatainkban, beszédünkben jut kifejezésre, hanem főleg tetteinkben, cselekedeteinkben. Nem jó katholikus, ki állandóan katholikus elveket hangoztat, de a lényeget elmulasztja, elhanyagolja. Vannak, kik jó katholikusoknak tartják és vallják magukat, mivel eljárnak templomba, társaságban is a katholikus szempont védelmezői, de gyónásukat éveken át elmulasztják, az Úr asztalához évek során nem járulnak. Ezek bizony nem jó katholikusok. Szavaik világoskodnak ugyan, de életmódjukkal meghazudtolják magukat. Nagyon igaza van P. Bóta Jézustársasági atyának, midőn írja: «Nagyon is elég már azokból a «jó» katholikusokból. Torkig vagyunk velük. Ezek csak kerékkötők minden katholikus ébredésben, mozgalomban». Mert, amint 1000 és 2000 évvel ezelőtt, úgy ma és mindenkor az Oltáriszentség a katholicizmus lényege és középpontja, templomaink, szentélyeink kincse, lelkünk táplálója, nevelője. Aki az egyház parancsát a husvéti szent gyónásra és áldozásra vonatkozólag nem teljesíti, vagyis a lényeget elhanyagolja, bizonyos fokú farizeusság, képmutatás kell ahhoz, ha önmagát jó katholikusnak tartja. Sőt tovább megyek és azt mondom, hogy mindenféle katholikus tevékenység meddő munka, ha velejárója nem a kegyelmi élet. Ez pedig a husvéti szent gyónás és áldozás nélkül el nem gondolható, mert ha husvét táján a szent áldozáshoz nem járulunk, úgy súlyos bűnt követünk el. Már pedig súlyos bűn és kegyelmi élet kizárják egymást.

A protestáns Taine, a nagy francia esztétikus és történetiró megírta a franciák életét a XIX. században. E könyvben beszél a gyakorlati katholikusokról is. Sajátságos, hogy a protestáns szemlélő is abban látja a gyakorlati katholikusság lényegét, ha valaki legalább évente elvégzi husvéti szent gyónását és áldozását. Ez a minimum, a legkevesebb, amit ahhoz kíván, hogy valaki jó katholikusnak tartassék. És hogy Franciaországban a katholikus egyház ellen oly nagy sérelmek s igazságtalanságok történhettek, azt abban kell keresnünk, hogy hijjával voltak az erős, energikus férfiak. Ezek az oltárnál nevelődnek.

Viszont megfordítva, hogy Németország katholikus tábora oly erős, azt annak köszönheti, mivel ott általános törvény, hogy betartják a husvéti parancsot, sőt nemcsak a nők, de a férfiak nagy tömege is évente többször megjelenik az Úr asztalánál. A nagynevű Windhorst német államférfiú gyakori áldozó volt. Mallinkrodt, a német centrumpárt vezére minden nagyobb parlamenti vita előtt gyónt és áldozott. A mi nagy Zichy Nándorunk szintén gyakori áldozó volt.

Vegyük azért ez évi husvéti programmunkba az apostolkodást a szent gyónás és áldozás körül. Ne legyen előttünk ismerős család, hol legalább az évente egyszeri és egyházi parancsként előírt husvéti szent gyónás és áldozás nem volna gyakorlatban. Apostolkodjunk! Tegyünk meg magunk részéről mindent, hogy a husvéti szent gyónás és áldozás a gyakorlati életben minél jobban megszilárduljon. Amikor e buzdító felszólítást lapunkban olvassuk, még elég idő áll rendelkezésünkre, hogy a husvéti szent gyónás körüli apostolkodásból részünket kivegyük. Sok tér nyilik az apostolkodásra családokban, ismerősök körében, betegeknél. Ha igazi buzgóság él bennünk, úgy nem fogunk a divatos frázis mellé bujni, hogy a vallásosság mindenki egyéni kötelessége, tehát nem avatkozom más lelki ügyeibe. Nem is beleavatkozásról van szó, hanem rásegítésről, felvilágosításról, a lelkiismeret szavának fölkeltéséről. S miután mindez csak a szeretet jegyében történhetik, nem is lehet senkire terhes vagy kellemetlen. A háború okozta sebeket ugyebár mily részvétteljes szeretettel bekötjük; legyen bennünk nagy az együttérzés Krisztus Urunk ügyével is és vezessük a beteg lelkeket az isteni orvoshoz.

Mi más szellem honosodna meg a családokban, ha a család minden egyes tagja évente husvéti áldozását elvégezné! Mily óriási föllendülés volna tapasztalható a hitélet, vallásosság, bensőség, megszentelődés terén, ha az évi gyónás és áldozás parancsát mindenki első kötelességének tartaná és ismerné! Hány család boldogságának volna kiindulása!

Nagy apostolkodást fejthetnek ki a családanyák. A feleség egy-egy biztató, komoly szava, elsősorban példája és szelid föllépése sok férfi megtérését eredményezhetné. Sohasem szabad a nehézségek miatt remé-

nyünkkel felhagyni. Biznunk kell abban, hogy imánk, jámbor cselekedeteink, buzgó apostolkodásunk egy-egy tégla Krisztus országának fölépítéséhez.

Sok katholikus család van, hol eddig nem tartották meg az egyházi parancsot. Ilyen családoknál elégedjünk meg azzal, ha a családtagok husvéti gyónásukat és áldozásukat elvégzik. A husvéti szent áldozást követni fogja a karácsonyi, a pünkösdi stb. Végtelen sok jót jelentene, ha a husvéti szent gyónás és áldozás gyakorlata a katholikus családokban szigorú érvényében megvolna. Mert hiába a sok okoskodás, katholikus öntudathoz, buzgósághoz, kitartáshoz, katholikus világnézethez katholikus emberek kellenek. Ahhoz pedig, hogy azok legyünk, a legkevesebb követelmény a husvéti szent gyónás és áldozás.

Föl tehát az apostolkodásra! Ne feledjük, hogy ahová a pap szava el nem hatolhat, ott az apostolkodás a buzgó katholikus világiak kötelessége.

Dr. Wéber Pál.

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

EZÜST REGE

(Ezüstmisére.)

Ezüstmisének ezüsttátyla
Borulj a szürke valóságra,
Úgy suttogjad el fátyolod alatt,
Amit elbeszélni gyönge az ajak.

Ezüst babérlevél koszorúba fonva,
Tirólatok mesél az álomrege.
Régi kopott templom multjából előlép
Ezüstruhás népek fényes serege.

Ismered-e őket? A te templomodnak
Napos áldozói vonulnak feléd,
«Te hivtál a napi szent mannához minket,
Teneked köszönjük» — suttog a beszéd.

Életszántott arcok, boldog mosolygással,
A te templomodnak gyónói ezek.
Kezeid nevelte szép ifjúságból,
Ezüstszőtt ruhában, ártatlan gyerek.

És jön gyászos özvegy: te vigasztaltál meg!
Jönnek a szegények: adtál kenyeret!
Jön a kétségektől megzaklatott lélek:
Nehéz utamon a tanácsod vezet.

Jönnek, jönnek sokan, mind ezüstruhába:
«Azok vagyunk, kikről nem tud a világ,
Akikkel oly sokszor titkon tettél jókat,
Szívünkben most nyit ki a hálavirág».

Jönnek, Jézus szive zászlóját lengetve,
Vonul a harmadrend szőrkötelét fogva
Iskolák, családok, házak kicsi kunyhók
Asszony, férfi, ifjú és gyermek lakója.

S ahogy felvonulnak az ezüst csoportok,
Mindegyik leejt egy babérlevelet,
Kopott, öreg templom sok lábnyomos földjén
Ezüst koszorúba fonódnak ezek.

És az ezüstmisés pap fejére szállva
Valósággá válik az álomrege,
Huszonöt levéltől fénylő koszorúcska
Te vagy, a hálás nyáj nagy szeretete!

Blaskó Mária.

Miserere...

Az Isten földi országának «békeség» a neve és az Isten országának földi kapujára keresztfa szegeztetett. — «Zörgessetek és megnyittatik nektek» — szólott az Úr. És meg is nyilik a kapu, de előbb minden zörgető kéznek a keresztfáját kell, hogy megillesse.

Erről a zörgető Emberről mesél a történetem.

Elindult a zörgető Ember az Úr kapuja felé, mert boldog akart lenni. Olvatag volt arca a boldogság vágytól — szeme sugara érzelemtől epedő és finoman puha volt a zörgető ujja. A szava is édes volt és és selymesen lágy:

— Uram, nyisd ki a kapudat, én boldog akarok lenni! A lelkem föllelkesült, a szivem édes érzésekkel tele és boldogságtól muzsikál bennem minden. Uram, nyisd ki a kapudat.

A kapu azonban zárva maradt. Az Úr nem hallotta meg a puha kezek érintését és az édes érzésektől olvatag arcú Emberre kemény szótlansággal nézett vissza a kereszt.

A kapu nem nyilt meg. Az Ember pedig sóhajtott és lehajlott fejjel indult tovább.

Azután megint visszajött. Sok idő mulva. És az ember nagyon megváltozott.

Kemény vonásain az ész fönsége ragyogott és homlokát magasra emelte. Ajka körül egy fájdalmas vonás belső vajudásokról mesélt, de erőt sugárzott két szemének a tüze. Kemény öklökkel döngette meg a keresztes kaput:

— Uram, engedj be, én látni akarok! Látni akarom az országodat, látni akarom az igazságot! Uram, a kételyek és sötétségek között vergődtem mostanig. Kimondhatatlanul sokat szenvedtem... nem birom tovább. Engedj be országodba — látni akarok!

De a fakeresztes kapu csak nem mozdult sarkából. Néma maradt a zár. A kemény öklök büszke döngetését nem hallotta meg az Úr...

És az ember ismét elment és ismét visszajött. Most már megtörött a szemének sugaras fénye, ráncok vésődtek fiatal arcába. Erőtlen volt a zörgetése és bágyatag a hangja.

— Uram, Te hivtad a terhekkel terhelteket és nagy fájdalom az én szivem terhe. Uram, az élet fáj! Repülni akartam felhők, csillagok között és köveket kellett fejtenem a mindennapi kenyérért. A lelkem alkotni akart és testemet emésztette a tehetetlen láz. Remekműveket akartam faragni az anyagból és a materia idomtalan romokba dült össze. Én nem érdemlem meg ezt a keserű életet, nyisd ki Uram az új élet kapuját!

És a kapu ismét zárva maradt. Mozdulatlanul domborodott előre a karcsú kereszt fája, belülről nem hallatszott választadó szó. A Úr nem hallotta meg az erőtlen zörgetést.

Elment hát a zörgető vissza, az életbe. De megint csak odatérítette idők elmulása a keresztes kapuhoz. Még kialvóbb volt a szemefénye, még ráncosabb az arca. Könny folyt alá a szeméből és ujjai remegtek, ahogy zörgetett a kapun:

— Uram, idehozott a csalódás. Keservesen csalódtam a világban és az emberekben. Cselekedni akartam és szemembe nevettek. Kenyeret adtam és kővel dobtak vissza. Nagy akartam lenni és bolondnak neveztek. Aki szeretett, nem volt szeretetreméltó és akit én szerettem, az elfordult tőlem. Amíg mosolyogtam, visszamosolyogtak; amikor sírni kezdtem, otthagytak, mint a kivert kutyát. Aki bizalmat kért tőlem, az nem volt rá érdemes; akinek lába elé raktam szivem minden bizalmát, lelkem elrejtett kincseit, az visszarúgta és bezárta előlem szivét. Nem érdemes a világ arra, hogy benne éljünk; ide jöttem keresztes kapudhoz, engedj be országodba!

Zörgetnek a reszkető ujjak és ime az Úr még sem hallja a reszkető zörgetést. Néma a kapu, a fakereszt, néma az Úr. És nem csikorog kinyilásra a keresztes kapu.

Tovább vánszorgott hát a fáradt ember.

És újra mult az idő és újra odasodorta az életárja az Úr országának keresztes kapujához.

De akkor már nem zörgetett. Fásultan ült le a kapu elé és fénynélküli, könnynélküli tekintettel nézte a néma keresztet. Csak a lelke panaszkodott:

— Miért nem nyitod ki kapudat, én Uram? Már az élet se fáj, a világ se fáj, az emberek se fájnak. Csak a lelkem fáj. A lelkem sötétsége ijeszt, a lelkem szárazsága éget, a célnélküliség terhe nyom. Uram, a kétségbeesés könnyeimet is elfojtja és lenyomja zörgető kezemet. Miért vagy ilyen kegyetlen hozzám, miért kell szenvedni ennyit, mivel érdemeltem meg? Uram, miért nem nyitod ki országod kapuját?

Azután elhallgatott. Minden hallgatott. Az Úr, az Ember, a kapu, a kereszt. Minden. Ijesztő volt a nagy némaság. Nem zörgetett az Ember és nem nyitott kaput az Úr.

Végre lábkopogás szakította meg a szomorú némaságot, az Ember elment...

***

De egyszer mégis visszajött. És megint tűz volt a szemében, a fájdalomnak és szeretetnek fényes tisztító tüze. Gyors volt a járása, mint a szerelmes jegyesé és két térdre borult a keresztes kapu előtt.

Akkor megeredtek a könnyei. Feje aláhanyatlott a föld porába, fuldokolva zokogott és csókokkal borította a kapu keresztfáját.

— Uram, Uram, megismertem magamat, megismertem a bűneimet. Elhoztam legnagyobb terhemet, elhoztam kínzó vétkeimet. Uram, megérdemeltem minden szenvedést és nem érdemlem meg, hogy kinyissad számomra országod kapuját. Csak a keresztedet jöttem megcsókolni, mert ez fáj! Nem az én keresztem, hanem a Tiéd!

És a bűnbánó könnyek ráhullottak a keresztre, a fájdalomban szerető ajkak odatapadtak a keresztes kapuhoz...

Az Úr pedig meghallotta a bánatkönnyek hullását és a vonagló ajkak odatapadását.

— Nem vagyok méltó, nem vagyok méltó — zokogott az Ember és mea culpa-t vert jobbja a mellén.

És azalatt kinyilott a keresztes kapu és ölelésre tárult az Úr két szerető karja:

— «Jöjjetek hozzám mindannyian» és szivére ölelte a zokogó Embert.

Blaskó Mária.

◇◇◇

római katekizmus szerint, a gyermeket az első szent áldozáshoz engedni.

V. Kikre a gyermekek gondozása van bizva, azon legyenek, hogy a gyermekek az első szentáldozás után többször is áldozzanak és ahol lehetséges, akár mindennap, mint azt Krisztus Jézus és az anyaszentegyház óhajtja és hogy azt olyan áhitattal végezzék, ahogy azt koruktól várni lehet. Ne feledjék továbbá azok, kiket illet, hogy sulyos kötelességük utána nézni, hogy a gyermekek a nyilvános hitoktatásokra eljárjanak; ha pedig ez nem lehetséges, akkor más úton-módon kell vallásos oktatásukról gondoskodni.

VI. Mindenképen rosszalandó az a szokás, hogy a gyermekeket nem engedik a szentgyónáshoz, vagy őket egyáltalán föl sem oldozzák, mikor már eszük használatával birnak. Miért is azon legyenek az egyházi hatóságok, hogy ez a szokás, ahol szükséges, akár fenyíték igénybevételével is, de föltétlenül kiküszöböltessék.

VII. Fölötte kárhoztatandó visszaélés, megtagadni a szent útravalót és az utolsó kenet szentségét oly gyermekektől, kik eszük használatával birnak és őket kisdedek módjára eltemetni. Azok ellen, kik ebből a szokásból nem engednének, az egyházi hatóság legszigorúbban járjon el.

***

Jézus minden korlátozás és megszorítás nélkül mondotta: Vegyétek és egyétek... Igyatok ebből *mindnyájan*... Ha nem eszitek az Emberfiának testét és nem isszátok az ő vérét, *nem lesz élet tibennetek*. Nyissuk azért meg a kisdedek előtt is az utat az Eucharisztiához és bocsássuk őket az erőforrásokhoz: a Szentségekhez már életüknek májusában, ártatlanságuk első virágzásában, értelmüknek már hajnalhasadásakor, mikor szárnyaikat kezdik bontogatni, mikor intellektuális tehetségeik kezdenek kibontakozni: hogy életük legyen és bőségesen legyen!

Horváth Rezső.

◇◇◇

nyára kapja a tavaszi szél, de az annyira szeretett mennyei Atya nem hallja meg halállal küzdő egyetlen Fiának fájdalmas szózatát.

«Az ég madarainak van fészkök — mondotta egyszer — de az ember fiának nincs helye, hová fejét lehajtsa.» Halotti álmát kereszten álmodja, kifáradt testét két dorong tartja, utolsó pihenő vánkosa erdők gyalulatlan fája.

A megfeszített Jézus úgy függött keresztjén szivet megindítóan a szenvedés napján, mint egy haldokló rabmadár kiszegezett szárnyakkal, mely csak vergődni tud s fátyolos szemeivel úgy nézi a veszendő világot, mintha mégegyszer és utoljára búcsut akarna mondani a tavaszi tájnak.

Ki tudná leírni a haldokló Jézus utolsó perceit? Ki tudna belátni az ő szomorú lelkébe, de még inkább szomorú Szivébe? Ki tud úgy elmerülni azokba a kínteljes percekbe, hogy megbirná érteni, hogy mit suttog utoljára az ő lázban égő ajka, miről beszél halálrafáradt jó Szive verése? És ki nézhet át az elborult szemeken, miken már a délutáni napsugár utoljára tört meg?

Utoljára? Igen, utoljára... Utolsó szózat, utolsó sóhaj, utolsó dobbanása a Szentséges Szívnek, utolsó tekintet az ő kesergő Anyjára, egy utolsó szó föl a beborult égre és akkor minden beteljesedett...

A világmegváltás tragédiájának utolsó felvonása ez. A karácsonyi barlang ismeretlen útjának utolsó stációja ez!

Mikor aztán elcsendesült minden, midőn nincs a Golgotha ormán egy halandó sem, mikor fekete sötétség borít eget, földet, megnyilt sirokat, véres bitófát, akkor odamegyek én, magam, egyedül a Kiszenvedetthez s hallgatom szavát, mit az éjben küld felém.

A keresztfa nagy Halottja még a halálban is beszél. Megmutatja útját, göröngyös útját bölcsőjétől a halálos ágyig. Mindenütt szikla, darabos kő, napégette kavics volt rajta, miket megtörnie kellett. Pusztaságon, száraz sivatagon vezetett keresztül élte országútja, hol zöldelő fűszál és hűs forrás sehol sem fakadt. Ha találkozott valakivel, nem szállott feléje egy szerető, barátságos mosoly. Még ahol gyermekéveinek gondtalan játékait űzte, onnét is elűzték. Erre járt Ő étlen, szomjan, véresre tiport lábakkal, s mikor mindezt megmutatja nekem, azt mondja: «vedd most fel te is a keresztet és kövessél engem!»...

Aztán lelkére mutat. Hallom tőle azt a régmondott szót: «Szomorú az én lelkem...» Látom most ismét azt a sok bűnt, közte az enyéimet is, miket a mennyei Atya rakott szerelmes Fiára. Ezekért szenvedett! Érzem, megindít ez nagyon. Bűnöktől megváltani, azokért halálos kínt szenvedni, óriási gond, melynek leroskasztó keresztje alatt háromszor esett össze! Úgy nehezedett rája a világmegváltás gondjának súlya, mint egy

halálraitéltre a közeli halálnak rettenetesen biztos tudata. Mint mikor szegény falusi kunyhó szegényes szobájában édes álmát alussza a gyermek s a koldusi lakás régi festett asztalára borul a kesergő anya, ki gondsújtotta fejét kezébe temeti s az után gondol, aki már elment és talán örökre elment... A Mesternek lelkét és így nyomta a gond, a halhatatlan lelkek gondja...

És e végtelen szomorúságban, jó most ott lennem. Szivem érzi, hogy most van ott mellette közel, igazán közel. Lelkem hallja a megbocsátó, vigasztaló szót. És feltünik előttem egy pillanatra életem jövője s az idők ködén átlátom utamat, melyen járnom kell, tele van keresztekkel, mik rám fognak borulni, összeroskad az én térdem is a nehéz súly alatt, de éppen akkor fog meg és bátorít és simítja végig verejtékes homlokomat újból csak az utat mutató Jézus, hogy vegyem fel keresztjét és csak kövessem Őt. *Pázmándi.*

◇◇◇

az óra, amikor azt kiáltják: «Essetek reánk, ti hegyek és ti dombok, zuzzatok össze bennünket!»

Három óra volt. A kereszt tövében állt pedig az Istenanya és a kedves tanítvány.

És akkor elszállt a Mester lelke...

Megrendült az ég és megremegett a világ. A nap nem adott többé világot és éj borult a földre.

Colloquium.

Sötét volt a város és csendes. A fenyőfáklyák kisérteties fényt hintettek az oszlopos teremre. Fényben ragyogott Akkus palotája. A fuvolások éktelen lármát csaptak hangszereikkel.

Sorra járt a serleg s a vendégek az aranyos asztal mellett sorba heveredtek.

— Éljen a ház ura, éltesse az Isten! — köszönti Akkust temérdek vendége.

— Félre a bort, félre... jaj, csak most ne, most... ma az egyszer... jaj, nekem... jaj, nekem...

— Erős a bor, jó bor, régi, mint a...

— Hagyjatok... hagyjatok... csak most, ma az egyszer...

Süvít a szél, Golgota szikláján tombol az orkán.

— Mi volt az? Ki volt az?

Nem felel Akkus, nincs inyére a szó.

— Mi volt az? Ki volt az?

— Nem látod?... hah... nézd... a Golgota szikláját... megmozdul a kereszt... nézd... ott...

A vendégek kacagnak, nem látnak ők semmit nincs már ott a kereszt.

Nincs többé Akkusnak nyugodalma... Felugrik... Kirohan... föl... föl a Golgotára.

Zúg a vihar. Sötét az éj...

...És ott a Golgotán a szikla csucsánál térdelt egy ember...

Epilogus.

Tavaszra fordult. Ismét derűsen mosolygott a nap. A tavasz varázsa megihlette a természetet.

Sötét erdőben homályos sziklabarlang mélyén ősz remete tanyázott. Régi fény kincsei hevertek a lábainál s mellette ezerszer meg ezerszer mormogta az imát:

— Uram, bocsásd meg a mi vétkeinket!

És amint nemsokára megjött az aranyos nyár, akkor az ő lelke viharai is lecsendesedtek s a szivét a béke boldogsága töltötte el.

Kezébe vándorbotot vett.

És járt és bolyongott vidékről-vidékre és hirdette az Isten igéjét és a Mester szenvedését...

Útjában körülvette a nép az agg férfiút, amikor alamizsnáért nyujtotta kezét. És mesélt a Mesterről, a kereszt útjáról...

Odaült a gyermekek közé. Összetette két kis kezüket és tanította... imádkozni.

És ő boldog volt.

Mikor pedig már altatót dalolt a szellő és az emberek elszéledtek, akkor kiment a tenger partjára.

Ott is búcsut suttogott a ciprus meg az örökzöld...

És ő ott leborult és a dohogó tenger hullámai el-elkapkodták a remete zokogó imáját:

— Uram, bocsásd meg a mi vétkeinket! *Gáspár János.*

A kis Tarzicius.

Görz pusztulásának végnapjaiból.

Mikor lehajoltam hozzá, sötét, mély szemeivel melegen nézett rám s feléje nyujtott kezemet barátságosan szorította meg. Barakszalmán feküdt, pokróca egész nyakig befödte, csak lázas, piros arca s csillogó szemei maradtak fedetlenül. Hosszan néztem rá, szegény gyermek, a fiatalsága ott ült még a gyermekes, puha arcvonásokon s az ártatlanság a szemeiben.

— Ó, milyen jó — suttogta lassan — hogy már magyar emberre is akadok, olyan rossz, higyje el uram, hogy senkivel sem tudok beszélni. Szeretnék már haza írni s nincs kivel, szegény özvegy édesanyámnak. Jobb kezem elveszett s a ballal még nem tudok.

— Megvigasztaltam s megigértem neki, hogy majd ha rendbejön s a barakból a kórházba kerül, meg fogom látogatni s kérését teljesítem.

Hálásan intett a fejével s behunyta a szemét. Már tovább akartam menni, amikor újra megszólalt.

— Tisztelendő úr, kérem, ne menjen el, maradjon itt, valamit el szeretnék mondani, hátha reggelig nem élek már. — Megsajnáltam szegényt s egy gazdátlan turniszterre ülve, melléje telepedtem, kivülről kocsizörgés, berregés hallatszott, új szállítmány érkezett, 400 ember Doberdó s Saint Michael felől. Közelebb huzódtam hozzá, hogy ne

kelljen nagyon hangosan beszélnie s esetleg ne zavarja a mellette fekvőt.

— Garlathy Elemér önkéntes vagyok — szólt, kissé megemelve a fejét — s jogot hallgatok Pesten. Egy hónapja, hogy lekerültem a frontra s ma egy hete, hogy megsebesültem. Két napig a romok közt feküdtem, míg végre a második nap estéjén megtaláltak, bekötözték sebeimet s idehoztak. Istenem, Istenem, de fáj! Egy shrapnell széthasította a gyomromat, jobb bokámat s kezem fejét s a szétrepült szikla- és kődarabok meg összelapítottak.

A gyenge petroleumlámpa odavilágított az arcára s megrepedezett, piros, vérpiros ajkára. Levegő után kapdosott. Hideg vizet hoztam neki, kissé ivott s tovább folytatta.

— Görzben történt egy templomban. Már este lett. A nappali keserű s szorongó pillanatok után kibújtam a rejtekhelyemből, hogy egy kis kenyeret szerezzek valahol, mert nagyon, nagyon éhes voltam. S ahogy így csetelve-botolva, az ismeretlen utcák ismeretlen kövein futottam, egyszerre csak irtózatos dördüléssel lecsapódik közelemben egy gránát, majd utána nyomban egy másik. A ködös holdvilágnál széjjelnéztem, hát látom, hogy a célpont s áldozat egy torony nélküli templom volt. Tornya már régebben összedülhetett, mert kőhalmazain régebbi hó nyomai pihentek. Sehol senki sem mozgott, élet már nem volt, egyedül én róttam félve, rettegve az utat, egy darabka kenyérért epedve. Édesanyámra gondoltam, ki, ha tudta volna, tán vérével is képes lett volna éhségemet csillapítani. Fejem szédült s egy kicsit meg kellett pihennem. Leültem egy kőre s a hideg havat a homlokomra szorítottam, hogy kissé fölélesszen a hidege. Mögöttem a templom nyitott ajtaja csikorgott a léghuzamban s a szél gyengén dúdolt rímtelen melódiát. Lassan fölkeltem s odamentem az ajtóhoz. Beléptem. A szentély tetején nyílás volt s a hold gyenge fénye ködös homályossággal szórta bele sárga sugarait. A szentelt vízzel keresztet vetettem magamra s tovább siettem a padok között. Az oltár helyén csak idomtalan kőtörmelék volt. Kutatni s keresni kezdtem s valami úgy sugta nekem, úgy sarkalt, nogy itt kell valamit találnom, csak keressek, kutassak tovább. A márványdarabokat tovább csúsztattam s elfelejtve gyengeségemet, egészen belemelegedtem a munkába. Szinte megfájdult a derekam. Mikor fölegyenesedtem, a hold hosszú árnyékot festett rólam a földre s a szótalan kődarabokra. A hajó felől vaksötétség sietett felém. Tovább dolgoztam. Már csak egy követ kellett odébb löknöm s elértem célomat: a sárgarézből készült tabernakulumot. Ajtaja zárva volt. Bajonettemet beledugtam a nyílás vágásába s az kinyilt. Kis arany kehely volt benne, de felfordulva s az ostyák szanaszét hevertek a sima korporalén.

Szivem összeszorult, térdem megrogyott s én alázatosan leborultam az Úr Jézus szent teste előtt. Soká lehettem így, tán kissé el is szundítottam. De mikor magamba tértem, a hold még mindig bekandikált s festette az ő folyton változó, nyúló, rövidülő árnyképeit. Ó, Jézusom, téged itt felejtettek, mondtam ajkaimmal közel menve a szent test felé, itt hagytak, itt felejtettek a nagy sietségben. Mit tegyek most Nézd, veled, itt nem maradhatsz, a pókok s a víz széthordana, a por belepne. édes Jézus — gondoltam egyet, tán ez lesz a legjobb, ha megteszem — magamhoz veszlek. Gyomrom üres, kora reggel ettem meg az utolsó cvibakomat s azóta semmit, meg halálos bűnöm sincs — úgy hát nem fogsz haragudni, édes jó Jézuskám.

A templomban mély csend volt. A távolban is, mintha megcsendesült volna a halálosztogatás ez életadásnál. Remegve hajoltam tovább s anélkül, hogy kezeimmel érintettem volna, magamhoz vettem a kehely tartalmát. Az üres kelyhet meg a háti zsákomba tettem, itt van tisztelendő úr, a fejem alatt, majd lesz szives vele rendelkezni.

Meghatottan ültem mellette, e megtestesült nemességnél s már tovább akartam kérdezni a sebesülése miatt, amikor újra megszólalt, de sokkal gyengébb hangon; arca pirosabb s szeme ragyogóbb lett.

— Aztán, aztán imádkoztam, igazán nagyon s többre nem is emlékszem. Mikor újra magamhoz tértem, már a hordágyon vittek, mély sebeimet a katonák sötét éjjel, ködös nedvességben, egy ideiglenes tábori kórházban bekötötték s ide hoztak.

Szeretettel simogattam meg a fejét s a lázas magas homlokot.

Mikor újra felkerestem, már fehér ágyban feküdt, sápadtan s behorpadt arccal. Beszélni nem tudott, csak csendes suttogással mondta, hogy küldjem hozzá a magyar tábori lelkészt. Kérését teljesítettem. Ettől fogva, ha időm engedte, mellette ültem s meséltem neki, víg s szomorú történeteket s ő hallgatta szótlanul.

De már nem sokáig. Harmadik nap reggelén meghalt. Rózsafüzére kezeiben volt s skapuláréja a mellén, a földi küzdelmek legjobb fegyverei. Nemsokára lepedőbe csavarták s a halottaskamrába vitték, kétkerekű homokfutón.

Én pedig lesiettem s egy özvegy asszonynak levelet kezdtem írni egy nagyon szomorú történetről.

Zaymus Gyula.

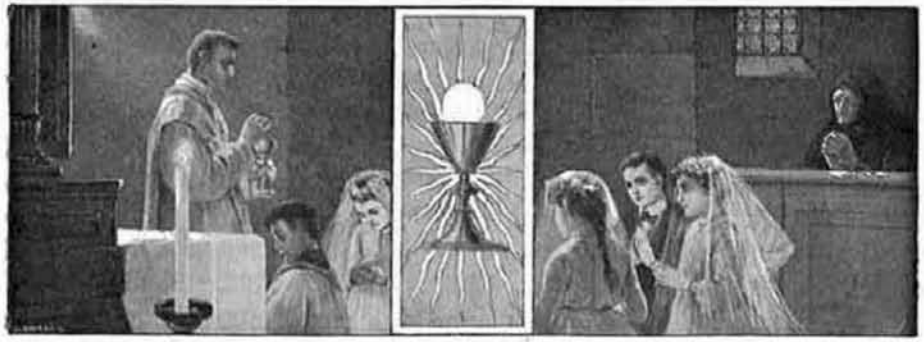

OLTÁREGYLETI ÉLET.

Imádkozzunk a pápáért.

A NAGY világkavarodásban, a gyülölet szítta zürzavarban látunk egy atyát, kinek szive folytonos imádságba merül, kinek aggódó szeretete nem lép félre új és új áldozatoktól, hogy a háborúnak véget vessen. Az Úr Jézus helytartója, a Szentatya méltán számíthat mindnyájunk imájára, támogatására, mikor béke-szándékának kivitelén fárad és munkálkodik.

A pápa március hó 4-én Pompili bíborosnak levelet írt, melyben újra fölemeli szavát a háború ellen, mely «úgy tünik föl előtte, mint a civilizált Európa öngyilkossága». Örömmel jelzi, hogy «néhány jámbor hölgy... azt a szándékukat tudatják velünk, hogy... imádkozásban és vezeklésben szellemileg szövetkeznek, hogy ilyképen könnyebben fohászkodhassanak Isten végtelen kegyelméhez a borzasztó csapás vége érdekében... Mi ezt az előterjesztést minden atyai érzésünkkel megáldottuk és most nyilvánosan akarjuk megdicsérni, mert kívánjuk, hogy minden hivő tegye azt magáévá».

Amikor e jámbor hölgyek szándékáról olvasunk, megmozdul és új lángra lobban bennünk hűségünk, ragaszkodásunk szent Péter utódjához s érezzük, hogy segítségére sietni szent és honfiúi kötelességünk. Aki ma a pápáért imádkozik, az egyúttal hazája békességeért imádkozik. Mert nincs, aki tekintélyénél, erkölcsi súlyánál fogva oly sokat tett volna és fáradozna a békeért, mint a Szentatya. Alkosson azért a magyar katholikus nép is egy buzgó, hivő, imádkozó tábort a Szentatya trónja körül.

A bécsiek március 5., 6. és 7-én a jezsuiták templomában triduumot, háromnapos ájtatosságot tartottak a szorongatott szentséges Atyáért. Mily kedves volt ez a bécsiektől. Hasson példájuk! Az egyház a mi anyánk, legyen a pápa valóban a mi szentséges Atyánk, kiért imádkozni

annál is inkább kötelességünk, mert ma is, amikor béke-olajággal kezében mindnyájunk boldog jövőjén fáradozik, ma is rosszakaratú félremagyarázásokkal, téves információkkal, hamis ujságcikkekkel iparkodnak erkölcsi tekintélyét és befolyását csökkenteni. A komolyan és tárgyilagosan szemlélő tudja, mily nagy hálával tartozunk mindnyájan a pápának. Hálánkat rójjuk le azzal, hogy mi is tartunk háromnapos ájtatosságot (triduumot) szent Atyánkért. Ez csak növelni fogja azok számát, kik a szentséges Atya békefáradozásait buzgó imádságukkal követik. Mennyire fáj a Szentatyának, hogy «atyai hangját mindeddig nem hallgatták meg és a háború minden borzalmával tovább dühöng». Nem kell-e tehát imánkkal kisérni szentséges Atyánk szándékát? Nagy hazafiúi kötelességet is teljesítünk, mikor a Szentatya békeszándékára és munkájára az Úr áldását kérjük és imádkozunk, hogy földi gonoszságok ne akadályozhassák meg békülékenységre figyelmeztető és bűnbánatra intő komoly szavait. A háború lesujtotta és megalázta az embert. Az ádáz gyülölet vértengeréből, melybe népek és nemzetek sodródtak, tekintsünk bizalommal arra a trónra, mely békés idők felé vezet, irányt mutat s erkölcsi súllyal utat jelöl a kibékülésre.

Az Oltáregyesület buzgó nőtagjai, kik oly nagy szeretettel csoportosulnak az Úr Jézus trónja: az oltár köré, meg fogják találni a módját, hogy mikor és mily keretek között tartassék ájtatosság szentséges Atyánkért és szándékára, hogy ezzel is erősítsék az Úr Jézus helytartójának imádkozó táborát. Legyen ez írás beharangozó a pápáért tartandó triduumra.

Dr. Wéber Pál.

E cikkben felvetett eszme Oltáregyesületi körökben élénk visszhangra talált. Itt jelezzük, hogy a Triduum április 14., 15. és 16-án fog megtartatni, mely napokon d. u. negyed 6 órakor szentbeszéd, utána litánia és áldás fog tartatni. *Szerk.*

Budapesti országos központ.

Nagyheti szertartások az Örökimádás-templomban.

Virágvasárnap: Reggel 3/4 7 órakor barkaszentelés.

Szentmisék: 6, 7, 8, 9, 10, 11 és 1/2 12 órakor.

Nagyhétfőn: Szentmisék: 6, 7, 8 és 9 órakor.

Délután 1/4 6-kor litánia és áldás.

Nagykedden: Szentmisék: 6, 7, 8 és 9 órakor.

Délután 1/4 6-kor litánia és áldás.

Nagyszerdán: 7 órakor szentmise Szentségkitétellel, utána áldás, melynek végeztével a legméltóságosabb Oltáriszentség visszahelyeztetik a tabernákulumba. Délután 1/4 6-kor gyászzsolozsma. Este 8 órakor «Stabat» alatt gyóntatás.

Nagycsütörtökön: 8 órakor nagymise, utána az oltárok megfosztása.

A templom ezután délután 1/4 6 óráig zárva marad a szentsír készítése miatt.

Délután 1/4 6-kor gyász-zsolozsma.

Este 8 órakor «Stabat».

Nagypénteken: 9 órakor szertartások.

Délután 1/4 6-kor szentbeszéd, utána gyász-zsolozsma.

Este 8 órakor «Stabat».

Egész nap szentségimádás a szentsír előtt, melyre jelentkezhetnek a férfiak és nők IX., Üllői-út 77. sz. alatt a portánál. Virágokat és gyertyákat a szentsírhoz nagy hálával fogadunk.

Nagyszombaton: 8 órakor szertartások.

Egész nap szentségimádás.

Este 6 órakor feltámadás.

***

Az Oltáregyesület választmánya és terjesztőnői, valamint a Virgo Reparatrix kongregáció összes csoportjai nagypénteken egész nap engesztelő és könyörgő imádást végeznek; az imaórákat egymást óránként felváltva a zárdaoldalon levő karzaton a szentsírral szemben végzik. Bejárat a zárdaoldalon levő udvaron át, Üllői-út 75. sz. a. Minden csoport eleve értesíttetni fog a részére megállapított imaóra idejéről.

Felhivás.

A Budapesti Országos Középponti Oltáregyesület december elején eddigelé minden esztendőben jótékonycélú bazárt rendezett. Ennek jövedelme békeidőben az Örökimádás-templom építésére felvett kölcsön törlesztésére, a háború óta pedig az Oltáregyesület kisegítőkórházának költségeire fordíttatott.

Az Oltáregyesület most a jelen évben belekapcsolódni óhajtván azon akcióba, mely az *oroszdúlta falvak* újjáépítését tűzte ki céljául, ezen falvak *templomainak belső felszerelésére kíván hozzájárulni.*

Midőn *az Oltáregyesület* ebbeli szándékát jelen sorokkal bejelenti és a decemberi bazár jövedelmét fenti szent és hazafias célra kívánja fordítani, egyúttal tisztelettel *felhívja minden tagját és a Virgo Reparatrix-kongregáció minden csoportját,* hogy az akció sikere érdekében *agitálni,* a jelzett célra *adományokat gyűjteni* és mindenekelőtt a saját *kezük munkájával közreműködni* szíveskedjenek.

Hazafias és egyben oltáregyesületi tagsági kötelessége minden tagnak a szent cél szolgálatába szegődni, hogy az orosz vandalizmus által felperzselt és romokba döntött kárpáti falvak templomaiban a belső felszerelés mielőbb kiegészíttessék, a hiányok pótoltassanak, Isten házához méltó fényben és keretek közt tartathassék meg az istentisztelet és ezáltal a szent akció győzelemre jusson.

Felkéretnek azért az Oltáregyesület tagjai és a Virgo Reparatrix-kongregáció csoportjai, hogy a munkaórákra, melyek a fenti hazafias, szent célokat fogják szolgálni, az evangéliumi Mártha szorgalmával eljárni és a munkaórákon Mártha buzgalmával szorgoskodni szíveskedjenek.

Az Oltáregyesületi ház munkatermeiben minden tag hajlamainak és tehetségének megfelelő munkát fog találhatni. Tájékoztatást pedig készséggel nyújt a budapesti orsz. közp. Oltáregyesület vezetősége (IX., Üllői-út 77.)

Hirek az Oltáregyesület hadikórházából.

A budapesti országos központi Oltáregyesület kisegítő-kórházában elhelyezett katonák mindenkor a megelégedés és hálás tisztelet meleg accentusával nyilatkoznak a gyöngéd és figyelmes bánásmódról és azon irgalmas szamaritánus szellemről, mely e kórház falai között dominál és pótolja az elhagyott otthonnak melegségét.

Az Oltáregyesület és a Mária Reparatrix-zárda ezen elismerésre nemcsak azon Veronika-szolgálatokkal, melyekkel a sebesült hősöket ápolja és gondozza, hanem reászolgált azzal a leleményességgel is, mit a szeretet találékonyságának nevezhetnénk, mellyel fényt derít és derűt visz a nehéz sóhajoktól és lázas álmoktól nyomott hangulatú komor termekbe.

Az Oltáregyesület hadikórházában farsangvasárnapján tombola, farsang utolsó napján pedig humoros tárgyú mozielőadás tartatott a sebesült katonák számára, hogy ezáltal a világnak káros mulatságaitól elvonassanak, másfelől minden morális kár nélkül nemesen szórakozhassanak.

Az Oltáregyesület hadikórházában a Hétfájdalmú Szűzről és a szent Annáról nevezett kongregációk kötelékébe tartozó keresztény anyák látják el a háború kezdete óta az ápolónői tisztet. Minden dicséret, amit el lehetne mondani az ő nemes, szent és tiszteletreméltó tevékenységükről, kevés volna az ő odaadó és fáradhatatlan működésük méltatására.

Midőn ők az ápolás áldozatos munkáját vállalták, egyedül és kizárólag Istennek dicsősége lebegett szemeik előtt. Nem csengő aranyakat, nem földi jutalmakat kerestek, mivel le se lehet mérni az ő buzgó szolgálataikat és érdemeiket. Nem önmagukat, hanem Istent, Istennek dicsőségét keresték és egyedül érette gyakoroltak kezdet óta nehéz szeretetszolgálatokat. Érdemeik azért az örök élet könyvében fognak elkönyveltetni.

Ezen kimagasló, nagy érdemeket azonban a Magyar Vöröskereszt is honorálni akarta.

Minap az Oltáregyesület hadikórházában dr. *Zsembery* István Vöröskereszt-megbizott magvas, szép beszédben méltatta az ápolónők hazafias munkáját és Vöröskeresztes kitüntetéseket osztott szét az ápolónők között. Egyelőre, csupán egy csoportnak jutott a Vöröskereszt másodosztályú díszjelvénye, de eljöhet az idő, midőn minden ápolónő kosztümjén ragyogni fog a Vöröskereszt vörös emailja.

Mi pedig, miután a kitüntetés fénye minden ápolónőre kiárad, midőn az ápolónők mindegyikének szívből gratulálunk és kitüntetésük

alkalmából őket tisztelettel üdvözöljük, az ő hazafias, önzetlen és ezért nemes és tiszteletreméltó karitativ munkájukra Isten áldását kívánjuk.

Triduum az Örökimádás-templomban.

Az Örökimádás-templom falai között, melyeket az engesztelés gondolata emelt, hol az engesztelésnek szelleme leng, triduum tartatott farsang három utolsó napján. A nagyszerű keretek, melyek közt az engesztelés tartatott, a báj, mely elömlött az oltárok fehér márványán, a himnuszoknak meleg tónusa, ornátusoknak előkelő gazdagsága, az eucharisztikus szellem, lendület és erő, mely a szentbeszédekből áradt, a szentséglátogatások és szentáldozások nagy száma, a közönség impozáns tömege és nyugodt, előkelő magatartása, imádságos hangulata és mindenekfölött a fényes és hatásos processzió az Oltáriszentséggel: mindez emlékeztetett arra a tüntető, meleg ovációra, melyet a tanítványok rendeztek Jézusnak, mikor ruháikat is Eléje terítették, mikor pálmalevelekkel borították el az utcákat és éneket énekeltek, mondván: Hozsanna Dávid fiának!

A záróájtatosságot, mely mély benyomást keltett, dr. *Hanauer* A. István apát, a budai Szent Imre-kollégium igazgatója tartotta fényes assziszténciával, a szentbeszédeket pedig dr. *Wéber* Pál prefektus mondotta.

***

A budapesti orsz. közp. Oltáregyesület június 15-től kezdve rendelésre megküldi azoknak, akik kívánják „Egyházi himzések minta album"-jának 1-ső sorozatát, (kazula, pluviale, alba, stóla stb.)

A mintarajzgyüjtemény 23 mintalapból áll. Ára 15 korona.

Egyes mintalapok 1 koronáért kaphatók. Az április 15-ig beérkező rendeléseket már május 15-ére küldjük meg.

MENJ A TEMPLOMBA...

Körötted zúg az élet viharja,
Szivedet bánat emészti, marja,
Valakit bizón, vakon követtél
S az elhagyott a határköveknél
És nincs, ki fejed keblére vonja:
— Menj a templomba...

Ha űz szivednek nyugtalan vére,
Borulj az oltár hideg kövére,
Enyhülést, vigaszt találhatsz ottan...
— És mehet bátran, bizón, nyugodtan
A farizeus s bűnös Magdolna
Be a templomba.

De, aki bemegy a szent hajlékba,
Tegyen le mindent, mi földi, léha
A templom kopott kőküszöbére
S úgy lépjen — Istent rettegve, félve,
Szivében minden bálványt lerontva —
Be a templomba...

Szvoboda Román.

KIMUTATÁS. (Folytatás.)

1916. február hóban befolyt adományok. Báró Hornig Károly biboros püspök 1000 K, dr. Wenczel Árpád 100 L, Göbel Jenő 10 K, özv. Martinovics Elekné 4 K Virostek Stefánia 1 K, Bajusz Veronika 1 K, Kósa Lidi 60 f, Illés Erzsébet 40 f, Várkonyi Julia 40 f, Altyán Judit 24 f, Illés Mária 24 f, Hudák Paula 1 K, Baburka Teréz 12 f, Molnár Imre 2 K, Wiener Ferencné 2 K, Smegál Ferenc 1 K, Günther Ferenc 2 K, Klein Mariska 24 f, Konkó Mihály 1 K, Hock Jánosné 40 f, özv. Gruber Szilárdné 2 K, Gruber Hedvig 2 K, Csókási Katalin 24 f, Gáspár Julianna 40 f, báró Révay Simonné 10 K, Kray Istvánné 5 K, Csontfalvi, Mahalfalvi és Jánosfalvi tagok 20 K, Uhlmann Anna 50 f, Wertig Jozefin 50 f, Hontpereszlényi tagok 30.24 K, Eucharisztiai papi társulat 72 K, Szetti Mária 10 K, özv. Hauser Jánosné 4 K, Bodnár Aranka 4 K, Miszoglád Emilia 2 K, Miszoglád Anna 1 K, Kuncz Teréz 1 K, Szlavicsek Lajos 24 f, Szlavicsef József 24 f, Korpics József 24 f, Kostyál Istvánné 2 K, Kostyál Emilia 2 K, gróf Somssich Béláné 5 K, Stankovics Mihályné 4 K, Günther Teréz 2 K, Hont-Bozóki tagok 340.25 K, Béky Ferenc 1 K, Szafranszky Antal 1 K, Salomvári tagok 31 K, özv. Wagner Adolfné 2 K, Gröger N.-né 2 K, Gyöngyöshalászi tagok 61.26 K, Deák Vilmos 4 K, Kecski tagok 3.52 K, Kukméri tagok 49.60 K, Vizlendvai tagok 61 K 24 f, Vasfarkasfalvi tagok 21.84 K, Rohonci tagok 17 K, Bezerédy Dénesné 8 K, Felsőőri tagok 5 K 84 f, Eckert J. 3 K, Habenschuss Ferencné 1 K, Győry Lászlóné 1 K, Bacsa Andrásné 2 K, Juhász Margit 12 f, Ipolysági tagok 53.38 K, Kopcsányi tagok 22 K, Pojedinecz Mária 24 f, özv. Kohler Albertné 4 K, Tolnay Miklós 4 K, Novák Mártonné 20 K, Rainer Ilka 25 K, Rainer János 20 K, Rainer Irma 10 K, Szentirmay Imre 5 K, Czumpf Magda 12 f, özv. balotoni Kormos Béláné 6 K, Héregi tagok 22 K, Oberndorfer János 1 K, Oberndorfer Jánosné 1 K, Hajdu Ferencné 60 f, Garamkelecsényi, Óbarsi és Nagykozmályi tagok 65 K, Vári Ferenc 12 f, Bódi János 4 K, Galovits Zoltánné 4 K, Szalay Józsefné 40 f, Gregorits Árpád 24 f, Tannhäuser Ignác 24 f, Palár Elekné 1.24 K, Tóth Lajos 5 K, Tóth Lajosné 5 K, Niklay Mária 4 K, özv. Schäfler Rezsőné 4 K, Szabó Ferencné 8 K, Kisbenedek Sándorné 1 K, Truzsits Erzsébet 2 K, Takács Borbála 2 K, Rozman Jánosné 1 K, Rozman János 1 K, Cseplák Amália 6 K, Poór Mária 2 K, Poór Erzsébet 2 K, Csölle Cecilia 3 K, Krizmari Irma 4 K, Molnár Pálné 1 K, Vonak Vendelné 1 K, Bassa Péterné 1 K, Balog Lászlóné 1 K, Molnár Istvánné 1 K, Molnár Pálné 1 K, Pintacsi Péterné 1 K, Vidats Dezsőné 3 K, Szegedy Maszák Aladárné 10 K, özv. Szentiványi Sándorné 5 K, gróf Zichy Livia Klára 10 K, Balonyi Ilona terjesztőnő által: Bognár Róza 2 K, Veszely Gézáné 4 K, Hoviár Irén 2 K, dr. Kovács Gyuláné 5 K, Herald Ferencné 4 K, Király Margit 2 K, báró Mühlen Gusztávné 4 K, Kovács Ferencné 2 K, összesen 25 K, Ipolysági tagok 7.10 K, Georgevics Aurélné 1.20 K, Bodi Józsefné 1 K, Hédervári tagok 19.60 K, Stiepek Pálné terjesztőnő által: Gerstenbrein Józsefné 2 K, özv. Nyul Mihályné 4 K, Hickl Lajosné 4 K, Nemes Teréz 2 K, özv. Stiepek Pálné 2 K, összesen 14 K, Piesing Józsefné 2 K, Jelfy Bella 12 f, Dorogházi tagok 19 K, Mátramindszenti tagok 16 K, Szuhai tagok 14 K, Fényeslitkei tagok 86 K, Jászberényi tagok 17.76 K, Bodonyi tagok 50 K, Jászladányi tagok 54.60 K, Hütter Luiza 24 f, Boha-

csek Józsa 2 K, Schwärzl Józsefné 4 K, Strassenreiter Ignácné 4 K, Gervay Luiza terjesztőnő által: özv. Melcher Mátyásné 1 K, Dragon Jánosné 1 K, Hofhauser Erzsébet 2 K, özv. Tabermann Gusztávné 4 K, Bubola Sándorné 4 K, Keller Antalné 4 K, özv. Tabermayer Nándorné 1 K, Grosch Károlyné 1 K, dr. Kakucsy Györgyné 4 K, összesen 22 K, Turossy Anna terjesztőnő által: Hegyi Irma 2 K, Őry Mária 4 K, Patek Józsa 24 f, összesen 6.24 K, Tausch Hermin terjesztőnő által: Tóth Jánosné 10 K, Juhász Józsefné 2 K, Szelke Árpádné 5 K, Józsa Anna 2 K, Koller Éva 2 K, Kircher Etel 2 K, Széplaki Jánosné 30 f, Horváth Józsefné 50 f, összesen 23.80 K, Laub Józsefné terjesztőnő által: özv. Hausmann N.-né 2 K, Gigler Istvánné 2 K, Hallenbucht Jánosné 2 K, Dinzer Benedekné 2 K, Bauer Ida 2 K, Kugelbaumné 1 K, Kren Istvánné 2 K, Hebergerné 2 K, Tamásné 2 K, özv. Bencze Benőné 2 K, Heinrichné 1 K, Kehliné 1 K, Birkl Istvánné 2 K, Kren Józsefné 2K, összesen 25 K; Mitskó Ferencné terjesztőnő által: Slieder Mihályné 24 f., Slieder Juliska 24 f, özv. Pelcher Ferencné 24 f, Sanon Istvánné 1 K, özv. Hütner Jánosné 4 K, özv. Simon Jánosné 2 K, özv. Derek Antalné 2 K, Kajnár Ferencné 2 K, összesen 11 K 72 f, Dévény Gyuláné 5 K, özv. Török Imréné 2 K, özv. Röser Miklósné 24 f, Répászki Margit 24 f, Hochstein Györgyné 4 K, Payer Istvánné 2 K, Domé Margit 1 K, Kantarek Krisztina 1 K, Bohácsik Mária 1 K, özv. Hercsics Ignácné 2 K, Marsovszky Mária 2 K, Negyedi tagok 18 K 20 f, Schöbel Vilma 30 f, Schöbel Mária 12 f., ft. Zápotoczky Miklós 2 K, Szétey Irén 1 K, Martin Erzsébet 1 K, ft. Pintér Imre 2 K, Dr. Demkovics Ágoston 1 K, Gallai Gáspár 1 K, Chemez Rezsőné 1 K, gróf Wenckheim Gézáné 10 K, Gáspár Terézia 2 K, Hegedüs Olga 12 f, Kiss Mária 2 K, Binder Rezső 1 K, Ivánesics Ágnes 1 K, Pálfy Julianna 2 K, Tolnai Józsefné 2 K, Taschler László 50 f., Merl Ilona 3 K, Nemesányi Emma 2 K, Kassaegyházmegyei tagok 100 K, Magaslaki tagok 37 K, ft. dr. Pokorny 10 K, Drausch Rózsi 24 f, Fater Irén 12 K, Szabó Mária 2 K, Kristóffy Ferencné 2 K, Szieszky Teréz 50 f, Eperjesi Ferencné 1 K, Molnár Mariska 1 K, Raáb Irma 1 K, özv. Kadererné 2 K, Szefcsik Mária 1 K, Pécsi Oltáregyesület 50 K, Molnár Istvánné 1 K 40 f, Csékuti tagok 11 K 12 f, Rácz Pál 1 K, Krisztman Károlyné 2 K, Krisztman Irén 2 K, özv. Kluzatsek Rezsőné 24 K, Kluzatsek Gizella 2 K, Kluzatsek Margit 2 K, Kluzatsek Kornélia 2 K, Kluzatsek János 2 K, özv. Löw Károlyné 3 K, János Jánosné 3 K, Pöll Barbara 2 K, Dobos Istvánné 1 K, Banga Margitka 30 f, Melhárt Pál, neje és Margit leánya 3 K, Habetinek József 2 K, Sárközy Józsefné 1 K, Tóth Sámuel 30 K, özv. Bihary Sándorné 30 f, Kinglovics József 30 f, Kinglovics Margit 30 f, Kinglovics Ilona 30 f, Illés Mária 30 f, gróf Thoroczkay Péter 30 f, Béla Béla József 30 f, Stein György 30 f, Illés Etelka 30 f, Korányi Mátyás 30 f, gróf Thoroczkay Miklósné 30 f, Bordigan Teréz 80 f, Rettegi Ferencné 5 K, Göbel Jenő 10 K, Névtelen adomány 10 K, Barton Mária 10 K.

Pöstyéni tagok 221.60 K, Parádfürdői tagok 4 K, Szepesegyházmegyei tagok 194.20 K, Körmendi tagok 80.80 K, Velker József 4 K, Fakán Anna 2 K, özv. Korinek Ferencné 24 f., Mihálik Jánosné 2 K, Seredy Gézáné 2 K, özv. Máriai Károlyné 7 K, özv. Tray Józsefné Terény 4 K, Eperjesegyházmegyei tagok 33.76 K.

Felelős szerkesztő: **Horváth Rezső.**

Kis örökimádás cimen *dr. Tiefenthaler József* 15 gyönyörű, szentséglátogatást tartalmazó imakönyvet adott ki. Főképen ifjúságnak és eucharisztikus szövetségi tagoknak való. Magán és nyilvános szentségimádásoknál kitünő segédkönyv, melyből kórusban is lehet imádkozni. Ára 80 fillér. Rendelhető a pénz előleges beküldése mellett a Szent-István-Társulatnál (Budapest, IV., Kecskeméti-utca 2.), a Központi Oltáregyletnél (Budapest, IX., Üllői-út 77.) és a kiadónál (dr. Tiefenthaler József, Wien, IX., Boltzmanngasse 14).

A Regnum Marianum

ifjúsági lapjait melegen ajánljuk mindkét nembeli ifjúság figyelmébe.

A Zászlónk

a magyar ifjúság havi folyóirata. Mindent felölel, ami a diákéletet gazdagíthatja és megtölti a diák lelkét nemes tartalommal. Előfizetési ára egy évre 2 korona.

A Zászlónk Diáknaptára

a diáktudományok rövid foglalata. Irodalmi, fizikai, technikai, földrajzi, művészi, történelmi ujdonságokat, humort és ismeretet vegyesen ad. Ára 1 K 50 fillér. A Zászlónk előfizetőinek 1 K 10 fillér.

A Nagyasszonyunk

a fejlődő magyar leányok havi folyóirata. Tanít, nevel, szórakoztat, de mindig a komoly szeretet hangján. Előfizetési ára egy évre 4 korona.

A Kis Pajtás

a kis fiúk és kis leányok kezébe való. Havonkint kétszer jelen meg, tele versekkel, komoly és vidám mesével. Előfizetési ára egy évre 4 korona.

Az összes lapok kiadóhivatala:

BUDAPEST, VII., Damjanich-utca 50. sz.

Mutatványszámmal szivesen szolgálnak.

Főt. P. Márton Bernát szentdomonkosrendi áldozópap egy kis füzetet adott ki «Szentgyónási és áldozási ájtatosság gyermekek részére» cimen. Egyes példány ára 6 fillér. 100 darab egyszerre 5 korona. Kapható a kiadónál: Vasváron.

Szentáldozásod előtt buzgón készülj az édes Jézus fogadására, szentáldozás után pedig térdreborulva üdvözöld Őt, imádd és mondd el Neki kéréseidet.

A budapesti orsz. közp. Oltáregyesület irodájában (IX. ker., Üllői-ut 77. szám) kapható:

I. Felnőttek részére:

Örökimádás folyóirat előfizetés egy évre ... ... 3.—
« « egyes példány —.25
« « teljes évf. utolsó 3.—
« « « « régebbi 2.—
Oltáregyesületi Útmutató 1.80
« Vezérkönyv kötve... —.60
« « fűzve ... —.40
« felvételi füzet... ... —.06
« érem ezüstkivitelben 2.60
« « aluminiumból —.90
A budapesti közp. Oltáregy. félszázados története ... ... 1.—
Litánia és áldás (latin szöveggel)... —.06
Előadások az Oltáriszentségről. Irta: Reviczky A. ... ... —.80
Az Oltáriszentség. Irta: Reviczky A. —.50
Az Eucharisztia zenéje. Irta: Járosy D. ... ... 2.—

II. Gyermekek részére:

Jézusom Örömöm folyóirat előfizetés egy évre 1.—
« « « egyes példány —.06
Jézusom Örömöm imakönyv bőrkötés, aranyv. párn. 4.—
« « « bőrk. aranyv. 3.50
« « « « vör. vág. 2.—
Kis Örökimádás imakönyv. Irta: dr. Tiefenthaler J. ... ... —.80
Fehér Liliom ... ... —.10
Euch. Gyerm. Szöv. érem szalag nélkül —.34
« gyermekeknek szalaggal ... ... —.40
« ifjak és leányoknak szalaggal —.50
Felajánló ima Jézus Szentséges Szívéhez ... ... —.03
Pápai áldás, levelezőlap, darabonkint —.04
« « « 100 drb 3.—

Walser—Varga-féle
Örökimádás imakönyv
az oltáregyletek imakönyve, nyolcadik kiadás; 30 óra.

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papiron:
Vászonkötés ... ... 4 K 20 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 5 « 60 «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 6 « 60 «

Műnyomó papiron:
Vászonkötés, vörösvágás ... 4 K 60 f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal ... 6 « — «
Bőrkötés, aranyv., tokkal ... 7 « 50 «
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával ... ... 8 « 50 «

Japán papiron (az egész könyv — teljes tartalom mellett — egy ujjnyinál alig vastagabb):
Vászonkötés, vörösvágás ... 4 K 60 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 6 « 60 «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 8 « — «
Borjúbőr, párnázva, kazettával 9 « — «
Borjúbőr, hordozható tokkal 18 « — «

Liguori szent Alfonz
Üdvösség útja. (Elmélkedések.)
Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülőben.

Walser—Varga-féle
Kis Örökimádás.

Tartalmazza az egész imaórákat megelőző általános részt. **Igen tetszetős új kiadás.** K. Sávely Dezső rajzaival. — Árak:
Vászonkötés ... ... 2 K — f.
Chagrénbőrkötés, aranymetszet ... ... 3 « — «
Chagrénbőrkötés, vörösmetszet ... ... 2 « 70 «
Borjúbőr, aranymetszet ... 5 « — «

Walser—Varga-féle
Örökimádás imakönyv
öregbetüs hetedik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásénál. K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

Jó papiron:
Vászonkötés ... ... 5 K — f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 6 « 60 «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 8 « — «

Japán papiron:
Vászonkötés, bindre fűzve ... 5 K — f.
Bőrkötés, bindre fűzve, vörösvágás, tokkal ... ... 7 « 60 «
Bőrkötés, bindre fűzve, aranyvágás, tokkal ... ... 9 « — «
Borjubőr, bindre fűzve, aranyvágás párnázva, kazettával 12 « — «

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál Kiskunmajsa (Pest várm.)
a pénz előleges beküldése mellett vagy utánvéttel. A kereskedésben a könyvek 20%-kal drágábbak lesznek.

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28.

XVII. ÉVF. 1916. 5. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. t.

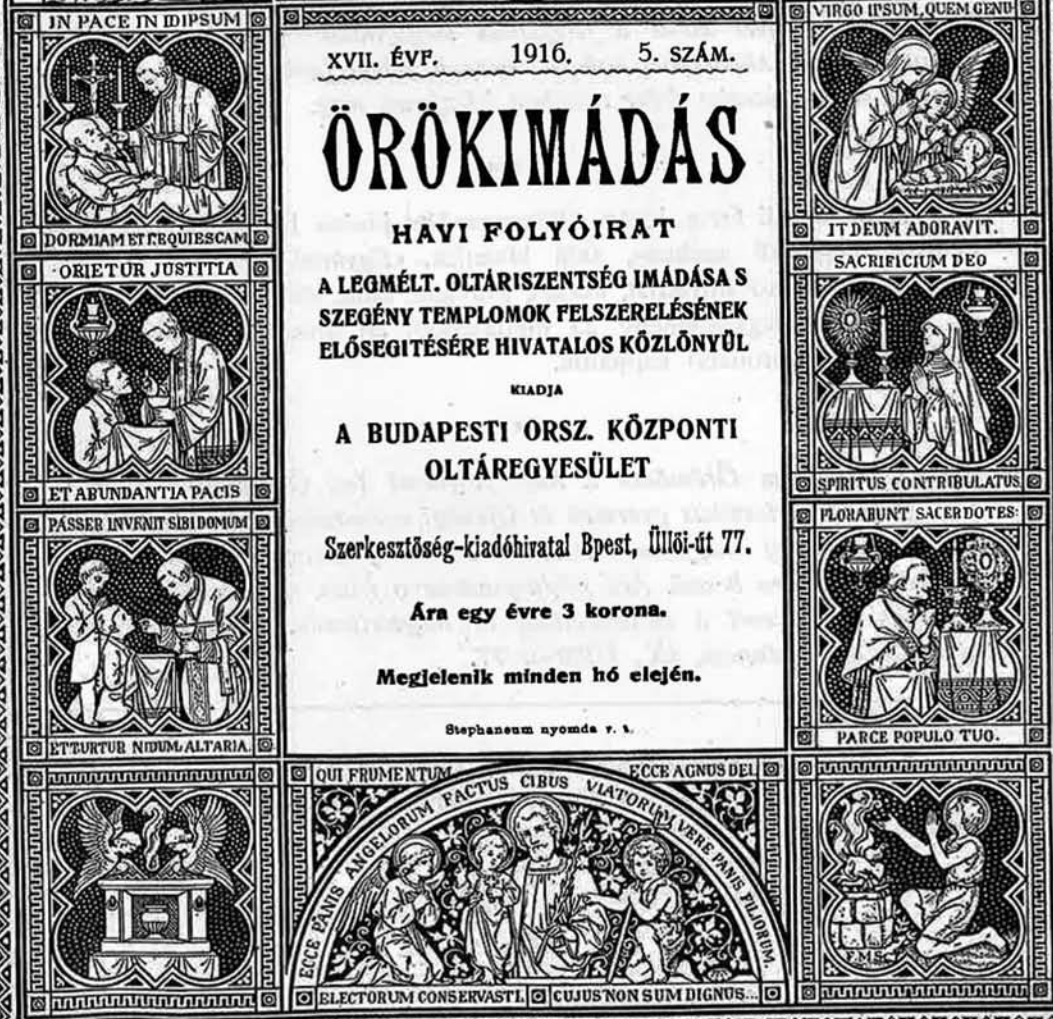

Kis örökimádás cimen *dr. Tiefenthaler József* 15 gyönyörű szentséglátogatást tartalmazó imakönyvet adott ki. Főképen ifjúságnak és eucharisztikus szövetségi tagoknak való. Magán és nyilvános szentségimádásoknál kitünő segédkönyv, melyből kórusban is lehet imádkozni. Ára 80 fillér. Rendelhető a pénz előleges beküldése mellett a Szent-István-Társulatnál (Budapest, IV., Kecskeméti-utca 2.), a Központi Oltáregyletnél (Budapest, IX., Üllői-út 77.) és a kiadónál (dr. Tiefenthaler József, Wien, IX., Boltzmanngasse 14).

Május 2-án, *Virgo Reparatrix ünnepén, az e néven nevezett kongregációk védünnepén, reggel 7 órakor a kongregációk közös szentáldozást tartanak. D. e. 9 órakor ünnepi nagymise, d. u. 1/46 órakor szentbeszéd, melyet követ a felajánlás megujítása és ünnepélyés áldás. A kongregációk kötelékébe tartozó leányok felkéretnek, hogy ezen alkalommal szokás szerint fehér ruhában jelenjenek meg.*

***

A budapesti Orsz. Közp. Oltáregyesület június 15-től kezdve rendelésre megküldi azoknak, akik kívánják, «*Egyházi himzések mintaalbum*»-jának 1-ső sorozatát, kazula, pluviale, alba, stóla, stb.

E mintarajzgyüjtemény 23 mintalapból áll. Ára 15 korona. Egyes mintalapok 1 koronáért kaphatók.

***

A «Jézusom Örömöm» c. havi folyóirat (az Örökimádás testvérlapja, az eucharisztikus gyermek és ifjúsági szövetségek hivatalos közlönye és kedvence) megjelenik havonta 10.000 példányban, ami minden kritikánál szebben beszél. Ára példányonként 6 fillér, egy évre 1 korona. Tömeges rendelésnél a bélyegköltség is megtérítendő. Szerkesztőség és kiadóhivatal Budapest, IX., Üllői-út 77.

A pápai áldás szép plakettje a Szentatya arcképével elegáns kivitelű LEVELEZŐ-LAPON kapható a „Jézusom örömöm" szerkesztőségében, Budapest, IX., Üllői-út 77. szám.

Egy darab levelező-lap ára: 4 fillér.

100 darab ára: 3 korona.

XVII. ÉVFOLYAM. 1916. MÁJUS. 5. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Horváth Rezső:* Május első vasárnapján. — *Dr. Wéber Pál:* Velünk az Isten. — *Deák Antal:* A lélek finomsága. — *Barcza Leander:* Tovább, tovább! — *Monori Kovács Ferenc:* Az öröklámpa fényében. — *Kozelka Jenő:* Kis tettek — nagy érdemek. — *Deák Antal:* A régi magyarok istentiszteletének helyei. — *Homor Imre:* Az élet tengerén. — *Horváth Rezső:* Jézuska a mezőn. — *Reviczky Aladár:* A nyilvános istentisztelet. — *Oltáregyleti élet.* — *Kimutatás.*

Május első vasárnapján

1500 ágyú bömbölt Gorlicénél. Alig tévedünk azonban, midőn azt hisszük, hogy májusi offenzivánk diadalait nem egyedül és kizárólag a zseniális vezetésnek, a stratégiának, a harminc és feles mozsaraknak, a negyvenkettes tarackoknak, a katonai erényeknek és a katonai virtusnak köszönhetjük, hanem köszönhetjük — és nem utolsó sorban — a mi glóriás Asszonyunknak, Máriának.

Midőn a nagy harcban, melyet egzisztenciánkért vivunk, most ismét eljutottunk a gyöngyvirágos, napfényes Májushoz, Mária havához, ismét bizalommal nézünk e hónap elébe. Ez a hónap talán dülőre viszi a gigantikus, óriás küzdelmet.

A döntőmérkőzések előestéjén a bibornok-hercegprimás mobilizálni akarja a joghatósága alá tartozó nyájat és népének légióit — ha szabad azt mondanom — eucharisztikus offenzivára: *közös könyörgő szentáldozásra* serkenti.

F. é. VI. számú pásztorlevelében a bibornok-hercegprimás e közös szentáldozás napját május első vasárnapjára tűzi ki. Szálljon el az érsek harsány kommandója az egész országba, találjon visszhangra a magyar hegyek közt, a magyar rónákon!...

Az orosz légiók a veszteségekre való minden tekintet nélkül egymásután sűrűn hullámzó oszlopokban támadták védelmi vonalainkat. Orosz mintára Mária havának első vasárnapján egymásután sűrűn hullámzó, tömött oszlopokban járuljon Mária népe is a szentélynek védelmi vonalához: az áldozórácshoz, a szent asztalhoz és a közös szentáldozásban a kananei asszonynak szent makacsságával zörgesse a tabernákulumok kapuit és néma, de azért a hetedik égbe kiáltó kiáltással intonálja a zsoltárt:

Da pacem *Domine* in diebus nostris!
Da pacem *Domina* in diebus nostris!

Tedd, Istenünk, engedd nagy Asszonyunk, hogy reánk derüljön a glóriás béke glóriás napja!

Horváth Rezső.

Velünk az Isten

Az Úr Jézus sokszor azonosította magát az egyházzal, megigérte azt is, hogy nem fogja elhagyni. Sokszor kifejezte, sokszor kinyilatkoztatta, hogy az egyház valóban az ő titokzatos teste és sokféle formában, sokféle alakban áll az, hogy jelen van közöttünk. És mégis, honnan van az, hogy nem hatolunk mélyebben és hívebben az Úr Jézus életébe? Honnan van az, hogy nem hat át bennünket állandóan szent tanítása és nem mindig az ő szent evangéliumának szelleme irányítja törekvésünket? Honnan van az, hogy a legfontosabb dolgokban és kérdésekben is oly tévesek nézeteink és sokszor oly hamis életfelfogásnak hódolunk? Ennek egyedüli oka az, hogy az Úr Jézust nagyon sokszor csak úgy nézzük, mint aki 2000 évvel ezelőtt a földön élt, járt-kelt, tanította a népet, gyógyította a betegeket, szellemével és csodáival ámulatba, bámulatba ejtette kortársait és semmi egyebet. Innen van azután, hogy az Úr ma is sokaknak oly távol áll. Pedig óriási a különbség a hódítás terén Krisztus és a világhódító Cyrusok, Nagy Sándorok között. Nevük és országuk elmult, mint egy nagy tengerhullám: fölemelkedett és összeomlott. Tetteik csak a történelem lapjain vannak, egyik sem él már többé. Ellenben Jézus Krisztus nem áll határolt, bezárt történeti keretek között, Ő él a közvetlen jelenben is, ugyanazzal a hatással, hódítással és erővel. Olyan, mint a tengerek Golf-árama, mely a történeti élet tengerét folytonos mozgásban tartja. «Jézus Krisztus ugyanaz tegnap és ma és mindörökké» — mondja szent Pál apostol. Egyedül Öneki állott hatalmában megigérni és egyedül Öneki volt módjában meg is tenni, hogy «veletek vagyok mindennap a világ végezetéig.» Igaza van szent Pálnak, midőn az athénieknek prédikálja: «Az Isten egyikünktől sincs messze». A legközelebbi, érzékeinkkel legkönnyebben és legjobban felfogható formája, módja az Úr Jézus állandó, folytonos jelenlétének az, amit szeretetéből alkotott és ez a mi szentélyünk kincse: a legméltóságosabb Oltáriszentség.

Hogy mi nekünk az Oltáriszentség, azt e helyen nem kell bővebben ismertetnünk. Ezt mindnyájan tudjuk, tapasztaljuk, érezzük. Ha em-

Béke királynője, könyörögj érettünk!

beri szavak elégtelenek voltak arra, hogy szent Pál elmondja, amiket látott, mikor a harmadik égbe ragadtatott — ha emberi szív elégtelen arra, hogy itt e földön átérezze azt a boldogságot, melyet Isten azoknak készített, akik Őt szeretik — hasonlóképen mondhatjuk és vallhatjuk, hogy emberi toll gyenge és kevés és elégtelen annak leírására, amit az Úr Jézus a legméltóságosabb Oltáriszentségben nekünk hátrahagyott. Közöttünk van, templomainkban lakik, oltáraink az Ő trónja. Leírni nehéz. Az oltár előtt úgy vagyunk, mint Tamás apostol volt, mikor az Úr megjelent. Szivünk mélyéből hisszük, valljuk, érezzük mi is a rövid hitvallás mélységes értelmét és jelentőségét: «Én Uram, én Istenem!» Nem kell tehát nekünk Istenért a csillagok közé furakodni, sem a föld tárnáiba leszállani, sem messzi országba, vagy szigetre utazni, sem az ószövetségi nép jeruzsálemi templomába, vagy a mohamedának Mekkájába elzarándokolni, nem! — az Isten itt van közöttünk.

Ezt meg kell és át kell éreznünk templomaink komoly hangulatán, oltáraink fehér ruháján, az ájtatoskodók komoly buzgóságán, szentélyeink csendjén, hol úgy ég az öröklámpa, mint az égő csipkebokor Mózes előtt. Mintha csak azt mondaná: Nézzétek! égek, lángolok a szeretettől, mert itt van, közöttetek lakik, oltáraitokon van az Isten! Velünk az Isten! Emmánuel! Ezért jönnek az emberek az Oltáriszentséghez, hol leborulnak, letérdelnek, imádkoznak, vigasztalódnak. Ezért vannak nyitva templomaink, mert nem emléket mutogatunk, se nem fotografiát, hanem ott köszöntjük és imádjuk magát az Úr Jézust, ki valósággal jelen van mindenkor és mindenütt, hol az Ő nevében és az Ő hatalmával a szent misében kenyeret és bort átváltoztatnak, konszekrálnak.

Mennyire repesett a boldog érzéstől Mózes szive, midőn Isten megjelent a vezető tűzoszlopban. Örömében felkiáltott: «Valóban nincs nemzet, melyhez oly közel volnának istenei, mint köztünk jár az egy igaz Isten». Hát mit mondjunk mi, kik az Úr Jézus jelenlétét és szeretetét nem tűzoszlopban szemlélhetjük, sem nem égő csipkebokorban, sem nem a kerubokon ülő felhőben, hanem *élő valóságban.* Mily boldog vagyok, hogy itt az Oltáriszentségben sértetlenül, egészen és teljesen jelen van az Üdvözítő, kihez azzal a bizalommal jöhetek, mint egykor Nikodemus a késő esti órában — oly őszintén beszélhetek vele, mint egykor a szamariai asszony Jákob kútjánál, vagy mint a tanítványok, mikor bizalmas társalgásban vele együtt voltak, vagy mint Mártha és Mária, mikor az Úr Jézus lábainál ültek — engedelmeskedve és szeretve, bűnbánkódva és reménykedve.

És dacára, hogy velünk az Úr Jézus, mégis honnan van az, hogy nem gyakorol reánk mélyebb hatást állandó jelenléte és köztünk maradása? Honnan a mi közönyös, nem törődöm magatartásunk? Fogyatékában van talán hitünk? Vagy tán alvóban van szeretetünk? Talán nem. Én inkább azt mondanám, hogy túlságosan leköt bennünket a mindendenapi életnek ezer és egy baja és annyira belemerülünk földi életünk szeretetébe, avagy gondjaiba, hogy amikor sikerül jól imádkoznunk, hogy amikor újból ráeszmélünk, mily nagy kincsünk az Oltáriszentség, úgy vagyunk, mint Jákob, ki mikor fölébredt az álomból, mondá: «Valóban az Úr van e helyen, és én nem tudtam».

És még valami. Megnyugvásunkat, boldogságunkat nem ott keressük, hol az Isten van. Emberi tulajdonságunk, hogy megkönnyebbülünk, ha fájdalmainkat, panaszainkat, örömeinket másokkal megoszthatjuk. Ennek szükségét érezzük. Azonban ne feledjük az igazságot, hogy az emberek sokszor megvigasztalnak, de nem egyszer cserben hagynak, míg az Úr Jézusnál mindig vigasztalást kapok és találok. Ő maga biztosít erről, midőn mondja: «Jöjjetek hozzám mindnyájan...» És ha reflektálunk, ha elmélkedünk a krisztusi szavakon, nagyon igazat adunk szent Ágostonnak, hogy: «Nyugtalan a mi szivünk», vagyis nincs boldogságunk, megelégedésünk, míg meg nem nyugszik tebenned, ó Isten!

Lelkünk — már természeténél fogva — Istent keresi, hisz Istentől van, célját is csak őbenne birhatja. De az emberek ezt könnyen félremagyarázzák, félreértik.

Az egyik célját csak a földben látja, a földi élet örömeiben, élvezeteiben, kényelmében, de mindez őszintén visszafelel: nem én vagyok a te célod, a te Istened.

A másik elbódul a tudománynak és kulturának mérhetetlen körvonalaiban, a szédületesen fejlődő technikában, iparban, gép- és gyármunkában, de mindez őszintén visszafelel: nem én vagyok a te célod, a te Istened.

A harmadikat elbájolja a természet, a mindenség csodás, pompás szépsége, de mindez megint csak azt mondja: nem én, nem én vagyok a te Istened.

Valamennyi azt kiáltja, amit Ágostonnak: Ne bennünk, fölöttünk keress! Isten teremtett minket is, a te lelkedet is. Azért nincs nyugalmatok, mert nem az Istennél keresitek. Ezért a sok kapkodás, sürgésforgás, kutatás. Ezért van közöttetek, dacára a kulturális haladásnak, az anyagi jólétnek, a szellemi fejlődésnek és műveltségnek, oly sok boldogtalan és vigasztalan ember. Megszóljuk az Úr Jézus kortársait, hogy nem ismerték föl benne a Messiást és nem vesszük észre, hogy mi is oly sokszor tévedésben vagyunk az Oltáriszentséget illetőleg. Panaszkodunk, hogy Isten nem szeret bennünket és nem látjuk meg, milyen hálátlanok vagyunk az Üdvözítő köztünk lakásának kimondhatatlan kincse iránt.

Hasson át azért bennünket mélységesen a tudat, a meggyőződés, hogy Emmánuel, vagyis velünk az Isten! Mily megnyugtató és fölemelő ez nekünk, kik járó-kelők, kutatók, keresők vagyunk az élet országútján, kik tévedésben, nem egyszer kételyben, sőt kétségben vagyunk oly sok dologban. Egyben azonban teljesen biztosak lehetünk, hogy: velünk az Isten. Lehet-e boldogabb hitünk, átfogóbb érzésünk, mintha tudjuk, hogy örömben, jó sorsban csak úgy, mint fájdalomban, szomorúságban, betegségben, egészségben, jó viszonyok, nehéz körülmények között, egyszóval mindenkor: köztünk lakik, velünk érez, köztünk él, *velünk az Isten.*

Dr. Wéber Pál.

◇◇◇

Az előbb említett *Michelet* egy szép bók alakjában igyekszik nem ugyan megoldani — mert ez nehéz dolog — de a megoldáshoz közelebb juttatni *a nők alkalmazásának* égető társadalmi kérdését.

— A nők gyöngéd kezei — írja Michelet — s finom munkához szokott szemei kiválóan alkalmasak volnának a mikroszkopikus foglalkozásokhoz. Azonfelül a nők nagyobb figyelemmel vannak az apró teremtmények iránt s egyáltalában nagyobb szeretettel csüggnek rajtuk, mint a vaskosabb lelkületű férfiak.

Még szebb és megkapóbb erre vonatkozólag Michelet következő érve:

— A nők maguk is gazdagok lévén költői érzelmekben, kevésbbé teremtő szelleműek, mint mi férfiak. Épen ezért a nők nem erőszakolják gondolataik jármát a meglevő dolgokra, hanem ellenkezőleg: meghajolnak a meglévő dolgok előtt. Nem kívánnak fölötte uralkodni, hanem szeretettel hozzásímulnak s így a legkisebb állatot is többre becsülik, mint egy futólagos pillantásra... A dolog ugyanis akként áll, hogy a mikroszkóp *futólagos kísérletezésre* nekünk férfiaknak mulattató ugyan, de ha vele komolyan akarunk foglalkozni, nagy ügyességet és hajlamot s még több türelmet kíván. S ez utóbbi kiváló tulajdonságok a gyöngébb nemet nagyobb mértékben ékesítik.

Hámozzuk már most ki Michelet figyelemreméltó szavaiból a fontosabb mozzanatokat:

A nők költői érzelmekben gazdagok.

A nők nem kívánnak a természet fölött uralkodni, hanem szeretettel hozzásimulnak.

A nők ügyesek és türelmesek...

Ezek azon szép kvalitások, melyek a gyöngéd női nemet a mikroszkopikus tanulmányokra képesítik.

A férfi újat alkot: föltalálja a gőzgépet, léghajót, repülőgépet; fölfedezi a villamosság és delejesség minden csinját-binját. De mást is tesz a férfi.

Hirtelen elhatározásokkal megcibálja és fölforgatja a társadalmat. (Pl. a háborúban.)

És a nő ilyenkor szépen lefésüli a megcibált társadalmat, hogy továbbra is tűrhető legyen az ábrázatja s finom lelkületét belélehelni igyekszik.

Ez az! A lelkület finomsága! Ez kiváltsága első sorban a női nemnek. S ha azt látjuk valahol, hogy az emberek finom lelkülettel érintkeznek egymással, bátran elmondhatjuk, hogy azon a környéken meg vannak áldva *lelki finomsággal.*

Ez a nők kiváltsága.

(Egyházkarcsa.) *Deák Antal.*

Tovább, tovább...

A történelem bizonysága a gyakori és minden vasárnapi szentáldozás mellett.

Olyan korban élünk, hogy a kis gyermekek is tamáskodással kezdik már az életet. Az az élet, amit úgy hivunk, hogy bensőséges, áhitatos hitélet — valljuk csak meg — minden hányadik családban található meg? Nem inkább az élet gondjai, a rohanó kulturának rabbá tevő szolgálata, azután a test kivánságai és az élet önző kevélysége, önérdeke-e az, ami a legtöbb családot lefoglalja? Csak mikor már minden kötél szakad s a szükség (talán a közeli halál) kényszerít, akkor veti végre szemét az égre s tekint a jó Isten azuros szemébe az az ember, ki le nem tagadhatja égi természetét.

De addig is, míg ez a néha-néha való Istenhez emelkedés megtörténik, addig is hány és hány hét, vagy év robog el sok lélek fölött nyomorban és halogatásban! Azok az emberek, akik a művelődés révén mindennek nyitját találják, csak a legritkábban nyitják meg nekünk a mennyországot, vágyaink hazáját. Érthetetlen botorság, hogy a jelen kacajáért, csillogásáért, mozikáprázatáért milyen szivesen elfelejtenek az emberek mindent, multat és jövőt! Bizonyos, hogy a mai emberek, sőt — ne menjünk messze — a mai úgy mondott katholikus családok nagy része sem ismeri úgy, mint kellene, a történeti Krisztust. És nincs élete középpontjában. Nem ismeri azt az Úr Jézust, aki közöttünk élt és üdvözített. Velünk volt, mint atyánk, égi tanítónk, kiben élünk, mozgunk és vagyunk most is és örökre is. Nem akarják életbevágóan tudni, hogy Ő Isten fia volt.

De mentül nagyobb az elvakulás és az üresség, biztos, hogy annál közelebb is vagyunk a kiábrándulóshoz, annak bevallásához, hogy ez az állapot «lehetetlen», ébredjünk!

Sőt — tovább menve — még azoknál is, akik élően hisznek az Úr Jézusban («Mi megismertük és tudjuk, hogy te vagy Krisztus, az élő Istennek fia»), egy tünet vajmi gyakran érthetetlen. Az, hogy nem érdeklődnek vallási igazságaik történeti élete iránt. Mindenünk úgyszólván a multak hagyományából vagyon, mennél inkább a kinyilatkoztatott igazságok! Tekintsük tehát a szentáldozások történetét és lássuk, hogy nem mi vagyunk az elsők. Legyünk boldogok, ha mi is felfoghatjuk azt, amit mások már meg is tettek.

Miért áldoznak és áldoztak a papok naponkint? Azért, hogy az Úr Jézus emlékét üljék és minden nap végrehajtsák az Ő végrendeletét. «Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!» De manap nem azt a világot éljük, hogy hitet akarnának tanulni az emberek s a papokat isteni

hatalmú kegyelemosztogatóknak tekinteni. Pedig az ő példájuk maga is élő bizonyság, hogy az Úr Jézus az Oltáriszentséget mindenkorra rendelte.

A hivők serege mindig úgy volt, mint most. A buzgók és üldözöttek siettek Jézushoz (föl van írva az Apostolok cselekedetében, hogy az első keresztények állhatatosak voltak «a kenyérszegés közösségében», 2. fej., 42. vers), a lanyhák, a világban boldogok pedig kerülték a templomot.

A szentatyák és egyházírók tanúsága szerint az őskeresztények akkor járultak a szentáldozáshoz, amikor tehették; mivel pedig csak vasárnapon volt rendes, okvetlenül megtartott szentmise, hát akkor. De hacsak tehették, máskor is áldoztak, különösen üldözésben. Ezeknek azt is megengedték, hogy a szent Testet hazavihessék és jelenlététől erősödjenek. Később pedig azok vihették haza, akik nagyon messze laktak. Az egyptomi remeték is hazavihették a szent Testet, hogy naponkint áldozhassanak.

Jeruzsálemi szent Cirill arról tanúskodik, hogy Rómában a keresztények az áldozásnál a bal tenyérre nyugtatott jobbkezükbe kapták a szent Testet, még pedig majd állva, mint manap a pap, majd térdelve.

Megható, amit szent Ciprián mond a gyakori áldozókról. Az áhitatosak — úgymond — azért isszák naponkint Krisztus vérét, hogy ők is tudják aztán Krisztusért vérüket ontani!

400 évig Krisztus Urunk után tehát általános szokásban volt a gyakori s ahol lehetett, a naponkinti szentáldozás. Sőt *a vasárnapi szentáldozás a szentmise alatt* — Krisztus Urunktól kezdve 600 éven át — *büntetés terhe alatt még parancsolva is volt!* Ettől kezdve, sajnos, ez az üdvös szigorúság alábbhanyatlott.

Van rá bizonyság, hogy 500 évvel Krisztus Urunk után még egyes nyugateurópai egyházakban buzgón áldoztak naponkint, sőt sokan azt tartották, hogy ahány szentmisén jelen van valaki, annyiszor áldoznia is kell azokon. Ezzel szemben természetesen az egyház intézkedése megjelölte a helyes mértéket, hogy naponkint csak egyszer szabad áldozni. Attól kezdve, hogy 600-at írtak, már vannak helyek, akol csak hetenkint, sőt csak a fő ünnepeken járultak az Úr asztalához. A 800-ik, 900-ik év után pedig már olyan helyek is voltak, ahol csak évenkint egyszer mentek az Úr asztalához, nagycsütörtökön.

Nehezükre esett az embereknek, hogy kenyeret és bort maguknak kellett az oltárra vinniök, a sajátjukból. Sokan meg túlságos szigorúak voltak és azt hitték, hogy hacsak egy bocsánatos bűnük is van, már nem mehetnek az Úr asztalához.

Azután hosszú századokon át úgy volt, hogy a kolostorokban,

buzgó helyeken a hivek megmaradtak a hetenkinti szentáldozás mellett, de a nagy általánosságban az egyháznak meg kellett elégednie az *évenkint egyszeri* szentáldozással. 1214-től kezdve van meg ez a szomorú állapot, akkor parancsolta meg az Anyaszentegyház, hogy legalább enynyit mindenkinek okvetlenül meg kell tenni.

Ezután szomorú időszak is következett. A népek vándoroltak, sokan romlottak, rengeteg sokan annyira tudatlanok és közömbösek voltak, hogy csakugyan nem is lehetett őket az Úr asztalához engedni. És manap nem ugyanezt kell mondanunk rengeteg emberről, kik gőgösen okosoknak tartják magukat, de azt nem restellik, hogy a vallás tanait és az Úr Jézust igazában nem ismerik!

Akkora volt hosszú ideig az az általános közömbösség, hogy még a legnagyobb szentek (Aquinói szent Tamás, szent Bonaventura, Assziszi szent Ferenc, Baylon szent Paskál, Sziénai szent Katalin, Loyolai szent Ignác) rábeszélésének sem sikerült a gyakori szentáldozást újra általánossá tenni, bár helyenkint, itt, vagy amott rá tudták venni az embereket.

Végre 1521-ben nagy baj fenyegette az egyházat. Sokan elszakadtak az igazi hittől és evangélikusok, meg reformátusok lettek. Ez azután felébresztette a katholikusokat! Látták, hogy újra üldözésben, bajban vannak s hogy jobban kell ragaszkodniok Krisztushoz, az élet forrásához, amely legbővebben az Oltáriszentségben buzog. Az Anyaszentegyház ekkor nyiltan, egyetemes zsinaton (a trientin) mondotta ki, hogy igenis *az Anyaszentegyház kivánja, hogy a hivek ne csak jelen legyenek a szentmisén, hanem mindannyiszor az Úr asztalához is járuljanak!*

És ettől kezdve sok helyen gyakorlatba ment és több száz éven át nem is szünt meg a hetenkinti szentáldozás. Szalézi szent Ferenc is ekkor terjesztette a gyakori szentáldozást. Sajnos, sok vitatkozó megint igen nagy tökéletességet kivánt meg az áldozókban, azért aztán újra bőven akadtak bátortalanok. Pedig a szentáldozást sohasem azért kapjuk, mert érdemesek vagyunk rája, mert megérdemeljük, hanem azért, mert gyengék vagyunk és azért, hogy általa lehessünk tökéletesek.

Csak amikor már többen lettek a gyakori áldozók és ezek a szivükből elmaradhatatlanul kitörő buzgóságtól fennen hirdették, hogy vissza a gyakori szentáldozáshoz, akkor kezdett megint általános lenni. X. pius pápa 1905. dec. 20-án atyai szeretettel hivott, oktatott, bátorított mindenkit, hogy csak oda az Úr asztalához!

És azóta a világ sok pontján seregestül tódulnak a Krisztus után éhes lelkek az élet forrásához; ahol pedig a hidegség és gyávaság üli meg és dermeszti a lelkeket, ott még alusznak, vagy szenderegnek, vagy legjobb esetben hidegen sopánkodnak és üresen tekintgetnek maguk

körül az üdvösségre szánt lelkek. A vétel mindig a szeretetnek a jele, míg a tartózkodás a félelemé. Pedig a jó Isten inkább azt akarja, hogy szeressük őt, mint hogy féljünk tőle.

(Pápa.) *Barcza Leánder.*

Az öröklámpa fényében

A MEGGÖRNYEDT öreg anyóka ott térdelt a falusi kis templom imazsámolyán. Nagy kockás kendőjét szeméhez szorítja és siratja szegény elesett fiát, egyetlen gyermekét. Csendesen sirdogál s ősz haja csillog ezüst fényével; a hősnek anyja szegény öreg asszony, kinek a lelkében sok-sok a fájdalom.

A szentély sötétjében pislog a vörös láng, a szeretet jelképe. Kihalt a falunak csendes kis temploma; az öreg anyóka nyugodtan öntheti mardosó fájdalmának enyhitő könnyeit Krisztus lábainál.

Az oltárkép a feszületet ábrázolja; falusi művészet nyilvánul meg rajta; a hitnek bensősége kell ahhoz, hogy az emberi lelket áhitattal tudja eltölteni. Az anyóka hivő lélek és feltekint áhitattal a feszületre. Minden durván festett vonás megszépül az ájtatos lélek szemében, mert nem a szépet, művészit keresi, hanem a vigasztalást, a szeretet melegét.

A szegény öreg asszony úgy tud imádkozni. Fájdalma könyörög kegyelemért Istenhez. Fiának, édes gyermekének elvesztése úgy fáj a lelkének s vigasztalást keres.

A vörös láng serceg, pislog, rosszul ég. És az öreg asszony azt a kicsi lángot kezdi figyelni, közben elfelejti maró gondolatát. Nézi pislogását s másról kezd gondolkodni. Gondolkozik, hogy mért is ég e kicsi lámpa? Eszébe jut, hogy Krisztusnak jelképe, a szeretetet ábrázolja.

Csodálatosan, hatalmasan kezd lelkében melegíteni az Isten jelenléte. Fiára tér vissza újra gondolatja. Már nem sír annyira, csak azon gondolkozik, vajjon a szerető Jézus elment-e hozzá is, mielőtt meghalt. Reménykedik; hiszen boldog Jancsi fia, örökké boldog már, Istené volt s magához vette. Csak e gondolat foglalkoztatja lelkét: meggyónt, áldozott-e, mielőtt meghalt? A tabernákulum már is megtette hatását. Remény, az örökkévalóság gondolata lopódzott a gyötrődő lélekbe s kezdte csendes, szelid vonásokkal a fájdalom hatalmát csökkenteni abban.

A krisztusi szeretet szentségének, az Eucharistiának hatása egészen váratlanul és észrevétlenül terjed s az ember nem is tudja megmondani, hogy miért vigasztalódik meg hirtelen; az öröklámpa szívvörösen pislogó kis fénye olyan nagy hatalom a szenvedő lélek számára.

Másnap kapta a szegény özvegy asszony a tábori lelkésznek levelét, hogy fia a szentségek felvétele után, mint keresztény hős halt meg.

Hálával telt meg a tegnap még annyira szomorú, fájdalommal telt anyai lélek s a tabernákulum előtt most már megnyugodt lélekkel adott hálát a hatalmas Istennek jóságáért.

Mily hatalmas a tabernákulum, az örökfény halvány világa! Tegnap még oly szomorú lelket megnyugvásra hangolt s csak külső körülmény, pár rövid sor kellett ahhoz, hogy a fájdalmas lélek másnap már megelégedett, nyugodt volt. Ez az örökfény vigasztalása, ez az öröklámpa szerető világa. *Monori Kovács Ferenc.*

Kis tettek — nagy érdemek

NAGY Sándorról azt állítja Seneca, hogy miután az egész, akkor ismert világot meghódította — sírt, mert semmi sem volt már a földön, mit uralma alá hajthatott volna. Szétküldte ezért embereit, hogy új világrészeket, új embereket fedezzenek fel, kiket leigázhasson. «Lásd — mondja Seneca — mindene megvan és még többet kíván; mert ami a természetnek elég, az embernek kevés.» Nagy Sándornak ezt a kielégíthetlen vágyát bele kell vinni lelki életünkbe. Sohasem szabad megállapodni, hanem haladni kell az erény útján. Aki nem halad, az visszamarad. «Aki igaz, legyen igazabb; aki szent, legyen szentebb.»

A mustármag kicsiny, de idővel megnövekedik. A mi tettünk is kicsiny, de nagy eredménynek, kiváló jutalomnak a csirája. Az ember is születésében kicsiny, de az egyház termékeny talaján a szentségek kegyelemforrásaitól megöntözve, táplálva az édes Üdvözítő testével-vérével, a kegyelem napsugaraiban megfürödve — felnövekedik, mint a mustármag terebélyes fává s halad előre a keresztény tökéletesség útján. A kicsiny tehát a nagynak kezdete. Ha a tökéletesség piedesztáljára akarunk jutni, apró tettekkel kell kezdeni s majd megjön az idő, mikor a szentek erényeivel fejezzük be.

A narancstermő Olaszország Karrara nevű városában megjelent egy szobrász s a márványtömbök között járkálva, vizsgáló szemmel keresett valamit.

— Mit keres az úr? — kérdi tőle egy munkás.

— Szentet keresek — mondotta a szobrász.

— Szentet-e? Akkor menjen a templomba, ott bőviben talál szentet.

— A szentnek, kit én keresek, itt kell lennie — válaszolta a szobrász s tovább kutatott. Végre megáll s egy márványtömbre mutatva, így szól:

— Itt van a szent!

— Hol? — kérdik csodálkozva a bányászok.

— Itt rejlik a márványtömbben; csak ki kell faragni!

A szobrász megvásárolta a márványdarabot, műhelyébe vitte s néhány hónap alatt kifaragta belőle a szentet, mely bármely nagy templom főoltárának diszére vált volna.

Mi is művésznek, mi is szobrásznak vagyunk teremtve. De nekünk nem holt márványból, hideg kőből, hanem önmagunkból kell szentet faragni. Apró kalapácsütések alatt alakult ki a márványból a szent; apró erénygyakorlatok láncolata fogja belőlünk is kifejleszteni a szentet.

Csak az Isten nagy, minden egyéb kicsiny. Az ember tettei is csupa apróságból állnak. De kis tettekkel nagyot művelhetünk. Az egész nap apró erénygyakorlatok gyűjteménye legyen. Az ébredésnél ajánljuk fel Istennek jószándékkal az egész napi cselekedeteket, majd összeszedett lélekkel tegyünk jó feltételt: ma Istenért akarok dolgozni, Istenért akarok élni. És ha a gonosz alkalom le akar téríteni a jó útról, nem engedek. Talán baráti körben sok rosszat mondhatnék másokról s jót magamról, de hallgatok s nem pazarlom el érdememet; különösen ízlik egy élvezeti cikk, de megtagadom magam s ezt fölajánlom a tisztítótűzben szenvedő lelkekért. Látok didergő, éhező koldust, megvonom magamtól a garast s neki juttatom. Egyszóval: használjuk fel a drága időt, amíg érdemeket gyűjthetünk. «Ki az Istent féli, semmit el nem mulaszt!» Az emberiség java nem is gondolja, hogy mily nagy kincs fekszik a kis tettek nagylelkű végzésében. Ezért mondja szent Ágoston: «Nagy dolog a kicsiben hűnek lenni!»

Azonkívül kis tettekkel biztosabban érjük el célunkat, mintha csak nagyot óhajtunk tenni, mert az apró tett ment a hiú dicsvágytól. Az ember romlott természetében van, hogy nagy tettekkel akarja kicsiny «én»-jét a dicsőség mezében ragyogtatni. Pedig a hiú dicsőség — szent Bazil szerint — a lelki erények tolvaja és moly, mely a tökéletesség javait megemészti. A kis tettek közé ez a tolvaj, ez a moly nem hatolhat be, mert ezek a kis tettek nem célozzák az emberek csodálatát és dicséretét. Nagyon tévednek azok, kik csak nagyot akarnak művelni s mivel arra gyöngék, elmulasztják a kicsit is. «Aki csekélyben hív, nagyban is hív; és aki csekélyben hamis, nagyban is hamis» — mondja az Úr.

Isten előtt nemcsak a nagy dolgok, hanem a kis tettek is nagy beccsel bírnak. Azt olvassuk szent Istvánról, hogy megköveztetése közben a megnyílt égben Jézust látta. De szent Erzsébetről is olvassuk, hogy ő is látta Jézust, miközben szőtt és font szegényei számára. Tehát a szent asszony napimunkája csak úgy kedves volt Isten előtt, mint az első vértanú mártyromsága. De fölösleges a sok szó: a vértanúk kínjai, a hitvallók buzgósága, a remeték bűnbánata mind dicséretreméltó; azonban kisebb testi fájdalmak, lelki küzdelmek, lemondások s egyéb jótettek Isten előtt szintén nagy bért érdemelnek. Ismeretes a szent Atyákból, hogy egy jámbor remete távol lakott a forrástól. A sok gyalogolás türelmetlenné tette s kunyhóját közelebb akarta építeni. Amint egyszer ismét vizet vitt, hallotta, hogy valaki kiséri és lépéseit olvassa. Megfordul s látja, hogy őrzőangyala olvassa lépéseit, melyekért jutalmat érdemel. Magábaszállt a remete, dicsérte Isten jóságát s egy kilométerrel tovább építette celláját, hogy érdemét ezzel is növelje. Minden lépés, minden sóhaj, szó, tett, mit Isten iránti szeretetből végzünk, nem marad jutalmazatlanul.

Herkules, az őskor hőse sok küzdelem után végre a Gibraltárszoroshoz ért. Itt két márványoszlopot állíttatott fel s reája ezen felirást vésette: «Non plus ultra!» — «Ne tovább előre!» — Ezzel azt akarta mondani, hogy még egy hős sem jutott oly messzire, mint ő. Mikor azonban a világhódító V. Károly császár is eljutott oda s látta a fölirást, a «non — nem» szócskát kitörültette s meghagyta a két szót: «plus ultra» — «tovább előre»! Nem elégedett meg Herkules dicsőségével, hanem még többet kívánt és többet is ért el. Így kell tenni minden kereszténynek a tökéletesség útján. Aki jó — legyen jobb — tovább előre! Aki igaz — legyen igazabb — tovább előre! Aki szent — legyen szentebb — tovább előre!... A kis tetteknek ily nagylelkű végzése teszi életünket «örökimádássá»!

Kozelka Jenő.

A régi magyarok istentiszteletének helyei.

Abban az időben, mikor az építészet a népek között még csak a kezdet fokán állott, csak alkalmilag választott helyeken ment végbe az istentisztelet. Az istenség lakát sokkal méltóbban képzelhették az erdő homályos, titokzatos árnyéka körében, mintsem emberi kéz alkotta kezdetleges hajlékokban. Hajdan Európa legtöbb népe — különösen a germánok — szent borzadállyal voltak eltelve az erdők iránt s manapság is, a néphiedelem szerint, szellemektől népesek az erdők; óriások és tündérek, manók és törpék, ördögök és boszorkányok, sárkányok és szörnyetegek lakoznak a sötét és titokzatos s áthatatlannak látszó rengeteg erdőkben.

Tacitus tanúsága szerint a pogány germánok is erdőkben állították föl bálványaikat. Rómában harminckét szent berek volt, ahol nem volt szabad a fát megsérteni.

Görögországban — főleg Kybele istennő tiszteletére — szent erdőkben gyűlt össze a nép.

A szlávoknak is voltak szent erdeik. Lengyelországban Jagello fejedelem 1386-ban elvévén Hedviget s megkereszteltetvén, kivágatta és elégette a szent erdőket, melyekben Perkun főisten örök tüzét élesztgette a szláv nép.

A magyarokkal rokon finn, vogul és votják népek áldozó sátrai és kerített helyei (keremetek) a kereszténység elterjedése után még manapság is erdők tisztásain állanak, hol a köznép titokban áldoz ősi isteneinek.

Őseink eredetileg alkalmilag választottak — istentisztelet céljából — ilyen erdőket, de mihelyt a honfoglalás után megtelepedtek, azon helyek, melyekről történelmi kútfőink tudják, hogy ott a régi magyarok első áldozataikat tartották, mint örökre emlékezetes áldozó helyek — például Tarczal, Sátorhalma, Pannonhalma — továbbra is megmaradtak szent erdőknek. Később minden nemzetségnek megvolt a maga szent erdeje, külön áldozó helye.

A pogány magyarok előtt szenteknek ismert ilyen erdők a kereszténység elterjedése után is okiratainkban «Foresta sanctorum regum» (szent királyok erdei), «Silva nostra király erdeje vocata» (király erdejének nevezett erdőnk) néven fordulnak elő.

Árpádházbeli királyaink a még mindig lappangó pogány vallásgyakorlat meggátlása végett lefoglalták ezen erdőket és ott templomokat, zárdákat építettek.

Különösen szerették őseink az erdőnek olyan helyein végezni áldozataikat, ahol kőhalmok, kutak, források, tavak, vagy magános fák, különösen *diófák* voltak. Hogy őseink különösen diófánál szerették végezni istentiszteletüket — a diófának hagyományos előszereteténél fogva — az sok mindenből kitünik. Népköltészetünkben sokszor emlegettetik az aranyos, ágasbogas diófa, sőt egy magyar bordal jókívánságát azzal végzi: «Adjon Isten minden jót, diófából koporsót».

A magyar ember ugyanis azt akarja, hogy hamvai a szent fának deszkái között pihenjenek.

Régi példabeszédeinkben is előfordul a diófa: «Azt gondolja, hogy mind az övé a diófáig».

A dióverés bizonyos szakát jelenti az évnek, szeptember elejét s az akkor eső vásárokat dióverő vásároknak nevezik. A nagyobb családokra pedig azt szokta mondani a magyar: «Ágasbogas, mint a diófa».

Ezeken a szent helyeken nemcsak imádkozni és áldozni jöttek össze apáink, hanem hogy néhány napig atyafiságosan társalkodjanak, áldomást üljenek, örüljenek!

Szent László király törvényében sokszor előfordul a *lapides* szó, mely a *keremetekre* vonatkozik. Ezek voltak az áldozó helyek. Kővel

voltak bekerítve s középen volt a tüzelőhely, hol az áldozatokat elégették. Szent László büntetés terhe alatt tiltotta meg ez áldozatokat:

«Quicunque ritu gentilium juxta puteos sacrificaverint, vel ad arbores, fontes et *lapides* vota obtulerint, reatum suum bove luant.» (Szabolcsi zsinat. 1092.)

(Egyházkarcsa.) *Deák Antal.*

AZ ÉLET TENGERÉN

A kikötőben.

Mint annyi mást a tenger partjain,
Engem is megfogott a végtelen.
Vágyódva néztem a sok-sok hajót,
Melyik lesz jó, az alkalmas nekem?

Tülköltek, búgtak... zörgés, csattogás...
Kémények füstje, lengő kötelek,
Daruk csikorgó, fülsértő zenéje...
És én... egy semmi... egy porszem gyerek.

A tarka zászlók milliója pattog,
Felnyúlnak nagy, fekete árbocok, —
Bármás, rekedt, szikár, vad tengerészek,
A kezük durva, a szemük forog.

Én Istenem, ilyen vad tengerész
Én is, én is hadd lennék, Istenem,
Mosnám a hosszú, kátrányos hajót
És ugrálnék az árbocköteleu.

Aztán egyszer csak indul a hajó, —
Felettem ég, alattam zöld vizek,
Mellettem vaskarú és fürge társak —
Egy nehéz zsákot én is hadd viszek!

Majd kikötünk a pálmás partokon,
Ahol örök nyár éget szüntelen...
Jönnek hozzánk fehércsákós kalmárok,
Vigyorg reánk a sok-sok szerecsen.

Innen bejárjuk aztán a világot.
Mennyi uj ember, mennyi szép vidék?
Mily szép a sima, a mosolygó tenger
S a háborgó is óh mi szép, mi szép!

Hallottam szólni agg Nichon apót,
(Ki száz viharban ki nem fáradott!)
A viharokban ember csak az ember, —
Erő, ügyesség ott kell ám csak, ott!

Óh tenger, óh hajó óh tengerészek!
Apám, anyám, csak tengerész leszek!
Ni, most is indul egy nehéz hajó
És én itt nézem... nézem... s könnyezek.

Indulunk!

Isten veled, te tarka kikötő!
Isten veled, te szunnyadó város!
Isten veled mult, éljen a jövő!

Isten veled te ház, hol születtem
S hol boldog voltam, városi kert;
Isten megáldjon szürke pajtások,
Kivánjatok sok pálmát, sikert.

Isten megáldjon jó apám, anyám,
Kis testvérkéim, Isten veletek;
Mindenkit el kell hagynom, felednem,
Mert hitt a nagy tenger s dolgozni megyek!

Az én hivatásom.

Jó kapitányom ide küldött engem,
Hogy ezt a hordót oda hengergessem.
Másnak más dolga akad a hajón.
(Itt nincs henyélés, nincs unalom.)

Az én munkám nem valami fontos,
De ember ide is kell, úgy bizony!
Hajnaltól-estig, éjjel is sokszor...
És én birom jól, óh én birom!

Nincs, aki adjon szebb munkadíjat.
Mint aminőt én sokszor kapok:
Tom, az ősz matróz mosolygva rámnéz:
«Fickó, olyan lész, mint én vagyok!»

A bibliás Sam.

A bibliás Sam jó tengerész,
Izmos acélmell s micsoda kéz!
Mihez fog, ottan ég a dolog
S nem érint ajka soha grogot.

Valami érem függ a nyakán,
Ahhoz sóhajt sok bus éjszakán.
Amire kérik, rögtön teszi,
Bármilyen munka: csak neveti.

Mikor a szélvész csatára kel
És a hajónk száll, mint a pehely;
A bibliás Sam áll legelől,
Bár a hajón át hullám söpör.

Ilyenkor lengő öve felett
Az a lágy, jó szív vassá mered.
Fülei mellett sipol a szél
S a bibliás Sam szót se beszél.

Fogja elől a nagy kereket.
Karján dagadnak már az erek...
De hogy egünkre napfény derül,
A hajó már a révbe kerül.

És amig fart a kirakodás,
Hangos kocsmákba széled el más;
Neki az útja mindenkor egy:
Egy közelebbi templomba megy.

Nem tudom sir-e, örül-e ott?
Kézen még engem sohse fogott —
De egyszer, érzem, minél elébb,
Megcsókolom majd jó Sam kezét...

Homor Imre.

Jézuska a mezőn

Legenda.

Bokrétát akart kötni az édes Anyjának. Mikor meglátták őt fehér ruhájában az útmenti fák, földig meghajtották előtte koronájukat. Az akácfák pedig, melyek azon időben kezdtek virágba borulni, ráhintették a poros országútra fehér virágaikat, mikor a Jézuska feléjük közeledett.

Kint a mezőn selyemszőrű báránykák legeltek. Mikor ezek meglátták Jézuskát, hamar otthagyták az illatos füveket és elébe szaladtak. Nyakukon az ezüst csengetyűk vigan csilingeltek.

Jézuska mindegyik báránykát megcirógatta és megsimogatta.

Midőn pedig kifáradt a járás-kelésben és a báránykák meglátták bágyadtságát, egyszerre mind elcsendesedtek és lefeküdtek a bársonyos fűre, a Jézuska fehér lábaihoz.

Csendben, nesztelenül feküdtek a báránykák és álmatag nézésű, méla szemeiket Jézuskára emelték, mintha azt mondanák: Jer, drága Jézuska, hajtsad fehér gyapjúnkra hullámoshajú, szőke fejecskédet!

Jézuskát pedig a selyemvánkoson elnyomta az álom. A báránykák is egytől-egyig mind elszenderültek és álmokat álmodtak.

A napfényes mezőre templomi csend és némaság borult: aludt a báránykák között az Isten Báránya...

Egyszer csak meghasadt fölöttük a fényes mennyboltozat, ahol angyali karoknak éneke csendült meg és egy futó percre látható lett a mennyei boldogság. Majd meg ezüstös felhők ereszkedtek alá és nesztelen szárnysuhogással kékszemű, szöszke angyalkák szálltak le a földre fehér hegedűkön muzsikálva és álomba ringató éneket énekelve: Aludj! Aludj! Ó, drága gyermek, aludj!

Aztán elnémult a lágyan zengő ének. Az angyalok letették a fehér hegedűket és lázas sietséggel munkához láttak, koszorút kötöttek.

A virágok mind ünneplőruhába öltözködtek és feléjük nyujtották kandi fejecskéiket. A tenger felől langyos szellők szálltak a mező fölé és gyöngyöző harmatot hintettek a százszinű, tarka virágokra. A nyári verőfény mesébe illő, százszorszép rózsákat varázsolt elő és kibontogatta halvány bimbóikat.

Mikor azután virágok borították az egész mezőt, tizenkét angyal letépett tizenkét fehér rózsaszálat, hét angyal pedig hét hajnalpirban égő piros rózsaszálat. Gábor angyal pedig ölébe vette a nevető rózsákat és aranyfonállal egymásba kötötte. A fehér rózsák közé kötött hét szál piros rózsát, aztán a koszorút letette az alvó Jézuska kezébe.

Erre megint megnyilt a titkokat rejtő, boldog mennyboltozat és a virágillat közé mennyei tömjénnek illata vegyült el. Az angyali karok néma áhitattal zsoltárokat mondtak és arcra borulva hosszan imádkoztak. Azután kezükbe vették a fehér hegedűket és fehér felhők közt fehér hegedűkön lágyan muzsikálva csendben elsuhantak...

A báránykák a mezők illatától ébredezni kezdtek és megrázták az ezüstcsengetyűket, amiket selyempántlikákon a nyakukon hordtak. A csengetyűknek lágy csilingelésére Jézuska is ébredezni kezdett.

Mikor pedig meglátta kezében a fehér rózsákat, arca fényleni kezdett, mint a nap. De nyomban utána titkos szomorúság suhant el homlokán és a két szeméből két nehéz könnycsepp csordult ki, amikor meglátta a hét lázban égő piros rózsaszálat.

Titkokat látó két könnyes szemével kereste a várost, a városban a házat, a házban az Asszonyt hét piros rózsával, hét tőrrel szivében.

Nézte, hosszan nézte a sötét látomást, mit jövőbe látó szemei megláttak és halvány arcáról csillogó könnyei némán folydogáltak...

Mikor a mező őt sirdogálni látta, kesergő bánattal keseregni kezdett. A virágok bánkódva hajtották a földre csüggedt fejecskéiket. Az útszéli fák titkon súgtak-búgtak és földre hullatták bágyadt virágaikat. A báránykák keserű sirással bégettek és selyempántlikáikon az ezüstcsengetyűk titkon elnémultak. Sötét némaság borult rá a földre. De a tenger felől lágyan orgonáló szellők suhantak az illatos mezőre. Aztán ráhajoltak Jézuska fejére és megsimogatták könnyektől ázott, halavány

arcát. Ne sirj, Jézuska — suttogták fülébe és lecsókolták forró csókjaikkal keserű könnyeit, miket a báránykák nem értettek.

Aztán meg madarak szállottak elébe, hogy megédesítsék nagy keserűségét. Jézuska arcáról pedig lassan elsuhantak a bánatnak sötét felhői.

Mikor pedig arca ismét fényleni kezdett, mint a nap, a madárkák lassan nekibátorodtak és ölébe szálltak, vállára repültek, puha tollaikkal arcát simogatták és énekeiket a fülébe csicseregték. Jézuska pedig nem haragudott meg érte és fehér kezével fényes tollaikat meg-megsimogatta.

Midőn pedig szemét rajtuk legeltette és a lágyan csengő, szép melódiákon hosszan elmélázott, szemei megláttak egy borzas madárkát: a kopott madárka baglyas fejecskéjét némán lehajtotta és apró szeméből néha, nagy titokban egy-egy könnyet ejtett.

Jézuska megszánta a szegény madárkát és az ő bársányos nézésű szemével reája tekintett. A megtépett tollú, szomorú madárka nekibátorodva sántítva bicegett Jézuska elébe: egyik lába el volt törve és nyitott sebéből, melyet egy vásott fiú kővel ejtett rajta, piros vér szivárgott.

Vérének hullásán, könnyének omlásán szánakodott Jézus és ölébe vette, megtépett tollait megigazította és a vérző sebét és a béna lábát meggyógyította.

Mivel pedig már-már esteledni kezdett, kezébe vette a csillogó rózsákat és lassan megindult az akácvirágos fehér országúton.

Amerre elment, földig hajoltak előtte a fák és búcsut integettek neki a virágok. A báránykák hosszan utána tekintettek; selyempántlikáikon az ezüstcsengetyük vigan csilingeltek. A madárkák pedig zengő énekléssel messze elkisérték, aztán búcsut mondtak, fészkeikbe szálltak.

Az egyik azonban nem tudott tőle sehogyse megválni. Ágrólágra szállott mindenütt utána és nótákon törte a buksi fejecskéjét, miket a városban akart eldalolni — amiért meggyógyult — egy fehér ház előtt, egy fehér házban, egy fehér Asszony előtt. *Horváth Rezső.*

◇◇◇

nyos módszerrel, de minden intelligens katholikustól könnyen megérthetően adja elő a szertartástant. Nagy előnye, hogy az összes egyházi szertartásokat történeti fejlődésükben mutatja be. A jelképes magyarázatokkal rövidebben végzett. Benn vannak a különleges magyar szertartások is. A latin és görög egyház szertartásait párhuzamosan adja, hogy megbecsülvén egymás szertartásait, közelebb jöjjenek egymáshoz a szivek.

Mihályfi könyve elsősorban papoknak való. De a világiak is nagy haszonnal, élvezettel olvashatják, tanulmányozhatják, azért ismertetem bővebben folyóiratunkban.

Az általános részben előadja a szertartásjogot és forrásait, a liturgikus nyelvet, szöveget és éneket. Minket főleg érdekel a magyar szent korona alá tartozó Horvátország és Dalmácia sok plébániáján divatozó glagolit szertartás. Terjedelmesen és érdekesen írja le az egyházi ének és zene történetét, fejlődését és X. Piusnak reformjait, melyek nálunk egyelőre a székesegyházakon kívül nem igen valósíthatók meg, de törekedni kell erre. Nagy szeretettel beszél a népénekről, melybe a hivek belelehelik áhitatukat, imádságukat s már ezért is nagyra becsülendő, míg a latin énekeket nem érti s így hidegen hagyja őket.

Nagyon fogja érdekelni a hiveket az egyházi évről szóló rész is, mely kimerítően tárgyalja a vasárnapok, fériák, vigiliák, ünnepek szertartásait. Itt tanuljuk megismerni: mint szövődik át minden hittitok az egyházi év és ünnepek keretében.

Nem kevésbbé érdektelen a világiakra nézve is a szent helyek tárgyalása. Különös gondot fordít a templomok stilusára, melyet markánsan ismertet s nagyon helyesen megjegyzi, hogy nincs az egyház által kanonizált stilus. Mindegyikben lehet méltó istenházat alkotni. A templom berendezésénél megemlíti, hogy hazánkban szószékeink túlságos magasak. Valóban nagyon jó lenne ezen segíteni. A hivek is örülnének neki, meg a szónokok is hálásak lennének érte. Az oltáregyesületek tagjait nagyon érdekelné az oltár leirása, felszerelése, diszítése, melyre vonatkozólag — követés céljából — a következőket idézem: «Az oltárt diszíthetjük természetes virágcsokrokkal, de azokat szépen diszített vázákban kell elhelyeznünk. Szabad cserépben levő virágokat is elhelyezni a gyertyatartók mellé, de a cserepet el kell födni. Ezt leginkább a felnőtt leányok és asszonyok (esetleg az oltáregyletek tagjai) végezhetnék; még pedig föl lehetne osztani utcák szerint e kitüntető tisztséget». Hasonlóképen igen fontos, hogy az oltáregyletek tagjai tudják a liturgikus öltözékekről (miseruhák, fehérneműk stb.) az egyházi előirásokat. Ezt pedig megtanulhatják Mihályfi könyvének 5. fejezetéből, melyet 30 oldalon tárgyal.

A második rész a különleges szertartástanról szól. Ezen részben főleg a szentmiseáldozat az, mely az eucharisztikus lelkek érdeklődésének tárgya. Szerző 250 oldalon szól mindarról, mi a szentmise szertartásához tartozik, tehát: elnevezéséről, szertartásának fejlődéséről, lényegéről, gyümölcseiről, a szándékról, a kötelezettségről, helyéről, idejéről, szertartásairól, felosztásáról és a keleti egyházak miseszertartásairól. Szerző is sok kiváló tudóssal és buzgó lelkipásztorral amellett van, hogy nagyon kivánatos volna, ha a Szentszék megengedné az esti szentmisét vasár- és ünnepnapokon és újból rendezné az ehhez előírt szentségi böjtöt (éjfélről áttéve 4 órára a mise kezdése előtt). A mise szertartásait röviden, világosan és mindenre kiterjeszkedve adja elő.

A harmadik részben tárgyalja a körmeneteket, a litániákat és a szentségi ájtatosságokat. Előadja az Oltáriszentség őrzésére vonatkozó szabályokat, a szentséglátogatást. A szentségkitételnél valóban óhajtandó volna az egységes eljárás, már a hivek miatt is. Hatalmas munkáját a szentségimádással zárja be.

Mihályfi könyve nemcsak arra van hivatva, hogy a papok forgassák és az egyház szabályait a szertartásoknál betartsák, hanem hogy a művelt világiak is megtanulják, megértsék, megbecsüljék szent vallásunk, egyházunk istentiszteleteit, liturgiáit s így lelküket könnyebben Istenhez emeljék.

Kivánom — a szent ügy érdekében — hogy minél több oltártestvér és világi felebarátom szerezze meg e jeles művet s használja lelke üdvösségére.

Reviczky Aladár.

OLTÁREGYLETI ÉLET.

Májusi ájtatosság az Örökimádás-templomban. Megnyitás április 30-án, délután 1/4 6 órakor. Mindennap délután 1/4 6 órakor szentbeszéd, mely után litánia és áldás tartatik.

Az Oltáregyesület kiállítása a háborús viszonyok miatt csak június havában nyilik meg.

A szenvedés az ember életében és Isten gondviselésében. E tárgyról prédikált nagyböjt minden szerdáján és nagypénteken dr. Hanauer Á. István apát, a budai Szent Imre Kollégium igazgatója. Most, mikor népünk a háború súlya alatt vérrel verejtékezik és súlyos sebektől vérzik, e mélyjáratú nagyböjti beszédek a balzsamnak gyógyítóerejével hatottak, a bornak és olajnak erejével, miket az irgalmas szamaritánus öntött a jerikói vándornak vérző sebeibe.

Triduum a Szentatyáért. Április hó 14., 15. és 16-án az Örökimádás-

templomban szentséges Atyánkért triduum tartatott. Az Örökimádás-templom tornyában magyar zászlók között a pápai zászló sárga-fehér szinei lengtek az áprilisi szélben. A triduum, mely iránt nagy érdeklődés mutatkozott, nagy közönséget vonzott az Örökimádás-templom ivei alá:

A megnyitóbeszédet dr. Wéber Pál, a budai Szent Imre Kollégium prefektusa tartotta és az ő temperamentumos modorában a Szentatyát, mint Krisztusnak helytartóját mutatta be. A triduum második napján Horváth Rezső, az Örökimádás-templom lelkésze beszélt azokról a politikai és közjogi szolgálatokról, melyeket a római Szentszék tett országunknak, s azon érdemekről, mikkel a pápák a nemzetek Atyja címre méltán reászolgáltak.

A záróájtatosságot Mészáros János szentszéki tanácsos tartotta és előkelő tónusban tartott beszédében XV. Benedek szentséges Atyánknak tiszteletreméltó béketörekvéseit méltatta.

A litániákat, melyeket a pápai himnusz zárt be, dr. Wéber Pál prefektus, dr. Robitsek Ferenc tb. kanonok és Mészáros János szentszéki tanácsos tartották díszes asszisztenciával.

Talán nem csalódunk, midőn azt hisszük, hogy e triduum mély nyomokat hagyott a pesti közönség szivében és mélyítette a tiszteletet szentséges Atyánk iránt és megszilárdította a kötelékeket, melyek századok óta füzik nemzetünket az apostoli Szentszékhez.

Mozi. A budapesti országos központi oltáregyesület hadi kisegítőkórházában elhelyezett katonák számára feketevasárnap nagy mozielőadás tartatott. Ez alkalommal Jézus élete és szenvedése került bemutatásra. A 2000 méteres film szenzációs mozifotografiáit Horváth Rezső lelkész magyarázta. Előadás közben a katonák között szeretetadományok osztattak szét.

Auguszta főhercegasszony a leányával, Zsófia kir. hercegnővel, Majthényi udvarhölgy kiséretében nemrég ismét látogatást tett az Oltáregyesület hadikórházában. Őfensége a sebesült katonák között utólérhetetlen szeretetreméltósággal saját kezűleg dohányt, szivart, levelezőlapokat és egyéb szeretetadományokat osztott szét.

Előkelő vendégek gyakran látogatják a hadikórházat. Nemrég dr. Bauer Antal zágrábi érsek, minap dr. Nemes Antal c. püspök tett látogatást a katonák között. A magas vendégek érdeklődése melegen érintette az aranyból való katonaszíveket.

*

Oltáregyesületi és eucharisztikus szövetségi érmek ezidőszerint nem kaphatók. A készlet elfogyott, a gyár pedig a gyakori sürgetés dacára se tudott eddig a megrendelésnek eleget tenni.

Felelős szerkesztő: **Horváth Rezső.**

KIMUTATÁS. (Folytatás.)

1916. március hóban befolyt adományok:

Karbisek Terézia 1 K, özv. Hruska Albertné 4 K, dr. Danis Jenőné 4 K, Troppa Emma 2 K, Kubascsuk Angela 1 K, dr. Farkas Gézáné 10 K, Óbarsi tagok 16 K, Weidner Diesel Ernőné 2 K, Csehimindszenti tagok 27.20 K, Hegedüs Gizella 4 K, Spisák János 2 K, Kovács Pálné 24 fillér, Fehérpataki Béláné 24 fillér, Horváth Katalin 30 fillér, ifj. Biczó Józsefné 1 K, Horváth Józsefné 50 fillér, Horváth Anna 50 fillér, Lázár Károly 1 K, Fehérváry Celesztin 10 K, Nadlányi tagok 30 K, Lukanényei tagok 15 K, Budajenői tagok 12 K, Eperjes egyházmegyei tagok 6.64 K, Szögleti Mária 2 K, Horváth Mihályné 30 fillér, Tamaskovics Janka 24 fillér, Timkó Aranka 24 fillér, Eisenhofer Erzsébet 1 K, Bodnár Katalin 30 fillér, Bali Istvánné 2 K, Gajári Ödönné 10 K, özv. Várady Elekné 10 K, Schubert Irma 24 fillér, Nagy- és Kissitkei tagok 17.34 K, Bednár József 1 K, Reichl József 1 K, özv. Hartmann Jánosné 4 K, Bohovnik Mária 3 K, Pataki István 20 fillér, Kolmann József 20 fill., Danda Jánosné 50 fillér, özv. Győry Gáborné 50 fillér, Szabó Dénesné 5 K, Krayer Gyuláné 10 K, Jeremiás Magdolna 2 K, Feil Lipót 50 fillér, Jakab Dénesné 1 K, Sajószögedi tagok 70.48 K, Pardusz Mária 6 K, Salik Anna 50 fillér, Lukács Józsefné 40 fillér, Tamaskovics Fanny 30 fillér, dr. Tóth József egyházmegyei igazgató által: Angerbauer József hagyománya 30 K, Nagyszentmihályi tagok 24.05 K, Szécsszigeti tagok 41.40 K, Szabó család 6 K, összesen 101.45 K, Bogoma Gyuláné 4 K, Hedviger Matild 2 K, Negyedi tagok 11 K, özv. Prenoseille Sándorné 2 K, Molnani Mária 24 fillér, Bartyik Zsuzsanna 88 fillér, dr. Seitz Lászlóné 4 K, Griger Ilona 2 K, Tőry Emilné 10 K, Havel Lipótné 4 K, Kozel Pauline 4 K, Kétegyházi tagok 34.70 K, özv. Bruska Jánosné 2 K, özv. Sernetke Istvánné 1 K, Tóth Rozália 2 K, Matheidesz Béláné 10 K, Langhammer László 1 K, Pödör Ferenc 1 K, Szabó Julianna 60 fillér, Mocs Mariska 2 K, Bezold Anna 1 K, Danzinger Józsefné 4 K, Maczka Mária 2 K, Szegedy Gina 40 K, Alsószelistyei tagok 11.20 K, Czibor Ernőné 2 K, Hunyadi Julia 1 K, Burghardt Margit 1 K, Leszlicska Mária 1 K, Müller Karolin 30 fillér, Bárány Juliska 1 K, Nagy Gizella 1 K, Garancsy Gizella 1 K, Szüts Mária 50 fillér, Kállai Ilona 40 fillér, Weidlinger Mária 60 fillér, Bálint Irma 1 K, Szabó Margit 40 fillér, Grecsár Erzsébet 40 fillér, Vas Péterné 1 K, Albrecht Antal 12 K, Kubisek Erzsébet 12 fillér, Manger Mária 12 fillér, Székely Miklósné 3 K, özv. Horavetz Lajosné 2 K, Humay Terézia 2 K, Schiller Jánosné 60 fillér, Csányi János 1 K, Baross Istvánné 3 K, Kovácsréti tagok 14 K, Zsitvaapáti tagok 89.13 K, özv. Tichy Józsefné 10 K, Serly Antalné 2 K, Füzesi Juliska 50 fillér, Dani Piroska 1 K, Láng Anna 24 fillér, Kordél Anna 30 fillér, Simon Regina 1 K, Gulyás Magda 24 fillér, Ujda Mária 30 fillér, Hofbauer Irén 30 fillér, Török Ilona 50 fillér, Török Katalin 50 fillér, Tuly Janka 30 fillér, Juhász Mária 2 K, Horváth Katalin 10 K, Hadviger Matild 5 K, özv. Máriai Károlyné 20 K, Nagy lovag Paál József 25 K, Hegyi Irma 2 K, San Marco hercegné 20 K.

«Útmutató a magyarországi Oltáregyesület szervezésére» most jelent meg. Kapható: Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-ut 77. Ára 1 kor. 80 fill.

A budapesti orsz. közp. Oltáregyesület irodájában
(IX. ker., Üllői-ut 77. szám) kapható:

I. Felnőttek részére:

Örökimádás folyóirat előfizetés egy évre ... ... 3.—
« « egyes példány —.25
« « teljes évf. utolsó 3.—
« « « « régebbi 2.—
Oltáregyesületi Útmutató 1.80
« Vezérkönyv kötve... —.60
« « fűzve ... —.40
« felvételi füzet... ... —.06
« érem ezüstkivitelben 2.60
« « aluminiumból —.90
A budapesti közp. Oltáregy. félszázados története ... ... 1.—
Litánia és áldás (latin szöveggel)... —.06
Az Oltáriszentség. Irta: Reviczky A. —.50
Az Eucharisztia zenéje. Irta: Járosy D. ... ... 2.—

II. Gyermekek részére:

Jézusom Örömöm folyóirat előfizetés egy évre 1.—
« « « egyes példány —.06
Jézusom Örömöm imakönyv bőrkötés, aranyv. párn. 4.—
« « « bőrk. aranyv. 3.50
« « « « vőr. vág. 2.—
Kis Örökimádás imakönyv. Irta: dr. Tiefenthaler J. ... ... —.80
Fehér Liliom ... ... —.10
Euch. Gyerm. Szöv. érem szalag nélkül —.34
« gyermekeknek szalaggal ... ... —.40
« ifjak és leányoknak szalaggal —.50
Felajánló ima Jézus Szentséges Szivéhez ... ... —.03
Pápai áldás, levelezőlap, darabonkint —.04
« « « 100 drb 3.—

A Regnum Marianum

ifjúsági lapjait melegen ajánljuk mindkét nembeli ifjúság figyelmébe.

A Zászlónk

a magyar ifjúság havi folyóirata. Mindent felölel, ami a diákéletet gazdagíthatja és megtölti a diák lelkét nemes tartalommal. Előfizetési ára egy évre 2 korona.

A Zászlónk Diáknaptára

a diáktudományok rövid foglalata. Irodalmi, fizikai, technikai, földrajzi, művészi, történelmi ujdonságokat, humort és ismeretet vegyesen ad. Ára 1 K 50 fillér. A Zászlónk előfizetőinek 1 K 10 fillér.

A Nagyasszonyunk

a fejlődő magyar leányok havi folyóirata. Tanít, nevel, szórakoztat, de mindig a komoly szeretet hangján. Előfizetési ára egy évre 4 korona.

A Kis Pajtás

a kis fiúk és kis leányok kezébe való. Havonkint kétszer jelen meg, tele versekkel, komoly és vidám mesével. Előfizetési ára egy évre 4 korona.

Az összes lapok kiadóhivatala:

BUDAPEST, VII., Damjanich-utca 50. sz.

Mutatványszámmal szivesen szolgálnak.

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28.

XVII. ÉVF. 1916. 6. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLŐNYŰL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllöi-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. t.

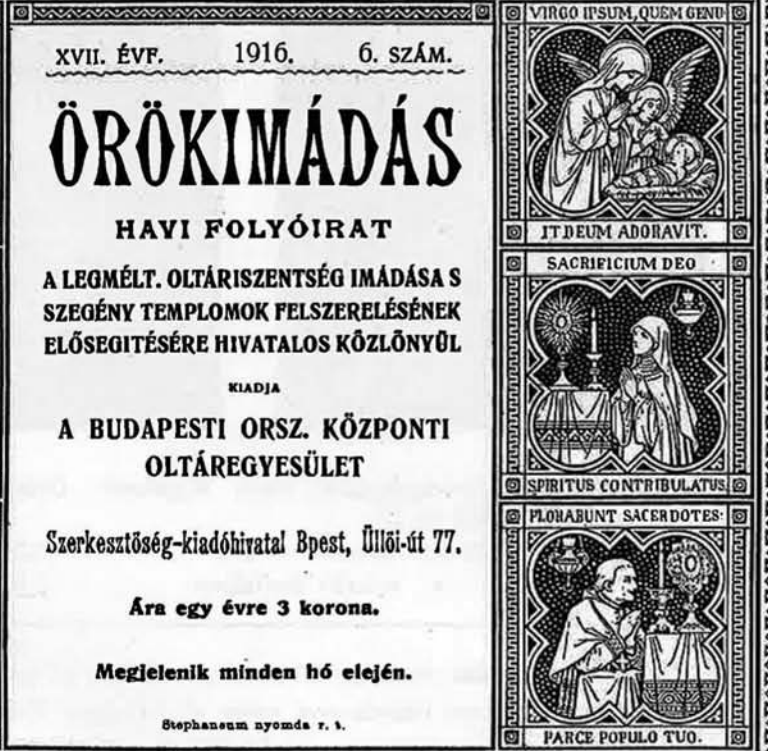

Központi oltáregyesületi érem.

Hivatalos oltáregyesületi érem. Kapható: Oltáregyesületi iroda. Budapest IX., Üllői-ut 77.

Egy darab ára háborús fémből ... ... 0.90 korona.
« « « oxidált kivitelben ... ... 2.80 «

Kis örökimádás cimen *dr. Tiefenthaler József* 15 gyönyörű szentséglátogatást tartalmazó imakönyvet adott ki. Főképen ifjúságnak és eucharisztikus szövetségi tagoknak való. Magán és nyilvános szentségimádásoknál kitünő segédkönyv, melyből kórusban is lehet imádkozni. Ára 80 fillér. Rendelhető a pénz előleges beküldése mellett a Szent-István-Társulatnál (Budapest, IV., Kecskeméti-utca 2.), a Központi Oltáregyletnél (Budapest, IX., Üllői-út 77.) és a kiadónál (dr. Tiefenthaler József, Wien, IX. Boltzmanngasse 14).

XVII. ÉVFOLYAM. 1916. JUNIUS. 6. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Dr. Wéber Pál:* Pünkösdi gondolatok. — *Dr. Bozóky Géza:* A vigasztalás szentsége. — *Homor Imre:* A békesség Fejedelméhez. — *H. R.:* Prefáció Jézus szentséges Szivéről. — *Homor Imre:* Himnusz Jézus Szivéhez. — *Csányi E. Medárd:* Ahol békességesek a lelkek. — *Német István:* Legyen az első szentáldozás emlékezetes. — *Kozelka Jenő:* A Lélek éltet. — *Pelikánfióka:* A pelikános monstrancia. — *Hamaj József:* Testvérek. — *Oltáregyleti élet.* — *Kimutatás.*

Pünkösdi gondolatok

Az Úr Jézus az Atyának egyszülött, öröktől fogva nemzett Fia, a második isteni személy, ki «midőn elérkezett az idő teljessége» — «asszonyból lett», mint szent Pál a Galatákhoz írja, vagyis az időben Máriától, a boldogságos Szűztől magára vette emberi természetünket s azzal belső személyes életközösségbe lépett. Ha az Úr Jézusban az emberi természetet nézzük, az egészen a Szentlélek műve. Azért mondá az angyal Máriának: «A Szent, ki tőled születik, Isten fiának fog hivatni»... és hozzátette: «A Szentlélek száll terád és a Magasságbelinek ereje megárnyékoz téged». A hitvallásban is így imádkozunk: «Ki fogantaték Szentlélektől, születék szűz Máriától». A megtestesülés tehát a Szentlélek műve.

De nemcsak a megtestesülést tulajdonítjuk a Szentléleknek, hanem az Úr Jézus maga is egészen a Szentlélek vezetésére bízta magát istenemberi működésében. Csodáit is a Szentlélek erejével végezte, amint mondotta is a gáncsoló farizeusoknak: «Én az Isten lelke által űzöm ki az ördögöket» és folytatólagosan a Szentlélek elleni vétségnek bélyegzi a hitetlenséget csodáiban. Magukat a csodákat úgy tünteti föl a Szentirás, mint a Szentlélek tanúságtételét az Üdvözítő istensége mellett. De nemcsak nyilvános szereplésében látjuk a Szentlélek működését. Már Gyümölcsoltó Boldogasszony napja után, tehát az Úr Jézus fogantatása után, a Szentlélek világosítja fel Erzsébetet, hogy a magzatban a Messiást fölismerje és Karácsony után Simeon és Anna is a Szentlélek hivására siettek a templomba, hogy a kisded Jézusban a világ Megváltójára ismerjenek.

Amit Izaiás mond a Szabadítóról, hogy Benne az Úr «lelkének

kedve telik», az Úr «lelkét adja rá», — az Üdvözítő a jövendölés beteljesedését önmagára vonatkoztatja. Ker. szent János nemcsak látta leszállani az Úr lelkét, hanem kinyilatkoztatásból is tudta. «És bizonyságot tőn János, mondván: Láttam a Lelket leszállani, mint egy galambot, mennyből, és rajta maradt».

Amikor az Üdvözítő bemegy a templomba és felnyitja Izaiás könyvét, önmagáról magyarázza a próféta szavait: «Az Úr lelke én rajtam». E szavak magyarázatát adják annak, miért olyan kedves, olyan szeretetreméltó, olyan csodálatos a mi szivünknek Krisztus? Azért, mert mint a próféta mondja: «megnyugszik rajta az Úr lelke, a bölcseség és értelem lelke, a tanács és erősség lelke, a tudomány és ájtatosság lelke; és az Úr félelmének lelke betölti őt». Tehát az Istenember dicsősége a Szentlélek szeretetének munkája; az Istenember jóságos, szerető, nagy Szive a Szentlélek műve.

Amint a Szentlélek vezette az Üdvözítőt a pusztába, hogy imával, a gonosz lélek legyőzésével nyilvános föllépésére készüljön, ugyanígy a Szentlélek munkálkodott az Üdvözítő működésének a végén is, hogy véres keresztáldozatában az Atyának kedve teljék. Ezért mondja szent Pál: Krisztus «a Szentlélek által önmagát szeplőtelenül Istennek föláldozta».

Mielőtt az Üdvözítő kínszenvedése megkezdődik, egy *új élet* kiindulásának megható perceit éli át, amikor a Szentlélek oly nagy szeretetre indítja, lángolja Szivét, hogy megalapítja az *Oltáriszentséget*, melyben szeretetének legdrágább emlékét hagyta. Olyan szoros az összefüggés és rokonság a megtestesülés és a szentmise között, hogy Dam. szent János ezeket mondja: «Miképen leszen ez, holott férfiút nem ismerek, mondá a Szent Szűz. Gábor arkangyal felelé: A Szentlélek száll terád és a Magasságbelinek ereje megárnyékoz téged. És most kérdezed, mi módon lesz a kenyér Krisztus testévé és a bor Krisztus vérévé? Én is mondom neked: A Szentlélek jön és működik.»

Amint az Oltáriszentség a szeretet, a végtelen örök szeretet szentsége, a Szentlélek maga az isteni szeretet. A Szentlélek óhaja és kivánsága, hogy az Istenember szeretete az Oltáriszentség által nyilatkozzék meg. Minden egyes szentmise bizonyos értelemben megtestesülés: a Szentlélek ereje leszáll a fölajánlott kenyérre és borra s átváltoztatja az Úr Jézus legszentebb testévé és vérévé. Azért imádkozza a pap a fölajánlásban: «Jöjj, Szentlélek, mindenható örök Isten és áldd meg ez áldozatot, melyet szent Neved dicsőítésére készítettünk». E könyörgéssel készül a pap az átváltoztatás nagy áldására, hogy a most fölajánlott kenyér és bor a Szentlélek mindenhatósága által változzék át az Üdvözítő szent testévé és vérévé. Az isteni áldozati Bárány kegyelmekkel

teljes megjelenése és szentséges sebeiből kiáradó kegyelmek teljessége a Szentlélek munkájának gyümölcse: t. i. az Oltáriszentség. Ezért kérjük a fölajánlási imában a Szentlelket, a mindenható örök Istent, aki az ő határtalan hatalmával ez áldást megadja.

A Szentlélek működéséből a szentmisében lesz közelebb érthetővé előttünk, hogy az Oltáriszentségben minden *szellem* és *élet*, amint a Szentlélek is *szellem* és *szentség*. Ezért tulajdonítjuk az Oltáriszentséget, mint a *szeretet művét* a Szentléleknek, mivel az Oltáriszentség nem más, mint az Üdvözítő legszentebb Szive szeretetének legfölségesebb kiáradása. Ezért hangsulyozzák oly gyakorta a szentatyák is a hasonlóságot és rokonságot az oltáron bemutatott szentmise és a boldogságos Szűz szeplőtelen méhében történt megtestesülés titka között; ugyanis a megtestesülés, mely a Szentlélek műve volt, szinte megismétlődik és megújul az eucharisztikus átváltoztatásban — minden időben és minden helyen, hol szentmisét bemutatnak. Mind a két titok az alázatosság, szentség és szeretet jegyében történik, melyek a Szentlélek tulajdonságai, ki a személyes szeretet és szentség. Ezért imádkozzuk a zsolozsmában: «Uram, mily kegyes a te lelked. Hogy megizleltessed gyermekeiddel a te édességedet, a menny izletes kenyerével csillapítod éhségüket». Az Oltáriszentséget tehát a Szentlélek művének kell tekintenünk. Ez még világosabbá lesz előttünk, ha halljuk azokat a szavakat, melyekkel a püspök papszenteléskor az előtte térdelő diakonust áldozópappá szenteli: «Hallgass, Uram, a mi kérésünkre és erre a te szolgádra áraszd ki a Szentlélek áldását és a papi rend kegyelmét». A fölszentelésben a pap azt a hatalmat kapja, hogy a Szentlélek műveinek és ezek között elsősorban az Oltáriszentségnek szolgája és kiszolgáltatója legyen.

***

A szentmisén kivül a mi lelkünkben is sokat fáradozik a Szentlélek, hogy bennünk a hitet és szeretetet az Oltáriszentség iránt fölkeltse, hogy az Oltáriszentség kincsét és dicsőségét megértsük, hogy lelkünket-szivünket Krisztusnak egészen megnyerje, hogy minél többször vágyódjunk és kívánjunk az Úr asztalánál megjelenni, hogy alázattal, szeretettel, örömmel, lelkesedéssel készüljünk a szentáldozásra. Amikor ilyen szent érzések és érzelmek töltik meg szivünket, ne feledjük, hogy mindezt a Szentlélek cselekszi, Ő szól hozzánk, hogy lelkünk jegyeséhez siessünk.

Azonkívül a Szentlélek műve és alkotása az egyházban mindazon szép szokás, melyek hivatva vannak, hogy bennünk az Oltáriszentség iránt az áhitatot, tiszteletet, ragaszkodást erősítsék és fentartsák. Így a szentóra, szentségimádási gyakorlat, Úrnapja, ünnepélyes körmenetek stb.... Ezek mind a Szentlélek művei. Hogy van *Örökimádási templom*,

hol állandóan lángol ájtatos lelkek imádó szeretete, mintmeganyi örökmécs; — hogy van örökimádási szervezet, *Oltáregyesület*, hogy vannak ámbor férfiak és nők, kik szent feladatuknak ismerik a Szentlélek terveit: t. i. az Oltáriszentség imádását és tiszteletét mind hatásosabban megvalósítani, terjeszteni, előmozdítani, mindezt a Szentléleknek köszönhetjük. Pünkösd az egyház születésnapja. Az élet a szív működésével kezdődik. Az egyház szive az Oltáriszentség. Él az egyház, ha szive működik: ha az Oltáriszentség szeretete él a lelkekben, ha az emberek élnek az élet kenyerével. A pünkösdi ünnepek alatt méltán adhatunk hálát a Szentléleknek az Oltáriszentségért, a szentáldozásokért, az Örökimádásért... stb....

* * *

Ha a Szentlélek oly sokat tesz az Oltáriszentségért, ha az Oltáriszentség vételénél annyira érezteti működését, bizonyára az is a Szentlélek kívánsága és óhaja, hogy a *szeretet szentsége* minél többször megjelenjék oltárainkon, más szóval: hogy minél több szentmise tartassék és mondassék. E célból pedig az anyaszentegyháznak minél több szolgára, minél több papra van szüksége. A papi hivatás kegyelme a Szentlélek Úristen műve. Ma, amikor e világkavarodásban és világfelfordulásban templomok dűlnek romokba, oltárok maradnak szolga nélkül, hitközségek pásztor nélkül, — ma különösen szüksége van Krisztus egyházának buzgó, apostoli papokra. Mi, akik hisszük és valljuk, hogy az Isten szolgálata nem pusztán kenyérkereset, melyre az ember jelentkezik és pályázik, hanem arra maga a Szentlélek Isten választja ki az embereket, kérjük Őt, hívjon szolgálatára buzgó, ájtatos lelkeket, legyen eucharisztikus papsága, hogy így is terjedjen a szentségi Jézus országa, fejlődjék, erősödjék az Oltáriszentség tisztelete és szeretete, növekedjék az Ő kegyelme és hatása. *Dr. Wéber Pál.*

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

A vigasztalás szentsége

Irta: *dr. Bozóky Géza* egyetemi tanár.

Senki jobban, mint az Oltárszekrényben immár tizenkilenc évszázad óta köztünk lakozó Megváltó nem ismeri a bánatnak s szomorúságnak psychológiáját, de egyuttal senki jobban, mint Ő, nem tudja annak gyógyszerét s ezért hivatja magát Deus totius consolationis-nak, a vigasztalás Istenének. Ezért mondja: «Venite ad me omnes, qui laboratis et onerati estis et ego reficiam vos». Tekintsetek végig a történelmen! Nézzétek az első keresztényeket. Ne higyjétek, hogy azok más emberek voltak, mint mi s hogy más érzelmek hangolták őket örömre, vagy más fájdalmak tépték sziveiket, mint aminők a huszadik század gyermekéit. Ne gondoljátok, hogy a középkorban másért borult könnybe az anya szeme, mint ma, vagy másért ujjongott a francia forradalom idejében, mint a jelenlegi világháború alatt. Az ember ma ugyanaz, mint volt a fáraók korában s aminő lesz az utolsó itélet napja előtt, melyet pedig talán még évezredek választanak el tőlünk.

A fájdalom ellen felvértezve soha sem leszünk. Lehet, hogy eljön az az idő, midőn nem lesz betegség a földön, mely ellen az orvostudomány védekezni ne tudjon. Lehet, hogy néhány évtized multával oly ismereteknek leszünk birtokában, hogy szánalmasább mosolygással fogunk visszaemlékezni a mai korra, mint aminővel szoktunk ma a népvándorlásbeli kulturális állapotokra. Nincs kizárva, hogy a vegyészet feleslegessé fogja tenni a földművelést s egykor ép úgy kormányozni leszünk képesek az időjárást, mint ahogyan jelenleg szolgálatunkba kényszerítjük a villamosságot. Tán nem utópia az sem, hogy valamikor kirándulásokat fogunk tenni a bolygókra, a holdba, vagy le tudunk majd hatolni a föld középpontjáig. Bekövetkezhetik az, hogy a mainál százszorta tökéletesebb kormányformák mellett fog élni az emberiség, de hogy ne legyen többé fájdalomtól megtört szív, hogy soha többé ne facsarjon könnyeket a szemből a bánat és ne áhítozzunk vigasztalások után, ez az idő tudjuk, hogy nem fog eljönni soha.

És valahányszor a szomorúság vasmarkával összeszorítja áldozatát, legyen bár az egy anya, ki egyetlen fiát látja a ravatalon, a nyomorúsággal küzködő béna, ki az éhenhalástól remeg, a gyermekei hálátlansága miatt lesujtott szülő, a menyasszonya elvesztése miatt bánkódó vőlegény, a félreismert művész, a zöldágra jutni nem tudó feltaláló, az igazságtalanul üldözött ártatlanság, a jogtalanul mellőzött hivatalnok, a koldussá lett Krőzus, a fiatalon sirba hanyatlani készülő világfi, a kétségei közül kivergődni nem képes tudós, vagy a halálos sebével a csatatéren sinylődő katona, az a lehangolt, vonagló és a levertség sötét hullámai közt hánykolódó lélek mindig sóhajtozni, folyton epekedni fog valami szer, valami eszköz után, hogy ettől a kínzó tövistől megszabaduljon. Ez az érzés ugyanis néha csaknem elviselhetetlenné válik. Van, aki megszúrván ujját, olyan gyötrő fájdalmat szenved, hogy forró vízbe mártja kezét, mert ezt a nagyobb kínt könnyebben elszenvedhetőnek véli, mint az előbbit. A sikkasztót jobban gyötri a megbüntetésével járó szégyen előre sejtett kínja, mint az a nyomor, melybe családját dönti és fegyvert emel önmaga ellen. A hűtlenül elhagyott mátka keserűsége néha oly nagy, hogy elméje elborul; az egy évi fáradozásának gyü-

mölcseit egy jégverés által elpusztítani látó gazda elkeseredésében maga tesz tűzcsóvát háza eresze alá, szóval mindenki és minden áron menekülni akar bánatától. És e sokféle bajra, csapásra valóban nem volna ir? A jóságos Isten, ki szereti, ha az irgalom Atyjának nevezik, tényleg megengedhetné azt, hogy a szenvedő előtt ne legyen a menekülésnek semmiféle lehetősége s a kétségbeesésbe kergetett tompa lemondással engedje át magát annak a sötét megadásnak, melyet az emberek végzetnek hivnak.

Nem. Isten mindenkinek ad vigasztalást. Csak azt kívánja, hogy Ahhoz forduljunk, ki teljes földi életében a fájdalmak embere volt, ki a kínok minden változatát úgy lelkileg, mint testileg átszenvedte. Jóságáért hálátlansággal, szelidségéért durva gyalázással, kegyességéért megvetéssel fizettek neki. Lelkét oly kimondhatatlan mélységes bánat fellegei borították el, hogy O maga, ki egyenesen a megváltás nagy művének végrehajtásáért jött le a földre s előre tudta, hogy ez minő rettenetes szenvedésekkel fog járni, felfohászkodik Atyjához: «Ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár». Vajjon ki tudna tehát jobban vigasztalni, mint épen Ő, ki mint Isten, ismeri szivünk minden porcikáját, még pedig hasonlíthatatlanul tökéletesebben, mint a világ legjelesebb anatómusai s mint ember, át- meg átszenvedte mindazokat a szorongattatásokat, melyek e föld fiait szörnyű hasogatásaikkal tépdesik s marcangolják. Hol találhatnánk azért nagyobb megértésre, mint épen Ő nála? Ott vár ránk állandóan az oltárokon húsz évszázad óta s soha senkit el nem utasít, senkit vigasztalanul el nem bocsát magától. Miért van mégis annyi jajszóval tele a világ, miért emelnek mégis ezren és ezren fegyvert maguk ellen, miért nyulnak a méregpohárhoz, miért száll fel szünet nélkül a lelkek millióiból kínos sóhaj, melyeket, ha összegezni s meghallani képesek lennénk, megfagyna ereinkben a vér, sőt tán elviselni is képtelenek volnánk?

A felelet egyszerű. Nem járulunk a ránk várakozó Üdvözítő elé. Hidegen, közönyös arccal megyünk el a templomok előtt, ezren és ezren meg se billentik kalapjukat, vagy ha oda be is térnek, a legridegebben megtagadják tőle a térdhajtást; beszélgetnek, nevetgélnek isteni fölsége jelenlétében s hányan vannak, kik, ha vasárnap egy Miatyánkra bekukkannak a szentmisére, már a jó katholikusok közé számítják magukat. Miért láthatók oly ritkán az Úr asztalánál a világ nagyjai és előkelői, a magasrangú katonai és polgári hivatalnokok, bírák, közigazgatási tisztviselők és általában az ú. n. intelligens osztály? Hogyan legyen az a hivatalnok kötelességtudó, igazságos és méltányos, ha mindezekhez nem merít erőt az Oltárnál? S vajjon a sok elkeseredésnek, bajnak és jajnak nem épen ebben rejlik nyitja, hogy az emberek nem szeretettel, megértéssel és igazsággal vannak egymás iránt. Minő más képe lenne egy-

szeriben e földnek, ha mindenki állandóan az ostya szinében rejtőző Örök Bölcseségtől kérne támogatást a kötelességtudáshoz és igazságossághoz, vigasztalást bánatában és szomorúságában és megoldást kételyeiben, meg aggályaiban.

Gondoljunk el egy államot, hol kezdve a miniszterelnöktől az utolsó útkaparóig mindenki őszintén vallásos. Vajjon siralomvölgye lenne-e ezentúl is akkor ez a darab föld s nem járnának-e messzeföldről csodájára ennek az országnak, hol valósággal előizelítőt kapnánk a paradicsom boldogságából? Ne mondja senki, hogy én hiába újhodom meg, milliók és milliók azért a régiek maradnak. Mindenki kezdje el önmagán a vallási renaissance-ot s a többit bízza arra, kinek most már állandó hive akar lenni.

S ekkor csodás változáson fog átmenni az emberiség. A vigasztalás szentsége édességével el fogja árasztani a földet s a keserűségek tengere, melyben ma a társadalom fuldoklik, visszavonul szennyes hullámaival, hogy a jajok szivettépő kórusa helyet adjon a világ tengelyét megremegtető és örvendeztető Hozsannának.

Ime, ezt akarná nyujtani nekünk a vigasztalás szentsége. Vajjon miért gördítünk annyi akadályt e munkája elé?

A BÉKESSÉG FEJEDELMÉHEZ.

Jézus, hazánknak adj helyet Szivedben
S engedd elődbe a magyar imákat;
Nem imádkoznak tán sehol se szebben
Széles határán e véres világnak.
Nem kérünk Tőled hódítást, hatalmat,
Ölnok fegyverhez sem nyúltunk soha:
Csak békét adj, mit a világ nem adhat
És boldog lesz a magyarok hona!

A győzedelmet karjaink megszerzik,
Hogyha Te hiven állsz az oldalunknál;
A nagy vérontás minékünk se tetszik,
Hol rom lesz minden, mit az elme munkál.
Mindig a békét, nyugalmat kerestük,
Törtünk bár vészek, viharok közé —
És amit nyertünk, lábaidhoz tesszük,
Csak kezed áldón tartsd hazánk fölé!

Jézus, hazánknak adj helyet Szivedben
És akkor rajtunk nem fog az igézet.
Birtokban, kincsben, földi örömekben
Hatalmi vágyban lelkünk el nem mélyed...
Addig küzdünk csak, amig becsülettel
Foghatja kézbe a kardot karunk,
A szent Békéhez igy vezess, vezess el
Jézus, reményünk, győzelmünk, Hapunk!

Homor Imre.

Prefáció Jézus szentséges Szivéről.

ALACOQUE Margit hazájából jutott mi hozzánk az alábbi prefáció, Jézus szentséges Szivének ezen ódai szárnyalású dicsérete. Abban a hitben, hogy közlése által gazdag anyagot nyujtunk meditációkhoz, közöljük az énekek ezen énekének klasszikus latin szövegét és ennek inkább szelleméhez, mint betűjéhez alkalmazkodó szabad magyar fordítását.

A prefáció alább következik:

Vere dignum et justum est, aequum et salutare, nos tibi semper et ubique gratias agere, Domine sancte, Pater omnipotens, aeterne Deus, per Christum Dominum nostrum: Qui in terris conversatus, sacrum Cor suum nobis proposuit mansuetudinis et humilitatis exemplar, sed et ipsum in cruce, ut misericordiae suae paterent viscera, lancea militis voluit aperiri. Hoc est enim divini amoris sacrarium, de cuius plenitudine omnes accipiunt; hic fons vitae indeficiens, unde virtutum omnium charismata perpetuo derivantur. Hoc sacrum caritatis adytum, in quo paratur justis requies, peccatoribus refugium, solamen moestis et robur lanquentibus. Et ideo cum Angelis et Archangelis, cum Thronis et Dominationibus, cumque omni militia caelestis exercitus hymnum gloriae tuae canimus, sine fine dicentes: sanctus, sanctus, sanctus Dominus Deus Sabaoth...

***

Szentséges Urunk, mindenható Atyánk, Örök Istenünk! Jobbágyi hűséggel illik minden időben és mindenhol széles e világon lábaidhoz borulva neked hálát mondanunk, a mi Urunk Jézus Krisztus által: Ki e földön jártában a szelidség és alázatosság iskolája gyanánt elénk tárta az ő szentséges Szivét és azt a kereszten a katona lándzsadöfése által megnyitotta, hogy irgalmának szentélye legyen mindenkor tárva-nyitva. E Szív az isteni szeretetnek oltára, melynek mélységéből és gazdagságából mindnyájan merítettünk; ez az életnek folyvást csergedező forrása, melyből szerte árad a világra minden kegyelem és erény mindörökkön örökké. Ez a szeretetnek szent trónja, ahol az igazakat zavartalan béke, a bűnösöket irgalom és menedék, a kesergőket vigasztalás, a lankadtakat és erőtleneket élet és erő várja.

Ezért az angyalokkal és arkangyalokkal, a trónokkal és fejedelemségekkel, a mennyei seregnek minden dandárjával a te szent Nevednek éneket kell, hogy énekeljünk, mondván: Szent, szent, szent a seregek Ura, Istene! *H. R.*

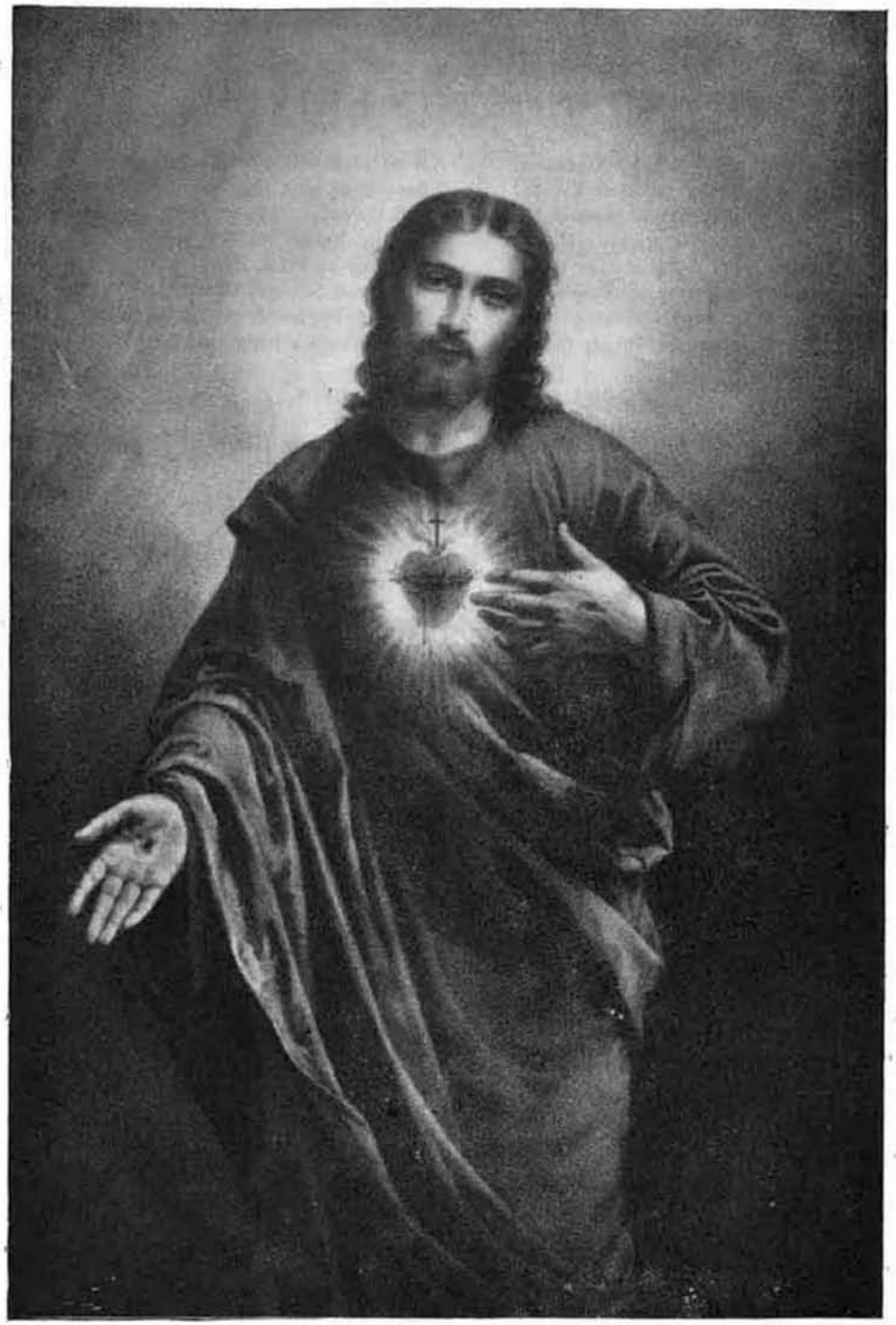

«Gyönyörűségem az emberek fiai közt lenni!»

HIMNUSZ JÉZUS SZIVÉHEZ.

Irgalmad kérjük e nehéz napokban,
Irgalmazz nékünk ó Szivek Királya!
Annyi szív fáj most és annyian sírnak,
Mind a Te Szived megnyilását várja.
Nézz le reánk ó Irgalmasság Atyja,
Ó embereknek nagy Szerelmese!
Végy be Szivednek győzhetlen várába,
Hogy le ne gyűrjön ellenség keze!

A mi hazánknak bérces, szép határát
Hogy át ne lépje többé semmi ellen:
Erős karoddal csak Te védelmezhetsz,
Nélküled fegyver mit ér a kezekben?
Óvd meg hazánkat, szándd meg ezt a népet,
Mely most Szivedtől vár egy szebb jövőt
S hit, erős jellem és munka országa
Épül fel majd a Kárpátok között.

Nézd a sirókat, nézd a könnyezőket,
Nézd, akik útja most csak merő kétség!
Világíts nékünk, hogy e bús időkben
Bűnbe ne hajtson a homály, sötétség!
Védd meg a jókat; védd meg a bűnöst is,
(Hogy bánatkönnyét érezze Szived!)
Add, hogy e nagy-nagy penitenciára
Minden magyar szív legyen a Tied!

Homor Imre.

«Ahol békességesek a lelkek.»

Irta: *Csányi E. Medárd.*

BELETEKINTETTEM a végtelenbe!... Oda néztem, ahol találkoznak a lelkek, összeölelkeznek egymással a szellem-emberek, akiket megfehérített a Krisztusi vér és a ...májusi gyöngyvirágillat. Összeölelkeztek! Nem volt közöttük békétlenség, ellenségeskedés; ott ragyogott homlokukon az Eucharisztia csókja és e csóktól... összefort a lelkük.

Egy békés világ, a békétlen világban!...

Pedig tudom, nagy ez a világ, hiszen benne van a Végtelenben.

Úgy látom e lelkeket, hogy mind napkelet felé fordulnak. A monstrancia sugarai a napsugarak s középen fehér ruhában a «Béke Királya» áll. Milliók hajtanak térdet előtte.

Egymás mellett térdelnek a lelkek. Nem azért térdelnek, hogy gyilkos golyót röpítsenek egymás felé; hiszen ebben a világban nincs békétlenség.

Hallod, mit énekelnek?

«Imádlak nagy Istenség, test s vér titkos mély Szentség... leborulva!»

A királyok Királyának hymnusza ez.

Minden nyelven éneklik e dalt. Egyformán éneklik. Ugyanazt éneklik ...ugyanannak éneklik. Nem ellenségek ők, látom; a szemükből olvasom ki.

Közös vonás van rajtuk; tömjénillatos a ruhájuk, nyilt, öntudatos a tekintetük.

És én megkérdeztem őket: «Ti békés arcú lelkek, kik vagytok? Nézzetek szemébe a feldúlt világnak! Had ismerjen meg titeket a világ! Had jöjjön felétek a világ,...ez a «világtalan» világ.»

Menjetek! Apostolkodjatok közöttük. Mondjátok e békétlen világnak: Mi megtaláltuk a «béke világát». Jöjjetek utánunk, elvezetünk oda titeket. Jöjjetek! ...nincs messze e krisztusi világ.

Rubinvörös öröklámpafény ragyog a közelében. Jöjjetek! Ne ijedjetek meg saját kicsiségetektől. Boruljatok le a Király előtt, sírjatok előtte s mikor majd felemel titeket, akkor már nagyok vagytok!

Jöjjetek ide! A mi világunk békés, a mi világunk napsugaras, a mi világunk... kenyérillatos.

Jöjjetek ide! Itt... békességesek a lelkek!

***

Beletekintettem a végtelenbe!... Oda néztem, ahol találkoznak a lelkek, összeölelkeznek a szellem-emberek, akiket megfehérített a krisztusi vér és a ...májusi gyöngyvirágillat.

Tudjátok, kik ők? Ők a szentségi Jézus testvérei.

«Legyen az első szentáldozás emlékezetes!»

(Egy falu hitéletéből.)

SOKSZOR hallunk és sokszor olvasunk az egyház azon hő óhajáról és kívánalmáról, hogy a gyermekek első szentáldozása minél ünnepélyesebb és a kicsi szivekben minél emlékezetesebb legyen. Buzgó lelkipásztorok és jó szülők szeretete kifogyhatatlan a találékonyságban, melylyel örökre felejthetetlenné akarják tenni azt a napot, melyen az ártatlan szivek először dobbannak össze isteni Üdvözítőnk szentséges Szivével a szentáldozásban.

Szép és megható ünnepségeket talált ki a szeretet az első szent áldozás alkalmára. S szerény véleményem szerint csak hasznára volnánk e kedves és fontos ügynek, ha az életből is bemutatnánk egyes eseteket, amint a maguk valóságában lejátszódnak az első szentáldozás alkalmával.

Ime, itt egy eset a falu életéből.

Buzgó lelkipásztor működik az egyik felvidéki magyar faluban. Igazi áldása a népnek. Nem ifjú, de nem is öreg. Egy generációt fölnevelt már községében. S ez a nép a keresztény hitéletnek, különösen az Oltáriszentség tiszteletének nagyon is épületes és követésre méltó példáit mutatja föl. Nincs kétezer a hivek száma, de az évi szentáldozás közel jár a húszezerhez. Persze 25 évvel előbb nem így volt ott sem.

Az apostol-lelkű pap kezdte a gyermekekkel. Most is a gyermek legféltettebb kincse. Tőle nem kimél gondot, fáradságot, szeretetet. Jól tudja: ki mit vet, azt arat. Aki felnőttekben eleven hitéletet akar, az nevelje rá a gyermeket. Hitéletünk tengelye a jó szent gyónás és szent áldozás. Ki ezt megtanulja, megszereti gyermekkorában, az nem hagyja el egy könnyen férfi korában sem.

Plébánosunk erre helyezi a fősúlyt.

Nála áldozócsütörtökön van az első szentáldozás ünnepe. Ő így szokta; rendesen arra már melegebb, szebb idő is van, mint fehérvasárnap és — ami fő — alaposabban előkészítheti gyermekeit, mert a nagybőjt vége és a husvéti ünnepek lekötik egy embernek minden idejét s így fehérvasárnapra a végső oktatások hiányt szenvednének.

Az előkészületet a nagybőjt elején kezdi ilymódon. Vasárnap, prédikáció után, kijelenti a hiveknek, hogy Isten segítségével megkezdi az első gyónók és áldozók oktatását. Pár szóval kifejti ennek fontosságát. Kéri a kijelölt gyermekek szülőit: örüljenek, hogy Isten idesegítette már édes magzatjaikat; gondosabban vigyázzanak rájuk, mert Jézushoz közeledtek; példájukkal, imájukkal támogassák a méltó előkészületben. Kéri a többi hivőt: imádkozzanak az első áldozókért. Ő maga is ezt igéri és attól kezdve minden szentmise után közösen elmondanak egy miatyánkot az első áldozókért.

Az áldozási előkészítés naponkénti egy órás oktatásban történik, még pedig a templomban, az oltár előtt. Az iskolából átmennek a gyermekek a templomba s ott az Úr Jézus előtt szól az Úr Jézus helyettese a fogékony gyermeki szívhez.

Az oltár előtt való oktatást mindenáron kívánatosnak tartja, mert így van alkalma, hogy az elméleti oktatást nyomban kövesse annak gyakorlása is. A gyermek belenevelődik, hogy a templomban a szentségi élő Krisztus előtt érezze magát, hol a hála, imádás, szeretet, bánat, bizalom érzelmei fakadnak szivéből. Az ilyen gyermek beletanul: hogy kell tisztelettel térdet hajtani, a templomban járni, térdelni, az áldozóasztalhoz menni és visszajönni, hogy kell szentséglátogatást végezni, lelkiképen áldozni. Igen, a plébánosunk tapasztalatból mondja, hogy az ilyen pár hónapos templomi oktatással sikerül a gyermeket bevezetni az Oltáriszentség hitéletébe oly annyira, hogy ezt nemcsak gyakorolni, hanem örömmel, áhítattal és lelkihaszonnal fogja végezni.

Maga az első szentáldozás a következőképen folyik le:

Áldozócsütörtökön reggel szentmise előtt a plébánia udvarán gyülekeznek az első áldozók. Mindegyik kezében imakönyv és szentolvasó van. A fiúk mellét fehér szalagbokréta diszíti, a lánykák fehér ruhában, fátyollal és koszorúval jelennek meg.

Beharangszókor a hivek a templomból körmenetileg a plébánia elé vonulnak az első áldozókért. A plébános ünnepi díszben, pluvialéval, harangzúgás mellett, a község apraja-nagyja kiséretében elvezeti az ünnep kedveltjeit a templomba, az oltár elé.

Ott az oltár előtt megmagyarázza kicsinyeinek világos, kedves szavakkal a nap jelentőségét: ilyen nagy napjuk még nem volt éltükben. Megnyilik számukra az oltárszekrény, ezt a szülő meg nem nyithatja, ezt a lelkiatya nyitja meg.

A szülő testi eledelt ad, most lelki eledel várja őket, ezt a lelkiatya nyujtja nekik, azért nem a szülői házból, hanem a lelkiatyai házból jöttek az oltárhoz, a szentségi Jézus asztalához.

Megmagyarázza továbbá, hogy a szentgyónásban és áldozásban különös gondjába és szeretetébe jutottak neki, mint lelkiatyának, az Úr Jézus helyettesének. Minden lépésüket szeretetével, imájával, áldásával fogja kisérni.

Első szentáldozásukat is áldásával akarja segíteni, azért mindegyiket külön-külön megáldja s a kis áldozók kézcsókkal viszonozzák lelkiatyjuk gyengéd szeretetének bizonyságát.

Ezután következik a szokásos keresztségi fogadás megújítása.

A szentmisében a pap áldozása után meleg szavakban röviden előkészíti a gyermeki lelkeket az Úr Jézus méltó befogadására. Szentáldozás után pár szóval méltatja a szent esemény magasztosságát és közös hálaadást végeznek.

Végül a szülőkhöz és a hivekhez szól a gyermekről, ki az Oltáriszentség után a legdrágább kincs a földön.

S hogy a nap emléke még felejthetetlenebb legyen, szép, nagy, keretbe való áldozási képet kap mindegyik első áldozó s hogy e képnek értéke annál nagyobb és kedvesebb legyen, ott az oltáron, szemük láttára megáldja, szenteltvízzel meghinti azokat s úgy osztja ki az örömtől sugárzó kedves gyermekseregnek.

Ily sorrendben és ünnepélyes mozzanatokban folyik le az illető községben az első szentáldozás napja és a hozzávaló előkészület.

Akik látták, idegen papok és hivek, csak elragadtatással szólnak

ezen ritka szép áldozásról s az áldozók bensőséges áhitatáról. Felejthetlen azoknak, kik látják; emlékezetes azoknak, kik először áldoznak.

Bizonyára ez csak egy a sok közül édes hazánkban.

Német István.

A Lélek éltet

A TEMPLOMOKBAN felcsendül s szivünkben visszhangzik a «Veni sancte Spiritus» epedő, sóvárgó akkordja. Üdvös ilyenkor elvonulni a nyüzsgő embertömegtől s szivünk magányában mind jobban öntudatára ébredni a nagy igazságnak, hogy Lélekre van szükségünk, szent Lélekre, mert a test — megöl! A test nehéz kolonc, mely ugyancsak áldozattá varázsolja a fölfelé való törekvést. Pedig mi előre, mi fölfelé tartunk! Mi úgy találjuk, mint szent Ignác, ki mikor nézte, hosszan nézte a csillagos eget s végre nagynehezen levette szemét róla, felkiáltott: «Quam sordescit mundus, si coelum aspicio!»

Bizony, sordescit! Posványok, mocsarak terjengnek rajta, melyek megfertőztetik a levegőt. S ami még szomorúbb: nemcsak a fizikai, hanem a lelki világban is vannak ily mocsarak, posványok, talán még nagyobb számban, mint amabban. De könnyű dolog még a földi mocsarakat elkerülni. Látjuk és undorral fordulunk el tőlük. Bárcsak a lelki posványokkal is így volnánk! De azokat a léleköző tagadás szelleme gyakran himes virágokkal szórja teli, hogy ne lássunk mocsarat és ne lássunk rothadást. Jaj annak, ki rálép ez ördögi terrenumra! Mocsárból alig van menekülés. A tapasztalat szomorúan bizonyítja ezt.

«Hallasz édes hangot dalolni, zokogni,
Látsz szép szemet, arcot kacsintni, mosolygni,
Hogy szived megejtsék, csalogatva csalnak:
Ne higyj hazug szónak, tettetett mosolynak!»

(Torquato Tasso XVIII. 10.)

El-el e léleköző vidékről! Mert

«Nem árnyas, virágos, zöld pázsit selymén, nem
Nimfák, szirének közt, patakok mentében;
Hanem a jóerkölcs bércén lakik üdvünk,
Mienk akkor lesz csak, ha fáradunk, küzdünk,
Ki nem fázik, izzad s a virágos utat
El nem hagyja, hozzá soha fel nem juthat!»

(U. o. XVII. 61.)

A jó Lélek s nem a szenvedélyek ördöge a mi vezérünk. A Lélek

éltet és Istenhez vezet; s ha nehéz úton vezet is, de biztos ösvényen halad a boldogság piedesztáljára.

A szenvedély ördöge sokat igér és semmit sem ad. Mit adhat az ördög? Hisz' a népmondás is «szegény»-nek mondja! Csak kárhozata van, csak örök kínja; mást nem is adhat.

Lélek kell tehát nekünk! tiszta, angyali lélek és nem porladó, rothadó test, mely most talán az élet tüzében ég s az öröm pirjában fürdik, de csábos külső alatt is a romlás csiráját rejti. Csak jöjjön meg ideje — s nincs orvosság, mely a bomlást meg tudná teljesen akadályozni. Ebben az anyagi világban hasznos néha ezt a nagy kontrasztot szemügyre venni, hogy az emberiség az élet nagy alternativái előtt Heraklesszel a nehezebb, de boldogítóbb életet válassza, megbecsülje — élje!

Mily boldogok, kik általalestek a tűzpróbán s nem a lidércfény után kapkodnak, hanem a lumen Christi világosságában járnak! Mily boldogok, hogy nem ideig-óráig tartó örömöket hajhásznak, hanem az örök örömök jelszavát hangoztatják! Mily boldogok, hogy nem földi házat akarnak építeni a legtöbbször szakadó parton, ingatag homokon, melyet szenvedélyek vihara kavargat és erkölcsi bukások katasztrófái rengetnek meg vészes földrengésként — hanem tabernaculumot, táborhegyi szent sátrat emelnek szivükben, hogy abban megnyugodjék a szent Lélek s keresztülvigye a programmot: «Deformata reformare — reformata confirmare!»

A Lélek ezen kulturmunkájára összefog a család és iskola, kik a kertész szerepét gyakorolják, mikor gondozzák, irányítják a fiatal csemetét; vad hajtásait lenyesegetik, azután nemesítik, oltják s végül kellőképen gondoskodnak a zsenge ültetvény megerősödéséről. Életerőssé kell a virágot tenniök, hogy valamikor egészséges gyümölccsé fejlődjék. Miként a kertben gondozás nélkül felburjánzik a gaz, úgy az ifjú lelkek között is megfelelő oktatás és nevelés nélkül elterjed a rossz s pusztává, sivárrá teszi a lelket, mely aztán nem a Lélek hymnuszát zengi, hanem a «test» miserere-jét nyögi. Ha a fa virágai tavasszal elhervadnak, nem lát azon az ősz gyümölcsöt.

Lássunk tehát át a világ és szenvedély biborleplén, mely a test örömei között felejteni akarja a lelket s belátva a pokol machinációiba, mellyel a lelkek közül a legértékesebb áldozatokat igyekszik megszerezni, hatalmas vétót kiáltsunk a vak világnak, mely ész nélkül rohan a halálba. Óvjuk féltékenyen lelkünk és a lelkek életét! Ne érje dér a tavaszi rügyeket! Hogy majdan — ki tudja, mily hamar — szép gyümölccsel kedveskedhessünk a lelkek királyának. Ezért imádkozunk buzgó szivvel: Veni sancte Spiritus...!

Kozelka Jenő.

A pelikános monstrancia.[1]

Az aranysugaras monstranciából a hófehér szentostya tekint rám. A sugárkoszorúban piciny fészek, a fészekben a pelikán anya; épen mellét hasítja föl éles csőrével, hogy kicsinyeit vérével, húsával táplálja és a fagyos világ szívtelenségében az éhhaláltól megmentse.

A pelikán világszerte ismeretes. Melegebb vidékek nádasaiban tanyázik.

Külseje semmit sem árul el, ami nevezetessé tenné.

Nincs ragyogó tolla, alakjának csinossága sem vetekedik a többi madárkákéval. Hosszú csőre nem nyilik csattogó dalra, nem kacag a gerlicével, nem trillázik a pacsirtával. Egészen egyszerű, igénytelen. Ami nevezetessé tette, azt ne külsején keressük, annak forrása a szívben van. A pelikán az önfeláldozó édesanyai szeretetnek lett a jelképe. Annak a szeretetnek a szimboluma, amely nem ismeri azt a fogalmat, hogy lehetetlen.

A tó tarka világának nádasaiban volt a pelikán selymes fészke. A sás lágy susogása összeolvadt az apró pelikánfiókák csacsogásával. Édesanyjuk kiszállt a tó tisztására, hogy fiókáinak halat hozzon.

De a tó befagyott. A vastag jégkéreg az elszánt anya legerősebb vagdalására sem nyilt meg.

Szegény pelikánanyát sírva fogadták éhes fiókái.

Ekkor az anyai szeretet találékonyságával felhasítja mellét és piros vérével, húsával táplálja kicsinyeit.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Milyen találóan vésik a monstranciára az anyai szeretetnek e jelképét!

Sőt azt gondolom, a pelikán sokkal inkább édes Üdvözítőnknek szimboluma, mint az anyai szereteté.

A pelikánnak szárnya van, az ég madarai közé tartozik, melyek nincsenek a földhöz kötve, otthonuk a lég.

A mi édes Jézusunk sem a földről való, az Ő hazája a csillagos ég fölött, mennyei Atyja jobbján van. A pelikánmadár Üdvözítőnk istenségét is jelképezi.

A pelikán lábának mind a négy ujja úszóhártyával van összekötve; sokat és szivesen tartózkodik a tó nyilt tükrén; ott tanítja fiókáit minden tudnivalóra.

A Fiúisten testet vett föl, leszállt hozzánk az élet tengerére, velünk élt, dolgozott, szenvedett; példát adott az erényre, megtanított az égbe repülni. Szivesen volt köztünk, el nem vált tőlünk soha, most is velünk lakik a tabernákulumban, mert gyönyörűsége az emberek fiaival lenni.

A pelikán puha, pelyhes fészkét a tavon rakja s a hajlongó, bókoló nádszálakhoz erősíti, a vihar és hullám sodrása ellen. Könnyedén, imbolyogva, de a sáshoz jól odaerősítve s a nád hajlékonyságával biztosítva ring a piciny fészek. Nem magának építi a pelikán a selymes fészket. Minden fűszálacskát, minden meleg kis pihét szive drága gyermekeire gondolva rak össze.

Édes Jézusunk az élet tengerén megalapította a lelkek puha, meleg fészkét: az anyaszentegyházat. Jóságos Szivének isteni találékonyságával tette a fejlődő léleknek édes, meleg otthonává. Megerősítette a gonosz világ örvénylő hulláma, a pokol tomboló vihara ellen. De védelmének alapját nem hajlongó nádszál képezi. Jézus anyaszentegyházát kősziklára, Péterre építette.

Fenségesen, mint hatalmas királynő emelkedik föl a kőszálon; körülötte dühöng a vihar, bömböl az orkán, zúgnak a hullámok, de az anyaszentegyház — meg se rezzen. Fönségesen nyugodt tekintetébe beírta Krisztus a legyőzhetetlenség isteni igéretét: A pokol kapui nem fognak erőt venni rajtad.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Jézus a mi pelikánunk. Kínos kereszthalálával váltott meg az örök haláltól és lehelte lelkünkbe az életet.

Szentségeivel, tanításával, példájával éltet, nevel, fejleszti szárnyunkat. Szeretete nem ismer korlátot; szent testét, vérét: önmagát adja lelkünk táplálására, csodálatos, véges elménknek megfoghatatlan módon, a kenyérnek és bornak igénytelen szine alatt.

Becézgetve fiacskáinak nevez bennünket. Szeretetét az édesanya szeretetéhez hasonlítja. De érezzük, bár szinte szédülve, hogy a hasonlat csak hasonlat marad és nem maga a valóság.

Mert, aki az anyai szívbe a szeretetnek akár tengerét is zárta, annak önmagának, mint adónak: nagyobb, több, fönségesebb a szeretete.

Édesanyai közvetlenségében elsuttogja gyermekeinek: Megfeledkezhetik-e az anya gyermekéről? S ha megfeledkeznék is, én mégsem feledkezném el rólatok.

A sugárkoszorús pelikános monstrancia előtt térdelek. S a monstrancia hófehér Kincsének gyermeki szeretettel, túláradó boldogsággal suttogom:

Pie Pelicane, Jesu Domine...

(Nádas.) *Pelikánfióka.*

[1] Visszhang a «Jézusom, Örömöm» hasábjain hirdetett pályázatra.

Testvérek

Irta: *Hamaj József.*

Nehéz virágillatú májusi délutánon jött a Pista gyerek irása,... hogy ő is pap akar lenni és semmi más. A galambszivű anyának szemében a sorok olvasásakor könny fakadt és a túláradó boldogságtól megittasultan a kopottas karosszékbe rogyott. «Tehát a Pista is!... ő is!» Imája meghallgatásra talált; no de hiszen abban nem is lehetett kételkedni, hogy az Isten a két testvért már születésükkor saját szolgálatára szánta. Hát hiszen az ilyen angyali teremtéseknek nem is való ám a prófán civil pálya! Az idősebbik immár két esztendeje, hogy fölvette a buzavirágszinű köntöst, a Pista meg szakasztott mása a bátyjának, így hát ő is ezt a részt választotta.

A két testvér szemefénye, féltett kincse volt nemcsak a jóságos özvegynek, hanem az egész kis dunaparti helységnek.

Nem is volt ám mása széltében-hosszában ennek az egy szív, egy lélek testvérpárnak.

Csupa szelidség, csupa derű, beszédes, örökké mosolygó szemükben a tiszta szivek liliomfehér világa tükröződött. Pista négy évvel volt fiatalabb a bátyjánál. A jóságos özvegy fájó szívvel bocsátotta a világba féltett fiókáit. Hátha valami durva kéz, vagy piszkos csizma szétrombolja, szétrugdalja a testvérek csodás lélekvilágát! Nem volt segítség! A fiúknak menni kellett. Forró, a szív legmélyén fakadt imákban ostromolta az anya a mindenható Eget évek hosszú során át, nap-nap után. Az idősebbik épen két év előtt vette föl az Isten választottainak a köntösét, most meg a Pista gyerek is beöltözött. Mikor mindaketten reverendában jöttek haza a vakációra, daloló lelkük mennyországgá varázsolta az elhagyott fészket. A galambszivű anya ilyenkor nagyon sok örömkönnyet törölt jóságos szeméből. A falubeliek meg hogy a tenyerükön nem hordták ezt a két áldott teremtést. Csupán a jó öreg plébános nem volt megelégedve a dolgok ilyetén folyásával. Aggódó szeretete gyakran a legpesszimisztikusabb képek festésére ragadta néhanapján. Azon emberek közé tartozott, akik a fájdalom azon nemein is átestek, amelyeknek vigaszul még könnyek sem adattak. Az élet tengernyi megpróbáltatása váratlanul zúdult mindjárt fiatal éveiben a nyakába. Az emberekben való csalódás olykor-olykor a legvigasztalanabb bánatba döntette. A szivén ejtett sebeket még hosszú évek multán is százszorosan érezte a szivében felújulni. Szerető szive ettől, hasonló sorstól féltette a szeretett lényeket.

Csendes nyári alkonyatkor maga mellé ültette a két testvért és

atyai hangon szüntelenül figyelmeztette őket a bekövetkezendő csalódásokra: «...Ti nem a való világot látjátok. Az a világ, amiben ti éltek, az csak délibáb. Az élet kegyetlen és rideg. Az élet nem költészet. Azért óva intelek, hogy legyetek elkészülve minden rosszra és aljasságra, mert máskülönben a legelső csalódás romba dönti majd rózsás szép világtokat. Az élet útján csupán tövisek és az útszélen keresztek vannak, az útra hajított rózsákat összetapossák az átalmenők és egyenlővé teszik az út sarával. Az emberek irigyek, gonoszok, kegyetlenek...» A két testvér ilyenkor összébb bújt és beszédes, szelid szemük ilyenkor elkomolyodott. Olyankor aztán otthon nem lehetett hallani kacagást. Valami távoli vészes viharnak az előszele meg-megdidergette fiatal tagjaikat.

Az élet nem költészet! Az élet kegyetlen és rideg! Egy évre rá a világháború magával ragadta a vészes forgatagba a fiatalabbik testvért. Borongós nagycsütörtökön még gyönyörködhettek benne a felrándult falujabelijei, amint a bazilika szentélyében emberi testbe öltözött angyal módjára buzgón imádkozott, de a gyöngyvirágos, orgonavirág-illatú május már a kaszárnyában találta őt. És a Pista fiú igazat adott mindenben a jó öreg plébánosnak. Az élet nem költészet! Az élet kegyetlen, az élet útján tövisek, az útszélen keresztek vannak... Azután hire jött, hogy a Pista már be van osztva a menetbe. Az áldott lelkű szomszédok szüntelenül vigasztalták a vérző szivű özvegyet. Méla borongás vett rajta erőt. Hűvös alkonyatkor nagykendőjébe burkolózva, ott látták őt a Kálvárián, amint a ködös távolba, a város felé nézett. Várt és könnyezett. Mély részvéttel beszéltek a falubeliek az özvegy nagy bánatáról; a közös nagy szenvedés együttérzőkké tette sziveiket. A szenvedés tüzében megtisztult sziveikben a legnemesebb szeretet honolt immár. Az Isten nagy világjárásában mindenkihez ellátogatott. Igy hát a Pista fiú sorsa miatt fakadt fájdalom, amely az anya szivét marcangolta, őket sem hagyta hidegen, közömbösen. No és hozzá még a Pista fiú... az egész falu szemefénye!

Nyirkos, őszi alkonyatkor az anya feljárt a Kálvária-dombra. Amikor aztán a széles folyamvölgyben szerte-széjjel a harangok esteli zsolozsmájukat zsongták, akkor aztán visszament szomorú, magányos otthonába. Ilyenkor aztán, ha valaki megszólította, hogy mi járatban volt odafent. ...«Hát a Pista, a Pista — mondta — és onnan a dombról ellátni a város felé...» és ilyenkor nagy, nehéz könnycseppek gördültek alá mártir-ábrázatán. Azután egyszer hiába várta az anya fönt a Kálvária-dombon a harangok esteli zsolozsmáját. Gyötrő némaság borult a tájra... A harangok is elmentek a halálmezőkre. Eddig ők siratták a halottakat, most ők fogják a halált osztogatni. A harangok leszálltak a magas tornyokból és ágyúkká lettek...

És azontúl nem kondult meg többé estefelé a kis templom ezüstszavú harangja.

Az anya vérző szivére újabb sebet ütött az esti hallgatás, a harangszó nélküli esti némaság. Megtörten, támolyogva indult lefelé a faluba. A hűvös, őszi est sötét leplével beburkolta már a tájat. A Dunán lefelé épen akkor siklott el egy fehér hajó. Az árbóc lámpása hosszú sávban világította be a szétloccsanó hullámokat.

Otthon aztán írást talált az idősebbik fiútól. Vigasztaló, meleghangú sorok! És az anya mohón nyelte szemével a másik gyermeknek enyhetosztó, drága sorait. A levél elején panaszkodik, hogy a Pista sorsáról kerülő úton és csak most értesült; máskülönben már előbb írt volna.

«...Drága Anyuskánk! Olyan jó az Isten és mindenható!... Ne búsulj jó anyánk! Csak imádkozzál sokat. Ha az Isten akarja... És ha azt akarja, hogy a Pista lelke szálljon fel a csillagok honába, nyugodj meg, legyen meg az ő akarata. És a testét se féltsd nagyon. Virág lesz belőle, felőled álmodva... Ha majd virágot látsz, jusson eszedbe és vigasztaljon meg főleg az a tudat, hogy atyánkhoz megy föl és viszontlátjuk egymást annak idején. Ő az apáé lesz, én meg a tiéd maradok! Ha majd virágot látsz, jusson eszedbe!...»

A levél olvasása alatt egyre derültebb, nyugodtabb lett az anya tekintete. A levél minden egyes sora gyógyító balzsamként hatott a gyötrődő anyai szívre és lassankint derült, megnyugvást, békét támasztott az anya lelkében... Ha az Isten akarja, virág lesz belőle!

OLTÁREGYLETI ÉLET.

Az Örökimádás-templomban *junius hóban minden este* 1/4 6 órakor rövid ájtatosság Jézus szentséges Szive tiszteletére.

Pünkösd előtt 9 napon át a 7 órai szentmise után nyilvánosan elmondatik a «Jöjj el Szentlélek Úristen» kezdetű himnusz az eretnekek megtéréséért.

Június 12-én, Pünkösdvasárnap 10 órakor ünnepi nagymise lesz.

Június 22-én, Úrnapján kezdődik meg az Örökimádás-templomban az *Eucharisztikus Triduum* a gyakori szentáldozás terjesztésére. 23-án és 24-én reggel 7 órakor ünnepélyes szentmise; mindhárom nap délután 1/4 6 órakor szentbeszéd és ünnepies áldás. 25-én, vasárnap reggel 7 órakor szentmise közös szentáldozással; délután 1/4 6-kor záróájtatosság körmenettel, Te Deum és áldás a legméltóságosabb Oltáriszentséggel.

Június 29-én, Szent Péter és Szent Pál ünnepén d. e. 9 órakor nagymise.

Június 30-án, Jézus szentséges Szivének ünnepén reggel 7 órakor szentmise közös szentáldozással, délután 1/4 6 órakor szentséges áldás.

*

A Budapesti Orsz. Központi Oltáregyesület kiállítása, amely a háborús viszonyok miatt ezidén is csak kismérvű lesz, mint a mult esztendőben, *június 23-án délután 4 órakor nyilik meg,* melyre ezuton hívjuk meg az Oltáregyesület iránt érdeklődő közönséget. A kiállítás nyitva áll szombaton, 24-én és vasárnapon, 25-én d. e. 11 órától este 7 óráig.

*

Választmányi ülés.

Május 15-én, d. u. 1/2 4 órakor oltáregyleti választmányi ülés tartatott. Jelen voltak: Kánter Károly prelátus-kanonok, igazgató, özv. őrgróf Pallavicini Edéné elnöknő, a zárdafőnöknő, mint társelnöknő, Kiss Aladárné másodelnöknő, herceg Hohenlohe Klodvigné, özv. Heinrich Ferencné, Ghyczy Ida, Felmayer Vilma v. tagok, a zárdatitkárnő, mint jegyzőkönyvvezető és Horváth Rezső szerkesztő, lelkész.

Országos igazgató üdvözölvén a választmányt, az ülést megnyitja. Felolvastatik a mult ülés jegyzőkönyve, melyet a választmány élénk helyeslésel fogad. A jegyzőkönyv hitelesíttetvén, igazgató jelenti, hogy az Örökimádás-templom részére három misealapítvány tétetett, az erről szóló okmányok jóváhagyással ellátva, a főegyházmegyei hatóságtól visszaérkeztek. Jelenti továbbá, hogy az erdélyi oltáregyesületi lap a háborús viszonyok miatt a jövőben nem fog megjelenni. Őexcellenciája Majláth Gusztáv Károly erdélyi püspök a budapesti Oltáregyesület kiadásában megjelenő «Örökimádás» folyóiratra körlevélileg hívta fel az erdélyi oltáregyleti lap előfizetőinek figyelmét, amit a választmány hálás örömmel és köszönettel vesz tudomásul.

Az erdélyi oltáregyleti lap előfizetőinek részére az oltáregyleti központ mindkét orgánumából május havában mutatványszám küldetett.

A kőbányai Oltáregyesület a Jézus Szive-Társulattal karöltve békezászlót kíván létesíteni, melynek elkészítésére az Oltáregyesület készséggel vállalkozik.

Az Oltáregyleti felvételi lapok egyházi jóváhagyással ellátva, szép köntösben ismét kaphatók à 6 fillér árban.

Nagyon óhajtaná a választmány, ha a vidéki oltáregyletek külön felvételi lapok helyett a központ felvételi lapjait vezetnék be.

Új terjesztőnőknek egyhangulag beválasztattak: báró Révay Simonné, Kormuth Gizella, Horvát Vilmosné és Gálffy Gizella.

A Böschatt Ferenc börzsönyi plebános által Őeminenciájának ren-

delkezésére bocsátott kelyhet a bibornok-hercegprimás szegény plebániatemplomnak ajándékozta.

A kazetták dolgában a választmány abban állapodott meg, hogy azon intézményeknél, melyek a háború után is fenn fognak tartatni, a kazetták békeidőben is megmaradnak.

Az Oltáregyesület kiállítása június 23-án nyilik meg. A háborús viszonyok miatt azonban sem a megnyitás nem fog diszesebb keretek között lefolyni, sem pedig meghivók nem fognak nagyobb számban kibocsáttatni. A kiállítás megnyitása előtt a választmány rövid alkalmi ülést tart.

Szőnyegre került még a júniusi ájtatosságok sorrendje s ezzel a tárgysorozat ki is meríttetett.

A választmányi ülés után terjesztőnői ülés tartatott.

*

Tetszett a mindenható Istennek Kocsis Ferencné úrnőt, az Oltáregyesületnek kezdet óta tagját és tevékeny, buzgó terjesztőjét az élet harcából elszólítani. Istenes, jámbor halála — mint értesülünk — Bánhidán következett be. Sirja fölé hálás tiszteletünk koszorúját tesszük és imádságainkba szeretettel foglaljuk nevét. R. i. p.

*

A májusi szentbeszédeket az Örökimádás-templomban Kanter Károly prelátus-kanonok, dr. Hanauer A. István apát a budai, dr. Vass József pápai kamarás a pesti Szent Imre-Kollegiumok igazgatói, Mészáros János szentszéki ülnök, P. Biró Ferenc S. J. rektor, dr. Wéber Pál és Szekfű Ignác a budai Szent Imre-Kollegium prefektusai, Stolmár Ernő, Ferenczy Géza, Tihanyi János, Farda Ignác hitoktatók és Horváth Rezső lelkész tartották.

*

A pécsi diákifjúság imanapja.

Május 7-én, a közös nemzeti hálaadó és könyörgő szentáldozás napján a pécsi diákifjúság az Oltáregyesület és a kath. tanintézetek bevonásával imanapot tartott. Reggel 1/2 8 órától este 6 óráig minden félórában más-más tanintézet, vagy oltáregyleti csoport adorált a kitett Oltáriszentség előtt. Az ünnepi nagymisét gróf Zichy Gyula püspök pontifikálta. Csupán e pontifikális nagymise alatt 1400 gyermek járult a szentáldozáshoz. Eucharisztikus hadjárat volt ez nagy apparátussal, melyben nem tudjuk, mit csodáljunk inkább, a pécsi diákifjúság eucharisztikus buzgóságát-e, vagy a nagyszerű haditervet: az imanapnak nagyszabású, gyönyörű, minden félórára pontosan kidolgozott programmját-e? Mindkettőhöz szívből gratulálunk.

*

A beszterczebányai Oltáregyesület ez évi lelkigyakorlatait P. Áronffy Ferenc missziós-atya, a sz. Vincéről nevezett irgalmas nővérek magyarországi tartományának kormányzója vezetése alatt április 5—9. napjain tartotta. Oly nagy számban bocsáttattak ki a résztvevő jegyek, hogy az irgalmas nővérek templomában kellett a napi három konferenciát megtartani. A befejező szentáldozást az egyesület fővédnöke, nagyméltóságú dr. Radnai Farkas v. b. t. tan., megyés főpásztor kezéből vették az egybegyült buzgó tagok.

A beszterczebányai Oltáregyesület buzgó úrnői a szegény templomok számára készítendő ruhaneműek elkészítése mellett a háború kezdetétől szivesen dolgoztak a katonák számára is. Így ujabban 60 drb inget, 60 drb alsónadrágot és 180 drb zsebkendőt küldött az egyesület vezetősége a Karitász központi irodájába s ezenfelül 60 korona értékű imakönyv lett kiosztva a Beszterczebányán létező barakkok katonáinak.

A beszterczebányai Oltáregyesület által kiadott «Hodina Poklony» tót nyelvű imádási óra oly nagy közkedveltségre tett szert a tótajkú hivek között, hogy ujabban kellett kinyomtatni 26—30 ezer példányban. A hazánk jóléteért szóló ez imádási óra dr. Császik István th. tanár, oltáregyesületi igazgatónál kapható. Egy drb 10 fillér, 100 drb 8 korona. Könyvestáblára igen alkalmas!

*

Hajókirándulás Esztergomba. Május első vasárnapján a sebesült katonák esztergomi hajókirándulásához az oltáregyleti hadikórházban elhelyezett katonák közül mintegy 90-en csatlakoztak és tisztelegtek a bibornok-hercegprimás előtt. A fiúk takaros formaruhájukban, mellükön az Oltáregyletnek fehérszalagos érmével és az Oltáregyleti ház szellemét lehelő magatartásukkal elitecsapat benyomását keltették. A katonákat az esztergomi útra a Hétfájdalmú Szűz és a Szent Anna-kongregáció kötelékébe tartozó önkéntes ápolónők kisérték.

◇◇◇

71.20 K, Hellebronth Berta 2 K, özv. Stiepek Pálné terjesztőnő által: Prehovszky Vincéné 4 K, Prehovszky Paula 4 K, Szép Lajosné 4 K, Klement Jánosné 4 K, Szedlák Ferencné 1 K, Finta Imréné 1 K, Desztál Vencelné 5 K, összesen 23 K; Gross Luiza 2 K, Jamernegg Sarolta 2 K, Karkis Malvin terjesztőnő által: özv. Telkessyné 2 K, Telkessy Erzsébet 2 K, Karkis Kornélné 2 K, összesen 6 K; Várady Erzsébet 1 K, Pesthy Árpádné terjesztőnő által: özv. Hauschild Gézáné 10 K, Huszár Gyuláné 1 K, Pesthy Árpádné 12 K, Pesthy Margit 4 K, Ditrich Dezsőné 2 K, Schröder Klotild 1 K, összesen 30 K; Payer Istvánné terjesztőnő által: Niedermüller Rózsika Hatvan 2 K, Hutter Julia 24 f, Bohacsek Józsa Hatvan 2 K, összesen 4.24 K, Kosnyik Anna 2 K, Csivisz Gizella 24 f, özv. Laub Jánosné terjesztőnő által: Bauer Magda 2 K, özv. Tüll Jánosné 4 K, Szende Alajosné 2 K, Dvorzsák Ferencné 2 K, özv. Szantnerné 1 K, összesen 11 K; özv. Manasteriotti Márkusné 2 K, özv. Szabó Kálmánné 1 K, Gungmayer Mihályné terjesztőnő által: Herold Mária 2 K, Butz Ferencné 2 K, Rusznák Károlyné 4 K, báró Barkóczy Ilona 2 K, összesen 10 K; Balonyi Ilona terjesztőnő által: Kerékgyártó Irma 2 K, Szalay Dezsőné 2 K, báró Riedel Zdenkóné 2 K, Sulyok Teréz 1 K, Tovick Gizella 2 K, Divényi Margit 2 K, Balonyi Erzsébet 2 K, Hampel Antalné 2 K, Szalóky Róbertné 2 K, összesen 17 K; Hellebronth Berta terjesztőnő által: özv. Andrejovich Lászlóné 2 K, Viener Ferencné 2 K, Szénási Mari 24 f, özv. Guba Viktorné 2 K, özv. Valenzhauser Józsefné 2 K, özv. Hellebronth Jánosné 4 K, összesen 12.24 K; Steiner Mártonné terjesztőnő által: Pogány Gézáné 2 K, Vodicska Sándorné 2 K, Németh Gézáné 2 K, Lasky Gézáné 2 K, Kafka Franciska 2 K, Klein Erzsébet 2 K, Zubritzky Anna 2 K, Szeicsek Tamásné 2 K, Schmidhauser Ágostonné 2 K, Lónyai Béláné 2 K, Csorba Ferencné 2 K, Szeier Ervinné 2 K, Szágmány Józsefné 2 K, Kerper Ottilia 2 K, Kerper Antónia 2 K, Lónyai Gizella 2 K, Steiner Katica 2 K, Zvincsek Mária 2 K, Korányi Antalné 2 K, Korányi Jolán 2 K, Kozma Dezsőné 2 K, Stolmár Mária 2 K, Német Béláné 2 K, Fischer Gyuláné 2 K, összesen 48 K; Negyedi tagok 11 K, gróf Szapáry Emmy 10 K, Serfőző Gyuláné 2 K, Gyurics Mária 18 f, Hoffmann Irén 18 f, Eger főegyházmegyei tagok 300 K, Eperjesi Mária 1 K, Tomkó József 1 K, Németujvári tagok 7.20 K, Bunzell Alfrédné 4 K, Sabián Katica 1 K, Benyovszky Imréné 10 K, Walther Béláné 50 f, Hosenberg Petronella 33 f, Misuka Béla 24 f, Keserű Károly 24 f, Szeibel Julianna 50 f, Sántha Margit 1 K, Hütter Anna 24 f, Zselizi tagok 36.70 K, Rajnoka Margit 10 K, Wertheimstein Sarolta 10 K, Pörje Józsefné 2 K, Krizdián Györgyné 1 K, Messelhäuser Ilona 2 K, Csákány Julia 1 K, özv. Cseley Gusztávné 60 f, Szilágyusztatói tagok 10 K, Ohr Mária 2 K, Futó Mária 1 K, Kőbányai tagok: 42.60 K, Teleky Géza 20 K, Weisz Lőrincné 3 K, Asztalos Sándorné 1 K, Koller Józsa 5 K, özv. Wavrik Ágostonné Jászberény 10 K, özv. Bányai Miklósné terjesztőnő által: özv. Láncz Nándorné 10 K, özv. Mészely Lajosné 10 K, özv. Bachmanné 10 K, özv. Bányai Miklósné 10 K, Spularits Vilmosné 5 K, Pelcz Anna 2 K, Pataky Károly 1 K, Korányi 1 K, Szemberi Miklósné 10 K, összesen 59 K; Benó Jánosné 4 K, Keökk Ilka 2 K, Szilágyi János 12 f.

Felelős szerkesztő: **Horváth Rezső.**

A budapesti Orsz. Közp. Oltáregyesület június 15-től kezdve rendelésre megküldi azoknak, akik kívánják, «*Egyházi himzések mintaalbum*»-jának 1-ső sorozatát. (Kazula, pluviale, alba, stóla, stb.)

E mintarajzgyüjtemény 23 mintalapból áll. Ára 15 korona. Egyes mintalapok 1 koronáért kaphatók.

***

A «Jézusom Örömöm» c. havi folyóirat (az Örökimádás testvérlapja, az eucharisztikus gyermek és ifjúsági szövetségek hivatalos közlönye és kedvence) megjelenik havonta 10.000 példányban, ami minden kritikánál szebben beszél. Ára példányonként 6 fillér, egy évre 1 korona. Tömeges rendelésnél a bélyegköltség is megtérítendő. Szerkesztőség és kiadóhivatal Budapest, IX., Üllői-út 77.

A könyörgő körmenet levélzáró bélyegeken. (A kath. Sajtóegyesület propaganda-bélyegeinek III. sorozata.) A kath. Sajtóegyesület népszerűvé vált levélzáró (propaganda) bélyegeinek most elkészült III. sorozata az 1915. május 30-án Budapesten tartott országos könyörgő körmenet egyes jeleneteit ábrázolja 24 fényképmásolatban, 5 különböző alapszinben. Egyes ívek ára 2 korona 40 fillér, félív 60 darabbal 1 korona 20 fillér. E bélyegek terjesztésével kettős célt szolgálunk: emléket nyerünk, de ugyanakkor előmozdítjuk a kath. sajtó ügyét is, melyre a háború után még nagyobb feladatok hárulnak. E bélyegek kaphatók a pénz előleges beküldése ellenében a kath. Sajtóegyesület központi irodájában (IV., Ferenciek-tere 7., V. lépcső, I. emelet).

A pápai áldás szép plakettje a Szentatya arcképével elegáns kivitelű LEVELEZŐ-LAPON kapható a „Jézusom örömöm" szerkesztőségében, Budapest, IX., Üllői-út 77. szám.

Egy darab levelező-lap ára: 4 fillér.

100 darab ára: 3 korona.

OBERBAUER A. UTÓDA

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 41. szám

a legjobb hírnévnek örvendő és legrégibb egyházi szerek, ruhák, zászlók stb. gyára.

Árjegyzék kivánatra ingyen és bérmentve. Telefon 167—34.

A budapesti orsz. közp. Oltáregyesület irodájában (IX. ker., Üllői-ut 77. szám) kapható:

I. Felnőttek részére:

Örökimádás folyóirat előfizetés egy évre ... ... 3.—
« « egyes példány —.25
« « teljes évf. utolsó 3.—
« « « « régebbi 2.—

Oltáregyesületi Útmutató 1.80
« Vezérkönyv kötve... —.60
« « fűzve ... —.40
« felvételi füzet... ... —.06
« érem ezüstkivitelben 2.60
« « aluminiumból —.90

A budapesti közp. Oltáregy. félszázados története ... ... 1.—
Litánia és áldás (latin szöveggel)... —.06
Az Oltáriszentség. Irta: Reviczky A. —.50
Az Eucharisztia zenéje. Irta: Járosy D. ... ... 2.—

II. Gyermekek részére:

Jézusom Örömöm folyóirat előfizetés egy évre 1.—
« « « egyes példány —.06
Jézusom Örömöm imakönyv bőrkötés, aranyv. párn. 4.—
« « « bőrk. aranyv. 3.50
« « « « vör. vág. 2.—
Kis Örökimádás imakönyv. Irta: dr. Tiefenthaler J. ... ... —.80
Fehér Liliom ... ... —.10
Euch. Gyerm. Szöv. érem szalag nélkül —.34
« gyermekeknek szalaggal ... ... —.40
« ifjak és leányoknak szalaggal —.50
Felajánló ima Jézus Szentséges Szivéhez ... ... —.03
Pápai áldás, levelezőlap, darabonkint —.04
« « « 100 drb 3.—

Walser—Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, nyolcadik kiadás; 30 óra.

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papiron:
Vászonkötés ... ... 4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 6 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 7 « — «

Műnyomó papiron:
Vászonkötés, vörösvágás ... 5 K — f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal ... 6 « 50 «
Bőrkötés, aranyv., tokkal ... 8 « — «
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával ... ... 10 « — «

Japán papiron (az egész könyv — teljes tartalom mellett — egy ujjnyinál alig vastagabb):
Vászonkötés, vörösvágás ... 5 K — f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 7 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 8 « 50 «
Borjúbőr, párnázva, kazettával 10 « — «
Borjúbőr, hordozható tokkal 18 « — «

Liguori szent Alfonz

Üdvösség útja. (Elmélkedések.)

Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülőben.

Walser—Varga-féle

Kis Örökimádás.

Tartalmazza az egész imaórákat megelőző általános részt. **Igen tetszetős új kiadás.** K. Sávely Dezső rajzaival. — Árak:
Vászonkötés ... ... 2 K 50 f.
Chagrénbőrkötés, aranymetszet ... ... 3 « 50 «
Chagrénbőrkötés, vörösmetszet ... ... 3 « — «
Borjúbőr, aranymetszet ... 5 « — «

Walser—Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetüs hetedik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásénál. K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

Jó papiron:
Vászonkötés ... ... 5 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 8 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 9 « — «

Japán papiron:
Vászonkötés, bindre fűzve ... 6 K — f.
Bőrkötés, bindre fűzve, vörösvágás, tokkal ... ... 8 « 50 «
Bőrkötés, bindre fűzve, aranyvágás, tokkal ... ... 10 « — «
Borjubőr, bindre fűzve, aranyvágás párnázva, kazettával 15 « — «

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál Kiskunmajsa (Pest várm.)

a pénz előleges beküldése mellett vagy utánvéttel. A kereskedésben a könyvek 20%-kal drágábbak lesznek.

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28.

XVII. ÉVF. 1916. 7. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. t.

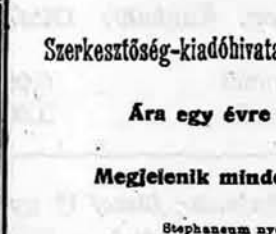

Központi oltáregyesületi érem.

Hivatalos oltáregyesületi érem. Kapható: Oltáregyesületi iroda. Budapest IX., Üllői-út 77.

Egy darab ára háborús fémből ... ... 0.90 korona.
« « « oxidált kivitelben ... ... 2.80 «

Kis örökimádás cimen *dr. Tiefenthaler József* 15 gyönyörű szentséglátogatást tartalmazó imakönyvet adott ki. Főképen ifjúságnak és eucharisztikus szövetségi tagoknak való. Magán és nyilvános szentségimádásoknál kitünő segédkönyv, melyből kórusban is lehet imádkozni. Ára 80 fillér. Rendelhető a pénz előleges beküldése mellett a Szent-István-Társulatnál (Budapest, IV., Kecskeméti-utca 2.), a Központi Oltáregyletnél (Budapest, IX., Üllői-út 77.) és a kiadónál (dr. Tiefenthaler József, Wien, IX. Boltzmanngasse 14).

XVII. ÉVFOLYAM. 1916. JULIUS. 7. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Perger Lajos:* Jöjjetek hozzám. — *Dr. Tiefenthaler József:* A híres Krupp-cég Szent Margit-temploma Berndorfban. — *Zachratka Zádor József:* Látszat és valóság. — *Homor Imre:* Csapások idején. — *Csányi E. Medárd:* Krisztusvárás. — *Kozelka Jenő:* Mutasd meg Uram arcodat. — *Deák Antal:* Élővirággal övezzük a Legméltóságosabbat. — *Molnár Sándor:* Jézus a szentmisében. — *Deák Antal:* A régi magyarok áldozatai. — *Oltáregyleti élet.* — *Kimutatás.*

Jöjjetek hozzám!

Talán nem tévedünk, midőn azt állítjuk, hogy a jelen évben a szokottnál is népesebbek a templomok. Erősebben hatott a keresztény hivők lelkére az a hivó szózat: *Jöjjetek hozzám, kik terhelve vagytok, én megkönnyítelek titeket.* Ha földi fejedelem jelennék meg most bármely városban, hogy általános kihallgatást tartson, mennyire tolongana a nép, hogy elmondhassa panaszát, keservét. A templomban a királyok királya ád ünnepélyes kihallgatást, hogy neki hódoljunk, panaszainkat elzokogjuk, testi és lelki szükségeinkre az áldást, a kegyelmet lekérjük; hiv minket, hogy a szomorúság által zaklatott szivünk nála megnyugodjék, édesget, hogy szent szivénél fölmelegedjünk, biztat, hogy jövendő dicsőségünk zálogát nála keressük.

Ki az újszövetség keresztoltárán mint áldozati bárány elvérzett, most oltárainkon székel a legméltóságosabb Oltáriszentségben, kívánkozik hozzánk, mint az örök élet kenyere. Ő nem tagadta, hogy neki gyönyörűsége az emberek között lenni, sőt kellő fogadtatás esetén megigérte szíveinkbe kegyelmes bevonulását. Szenvedése előestéjén, midőn már zajlott szivében a reá várakozó kínok tengere, úgy intézkedett, hogy a véres keresztáldozati bárány legyen az újszövetség oltárainak eledele; szent Ágoston szerint Jézus az utolsó vacsorán úgy rendelkezett, hogy a feltámadás és megdicsőülés sarját ültethesse lelkünkbe s az embert reá segítse Isten képére.

Hol is kereshetnénk mi a háború borzalmai között megnyugvást, könnyebbülést, mint az oltárainkon jelen levő, a kenyérszínbe rejtőzött Jézusnál: *Ő minden vigasztalásnak Istene, ki vigasztal minket minden háborúságunkban.* A vak koldus segélykiáltására megállt Jézus, kész

volt kérését meghallgatni. Ő az, ki itt az Oltáriszentségben várja, hogy hozzája közeledjünk, panaszunkat elmondjuk, hogy segíthessen rajtunk. Szent Ferenc azt mondja: *Jézus ül itt, trónján szüntelenül hangoztatja: beszelj keresztény lélek, mit adjak néked.*

Mennyi keresztény lélek, mely Istenről megfeledkezve lelki álomba merülve élt, most, midőn az Úr végigsuhogtatta büntető ostorát a világ felett, a háború hirére föleszmélt, gondolkozni, imádkozni kezdett, megteltek ismét a templomok. A háború ideje alatt mennyit éltünk át az élet valóságaiból, az egyének és nemzetek lelki világából többet ismertünk meg, mint valaha hittük volna; a háború alatt megnőtt a lélek az emberekben. Az Istenhez közeledő megszelidülésnek egyre több jelét látjuk.

Dicsekszik ugyan a világ nagy technikai vivmányaival, találmányaival, önérzet dagasztja keblét, összehasonlítva, mit tud most az ember alkotni és mit tudott egy évszázad előtt. De hát mit használ, ha az ember uralkodik a levegőn, a víz felett s alatt, de ha önmagán, ha érzésein, indulatain nem tud uralkodni, ha azoknak rabszolgája, akkor úgy van, mint aki ezüst tálcáról eszi az elégedetlenség, a gyöngeség kenyerét. A találmányok, a vívmányok elvakítják az embert, könnyen feledi önmagát, elhanyagolja belső lelki világát. Ha aztán csendes perceiben önmagába tér, önmagával foglalkozik, hallja lelkében a sok ki nem elégített vágynak szavát, az elhanyagolt nemesebb vágyak váddal illetik. Érzi az ember, hogy nincs hatalom, nincs kincs, mely a veszedelem ily viharos idején annyi megnyugvást adhatna, mint amilyet talál az Oltáriszentség előtt buzgón imádkozó, könyörgő lélek. Könyörögve éled föl az emberben a hit világa, megvalósul, amit a zsoltáros mond: *Járuljatok hozzá és megvilágosodtok.* Ha hozzá emeljük lelkünket, a hit kegyelmével árasztja el szivünket s mi gazdagok vagyunk. Legyünk bár szegények, mint a bibliai Lázár, egy napsugaras édent hordozunk lelkünkben, melynek fénye megdicsőíti megadással viselt szenvedéseinket, aggodalmainkat. Ennek tapasztalása von ma sokakat a templomba.

Boncolgassuk a mai idők szellemét, megfigyeléssel, belátással s meg kell látni a haladást abban is, hogy a lelkek mélyülést keresnek, a józan világnézet erősödik, a katholicizmus hódit társadalmi életben, gondolkozásban. Ámde ne feledjük, hogy a katholikus gondolkozás, törekvés, világnézet és bátorság, hitvallásos katholikus köztudat az Eucharisztiából merít legtöbb erőt. Ezt a keresztény szellemet kell a világban trónjára ültetnünk, ebben fáradozni fönséges foglalkozás.

Annak a kulturának, mely a technikai vívmányokkal, mint legfőbb kincseivel dicsekszik, megsemmisítő gúnyja a világháború. A kultura és ez a vérengző öldöklés hogy egyeztethető össze? A szív nemessége, a lélek emelkedettsége az a műveltség, az az igazi kultura, melyre mindenekfölött törekedni kell. A természetes élet fölé a természetfölötti kegyelmi életet kell helyezni. Jézus Krisztus, miután megadta nekünk a szövétneket, a törvényt, erőt, melyekkel meg lehet az embernek magában honosítani az isteni életet, annak minden tettét szemeinkbe ragyogtatta a maga életével. Ez isteni élet segélyezésére szentségeket alapított. Az Oltáriszentségben ez életnek magasztosságához mért isteni táplálékot ád. Azelőtt nem ismert keresztény erények születtek azokban, kik éltek ez isteni táplálékkal. Megkérdezem szent Pál apostolt, mit vett ebből a szentségből? Azt feleli: erőt; azért van köztünk annyi beteg, erőtlen, annyi dermedt, annyi állhatatlan munkás, hitetlen ember, mert nem veszik vagy méltatlanul veszik ezt a szentséget. Azt kérdezem szent István vértanútól, mit vett e szentségből? Azt feleli: törhetlen, cselekvő hitet, melynek a gonoszok nem tudnak ellenállani. Azt mondják a vértanúk: az Oltáriszentség a vértanúk ereje. Az Oltáriszentség a szüzeket nevelő bor. Krisztus Urunk a kegyelmek szerzője és osztogatója, midőn őt a szentségben magunkhoz vesszük, a kegyelmek teljességét fogadjuk szivünkbe, *az ő teljességéből vettünk mi mindnyájan malasztot,* mondja az apostol.

Béke, béke! Ennek vágya él ma minden jó érzésű emberi lélekben, jobban, mint egyébkor. Ha majd elcsendesül a háború zaja, úgy vélik sokan, akkor béke lesz. Igazi béke ott lesz, ahol békesség lesz a lelkekben. Az evangelium ezzel kezdődik: békesség a jóakaratú embereknek. A lelkek békéje az első követelmény az élet boldogulásához. Békességesek azok, kik Istennel, önmagukkal, embertársaikkal békében vannak, őket Krisztus Urunk Isten fiainak nevezi, mert hasonlítanak Istenhez, isteni táplálékkal élnek, ebből merítenek életet.

Perger Lajos.

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

A hires Krupp-cég Szent Margit temploma Berndorfban.

BERNDORF — Báden környékén — egyike a leghatalmasabb Krupp-telepeknek. Ma már nagykiterjedésű város. Fém, főleg bronz- és nikkelipara az iparművészet elsőrangú remekeit termeli. Most természetesen erősen a háború szolgálatában áll. 1910—1913-ban Krupp Arthur katholikus munkásai számára templomot építtetett. De nem valami egyszerű szükségtemplomot, hanem olyat, amelynek a csodájára érdemes járni. Hatalmas kupolás barokk építmény, a barokk stylus legelegánsabb

és leggazdagabb kivitelében. Benne minden művészi, minden elsőrangú iparművészeti termék.

Főoltára 10.000 kg. súlyú bronzöntvény szent Margit szobrával, mely Hegenbarth Ernő műve.

Hogy a mérhetetlen áldozatkészségről, mely a templomot megalkotta és felszerelte, fogalmat szerezhessünk, ecseteljük néhány szóval azt a kiállítást, mely Mária Jozefa főhercegasszony védnöksége alatt a déli fronton megárvultak javára a bécsi hercegérseki palotában bemutatja a berndorfi szent Margit templom egyházi készleteit és ruháit. Minden egy gondolat szerint készült barokk alkotás. Mindjárt a bejáratnál lekötik a figyelmet a bronz szenteltvíztartók: két repülő angyal kagylót tart. A kedves pufók angyalarcok emlékeztetnek a római szent Péter bazilika művészi angyalkáira a szenteltvíz szolgálatában. A fémdolgok kizárólagosan bronzból, ezüstből és arányból valók, de olyan nagy koncepciójú darabok, milyenekre csak a legnagyobb olasz barokk-csodák szent boltozatai alatt találunk. Gyönyörűek a keresztuti stációk; formájuk ovális medaillon alak, amilyenek a barokk szalónok tükrei szoktak lenni; elsőrangú bronzreliefek. Még olyan apróságok is, mint kézilámpa a beteglátogatáshoz, csengetyű, kapszulák a szent olajok számára stb., mind egy művészi gondolatnak és stilusnak gondos kifejezői.

A ruhaneműek (ornátusok) selyemből, arany vagy ezüst diszítéssel készültek. Szines selyem-himzés csak elvétve látható. Ez eredeti barokk rajzok és az egyházi alapszín együtthatása az arany, vagy ezüst diszítéssel ritka elegáns hatást keltenek. A misekazulák kivétel nélkül borromei-félék, s mert rendkívül finom puha selyemből valók, kétségkívül gyönyörűen hatnak funkciók alkalmával. Feltűnt egy kissé, hogy symbolikus képeket alig használnak és a kereszt túlsokat szerepel, mint dekorativ elem. Nagyon érdekesek — mindenesetre nem megvetendő újdonság! — a vesperás köpenyegek; nincsen ugyanis rajtuk tasak, hanem kézimunkával (arany) vannak stilizálva szintén barokk felfogásban. A templom építője: Baumann Lajos egyúttal a templomi készleteknek is tervezője, a paramentumok elkészítője a volt Bujatti-cég.

Hogy a felszerelés számbeli gazdagságáról fogalmat alkothassunk, egyszerűen jelezzük, hogy a teljes ornatusok száma: 21 (egy ornatus: misekazula minden hozzávalóval, dalmatikák és pluvialé).

Minden Krupp ajándéka, amit jelez az egyes tárgyakon a családi címer: pálmaszerű fa törzsére csavarodva a bűnre csábító, mérget fuvó kígyó. A címer alkalmazása az egyházi ornátusokon véletlenül nagyon beszédes, mert hiszen az egész templom minden felszerelésével küzd a kígyó mérge: a bűn és annak keserű következményei ellen.

A templom — adományozva a munkaadótól saját munkásainak — felbecsülhetetlen népnevelő és szociális értéket jelent. Krupp itt mintaképe a nemes, ideális keresztény munkaadónak, ki nemcsak illően megfizeti munkásainak fáradságát, hanem gondoskodik azoknak lelki nemesedéséről is. Ha van mozi, díszes szinház, kávéház, üdülő és szórakozási helyek, legyen elsősorban mindenekfelett díszes Istenháza, melyről a munkás tudja, hogy az övé, neki, az ő használatára készítették. S mikor a munkásnak adott templomban felhalmoznak díszt és művészetet, akkor abból a munkásember lelkében nemcsak Isten felsége és nagysága nő ki, hanem meglátja benne saját megbecsültetését és lelki értékét is, mert az ő használatára alkotta a munkaadója.

A díszes templom a munkások ezreinek munkadójuktól építve, mikor benne a folyton rossz levegőben és piszokban dolgozó munkás lelkileg felüdül és megpihen, nemcsak Istenéhez vonzza őt, hanem egybeforrasztja a munkás szivét a munkaadóéval, úgy hogy egyedül a templom valósíthatja meg a nagy gyári rendszer áldatlan viszonyai közepette a kereszténységnek és szilárd, boldog társadalomnak két alapelvét: az Istenszeretetet és a felebaráti szeretet.

Dr. Tiefenthaler József.

Látszat és valóság.

Az élet kerete csak látszat, de tartalma valóság. Sok élet hullámzik a földön tartalom nélkül, a külszín arany rámájába foglalva. Ezek a látszat gyermekei, kik a *csalódások* iskoláját járják. A látszat és valóság elkiséri az embert az oltár lépcsőjéhez is, a tabernakulum ajtain besurrannak az oltár szentélyébe és a kérdőjelek töviseivel koszorúzzák az Eucharisztia valóságát.

A kenyér külszinéből: alakjából, szinéből, ízéből szól a látszat téves szava, de a Szentség valóságából hangzik az igazság szózata: «Ez az én testem,» «ez az én vérem.»

A valóság a szellemhez és *észhez* appellál, a látszat a test *érzékszerveinél* hizelgi be magát. A látszat kérkedve röpíti a *szem* sugarát a magas égbe és mutogatja a nap országútját keletről nyugatra. Az *ész* azonban a valóság nevében kimondja, hogy nem a nap kering a föld körül, hanem a föld utazik a nap körül.

A látszat lecsalogatja a gyönyörittas szemet a tükörsima tó vizének mélyeibe s új világot mutogat rezgő csillagokkal, kékszinű holdsugárral, bíborvörös hajnalhasadással, lágyan ringó hullámfodrok habkarjai között himbálódzó madárcsapatokkal, az esti szellő illatától mámo-

ros lombkoszorúkkal... De az ész visszatart e csalóka képtől, melyben üres látszat a hold, nap s csillagok, madársereg és lombliget. Valóság csak az iszap hideg békáival, nyúlós piócáival.

A látszat az Alföld fáradt vándorát üde forrásvízzel kecsegteti s templomtornyos kis falucskák felé vezetgeti. De az ész óva inti a hiszékeny utast a *délibábnak* csalfa látszatára!

Vándor utas mindegyikünk a bölcső és sír arasznyi útján, fáradt lelkünk üdülni vágy Krisztus asztalánál! Boldog a vándor, kit a látszat meg nem csal s a kenyér- és borkülső alatt a valóságra ráakad Jézus teste s vérében.

Zachratka Zádor József.

CSAPÁSOK IDEJÉN

Nagy próbára tettél igazságos Isten,
Adj hozzá lelkünknek megnyugvást, erőt,
Szent végzéseidben nincsen céltalanság;
Alázattal hajlunk meg azok előtt.
A csapások közt is jó Atyánk vagy nékünk
És lelkünkre gondolsz, mely örökre él:
Nem is veszhet senki kárhozat tüzébe,
Amíg Tebenned hisz és Benned remél!

Szent Akaratodnak így tetszett, Teremtőnk,
Te szólítál létre és Te sújtsz, ha kell!
A mi büszkeségünk sokszor megalázod,
Csordultig van néha az örömkehely.
Ámde hogyha látod, hogy a sok csapástól
Gyönge lelkünk már-már szinte roskadoz,
Te segítsz erőddel győzelemre minket
S felmagasztalódik az alázatos.

Szenvedés tüzében tisztuló szivekkel
Tárjuk karjainkat, jó Atyánk, Feléd
És hogy megadd bizton, amire most kérünk,
Szeretve említjük szent Fiad nevét.
Ha látod szivünknek jóra fordulását,
E nehéz napoktól ments meg mielőbb;
Add vissza a békét, a derűs nyugalmat,
Hogy áldva áldhassunk oltárod előtt!

Homor Imre.

Krisztusvárás

Előkészületül a szentáldozáshoz. Irta: *Csányi E. Medárd O. M. C.*

LÉLEKBEN ott vagyok az utolsó vacsora termében... Ott vagyok a fehér arcú Krisztus közelében. A szemébe nézek és valamit kiolvasok belőle. Valamit, ami belekap a lelkembe és megnyugtatja azt. Mintha csak hallanám a szavakat: «Fiacskám! én örökre a tied leszek!... Úgy-e nem érted? Nézd ezt a fehér kenyeret. Tapintsd meg! Érzed puhaságát? Látod valódiságát? Nézd... «Ez az én Testem!»

És többé nem kenyér a kenyér, hanem a halhatatlan Krisztus Teste. «Venite... adoremus Dominum!» Már van a világnak világossága!

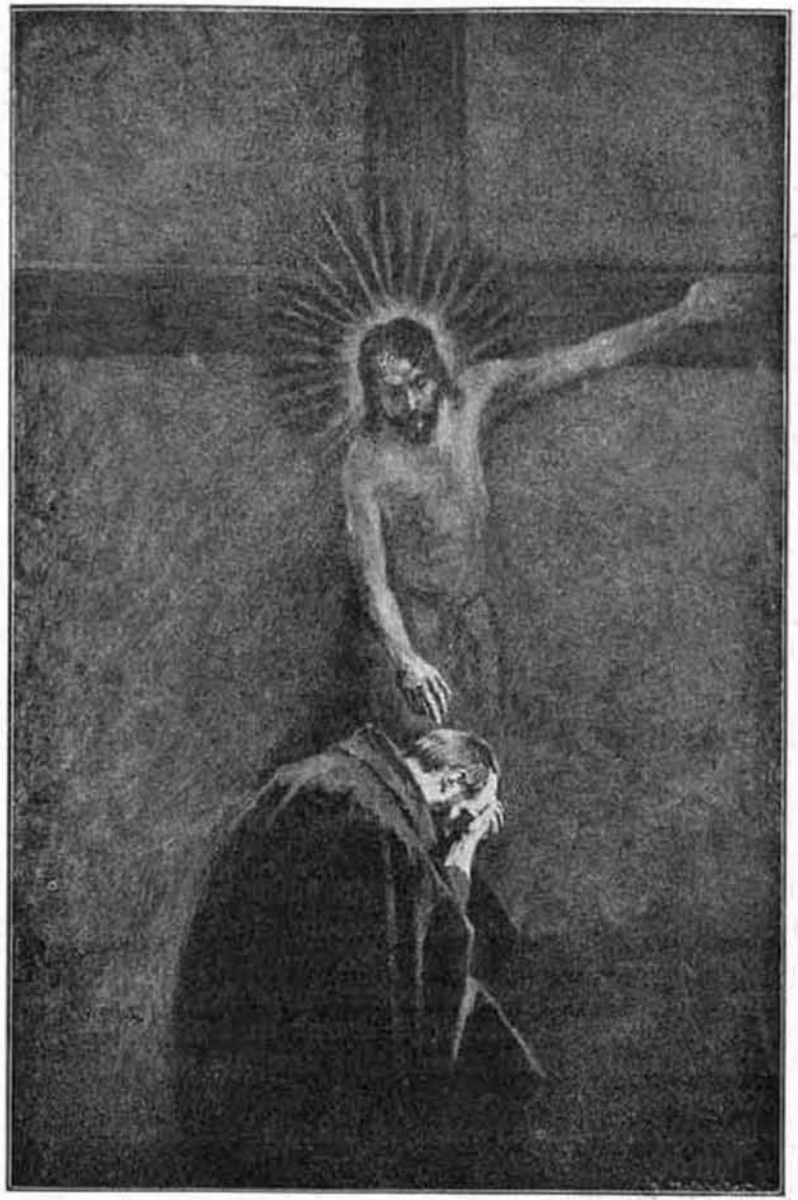

«Ne sírj!»

Uram! engedd meg, hogy most lelkileg megfoghassam ezt a kenyeret. «Quis es tu?» Ki vagy Te?

Aki be tudod tölteni lelkemet? Mi vagy Te? Aki után úgy vágyódik a lelkem?

Hol vagy Te?... Akit úgy keres a lelkem.

Én kitárom feléd a kezemet. Nem tudom, ki vagy, csak azt tudom, hogy... legjobban szeretsz.

Ezért hívnak úgy az emberek, a... «szeretet Szentsége!» Taníts meg engemet is szeretni!

Én a Krisztushoz akarok menni.

Te azt mondtad, hogy Te vagy a Krisztus;... engedj hát magadhoz! Hozzád akarok menni.

Menni akarok. Tehát részemről ez «közeledést» jelent. Közel a naphoz, a napsugárhoz; távol a világtól, a hidegségtől, a mulandóságtól. A lelkem azt mondja, hogy az «örökkévalóság» a hazája. Megértem.

Én tudom, hogy mi az örök-élet. Oda csak fehér ruhában szabad belépni.

Uram!... adj nekem ilyen fehér ruhát!

Valaki azt mondta: «Ha csak ruhája szegélyét érintem is meg... meggyógyulok.»

És én érzem, hogy ez kevés nekem!

Mintha nekem több lenne a jogom, mintha nekem többre lenne engedélyem.

Én kommunióba akarok lépni veled. Azt akarom, hogy adj nekem tiszta testet, tiszta vért, tiszta idegzetet, tiszta embert! Legyen az én lelkemben valami transzformáció, úgy... ahogy Te akarod.

Tudod, ki vagyok én? Én egy gyenge, szeretni akaró lélek vagyok. Nem csüggedek!

Nem csüggedek, mert tudom, hogy... Te ki vagy. Te a gyengék Istene vagy... Ezért vagy az enyém!

Lásd, én vágyódom a pillanat után, mikor egészen az enyém leszel. Mikor elmerül majd a lelkem a te lelkedbe. Nem a halál után; még előbb,... a szentáldozáskor.

Te szép, fehér arcú Krisztusom; úgy-e nekem soha sem lesz... meghalásom? Én abból a kenyérből akarok enni, amelytől örökre élnek az emberek. Abból a vízből akarok inni, amelytől többet nem szomjúhoznak az emberek.

Jézusom... adj innom! Most én mondom ezt Neked, adj nekem ebből az italból.

Nem azt mondom, hogy nem lesz majd porrá a testem, hiszen ez... «elvégeztetett.» De a lelkem, igen, az én pünkösdi tűzzel teli lelkem;... úgy-e Eucharisztikus Jézusom, ennek nem lesz soha sem meghalása.

Lásd, ezért akarok a végtelenbe belekapcsolódni, ezért akarok Veled egyesülni.

Mert hogy több vagyok, mint kő, fa, virág, tenger, szélvész,... azt tudom. Hogy a teremtés koronája vagyok,... hiszem. Hogy nagyot tudok tenni, ésszerűen tudok cselekedni,... megértem. De hogy egy végtelen Istent be tudok lelkembe fogadni, ettől a gondolattól... eltörpülök.

Uram! nem tehetek róla, de én mégis ez után a csodálatos dolog után vágyakozom.

Nem kutatom, hogy lehet, mint lehet, csak áldalak érte, hogy... lehet!

Sietek feléd, Uram! Jöjj a szivembe!

Lásd, kitárom a karomat feléd. Úgy érzem, mintha a Végtelent ölelném, tehát közel vagy már hozzám, Krisztusom.

***

Imára kulcsolom a kezemet. Csend van köröttem. Lelkemben most van a... «Krisztusvárás.»

Mutasd meg, Uram, arcodat!

A TEMPLOM csendjét semmi sem zavarta. Csak az örökmécs föl-föllobbanása és sercegése volt hallható. Egyébként síri csend, misztikus némaság uralkodott. Csak ketten voltunk a templomban: az eucharisztikus Jézus és én. Kezembe temettem arcomat és elmélkedtem.

Föltűnik lelki szemeim előtt a gyönyörű fehérségű szentostya. De lassan eltűnik a fehérség, kerekdedség s az ostya formája átalakul erőteljes, komoly férfiarccá. És én elmerülök ezen arcnak nézésébe... Keresem a hasonlóságot, de nem találom. Egy-két vonásban ráismerek Tizián, Dolci, Van Dyck, Oer, Munkácsy ecsetjére, de egészben ilyet még egy festő sem készített.

Az arc két végletet mutat: fájdalmat és örömöt, boldogságot és szenvedést. Az arc egyik fele mennyei dicsőségben tündöklik, félkörben övezi az arany gloriola, a mélyen árnyékolt szempár elmereng a túlvilágon s biztatólag mondja: ott-ott a csillagokon túl van az igazi boldog haza; onnan jöttem, oda megyek vissza, ha teljesítettem a mennyei Atya akaratát a földön... De az arc másik fele mily szomorú, mily fájdalmas. Itt a gloriola töviskoronában folytatódik. A homlokon búskomor redők vonulnak végig. A mélyen árnyékolt szempár, melyből most nagy cseppekben folyik a fájdalom könnye, engem néz. Eltikkadt ajkával szólni akar, de nem tud. Csak mikor a lecsurgó véres könnyel oltja szomját, tikkadtságát, akkor hangzik egy-egy mély, csendes sóhaj.

Elmélkedem... Látom azt a mennyei dicsőséget, égi boldogságot, mely Jézus hazája s hol «sok lakóhely vagyon», hova minket is, engem is hívogat: jöjjetek... jöjjetek!.., De az emberek s köztük én is sokszor mily süketek, mily vakok vagyunk. Élünk a jelennek s nem gondolunk a jövőre. Könnyelműen eltékozoljuk a mennyei kincseket. Elmerülünk az ideiglenes javakba s bűnösen ragaszkodunk azokhoz, pedig csak egy a szükséges, «az örökkévaló javakat keressétek!»

Bűn... bűn... bűn, mindenütt csak bűn. Ez nem vezet Krisztus örömébe, mennyei boldogságába. És hányan vannak, kik a bűn virágaira röpködnek pillangóként s minden órának, minden percnek örömeit fenékig akarják üríteni?!

Ez fáj az eucharisztikus Jézusnak, ezért oly szomorú, bánatos az arca!

«És nincs ki részt vegyen keblem fájdalmain?» — sóhajtja.

De igen, igen! — válaszolom én.

Keblemre ütök s igaz szívvel «mea culpa»-t mondok s látom, hogy a fájdalom fellege oszladozni kezd. Megvallom bűnömet és sorba kihúzom a töviseket s a koszorú gloriolává változik. Szivem redőit kikutatom, kitisztítom s homlokod bús redői eltűnnek. Megsiratom soksok hibám, vétkem s szemed könnye elapad. Lehelletem már arcod éri, ajkam ajkadhoz ér s a szentáldozás angyali csókjában átváltozik fájdalmad örömmé, szomoruságod boldogsággá s most már egész arcod ragyog, mindkét szemed örömtől sugárzik s szeretettel mondod:

«Gyönyörüségem az emberek fiai közt lenni!»

Kozelka Jenő.

Élővirággal övezzük a Legméltóságosabbat!

Néhány évvel ezelőtt népmisszió volt plébániánkon — afféle lelki nagymosás, amikor minden lélek iparkodik megfürödni a kegyelem harmatában — s szép tágas falusi templomunk szinültig megtelt hivekkel. Meg is dicsérték őket a jó Páterek, különösen azon buzgalmukért, hogy a templom két oltárát és szobrait — késő november ellenére — élővirágkiállítássá varázsolták:

— Ennyi virágot és ily szépeket csak apáca-templomokban lát az ember s a virágszezon végén ott is csak ritkán!

Nem szeretek nagyítani, de a főoltárunk magasztos látványt nyujtott: virágokkal díszes pompájában. Különösen a szombati napon, szűz Mária ünnepélyén tettek ki magukért a hivek. A leányok szép koszorúkat fontak erre az alkalomra s körülszegélyezték velük az oltárnak

szögletes idomait. A gyertyatartók között pompás élővirágok illatoztak — hátul az emelkedettebb helyen cserépben, elül alantabb pedig csinos vázákban, lengő bokrétákba kötve.

Az Örökimádás-templom úrnapi körmenetéből: Oltár a bejárat fölött.

Az ily oltárnál aztán valóságos öröm fungálni s kicsi híja, hogy föl nem kiált az ember:

— Istenem, milyen jó itt lenni!

De vajjon ez a lélekemelő érzés erőt vesz-e az emberen, ha olyan oltárnál miséz, mely akár a legművészibb csinált virágokkal van ékesítve? Sohasem!

A csinált virágoknak nincsen melege, tehát nem érintik a szivet. Míg ellenben az élő virágok egyenesen a szívhez szólnak: szivet szivért. A Teremtő Szivét kérik a teremtmény szivéért. A szép Szűzanya szeplőtelen Szivét a mi gyarló, szegény szivünkért.

És meg is kapja!

Mert a virág *illatáldozat*, mely időtlen idők óta tetszésére van az Úrnak. De vajjon mi gyönyörűsége lehetne az Istennek abban a csinált virágbokrétában, melynek a formája — hazugság, a színe — hazugság és az illata (ha van) szinte hazugság.

Illatáldozat, élő virág kell a jó Istennek és nem csinált virág, papiros, vagy bécsi rongy, mely nem is dicsőítése, de kicsúfolása a jó Istennek.

Igen ám, de például télen hol vegyük az élő virágokat, hogy legalább vasár- és ünnepnapon oltárunkat fölékesíthessük?

Egy kis áldozattal szerezzünk be tartósabb virágokat a kertésztől, vagy ami ennél is jobb: magunk iparkodjunk legalább annyi virágot nevelni, amennyi oltáraink és szobraink diszítésére elegendő.

Ez a virágnevelés persze egy kis gonddal jár, ámde a virág és templom ezt megérdemlik. S milyen szép dolog, ha a szeplőtelen fogantatás ünnepén a Máriaoltárt szép növényzet ékesíti!

Ha díszfáink vannak, ezeket háttérbe állítjuk, melyek összeérő lombjai mintegy sátort képezzenek a kis virágerdő fölött. A díszfák azonban nem okvetlenül szükségesek.

Falusi templomban teljesen elég, ha télen zöld növényzettel s néhány szép nyiló virággal fölékesítjük az oltárt: festett papir nélkül, pléhvirágok nélkül, zsákvászon nélkül. Ezeket a figurákat, ha volna ilyen fundus instructusunk, bátran sutba dobhatjuk. Az ilyesmi panoptikumba való. Élő Istenhez élő virág illik. *Deák Antal.*

OBERBAUER A. UTÓDA
BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 41. szám
a legjobb hirnévnek örvendő és legrégibb egyházi szerek, ruhák, zászlók stb. gyára.
Árjegyzék kivánatra ingyen és bérmentve. Telefon 167—34.

Jézus a szentmisében.

Van-e szív, amely a végtelen szeretettől telítve az egész emberiség boldogságáért, üdvösségéért úgy dobogott volna, mint az Úr Jézus szelid s alázatos szive. Jézus maga a «szeretet»... Szeretettel viseltetik az összes teremtmények iránt, mert mindent szeretetéből kifolyólag teremtett, de minket, a «teremtés koronáját» módfelett szeret... Érthető is, mert ami testvérünk volt. Szeretett bennünket egész földi életében, halálában; érettünk élt, érettünk halt meg. — Amikor már közelgett az óra, hogy e világból elmenjen, ott az utolsó vacsora termében nemcsak a kiválasztottaktól — az ő barátaitól, az apostoloktól vesz búcsut, hanem mindenkitől, aki benne hisz s megkeresztelkedik. Tehát tőlünk keresztényektől. — Eme jelentőségteljes órákban imigyen fohászkodik mennyei atyjához: «Atyám! tartsd meg őket a te nevedben... Szenteld meg őket az igazságban». (J. 11—18.) De hozzátette: «Nemcsak érettük könyörgök pedig, hanem azokért is, akik az ő igéjük által hinni fognak bennem». (J. 17. 20.) A világnak még sohasem volt ily szép, ily szívhez szóló és megnyugtató búcsubeszédben része!... De hogy még jobban biztosítson szeretetéről irányunkban, eképen folytatja: «Fiacskáim, még egy kevéssé veletek vagyok... Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket». (J. 13.) Csupa szeretet árad ki szivéből. Szeretetet lehel az utolsó szavában is. Igy csak az élő «Szeretet» beszélhet! És amit tovább mond, az valóban édes és megnyugtató szó, mert kijelenti, hogy «nem hagylak árván titeket». (J. 14. 18.) Mit mondasz édes Jézusunk!? Nem hagysz el árván bennünket?!... De hiszen ha nem maradsz közöttünk, mi mégis csak árvák leszünk. Bizony mi nélküled Évának árva fiai maradunk e siralom völgyében!

Újból megnyugtatsz tehát! Még egy kevéssé és e világ már nem lát engem, mert én élek és ti is élni fogtok. (J. 14. 19.) Értünk téged ó Jézus! Mivel igazságot mondasz, jól megértünk téged! A «világ fiai» azok, akik nem látnak téged, a hitetlenek, de mi hiszünk benned s épen azért látunk is téged ott a legméltóságosabb Oltáriszentségben. Eltávoztál körünkből s mégis itt jársz közöttünk. Fönn az égben az Atya jobbja felől teljes isteni fényedben, de lenn a földön is vagy a kenyér s a bor szine alatt teljes dicsőségedben. Itt élsz köztünk s minket testeddel s véreddel táplálsz. Ilyen a te végtelen szereteted! Imádunk téged és szeretünk téged oltárainkon rejtőző Úr Jézus!

Hogy az Isten gyermekei s egyúttal szolgái vagyunk, azt a zsidó, meg a pogány áldozatok meggyőzően bizonyitják. Hódolatunk s tiszteletünk kifejezésére ma is áldozunk. Az Újszövetségnek is van áldozata

amely értékében, fönségében s magasztosságában túltesz az Istennek tetsző ábeli áldozaton is. Mert míg amott a teremtett dolog képezi az áldozat anyagát, addig itt magának a Teremtőnek emberré lett fia, az Isten Bárányа az áldozat; Jézus Krisztus, aki szeretetéből kifolyólag «önmagát adta ajándékul és áldozatul az Istennek». (Ef. 5. 2.)

Ámde a kereszt áldozata, amely az isteni Üdvözítő életébe került, az ő halálával sem szünhetett meg. Megerősítenek bennünket eme tudatban maguk a próféták. Az Úr Jézusnak papnak kellett lennie mindörökké s az ő áldozatának mindenütt bemutattatni. Vérontással ugyan csak egyszer áldozta föl magát a Golgota hegyén, azt is a zsidók között! — Dávid zsoltáros azonban a Szentlélektől ihletve világosan mondja: «Te pap vagy Melkizedek rendje szerint».

Miről győznek meg bennünket, ó Jézusunk, ezek az ihletett szavak?!... Arról ugy-e, hogy Melkizedek áldozata az Újszövetségben folytatódni fog, aki a Legfölségesebbnek kenyeret és bort áldozott. Ezt látom én is a szentmisében, mert Jézus Krisztus csak úgy lehet pap Melkizedek rendje szerint, ha kenyérrel és borral áldozik.

— Malakiás próféta szavai szerint: Napkelettől napnyugatig nagy az én nevem a nemzetek közt és minden helyen... tiszta áldozatot hoznak. És csakugyan ezt teszik az Újszövetség papjai. Már szent Lukács írja: «Állhatatosak voltak a kenyértörésben». És ezt az Úr Jézus fölhatalmazásával és parancsával tették. Úgy jártak el, mint ő Maga az utolsó vacsorán. meghagyta: Vegyétek és egyétek, ez az én testem, igyatok ebből mindnyájan, ez az én vérem!» Ime az első szentmise!

A jövendölés szerint ezt a tiszta áldozatot mindenütt bemutatják. Innen van az Úr Jézus meghagyása: «Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!» Amint én cselekedtem, ti is úgy tegyetek! Mondjátok utánam az isteni szavakat s én isteni erőmmel megmutatom, hogy azok a szavak a ti ajkaitokon csodásak lesznek. Valóban csodás művelet, az emberi észt messze fölülmuló! De szent igazság, mert maga az «Igazság» bizonyítja.

A szentmisében úgy mutatkozik be ez a Krisztus, mint aki az Atya jobbja felől ül örök dicsőségben. Ez a Krisztus él. Ez a Krisztus Isten és ember egy személyben. Ez a Krisztus a mennyben van és a földön is. Ó csodálatos ereje az Isten mindenhatóságának!

Szent Pál szavai szerint Jézus Krisztus «szeretett bennünket, és önmagát adta ajándékul és áldozatul érettünk Istennek». Szent igazság tehát, hogy Jézus szeretetből irántunk csakugyan föláldozza magát a szentmisében! Azért, hogy bennünket megáldhasson, hogy velünk érintkezhessen.

Közel két ezer éve annak, hogy az Úr Jézus a szentmisében

kegyelmei s áldásai bőségében részesít. Ki tudná azok számát, akiket e hosszú időn át áldásaiban részesített!?... A legméltóságosabb Oltáriszentségben jelenlévő Jézusnak tudhatjuk csak be, hogy az egyháznak

A Celebráns pedig áldást osztott keletnek, nyugatnak.

oly sok gyermeke fogadott szűzi tisztaságot, önkéntes szegénységet, tökéletes engedelmességet. Itt nyertek a gyöngék erőt, a betegek egészséget, az árvák védelmet, itt találtak a szomorúak vigasztalásra. — Ó higyjük

hát, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentségben jelenlévő Jézus: a mi Istenünk, a mi mindenünk, ő a mi legfőbb kincsünk! Ő a mi oltáraink a mi földi mennyországunk s halálunk után ő lesz a mi igazi boldogságunk, ha őt imádjuk és áldozatos szeretetét viszonozni fogjuk.

Molnár Sándor.

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

A régi magyarok áldozatai.

Nemrég megemlékeztünk a régi magyarok istentiszteletének helyeiről, az úgynevezett keremetekről; lássuk most áldozataikat. A történelem tanúsága szerint — az istentisztelet kifejezésére — minden nemzet legcélszerűbbnek tartotta az áldozatot, mint az istenség iránti köszönet, hála, hódolat és tőle való függés ismertető jelét.

Igy áldoztak ősapáink is, amint erről Béla király névtelen jegyzője megemlékezik:

— Minekutána Laborcza serege megveretett, maga pedig futtában megragadtatván, egy folyó partjánál felakasztatott volna, Álmos herceg az övéivel Ung várába bemenvén, a halhatatlan Istennek nagy égő áldozatokat tettek. Ugyanazon helyen kövér lovat leölvén, szokás szerint nagy áldomást tettek.

Ez az *áldomás* szó régibb nyelvemlékeinkben mindenütt *áldozást* jelent. (Anonymus: Occiso equo pinguissimo magnum aldomas fecerunt.)

Később az *áldomás* jelenté az áldozással egybekapcsolt lakomát. Legújabban pedig az adás-vétel alkalmával történő evés-ivást...

Tehát Anonymus a következő mondatban is áldozást említ (áldomás néven):

— Árpád herceg is és főemberei, midőn tudósítást vőnek Szabolcs, Tass és Töhötöm szerencsés győzelmeiről s hódításairól, nagyon megörvendeztek és szokás szerint nagy áldomást tettek.

Ugyancsak a névtelen jegyző más helyen így ír:

— Midőn pedig Lehel, Bulcsu és Botond a többiekkel egészségesen, baj nélkül, nagy győzelemmel másodízben Árpádhoz visszatértek, nagy örvendezés támadt az egész vezéri udvarban és nagy áldomást tettek.

Áldomás alatt itt mindenütt áldozás értendő.

De nem csupán hálából, hanem új kegyelmek és jótétemények elnyerése végett is tétettek áldozatok. Theophilact följegyzi:

— Annak az Istennek, aki ezt a világot teremtette, áldoznak a törökök (magyarok) lovakat, ökröket és juhokat.

A magyarok előtt a lovak igen becsesek voltak: ezeken hadakoztak, nyeregben éltek, lóbőrrel bevont szekereken utaztak, a kancák tejét itták és ebből sajtot készítettek.

Nem lehet tehát gúnynak venni, midőn Árpád Zalánnak tizenkét fehér lovat küldött ajándékba.

A régi magyaroknak voltak nagyobb és kisebb áldozataik. A *nagyobb áldozatok* az egész nemzet érdekében történtek s ilyenkor a legnemesebb, hibátlan, kövér, szép fehér lovakat ölték le áldozatul.

Kisebb csetepaték, vagy egyéb, nem az egész nemzetet érdeklő ügyek szerencsés lebonyolítása után — az ökör és juh levágásával — a *kisebb áldozatok* járták.

A nagy áldozatokat — minőket Álmos és Árpád hercegek tőnek — *égi áldozatoknak* is nevezik, miből némelyek azt következtetik, hogy az ökör és juh föláldozásával történt kisebb áldozatok bemutatásánál megégetés nem történt.

Mire Theophilact megjegyzi:

— A törökök (magyarok) az ő mindeneket teremtő Istenöknek áldoznak lovakat, ökröket és juhokat. Ökröket hihetőleg a lovak kimélése végett, nagy népünnepek, úgynevezett *pomodák* alkalmával. Ily pomodák voltak a sátoros ünnepek alkalmával, amikor a nép kielégítésére ökröket vágtak és azokat nyárson megsütötték.

Deák Antal.

OLTÁREGYLETI ÉLET.

Dr. Mészáros János. — Dr. Makay Lajos. Ő császári és apostoli királyi Felsége 1916. évi május 6-án kelt legfelső kéziratával a budapesti királyi vár katholikus plebániájának az udvari várplebánia rangot legkegyesebben adományozni és legkegyelmesebben elrendelni méltóztatott, hogy e plebánia a «*magyar királyi udvari és várplebánia*» címét viselje.

A királyi kegy e fényes megnyilatkozása a budapesti királyi várban levő kath. plebániát az udvari és várplebániai rangra emelte és ezzel a magyar fővárosban a paritásnak megfelelőleg a bécsi császári és királyi udvari és várplebániához hasonló udvari plebánia létesíttetett. A magyar királyi udvartartás keretében ezáltal új magyar méltóság létesült a magyar királyi udvari és várplebánosi tisztségben.

Ő császári és apostoli királyi Felsége 1916. évi június 13-án kelt legfelső elhatározásával *dr. Mészáros János* szentszéki tanácsost m. kir. udvari és várplebánossá, *dr. Makay*

Lajos káplánt udvari káplánná nevezte ki:

Dr. Mészáros János eddig Frigyes főherceg, tábornagy családjánál töltött be nevelői állást. Rövid budapesti tartózkodása alatt máris meleg érdeklődést tanusított az Örökimádás-templom és a vele kapcsolatos intézmények iránt. Az Örökimádás-templomban mélyen szántó, meleg zengésű ünnepi beszédeket mondott és máris birja a templom közönségének nagyrabecsülését és rokonszenvét.

Dr. Makay Lajos m. kir. udvari és várkáplán pedig néhány évvel ezelőtt az Örökimádás-templom lelkésze és az «Örökimádás lapnak avatott tollú szerkesztője volt. Emléke a Ferencvárosban ma is felejthetetlenül él. Mindkét kinevezés őszinte, osztatlan örömet kelt az Oltáregyesület, az Örökimádás-templom és lap széles köreiben.

Az Örökimádás-templom úrnapi körmenete. Verőfényes időben, fényes keretek között tartatott meg jún. 25-én d. u. 1/46 órakor az Örökimádás-templom úrnapi körmenete. Költeménynek lehetne mondani, vagy talán gyönyörű álomnak ezt a belső hatásaiban kiszámíthatatlan, külső fényében festői és rendezésében utólérhetetlen, nagystilű processziót, aminőt csak az eucharisztiának imádatos, rajongó szeretete komponálhat. A templomot, melynek tornyában fehér zászló lengett és kapujában az oltáregyesületi hadikórház sebesült katonái a grandiózus emelvény és graciózus, filigrán oltár összeillesztésével foglalatoskodtak, már a reggeli óráktól kezdve nagy közönség látogatta. A templom, a zárda és az oltáregyesületi ház falait alul drapériák fedték. A bejáratoknál zászlócskák lobogtak. Az érdeklődés óráról-órára emelkedett, a délesti órákban pedig a maximumra hágott. Népvándorlásnak lehetne nevezni azt a számlálhatatlan néparadatot, mely az utcáról a templomba és az oltáregyleti házba, a kiállításra hullámzott. A közönség soraiban az Oltáregylet hadikórházában ápolt sebesült katonák tartottak komoly, dicséretes rendet.

A délesti órákban méhkas benyomását tette az utca, a templom és az Oltáregyesület háza, melynek termeiben gyülekeztek az Oltáregylet hölgyei és kongregációi. A templom és zárda udvarán ezalatt az eucharisztikus fiú és leányszövetség gyülekezett a zászlók alá.

Mikor 1/46 órakor másodszor kondultak meg az Örökimádás-templom komoly zengésű, érces harangjai, kezdetét vette a csodás szépségű, méltóságosan komoly és bensőséges úrnapi processzió, melyet *dr. Mészáros János* m. kir. udvari és várplebános tartott díszes és nagy asszisztenciával. A menet élén az eucharisztikus szövetség fiútagjai haladtak fehér zászlóval, melynek hosszú selyemszalagjait két fehérruhás apród tartotta. Mindketten aznap járultak először a szentáldozáshoz. Az eucharisztikus fiúszövetség csoportját lobogó selymes zászlókkal az alábbi csoportok követték: az Eucharisztikus leányszövetség, a Kis Jézus kongregáció, az Őrzőangyal kongregáció, a Virgo Reparatrix kongregáció 3. csoportja, a Virgo Reparatrix kongregáció 2. csoportja, a Szent Anna kongregáció, a Hétfájdalmú Szűzről és a Szent Szívről nevezett kongregációk, a Virgo Reparatrix kongregáció 1. csoportja és a Keresztény Anyák, az Oltáregyesület választmánya, az Oltáregyesület terjesztőnői, az Örökimádás-templom 14 fehérruhás minisztránsa, a Klérus égő gyertyákkal, 6 presbyter-diakonus aranyhimzésű dalmatikában és az Oltáriszentség csillogó monstranciában, fényes mennyezet alatt, melyet az Oltáregyleti hadikórház sebesült katonái vittek. A mennyezet mögött az Oltáregylet kadikórházában ápolt katonák nagy, szines csoportja haladt, egyházi énekeket énekelve. A menetet, mely az Üllői-úton, a Gyep-utcán, a Tűzoltó- és Bokréta-utcán haladt el nagy közönség élő sövényei, virágos, díszes ablaksorok között, az Örökimádás férfitagjai, a férfikongregációk és a csatlakozó közönség széles oszlopai zárták be. Mikor a celebráns a templom elé ért, az Oltáriszentséggel az emelvényre ment. Lent óriás néptömeg hullámzott. Az Eucharisztikus Szövetség egyházi himnuszokat énekelt, a celebráns pedig az Oltáriszentséggel áldást osztott keletnek, nyugatnak. A nagyhatású, bájos és fenségesen szép processziót Tedeum és szentségi áldás zárta be.

Országos könyörgő úrnapi körmenet. A budai országos könyörgő úrnapi processzión, melyet az idén *dr. Csernoch János* bibornok hercegprimás személyesen vezetett, a budapesti országos központi Oltáregyesület választmánya és terjesztőnői, a Mária Reparatrix zárda kongregációi és az Oltáregyesület hadikórházának sebesült katonái Horváth Rezső szerkesztő, lelkész vezetésével vettek részt. Az Oltáregyesület és kongregációk a Szent-István szobornál gyülekeztek, ahol dr. Nemes Antal c. püspök, a koronázó templom plébánosa csendes misét mondott.

A méreteiben és arányaiban nagyszabású, impozáns körmenet fényét és meleg bensőségét az Oltáregyesület és a kongregációk aranyszövésű, csillogó zászlói és az alattuk distingvált helyen haladó csoportok komoly áhitata élénken emelték.

Az Oltáregyesület 57. kiállítása. A Budapesti Országos Központi Oltáregyesület dr. Csernoch János bíbornok-hercegprimás névünnepének előestéjén, június 23-án, délután 4 órakor nyitotta meg egyházi szerelvényeinek 57. kiállítását. A megnyitáson megjelentek: özv. őrgróf Pallavicini Edéné, gróf Csekonics Endréné, gróf Cziráky Antal, özv. báró Skerlecz Károlyné, Skerlecz Cara bárónő, Kiss Aladárné, Pesthy Árpádné, özv. Haász Istvánné, Haász Emilia, Ragányi Gézáné, Ghyczy Ida, Bánáss Lászlóné, Reiner Irma, Szentiványi Sándorné, Győrbiró Endréné, Almássyné, Görgey

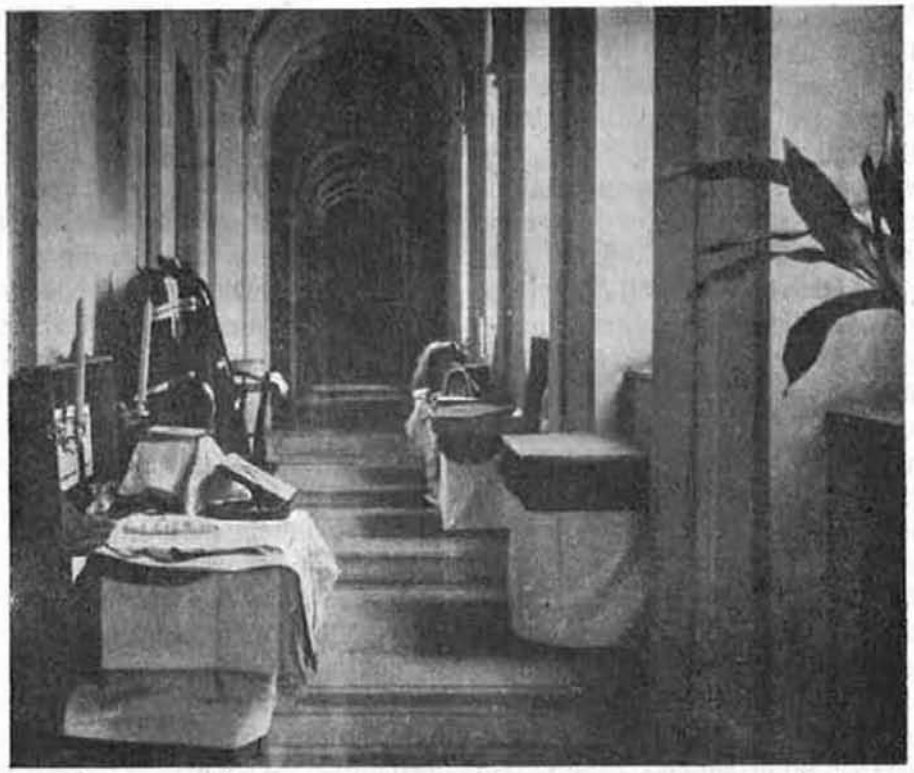

Az Oltáregyesület kiállításából: tábori kazetták.

Ferike, az Oltáregyesület terjesztőnői s a Virgo Reparatrix Kongregáció tagjai nagy számban, Kánter Károly prelátus-kanonok, dr. Mészáros János m. kir. udvari és várplebános, dr. Hanauer Á. István apát és más előkelőségek.

A kiállítást Kánter Károly országos igazgató nagyszabású beszéde nyitotta meg, mely az Oltáregyesület 1915—16. évi működéséről kimerítő tájékoztatást nyújtott. Az Oltáregyesület — mondotta — békeidőben külső eredményekben többet produkálhatott, ma azonban az imádásban, a belső produktiv tevékenységben és az áldozatok nagyságában felülmulja a békeidőben e téren elért eredményeket. Az Örökimádás-templomot előszeretettel és fokozott buzgósággal látogatta háború által sújtott népünk és vitéz katonáink; a menetszázadok nem egyszer innen indultak szentelt zászlókkal a harcterekre. A háborús imaórák, melyek a háborús sebeknek enyhítésére, népünknek vigasztalására és főleg az Úr Jézus engesztelésére tartattak, mindenkor nagy látogatottságnak örvendtek.

Az egyesületi év folyamán jezsuita és lazarista atyák és Hanauer Á. István apát összesen hét és egy nyilvános jellegű lelkigyakorlatot tartottak. Ezenkívül még 25 magán szentgyakorlat tartatott.

A Mária Reparatrix-zárdában készíttetett és a szentmisénél való használatra szétküldetett összesen 1,402.500 drb ostya. Ez a szédítő szám nem szorul dicséretre.

Az Örökimádás-templomban a hívek mindennap bőséges alkalmat találtak a gyónásra. Az évi szentáldozások száma 85.875-re emelkedett, ami eseményszámba megy nemcsak az Oltáregyesületnek, hanem a főváros hitéletének történetében is.

Az Oltáregyesület hivatalos lapja: az «*Örökimádás*» 16 évvel ezelőtt alapíttatott. Ma a háború dacára is *3000 példányban jelenik meg.* Előfizetőinek nagy számához újabban a háborús viszonyok között megszünt «Erdélyi Oltáregyesületi Közlöny» előfizetőinek tekintélyes része csatlakozott, hála gróf Majláth Gusztáv Károly erdélyi püspök úrnak. Őnagyméltósága az erdélyi tagokat buzdításával is és financiális áldozatokkal is szorosabban fűzte a Központi Oltáregyesülethez.

Az Oltáregyesület kiadásában megjelenő gyermekfolyóirat, a «Jézusom Örömöm» havonta 10.000 példányban jelenik meg, ami minden kritikánál szebben beszél. Ennek

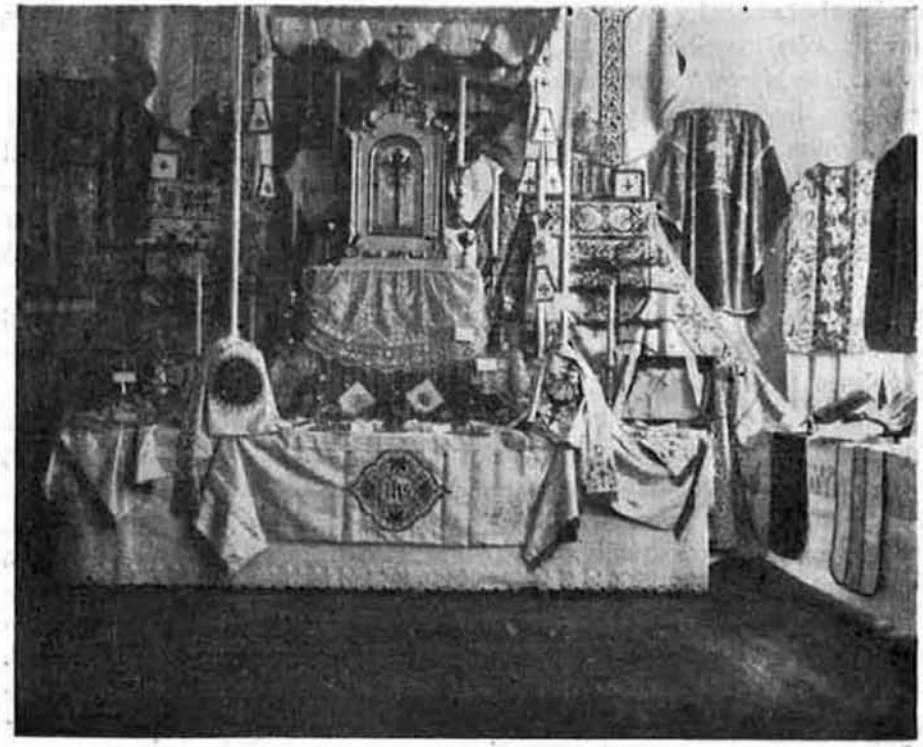

A munkaterem zárdakápolna benyomását tette.

alapítása és az «Örökimádás» fejlesztése dr. Tiefenthaler József lelkész érdeme. Az ő nevéhez fűződik az eucharisztikus gyermek és ifjúsági szövetségek alapítása is, mely már az egész országban elterjedt és programmjával, összejöveteleivel és hivatalos lapjával, a «Jézusum Örömöm» gyermekfolyóirattal eucharisztikus alapvető és nevelő munkát folytat. Dr. Tiefenthaler József távozása az Oltáregyesületnek nagy vesztesége, pazmaneumi spirituálissá történt kineveztetése azonban az Oltáregyesületnek is megtiszteltetése.

A háború új terheket, új kötelességeket rótt az egyházra és a társadalomra. Ezen új terhekből és kötelességekből az Oltáregyesület oroszlánrészt kért magának. 1914. szept. 3-án házát kisegítő hadikórháznak rendezte be, melynek falai közé 1916. június havában érkezett 142, távozott 150 katona. 1915. június 1. óta érkezett 641, távozott 614. 1914. szeptember 3, vagyis a kórház fennállása óta érkezett 1175 beteg, gyógyultan távozott 1056 katona. A kórház állandóan 102 betegnek nyújt figyelmes, gyöngéd ápolást.

E hazafias és charitativ munkában a Mária Reparatrix-zárda járt elől, mely önfeláldozásával és charitativ szellemével a sebesült katonák lelkületére elhatározó befolyást gyakorolt.

A kórház kezelő orvosa dr. Takács Márton ezredorvos, az önkéntes betegápolónői tisztet kezdet óta az Oltáregyesület terjesztőnői és a Virgo Reparatrix Kongregáció tagjai teljesítik. Az ő önzetlen, fáradhatatlan, önfeláldozó munkájuk a legmagasabb fokú dicséretet érdemli.

A betegek lelki gondozását Horváth Rezső lelkész látja el. A sebesült katonák részére az Oltáregyesület házi kápolnájában minden vasár- és ünnepnap szentmise és szentbeszéd, szórakoztatásukra pedig vetített és mozgó képekkel vallásos, nevelőhatású előadások tartattak.

A kórházat magas látogatásukkal kitüntették: Ferenc Szalvátor főherceg, Izabella és Auguszta főhercegasszony és Zsófia főhercegnő őfenségeik, herceg Hohenlohe Klodvigné, dr. Bauer Antal zágrábi érsek, dr. Premus püspök, dr. Nemes Antal c. püspök, Gaudernak táborszernagy, Máriássy tábornok és más előkelőségek.

Az Oltáregyesület az elmult egyesületi évben 17 kórháznak küldött teljes oltárfelszerelést, juttatott kazettákat a harctérre is. Ezek közül egy valószinüleg orosz kézre jutott. A kazettákat a kórházakba nagy áldozatkészséggel az Oltáregylet úrnői juttatták el, amiért őket hála, elismerés és dicséret illeti.

Kazetták az alább elsorolt helyekre jutottak: 1. Mária Valéria kórház, Budapest. 2. «Kasselik» hadikórházvonat. 3. Auguszta barakk-kórház, Budapest. 4. Vöröskereszt-kórház, Budapest, Győri-út. 5. Szolnoki kórházak. 6. Városligeti Műcsarnok — Mária Terézia-téri kórház, Budapest. 7. Gömb-utcai kórház — Révész-utcai kórház — Pannónia-úti kórház. 8a. Temesvári Oltáregyesület. 8b. Boráros-téri kórház — Nádor-utcai kórház, Budapest. 9. Golgota-uti kórház — Hernát-utcai kórház. 10. *Magyar Vöröskereszt 2. sz. kórháza, Laibach.* 11. Soroksári-úti — Illés-utcai — Csobánc-utcai kórházak, Budapest. 12. Dollinger klinika — *Ludovika,* Budapest. 13. Tolnai kisegítő kórház. 14. *Laibachban lévő 1. honvéd-tartalékkórház.* 15. M. kir. dunakeszi hadikórház. 16. *M. kir. 29. honvéd gyalogezred.* 17. Báró Laudon laktanya, Budapest.

Őeminenciájának, a bíbornok-hercegprimásnak kívánságához képest oltárfelszerelésekben eddig is, a jövőben pedig fokozottabb mértékben a honvédzászlóaljak részesültek, illetőleg fognak részesülni.

Az Oltáregyesület munkatermeiben az elmult egyesületi évben 2059 egyházi tárgy készült. Az Oltáregyesület 57 kérvényt, időnkívül pedig 24 kérvényt intézett el kedvezően, összesen tehát 81 templomot, kápolnát és hadikórházat látott el egyházi szerelvényekkel és pedig: Esztergom főegyházmegyében 16, Besztercebánya egyházm. 5, Veszprém egyhm. 1, Szombathely egyhm. 3, Kassa egyhm. 5, Eger egyhm. 3, Rozsnyó egyhm. 1, Csanád egyhm. 1, Erdély egyhm. 6, Eperjes g.-kath. egyhm. 4, Lugos g.-kath. egyhm. 2, Hajdudorog g.-kath. egyhm. 3 templomot és ezenkívül 7 kápolnát.

Bevételei 1915-ben 39,559.25 K-át tettek ki. Ezzel szemben 38,414.29 korona kiadás merült fel. Pénztári maradvány: 1144.96 korona.

Az Oltáregyesületre a jövő esztendőben nagy feladatok várnak, melyeknek megoldásához a tagok buzgó közreműködése és fokozottabb mérvű adományai egyaránt szükségesek.

Országos igazgató meleg szavakkal üdvözölvén névünnepe alkalmából a bíbornok-hercegprimást, a fényes és gazdag kiállítást megnyítottnak nyilvánította és a kiállított egyházi szerelvényeket benedikálta.

*

A kiállított tárgyak az Oltáregyesület házának földszinti termében és folyosóján nyertek elhelyezést. A munkaterem finom dekorációjával, meleg tónusával zárdakápolna benyomását tette. Homlokterében, fehér baldachinum alatt tábernákulumos oltár emelkedett, az oltár menzájan izléses csoportosításban monstranciák, cibóriumok, kelyhek, paténák, pacifikálék, öröklámpák, misszálék, kánontáblák, gyertyatartók, ampolnák csillogtak, a terem széltében-hosszában kazulák, pluviálék, dalmatikák, antipendiumok, karingek, vélumok, albák feküdtek és misztikus néma pianissimóban zsoltárt énekeltek:

Domine, dilexi decorem domus tuae.

A kiállítás fényét ajándékba küldött értékes szerelvényekkel emelték: San Marco hercegnő, Eszterházy Mária hercegnő, özv. őrgróf Pallavicini Edéné, gróf Csekonics Endréné, gróf Cziráky Lujza, gróf Wenckheim Frigyesné, gróf Wenckheim Dénesné, Madaras Józsefné, Reiner Irma és mások.

A kiállítást mindkét nap nagy közönség látogatta.

*

Szives tudomásul. *Az oltáregyesület elnöksége a bibornok hercegprimás óhajtására eredeti intencióitól eltérve, lapzárta után az alábbiakat határozta: Mindazon egyházi szerelvényeket, melyeket eredetileg szegény templomoknak és kápolnáknak szánt, idén az Oltáregyesület a magyar királyi honvédség ebbeli szükségleteinek fedezésére fogja fordítani.*

*

Katonák jönnek, katonák mennek. A budapesti orsz. közp. Oltáregyesület Üllői-út 77. sz. a. levő házát tudvalevőleg a háború kezdete óta hadikórháznak rendezte be. A tágas termekben elhelyezett katonák létszáma felülhaladja a százat. Az elmult hónapban a hadikórháznak forgalma szokatlan arányokat öltött. Katonák jöttek napról-napra, viharvert, tépett katonák gyűrött bluzokban, nyitott sebekkel és katonák mentek sűrű rajokban, délcegen, kemény, ruganyos léptekkel, piros arccal, blúzaikon piros virággal, blúzuk alatt az *Élő Kenyérrel.* A hadikórház forgalmát élénken illusztrálják a következő számok:

Rendes állomány: 102 közlegény. Júniusban érkezett 142, távozott 150 közlegény.

*

Vakáció. Eljött a «lángsugarú» nyár és eljötte az Oltáregyleti életben is két havi szünetet jelent. A kapu egyet csikordul sarkaiban és pihenni térnek a serény kezek, melyek Isten házának szolgálatában lázas, intenziv munkában tíz hosszú hónapig ernyedetlenül szorgoskodtak. Eljött a nyár, az erőgyűjtésnek, az erők restaurálásának, az energiák pótlásának ideje, a vakációé, melynek gyors multával, gyümölcsérlelő ősszel ismét kitárulnak az Oltáregyleti ház kapui és munkatermei és az Oltáregyleti ház kapujában az evangéliumi gazda ismét elmondja az ő nagy gondját: «Messis quidem multa, az aratás nagy, a munka, a tennivaló elszámlálhatatlan, jöjjetek és szorgoskodjatok aratásomban és jutalmatok bőséges leszen a mennyekben!»

(Munkaórák a nyár folyamán csak kedden és szombaton fognak tartatni.)

A budapesti Orsz. Közp. Oltáregyesület rendelésre megküldi azoknak, akik kívánják, „Egyházi himzések mintaalbum"-jának 1-ső sorozatát (Kazula, pluviale, alba, stóla, stb.)

E mintarajzgyüjtemény 23 mintalapból áll. Ára 15 korona. Egyes mintalapok 1 koronáért kaphatók.

Felelős szerkesztő: **Horváth Rezső.**

KIMUTATÁS.

(Folytatás.)

1916. május hóban befolyt adományok: Névtelen 10 K, özv. Suchy Ágostonné 50 K, báró Orosdy Fülöpné 160 K, Sebestyén Stetina Ilona 10 K, Eszt. főegyhm. papi euch. egy. 60 K, gróf Csáky Gyuláné 4 K, Czinger Mihályné 2 K, Czinger Mihály 2 K, Kaltnecker Borbála 2 K, Tóth Józsefné 50 f, Tóth Jánosné 40 f, Vajda Anna 50 f, Hallgató Margit 50 f, Felmayer Vilma választmányi tag által: özv. Rigler J. Edéné 4 K, özv. Schőjer Antalné 4 K, Schőja Hermin 4 K, Wagner Klára 4 K, Kreicse Ágnes 1 K, Magyar Karolin 1 K, Mihok Julia 1 K, összesen 19 K, Balázs Teréz 48 f, Szegner Paula 48 f, Schober Irma 4.24 K, Schober Paula 4 K, Schober Aranka 2.24 K, Halácsy Ilona 4 K, Podolini tagok 4 K, Gradl Anna 4 K, Brunczvik Matild 2 K, Sándorházai tagok 3.60 K, Pfiszter Erzsébet 2 K, Stáhly Ignácné 4 K, Kardos Jánosné 4 K, Császár Antal 2 K, Császár Antalné 2 K, Tóth Józsefné 1 K, Tóth Piroska 2 K, Tóth Erzsébet 2 K, Demut Aloizia 2.30 K, Varga Andrásné (Gyömrő) 50 f, Barta Irén 4 K, Arnold Ferenc 10 K, özv. Holdomár Orbánné 5 K, Hohlweg Ferencné 5 K, Kraicsovics Antalné 1 K, Kraicsovics Aranka 1 K, özv. Komarusz Antalné 4 K, Csinca József 2 K, Ulujner Róza 20 K, Vér Ilona 24 K, Rózsa Verona 50 K, Papp Irén (Szarvas) 24 K, Bocsa Eszti 3 K, Balonyi Ilona terjesztőnő által: Óhegyi Jánosné 4 K, Kis Dávidné 4 K, Zsámboky Gyuláné 2 K, összesen 10 K, Lafranko Károlyné terjesztőnő által: Matheidesz Béláné 4 K, Schmaler Károlyné 10 K, özv. Lafranko Istvánné 10 K, összesen 24 K, Turossy Anna terjesztőnő által: Tax Julia 50 f, özv. Bucsek Sándorné 2 K, Nagy Antalné 2 K, Rolczhofer Ottilia 24 f, összesen 4.74 K, Kaiser Mihály 1 K, Geng Terézia 1 K, Rumpler Gézáné terjesztőnő által: Tachler Anna 1 K, Schreiner Józsefné 4 K, Krisztanits Jánosné 2 K, ifj. Krisztanits Jánosné 2 K, Miskolczy Gyuláné 6 K, Rumpler Gézáné 6 K, összesen 19 K, Negyedi tagok 10 K, Szabó Mária 1 K, Csajtainé Hegedüs Anna 2 K, Schweingert Vincéné 1 K, Tolt Angela 2 K, Tolt Ignác 2 K, Tolt József 1 K, Gyertyános Máté (Jászladány) 1 K, özv. Szaklaida Józsefné 1 K, Francsa Ferencné 1 K, Szüts Julianna 1 K, Barát Julianna 1 K, Szalontai Józsefné (Máramarossziget) 2 K, Himezsényi tagok 6.48 K, Keiza Anna (Ürményháza) 2 K, Nádoszky Józsefné 2 K, Jávorka Verona 1 K, Finály Gáborné 4 K, Ember Mária 1 K, Ember Ilona 1 K, Winter Ferencné 2 K, Kiss Aladárné választmányi tag által: Geiszt Gyuláné 50 K, Luczenbacher Pálné 40 K, Goszthonyi Mihályné 20 K, Hegyessy Lászlóné 10 K, Csiszár Jánosné 10 K, Kövér Kálmánné 10 K, Ráth Gizella 4 K, Pugnat Julia 4 K, Neumayer Anna 4 K, Ményey Lászlóné 2 K, Zubriczky Anna 2 K, Heysz Béláné 2 K, Varsó Mihályné 2 K, Neumayer Mitild 1 K, Isten nevében 1 K, Kiss Aladárné 200 K, összesen 362 K, Bauer Róza (Nagykomlós) 4 K, Fülöp Rozál (Pogony) 4 K, Veszprém egyházmegyei tagok 1850.82 K, Pattantyus Mihály (Baja) 1 K, Pattantyus Mihályné 1 K, Répa Róza 12 f, Oszvald Jozefin 4 K.

A «Jézusom Örömöm» c. havi folyóirat (az Örökimádás testvérlapja, az eucharisztikus gyermek és ifjúsági szövetségek hivatalos közlönye és kedvence) megjelenik havonta 10.000 példányban, ami minden kritikánál szebben beszél. Ára példányonként 6 fillér, egy évre 1 korona. Tömeges rendelésnél a bélyegköltség is megtérítendő. Szerkesztőség és kiadóhivatal Budapest, IX., Üllői-út 77.

A budapesti orsz. közp. Oltáregyesület irodájában
(IX. ker., Üllői-ut 77. szám) kapható:

I. Felnőttek részére:

Örökimádás folyóirat előfizetés egy évre ... ... 3.—
« « egyes példány —.25
« « teljes évf. utolsó 3.—
« « « « régebbi 2.—

Oltáregyesületi Útmutató 1.80
« Vezérkönyv kötve... —.60
« « fűzve ... —.40
« felvételi füzet... ... —.06
« érem ezüstkivitelben 2.60
« « aluminiumból —.90

A budapesti közp. Oltáregy. félszázados története ... ... 1.—
Litánia és áldás (latin szöveggel)... —.06
Az Oltáriszentség. Irta: Reviczky A. —.50
Az Eucharisztia zenéje. Irta: Járosy D. ... ... 2.—

II. Gyermekek részére:

Jézusom Örömöm folyóirat előfizetés egy évre 1.—
« « « egyes példány —.06
Jézusom Örömöm imakönyv bőrkötés, aranyv. párn. 4.—
« « « bőrk. aranyv. 3.50
« « « « vör. vág. 2.—
Kis Örökimádás imakönyv. Irta: dr. Tiefenthaler J. ... ... —.80
Fehér Liliom ... ... —.10
Euch. Gyerm. Szöv. érem szalag nélkül —.34
« gyermekeknek szalaggal ... ... —.40
« ifjak és leányoknak szalaggal —.50
Felajánló ima Jézus Szentséges Szivéhez ... ... —.03
Pápai áldás, levelezőlap, darabonkint —.04
« « « 100 drb 3.—

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál Kiskunmajsa (Pest várm.)
megrendelhetők az alábbi könyvek (a pénz előleges beküldése mellett vagy utánvéttel):

Walser—Varga-féle
Örökimádás imakönyv
az oltáregyletek imakönyve, nyolcadik kiadás; 30 óra.

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papiron:
Vászonkötés ... ... 4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 6 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 7 « — «

Műnyomó papiron:
Vászonkötés, vörösvágás ... 5 K — f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal ... 6 « 50 «
Bőrkötés, aranyv., tokkal ... 8 « — «
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával ... ... 10 « — «

Japán papiron (az egész könyv — teljes tartalom mellett — egy ujjnyinál alig vastagabb):
Vászonkötés, vörösvágás ... 5 K — f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 7 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 8 « 50 «
Borjúbőr, párnázva, kazettával 10 « — «
Borjúbőr, hordozható tokkal 18 « — «

Liguori szent Alfonz
Üdvösség útja. (Elmélkedések.)
Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülőben.

Walser—Varga-féle
Kis Örökimádás.

Tartalmazza az egész imaórákat megelőző általános részt. **Igen tetszetős új kiadás.**
K. Sávely Dezső rajzaival. — Árak:
Vászonkötés ... ... 2 K 50 f.
Chagrénbőrkötés, aranymetszet ... ... 3 « 50 «
Chagrénbőrkötés, vörösmetszet ... ... 3 « — «
Borjúbőr, aranymetszet ... 5 « — «

Walser—Varga-féle
Örökimádás imakönyv
öregbetüs hetedik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásénál. K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

Jó papiron:
Vászonkötés ... ... 5 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 8 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 9 « — «

Japán papiron:
Vászonkötés, bindre fűzve ... 6 « — «
Bőrkötés, bindre fűzve, vörösvágás, tokkal ... ... 8 « 50 «
Bőrkötés, bindre fűzve, aranyvágás, tokkal ... ... 10 « — «
Borjubőr, bindre fűzve, aranyvágás párnázva, kazettával 15 « — «

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28.

XVII. ÉVF. 1916. 8. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllöi-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. t.

Központi oltáregyesületi érem.

Hivatalos oltáregyesületi érem. Kapható: Oltáregyesületi iroda. Budapest IX., Üllői-ut 77.

Egy darab ára háborús fémből ... ... 0.90 korona.
« « « oxidált kivitelben ... ... 2.80 «

Kis örökimádás cimen *dr. Tiefenthaler József* 15 gyönyörű szentséglátogatást tartalmazó imakönyvet adott ki. Főképen ifjúságnak és eucharisztikus szövetségi tagoknak való. Magán és nyilvános szentségimádásoknál kitünő segédkönyv, melyből kórusban is lehet imádkozni. Ára 80 fillér. Rendelhető a pénz előleges beküldése mellett a Szent-István-Társulatnál (Budapest, IV., Kecskeméti-utca 2.), a Központi Oltáregyletnél (Budapest, IX., Üllői-út 77.) és a kiadónál (dr. Tiefenthaler József, Wien, IX. Boltzmanngasse 14).

XVII. ÉVFOLYAM. 1916. AUGUSZTUS. 8. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Horváth Rezső:* Aratás. — *Blaskó Mária:* Templomcsendben. — *Dr. W. P.:* Tiz kérdés. — *Homor Imre:* Salve Regina. — *Pázmándi:* Akik Őbenne hisznek. — *Nagyfalusy Lajos S. J.:* Szűz Sion zengd. — *Horváth Rezső:* A tizedik csapás. — *Kozelka Jenő:* Quo vadis? — *Szentmihályi József:* Királyi művészet. — *X. Y.:* Hozzászólás a sajtókérdéshez. — *Antal Margit:* A beteg. — *Irodalom:* *Szikla Szilárd dr.: Pehm József:* Az édesanya a vallás, társadalmi kérdés és költészet tükrében. — *Oltáregyleti élet.* — *Kimutatás.*

Aratás

Járom a határt és amint mélázva, álmatagon járok a buzatáblák közt, mintha nem is a magyar rónákon, hanem a Genezáreth partjain járnék. A bronzarcú aratók galileai halászoknak tetszenek, a sárga kalásztenger a Genezáreth szőke hullámainak, a hosszú szekerek halászbárkáknak, a fényes kaszák suhogó evezőlapátoknak, a kévekötelek hálóknak, melyekről azt mondja az evangélium (Luc. 5.), hogy szakadozni kezdtek; odahívták azért a másik bárka halászait is és a két bárka csaknem elsüllyedt a halaknak száma és nagy súlya alatt...

Járom a határt. A sárgult kalászok zizegve hajolnak meg az acélos magyar buzának súlya alatt; kévekötelek szakadoznak, nagy, hosszú szekerek roskadoznak, aratásra szabadságolt katonák, szőke orosz foglyok, deresfejű magyar parasztok verejtékeznek. Mikor látom mindezt: az áldást, mely rajtfekszik a magyar göröngyön, az a gondolatom támad, hogy Krisztus jár a magyar rónákon, a zizegő, sárga kalásztenger között és az ő lábanyomában ismét áldás fakad, mint egyszer a habokon, a Genezáreth fakó hullámain...

Letépek néhány buzakalászt, mint egyszer a tizenkettő, mikor Krisztussal a határban jártak. Piros pipacsok nyílnak és kék buzavirágok az aranykalászok között és én mohón tépem a virágot, még magam se tudom, hogy minek is tépem. A buzatáblák fölött pacsirta dalol és én is csapongó szárnyakkal, nótázó szívvel járok a határban. Most ugarhoz érek, álmodó, merengő magyar ugarhoz. Fekete húmusza a magyar ugarnak valahogyan puszták forró homokjának tetszik. Mintha nem is a magyar ugaron járnék, hanem az evangéliumi pusztában, hová ötezer ember követte Jézust. Esteledik. Jézus pedig egybegyűjti tanítványait és azt mondja

nekik: «Szánom a sereget, mivel már harmadik napja követnek engem és nincsen mit enniök és ha étlenül bocsájtom el őket, kidőlnek az uton, mivel némelyek közülök messziről jövének.» A tanítványok azt javasolják, hogy bocsássa el a népet, hogy a falvakban és városokban eleséget vegyenek. Jézus azonban megkérdezi őket, mondván: «Hány kenyeretek vagyon?» A tanítványok a népnél mindössze öt kenyeret és két halat

Kenyérszaporítás.

találnak. Jézus pedig megáldja és áldásával megszaporítja a kenyereket. Mindenkinek jut a kenyérből, mikor pedig már mindnyájan kielégítették éhségüket, Jézus megparancsolja, hogy szedjék össze a morzsákat, mire tizenkét kosár morzsa gyűlt össze.

Ezt a csodát kétszer említi az evangélium, kétszer elégítette ki Jézus a népnek éhségét.

Jézus azonban nem csupán kétszer áldotta és szaporította meg a kenyereket és elégítette ki a nép éhségét, hanem megteszi ezt évről-

évre, mikor az ő fényes napjával megérleli a hullámzó vetéseket és permetező esőjével megtermékenyíti a szomjas földeket.

A kenyérszaporítás csodáját minden esztendőben megismétli Jézus, ha nem is egy-két perc leforgása alatt, mint a pusztában, hanem egy-két hónap lefolyása alatt. Nemde egy hold földbe mindössze néhány véka gabonát vetnek és lám, egy hold földről néhány métermázsa gabonát aratnak. Egy fészekbe mindössze egy-két krumplit, egy-két szem babot vagy kukoricát ültetnek, mikor pedig eljön a nyár és eljön a gyümölcsérlelő ősz, az elvetett mag a kamatos kamatjával térül vissza: Krisztus ma is szánja a sereget és nem bocsájtja el étlenül, hanem megszaporítja a kenyereket és kielégíti a népnek éhségét...

Letépek egy buzakalászt és kimorzsolom a piros buzaszemeket. Ebből az acélos magyar buzából lesz a kenyér, ez jut majd kenyérformában a magyar asztalokra és ez az acélos buza jut ostyaformában a magyar oltárokra...

Jézus nem csupán materiális, földi igényeinket elégíti ki és nemcsak földi kenyeret nyújt nekünk, mely elfogy, hanem mennyei kenyeret is, mely «megmarad az örök életre». «Én vagyok az Élő Kenyér» — mondotta; az utolsó vacsorán pedig, amikor «kívánva-kívánta a Husvétot megenni», ezzel kínálta e mennyei kenyeret: «Vegyétek és egyétek!» «Ha nem eszitek ezt a kenyeret és nem isszátok az én véremet, nem leszen élet tibennetek!»...

Élet, örök élet... fontolgatom e súlyos igéket, midőn a határban egy kereszthez érek. A keresztnek korhadó fáján a haldokló Krisztus lehanyatló fejjel, szánakozó arccal haldoklásában is azt látszik mondani: Szánom a sereget! — és két sebzett kezét áldólag terjeszti a magyar rónákra...

A mezei virágot, amit útközben téptem, a piros pipacsot, a sárga kalászokat és kék buzavirágot, amikről nem tudtam, hogy minek is tépem, most leteszem a kereszt lábához. *Horváth Rezső.*

◇◇◇

Az öreg plébánia fiatal papja volt. Mögötte pedig nesztelen, csendet nem zavaró lépésekkel homályos árny suhant és állva maradt a térdeplő mögött. Árny, amelyet csak a lélek szeme lát, amelynek hangját csak a szív foghatja fel.

És beszélni kezdett a ködalak:

— Ismersz-e engem?

A pap némán bólintott és csak a lelke felelt.

— Ismerlek. Az újmisémen láttalak először. Vállamra fektetted kezedet és érintésed súlya majdnem a földre nyomott. Láttam a szemedet: velőmig vésődött éles pillantásod. Azóta mindig érezlek. Mögöttem vagy, amikor térdet hajtok az oltár előtt és mögöttem jársz, amikor a gyóntatószék felé indulok. Lesed a hangomat és a szemem pillantását. Arcomba nézel az iskolaterem ablakain át. Nagyon jól ismerlek, csak a nevedet nem tudom.

A ködalak közelebb simult a paphoz:

— Én a hivek tekintete vagyok. Ellenséged voltam és most testvéreddé lettem. Durván, körömmel vájtam a szived titkait, most a kezedhez simulok és megcsókolom azt. Megértesz, ki vagyok?

A pap nem-et intett.

— Nem értelek.

— Hát ide figyelj. Én vagyok a papnak terhe és keresztje. Én vagyok a papnak földi koronája. Én vagyok a ti kegyetlen boncolótok, aki kíméletlenül szegezi kését a sziveknek és veséknek. Én vagyok mégis az imádságra összetett kéz, aki áldást kér tirátok. Vannak papok, akik elkergetni akarnak és el szeretnének űzni haragjukkal: «Mit nézel rám, mi közöd hozzám? Míg rajtam a stóla, mögém szegődhetsz, nem bánom, azontúl pedig nincs közünk egymáshoz!» De hiába beszélnek, tőlem meg nem szabadulnak. Minden pap a primicia-ruhával magára veszi az én keresztemet és attól soha többé meg nem szabadul. És megint vannak, akik félnek és rettegnek tőlem. Minden pillanatuk vigyázat, hogy belém ne ütközzenek. Sejted már, ki vagyok?

A pap csöndeset sóhajtott és szelid szeme az oltárszekrényen függött:

— Sejtem.

— Még jobban elmagyarázom. Én vagyok üvege öreg pápaszemeknek, amelyeken át töpörödött anyókák szemsugara villan feléd az imakönyvek betűin keresztül, megnézni, hogyan mosolyogsz, hogyan hajtasz térdet, hogyan nyujtod nekik a Legszentebbet. Én vagyok reád nyiló kék szeme az iskolásfiúnak, aki utánozza hangodat, járásodat. Lornyon vagyok, amelyen át előkelő, cifra hölgyek pletykára éhes lelke szeretne hibát felfedezni benned. Kérgeskezű munkás összeráncolt homloka alól nézek feléd, hogy szived súgja-e, amit ajkad hirdet. Ifjú szivek feslő, leányos idealizmusa bimbózik bennem; idealizmus, amely támasztó karót te benned keres virágos hajtásának. Én vagyok a kételyekben és problémákban vajudó lélek szenvedő lelkének éles, fürkésző pillantása, amely nem a szavadban, hanem az egyéniségedben keres választ önlelke kínzó tépelődéseire. A bűnös vagyok, aki téged tisztának akar látni, a tiszta szív vagyok, aki téged még tisztábban, még fényesebben szeret. Ellenség vagyok, aki te benned keres bizonyságot Isten ellen — és testvér vagyok, aki veled bizonyít Krisztusa mellett. És végül én leszek egykor a tűz, a kínzó, emésztő tűz, amelynek minden sercegése kiáltó panasz lesz ellened: Te miattad égek, a te botránykövedből csiholt tüzemhez első szikrát az alvilág ura. És én leszek egykor tűz, amitől fényt nyer koronák glóriája és a glóriát hordozók neked énekelnek: Te gyujtottad szivünkbe a szent tüzet, te, te és nem a szavad, nem a tanításod, hanem az arcodon, tetteden, mozdulatodon átsugárzó lelki értéked. Tudod már, ki vagyok? És rettegsz-e már tőlem?

A pap a lélek mélységével felelt, míg tekintete az oltárszekrényről egy pillanatra se rebbent el, hogy megnézze a mögötte meghuzódó árnyalakot.

— Tudom. És féltem tőled, mint kis gimnazista, amikor pap akartam lenni. Féltem tőled, mikor beléptem a szeminárium falai közé és féltem tőled, mint a jövőt boncolgató, fejlődő lelkű klerikus. Féltem tőled, mikor először simult vállamhoz a fehér dalmatika és féltem, mikor nagy tömeg előtt először léptem a primiciás oltárom elé. Akkor az Istenre néztem... És azóta is az Istent nézem és nem látlak téged. Nem félek tőled, inkább szeretlek, amint megérzem kezemre tapadó, megalázódott csókodat.

Így szólt a pap és az árny ehallgatott. Nem tünt el, mögötte maradt — de többet nem beszélt. Ködkarjai áldólag ölelték körül a papot és kézcsókra simult árnyalakja a felszentelt, imára kulcsolt jobb fölé.

Blaskó Mária.

◆◆◆

7. Törekszem-e a mindennapi szentáldozás kegyelmével magamat mindinkább szabaddá tenni a bűntől, különösen főhibámtól?

8. Gondolok-e a szeretet főparancsolatára, melyet az Úr Jézus Krisztus az utolsó vacsorán adott és megőrzöm-e nyelvemet a szeretetlen beszédtől?

9. Iparkodom-e a mindennapi szentáldozás kegyelméért hálás lenni azzal, hogy imával, példával, szóval, üdvös és jó olvasmányok terjesztésével másokat is az Oltáriszentség gyakori vételére buzdítok?

10. Szivesen hozok-e áldozatot, önmegtagadást, hogy naponta áldozhassam és nem tart-e vissza az Úr asztalától gúny, vagy az emberek félelme?

Dr. W. P.

SALVE REGINA.

(Uj fordítás.)

Üdvözlégy Királynőnk! Irgalmasság Anyja,
Édesség és Élet! Üdvözlégy Reményünk!
Tehozzád kiált fel Éva bús magzatja,
Tehozzád sóhajtunk, kik számüzve élünk.

Nézz, ügyünk Védője, irgalmazó szemmel
E siralomvölgyre, zokogás honára, —
Melyből, ha kiszálltunk, más jutalom nem kell,
Minthogy lelkeinket Jézus keble várja.

Akit leborulva áldunk és imádunk,
Ó mutasd meg Jézust, méhednek Gyümölcsét,
Mikor az életnek végén Rád találunk,
Irgalmas, szelid Szűz, Édesség, Kegyesség!

Homor Imre.

Akik Őbenne hisznek

(Elmélkedés.)

Titok borul az Oltáriszentségre, mélységes, lelkünk ismeretlen mélységeit is megindító titok. Nem lehet belátni e fölséges misztériumba, nem lehet felfogni s az átláthatlan fátyolt egy pillanatra is felfedni a tabernákulum drága kincse előtt, mely mindig csak rejtve, isteni titokzatosság ködös világába vonul félre előlünk. Nem úgy értem, mintha e mennyei kincsnek kápráztató volna a fénye, vagy mert a Felség érintésétől összeroppanna a gyenge teremtmény, hiszen csak kenyér a ruhája, egyszerűen fehér a szine, — hanem hogy mérhetetlen az áldás, mely belőle árad, hogy mindazok, kik esznek e kenyérből, érzik, hogy ez éltet, üdít, erősít, vigasztal, eligazít s a bizonytalan útvesztőben útmutató lesz. Érzik, hogy ebből a mélységes szentségből azok számára, kik hisznek Ő benne, «az élő vizek forrásai fakadnak».

Mert a léleknek is vannak forrásai, bővizű, kristálytiszta forrásai, csak azután arra kell vigyázni, hogy poshadt vízzé, zöldszinű pocsolyává ne váljanak.

Hűs források fakadnak a messze délen, napsütötte pusztában, sárga, forró, szomjas homok között. De, ahol e víz fakad a mélységekből, ott oázis támad, zöldelő füvek, hosszútörzsű, vékony pálmák emelkednek fel a földből a magasba, ágaikon nagy levelek terpeszkednek, mint árnyat adó szárnyak a fáradt utas fölé, ki tövükben megpihen.

Forrás fakad az alpesi hegyek ormai közt is s mint keskeny, csobogó kis patak csörgedez lefelé. Szakadékok, sziklák, darabos, éles, durva kövek állják az útját, de a kis patak csak elsiklik közöttük némán és csendesen s minél hosszabb lesz az útja, annál simábbra, fehérebbre mosogatja medrének formátlan kövecseit, annál tisztább lesz a tükre s ha rásüt a délutáni nyári napsugár kristálytiszta vizére, mintha rávarázsolná az opál, a smaragd, a rubint ezerfélekép játszó, szinpompás fényét és akkor mintha csupa kirakott, fénylő drágakő verné vissza rajta kápráztatóan az égi szivárvány hétféle szinét.

De nemcsak itt, hanem a lélekben is fakadnak források! Nemcsak a sivatag forrása támaszt életet a forró Szaharában, nemcsak az alpesi patak tükrét tisztítják szakadékok, sziklák nehéz akadályai, hanem ugyancsak sziklák, hegyek, nehézségek, küzdelmek tisztítják meg a lelket is, feszítik meg erejét, fakasztanak belőle forrást, mely szintén szép, szintén kristálytiszta, amelyen szintén fénylik a hétszinű szivárvány, de amelyre a sok szépet, a fehér tisztaságot egy türelmes, állhatatos harc után a Szentséges Szív rakja fel azok lelkére, akik hisznek Őbenne.

És ezt még egyszer ismétlem, akik *hisznek* Őbenne. Azoké a korona, akiknek lelkébe a hit véste bele kitörölhetetlenül az Ő szavait: «aki állhatatos marad mindvégig, az üdvözül». Lelkem is azt súgja és nem tudom elfelejteni folyton ismétlődő hangját, hogy szenvedésben, nélkülözésben, elfeledésben, keresztek földrenyomó súlya alatt is csak kitartónak kell maradnom mindvégig, mert azé a koszorú, azé a pálma, ki az utolsó percig, élte utolsó állomásáig hű és állhatatos marad.

Azért tudunk leborulni az Oltáriszentség elé is, mert itt is e folyton buzdító, jóságos Szív lakik. Azért megyünk reggelenkint örömmel a szentáldozáshoz, mert itt ismételgeti e Szentséges Szív az ő szavait, hogy el ne felejtsük. Aki nem zárja be szivét Őelőttte, aki mindig csak hallja és örvendve várja az Ő igéretét, — óh, az itt nem fog csalódni, annak lelkéből az erények megszámlálhatatlan forrásai tünnek elő s e források mélyében, mint a hegyi patak alján az átlátszó vízben a fürge ezüstszinű halacska, úgy úszkál és vonul végig mindenütt a Szent Szív kegyelme, hogy buzdítson, szeretetet gyújtson, életet teremtsen, mert mélységesen igaz az Ő szava: «Akik én bennem hisznek, azoknak lelkéből az élő vizek forrásai fakadnak!»

De kérdezheti valaki: és *a békesség*, lelki nyugalom a szenvedésben, az hol maradt? Mert hiszen épen ez hiányzik a küzködő lelkén, melynek beborult egén soha sem tud áttörni egy biztató fénysugár.

Aki az Oltáriszentség elé borul és mélyen, alázattal meghajtja fejét a szent ostya előtt, annak lelke a béke szigetén jár. Óh, itt szép világ van! Maga a Békesség Királya vezeti a hozájutott lelket. Az ő országának útját virágok szegélyezik, zöldelő pázsit suhog el könnyű zizegéssel lábaik alatt, mindenütt friss, csobogó vizek öntözik a mezőt, itt mindig tavasz, hajnal van, szép kék az ég, melyen csak bárányfelhők rózsaszinű foszlányai uszkálnak nesztelenül, hogy még szebbé tegyék a Békekirály országát.

Igen, szép itt a világ! A szenvedésből, megpróbáltatásból itt mindenütt csak gyengeszirmú virág lesz, melynek nem a töviseit, hanem illatát érzik azok, kik odajöttek Őeléje, az Oltáriszentség elé. Oh, menynyire jó itt Őnála, e sokat szenvedett Szívnél, mennyire jó itt tőle tanácsot kérni!

Ki tudná megmondani, mit érezhet a hitetlen, ki azt tartja magáról, hogy ő felvilágosodott és modern kor gyermeke, kinek mindene van, csak meleg szive nincs, kiben minden meghasonlott és örök bizonytalanságban vész el, s akit a kétségbeesés őrültté tesz, mert az ő szobája ajtaján is kopogott már az élet könyörtelen hóhéra, ki megsebezte szivét ott, ahol legjobban fájt, mert elvitte tőle azt, kit legjobban szeretett. Hová fordul ő, kire most az élet keresztjének roskasztó súlya szakadt, ki

csalódott e világban, a meghitt barátban, mások szeretetében, a jóakarók segítségében, kit mindenütt csak hideg, tőle huzódozó alakok fogadnak. Igen, igen, mit tud ez *most* tenni? Óh, mi más lenne az, ha gyermek tudna lenni gyermeki hittel! Ha tudna remélni, bízni Abban, kit elfelejtett, kit szivéből a bibliás mesék országába számüzött! Ha hinne Betlehemben, a karácsonyi éjben, a glóriás, aranyfürtös gyermekarcban, a Mesterben, ki a hegyen prédikál, ki a vakokat látókká tette, ha hinni tudna még a keresztben, a Golgothában, a megfeszített Jézusban, az Ő átszúrt Szivében, — óh igen, akkor ő is látó és meghalló lenne és meghallaná a szókat, miket épen a szenvedés után mondott apostolainak: «Békét hagyok nektek!» Valami felséges, harmonikus békét, melyet nem a világ ád, nem azt az elfojtott fájdalomból erőszakosan kisajtolt békét, melynél a szív csak tovább sajog, hanem azt, amit Ő ád az Oltáriszentségben, mely a vértanúk szenvedését, a hitvallók harcát, a szüzek küzdelmét is értékessé tette, mennyei jutalom drága koszorújával fonta körül, mert mindezek *hittek* Őbenne, a Békesség Királyában.

És most higyjünk benne mi is a sok küzdő és szenvedővel! Vivódó lelkünk minden keserűségét a Szent Szív elé terjesszük s a mindennapi szentáldozás harmata az Ő békéjét varázsolja majd szivünkbe. Olyan szépek a miséző pap szavai, miket közvetlenül szentáldozás előtt mond, hogy: «Úr Jézus Krisztus, ki azt mondottad apostolaidnak: békét hagyok nektek, az én békémet adom nektek, ne tekintsd bűneimet, hanem Egyházad hitét... és szent tested és véred által szabadíts meg engem minden rossztól!» Könnyekre indító szavak! Így akarjunk mi is imádkozni minden reggel, mikor vele egyesülünk. Belekapcsolom e fölséges, nagy hitbe az én szegény szivem gyenge érzelmeit, de ugyanakkor érzem azt is, hogy itt Őnála nem csalódtam, hogy a béke honában járok, hogy itt élet van, hogy itt szenvedő lelkem letarolt mezején is még virágok nyilnak, mert — újból csak ismétlem — mélységesen igaz e megértő, isteni Szív szava: «Akik én bennem hisznek, azoknak lelkéből az élő vizek forrásai fakadnak!» *Pázmándi.*

◇◇◇

SZŰZ SION ZENGD...

(Lauda Sion.)

Szűz Sion, zengd Megváltódnak,
Vezérednek s Pásztorodnak
Legmennyeibb éneked!
Minél hőbbet, mennyeibbet,
Fönségesbet, istenibbet:
Hisz föl úgy sem érheted!

Égi Kenyér, kit dicsérünk,
Ki él, kiből mi is élünk,
Itt az oltár szent trónján;
Ki kezéből magát adta,
Hisszük, valljuk: magát hagyta
Ránk a végső vacsorán.

Legyen teljes, legyen fényes,
Hangos, szent, víg és fenséges
Hitünk nyilt megvallása!
Mert emléknap van, szent násznap:
Ez aztalnak — az oltárnak
Ma lőn alapítása!

Ez új husvét alapköve,
S az ó-husvét zároköve, —
Uj szövetség, új Király:
Elmult minden, ami ó,
Nem árnyék ez, szent való,
Éj a naptól meghátrál.

Mit Krisztus oft végrehajta,
Teendőnkül maga hagyta
Ránk maga emlékére:
Tana által kioktatva,
Az ostyát, bort változtatva,
Áldjuk világ üdvére.

Ezt hitünkké pecsételte,
Hogy a kenyér drága teste
S a bor drága vére lesz:
Szem nem látja, ész nem érti,
De lángoló hitünk védi,
Mindennél magasabb ez.

A mit látunk, csak mutatja,
A mit mutat, nem láthatja
Az emberi semmiség:
Nem bor ez itt, és nem kenyér,
De egy testben s viszont egy vér,
Egy mély titkos Istenség!

Ki veszi, szét nem szedheti,
Nem törheti, nem szegheti,
Két szinben Ő egy egész;
Veszi egy, vagy veszik ezren,
Egy ép annyit, mennyit ezren:
Nem fogy, csak a szin enyész.

Érdemes és érdemetlen,
Ugyanazon egy vételben
Ez halált, az életet:
A jók veszik élet gyanánt,
Júdás-lelkek örök halált
Vesznek és ítéletet!

Áldd az Urat az egészben,
Áldd az Urat minden részben,
S az ostyának törésében
Lelked hitét meg ne törd!
Mi itt törik, az csak mutat,
S nem törik, kit a szin mutat:
Áldd az Urat, áldd az Urat,
Áldja Őt az egész föld!

Ó angyali, csodás kenyér,
Mellyel e vándorúton él
Isten családja, — ebeknek
Vetni ezt — ó hitszegés!
Kit képekben a mult sejtett,
Mikor Izsák áldozat lett,
Pászkabárány, manna jelzett:
Ó égi részesülés!

Életkútfő! — éltess minket,
Égi Manna! — táplálj minket,
Édes Jézus! áldj meg minket,
És igazgasd lépteinket
Szent Atyád országába!
Még csak vándorúton járunk,
S már e porló szívbe zárunk...
S ha e porló szivtől válunk:
Szent Szeretet! Szent Királyunk!
Végy szentjeid sorába. Ámen

Nagyfalusy Lajos S. J.

A tizedik csapás.

1. «Mostan emlékezem az régi időkről.» A Fáraónak dacos, büszke dölyfét Isten tíz csapással törte le, melyet egyptomi csapások néven emleget a világ. Mikor elviharzott kilenc sújtó csapás és a Fáraónak kemény, büszke fejét e kilenc csapás se hajlította le, Isten azt mondotta Mózesnek: Még egy csapást mérek Egyptomra és a Fáraó elenged titeket. E hónap tizennegyedik napján minden családapa öljön le egy *hibátlan bárányt*, de *csontját meg ne törje*. A bárány *vérével kenjétek meg az ajtó félfáját és gerendáját*. A bárányt pedig süssétek meg és útra készen, bottal kezetekben egyétek meg *kovásztalan kenyérrel* és zöld salátával. Én pedig éjfélkor elmegyek Egyptom földjén és nem marad ház gyász és siralom nélkül. *A ti házaitokat* azonban, *látván a vér jelét, megkímélem.*

A tizennegyedik nap éjjelén nem maradt egy ház sem gyász és siralom nélkül...

Most Európát is tíz egyptomi csapás látogatja. Most a vizek ismét vérré változtak, a vizek, melyek a csatamezőket öntözik; most ismét csúf békák, csípő szúnyogok, mérges legyek leptek el mindent, amerre a háború fúriája őrjöng és a tömeghalál kaszál; most megint marhavész ütött ki és a csatatereken halomban hevernek kidőlt lovak hullái és eltakarítatlan csontvázai; most ismét mérges kelések és fekélyek: sajgó sebek borítanak számlálhatatlan néptömegeket.

Egyptom termését zuhogó fergeteg söpörte el: most meg zivatar módjára zuhogó golyózáporban hull a nemzetek disze, virága; amit a zápor el nem vert, azt sáskajárás emésztette el Egyptomban és most, a népek nagy tumultusában, amit el nem söpör a golyózápor, azt háborús nyavalyák halálos bacillusai ássák és emésztik. Egyptom földjét három napig sötétség borította és most ismét sötétség borul a földre: a gyász sötétsége. Egyptomban nem maradt egyetlenegy ház sem siralom nélkül és most vajjon találtatik-e egyetlenegy ház is, amelynek gyásza ne volna...

2. Gesszen földjét, ahol a választott nép táborozott, egyetlen csapás se érintette. Mikor az utolsó csapás sujtott Egyptomra, Izrael fiait megkímélte Isten a vérnek láttára, a bárány véréért. És most ismét *a Bárány vére* az, mely a csapások elől menedéket nyujthat, vére egy Bárányának, melyet Keresztelő János Isten Bárányának nevezett, vére egy *hibátlan* Báránynak, mely fizikai és erkölcsi fogyatkozások nélkül való, melyről a próféta azt jövendölte: «Csontot ne törjetek Ő benne» és az evangéliumban azt olvasom, hogy «nem törték meg az Ő lábszárait»...

Az a nép, mely most, a tizenkettedik órában, a tizedik csapásnak tombolásakor *ajkait e hibátlan Bárányának drága vérével kendőzi és pirosítja és az Eucharisztiának fehér, kovásztalan kenyerével él* és vele táplálkozik, *e modern tíz csapásnak súlya alatt se fog összeroppani,* hanem erős szívvel járja majd meg az élet útjait *és ha földre is roskad gyásztól, siralomtól, onnan Antheusznak növekvő erejével kel ismét talpra.*

Horváth Rezső.

Quo vadis...?

Az édes Üdvözítő egyszer megfeddte tanítványait, mert sokszor jelezte távozását e földről és mégsem akadt a tanítványok közül senki, aki kérdezte volna: «Quo vadis, Domine? — Hová mégy, Uram?» Ezt a feddést sok ember megérdemelné, mert nagyon sokan vannak, kik nemcsak Jézus Krisztustól, hanem önmaguktól sem kérdezik: «Hová mégy? Mi a rendeltetésed, célod?» Mint a kalitkába zárt madár kedvesen énekel és nem gondol a szabadságra, melyre teremtve van, úgy sok ember él és vigan tölti napjait anélkül, hogy gondolna céljára, rendeltetésére. Pedig szent Ágoston szerint: «Nem haladunk jól, ha nem tudjuk, hová kell menni!»

Nyomasztó teherként nehezedik reánk a kérdés: «Mit akar velem az Isten, kinek hatalmában vagyok? Minek teremtett? Mi a célja velem?» Egy győzelmes császár a régi időben az összes foglyokat rabszolgákká tette, még azokat is, kik valamikor jobb napokat láttak. Majd cirkuszba vezettette őket, hol gladiátori véres játékokkal gyönyörködtették a szemlélőt. Talán velünk is ezt akarta Isten? Ő is csak küzdelmünkben akart gyönyörködni? — Nem!!

Isten kinyilatkoztatása után eloszlik kételyünk s megismerjük életünk célját. Az Úr mondja: «Én leszek a te igen nagy jutalmad!» Tehát boldoggá akar tenni. A katekizmus első kérdésében is ezt tanultuk hat éves korunkban. Szent Ágoston is ezt fejezi ki szép szavaival. «Az ember azért van teremtve, hogy az Istent megismerje, megismerve szeresse, szeretve birja, birva élvezze!» Tehát azért teremtett az Isten, hogy szeressem s majdan mint végcél boldogítson.

Isten végtelenül tökéletes, ki nem azért teremtett, hogy önmagát boldogítsa, hanem hogy minket boldogítson. Mikor Széchényi egész évi jövedelmét fölajánlotta a Magy. Tud. Akadémia céljaira; mikor a főurak egész serege jótékony célra szánta adományait — mi vezette őket? Talán a remény, hogy valamikor gyümölcsét, hasznát élvezik? Nem.

Ők másokkal akartak jót tenni. Ezek emberek voltak s mégis mily önzetlenek. A mi Alkotónk nem ember, hanem Isten, ki istenileg boldogít s a legnemesebb embernél is önzetlenebbül részesít minden jóban. Azt mondani, hogy a nap vágyódik egy gyertya fénye után — nevetséges. Azt mondani, hogy a tenger vágyódik egy vízcsepp után; Crösus, a 100-szoros milliomos, vágyódik a szegény ember fillére után — hihetetlen. Hát Isten, a végtelenül gazdag, vágyódnék az ember után? Nem, nem önmagát akarta gazdagítani, hisz' mindene megvan; hanem minket akar boldogítani, mert önmagunktól semmink sincs! «Én leszek a te igen nagy jutalmad!»

Milyen lesz ez a jutalom, milyen lesz ez a boldogság? A boldogság, melyet Isten ad, méltó lesz hozzá. Széchenyi 60.000 forintot adott, mert úri méltóságához ez illett. — Asvérus király az éjjel nem tudott aludni s előolvastatott a történet könyveiből, melyek följegyezték Mardocheus tettét, mellyel fölfedezett egy összeesküvést s megmentette a király életét. Mivel ezért még semmiféle jutalmat nem kapott, előhivatta legfőbb emberét s kérdezte tőle: «Mi történjék azzal, kit a király akar megjutalmazni?» S ő felelte: «Királyi ruhába kell öltöztetni, lóra ültetni, koronát kell fejére tenni s az ország első embere hirdesse: Igy tisztelik azt, kit a király meg akar jutalmazni». És most kérdezem: «Mi történjék azzal, kit az Isten akar megjutalmazni, boldogítani?» Ne felejtsük azt, hogy mikor az ember jutalmazásáról, boldogításáról van szó, akkor olyanról beszélünk, kit nem lehet egykönnyen kielégíteni. 1909-ben az a hír járta, hogy Coch és Péry felfedezték az északi sarkot. Egy ujságcikk ezen tárgyról így fejezte be elmefuttatását: «De a tudomány nem áll meg itt. Ha nem lesz már ismeretlen pont a földön, akkor keres majd azon túl». Lám, saját esze rávezette az illető ujságirót arra az igazságra, melyet az Egyház évszázadokon át hirdet s szent Ágoston oly szépen kifejez: «Nyugtalan a mi szivünk, míg csak tebenned meg nem nyugszik, Istenünk!» Mondjuk, hogy megismerték már az északi sarkot, átrepült az ember a szomszédos bolygóra, át a többire s mind-mind átkutatta és mégsem nyugszik. «Hát ezután mi van még?» — kérdi. Ez az ember, ki nem nyugszik meg a végesben, hanem csak a végtelenben. Ad maiora natus sum. Szomjúságot és éhséget oltott belénk Isten, azt ki is elégíti. Hogyan?

Ahol én vagyok, azt akarom, hogy ti is ott legyetek — mondja az Üdvözítő. — Isten asztalához vagyunk hivatalosak, hol az örök boldogság van terítve. A legfőbb Jó önmagát adja oda. Én vagyok a te igen nagy jutalmad. Ez a terv lebegett Isten előtt, mikor az Oltáriszentségben elhalmoz kegyelmeivel s a mennyországban boldogságával. Azt a boldogságot adja, melyet Ő élvez — ez a boldogság végtelen, tehát kielégít-

heti szivünket s csakis ez elégíti ki. Olyan a szivünk, mint az iránytű, mely mindig észak felé, Isten felé mutat. Ha kitérítik helyes irányából, akkor rezeg, nyugtalan mindaddig, míg az igazi célt nem mutatja. Tehát nem a gazdagság, nem az élvezet, nem a dicsőség az ember végső célja, mert ez mind olyan, mint a szappanbuborék, mely szétpattan, füst, mely elillan, árnyék, mely eltünik. Ez mind nem tölti be, nem elégíti ki szivünket, hanem fölkelti a vágyat a nagyobb, a végső boldogság után, melyet a rozsda meg nem emészt, a molyok meg nem esznek, a tolvajok el nem lopnak. Ezt azonban a véges földön meg nem kaphatjuk, hanem csak a végtelenül boldog s így végtelenül boldogító Istennél. Ez az a boldogság, melyről az apostol elragadtatásában csak annyit tud mondani: «Szem nem látta, fül nem hallotta, emberi szívbe be nem hatolt az a boldogság, mit Isten azoknak készített, kik Őt szeretik».

«Mi a te rendeltetésed?» — kérdezte magától gyakran Isten hű szolgája. És válaszolá: «A te rendeltetésed — a mennyben Istennel örökké uralkodni, az örök dicsőség koronáját viselni, soha el nem muló örömöket élvezni! Csak egy szál köt még az élethez; jöjj, ó halál, vágd el e szálat, hadd jussak el az én Istenem kebelébe!»

Tudod-e már minő feleletet kell adni e kérdésre: «Hová mégy?» — «Introibo ad Altare Dei.» Elmegyek az Úr oltárához s kezdem élvezni a boldogságot, mely az örök életben folytatódik, de soha véget nem ér. «Én leszek a te igen nagy jutalmad!» Ezt elfelejteni nem lehet, ezt elfelejteni nem szabad. «Ad maiora natus sum!»

Kozelka Jenő.

Királyi művészet

Az ember már a legrégibb őskorban árult el művészi hajlamokat. Azokban a barlangokban, melyeket nemrégiben fedeztek fel, az őskori ember csontmaradványai közelében festményekre, sőt szoborművekre bukkantak. A zene, a dal oly régi lehet, mint maga az ember. Bizonnyal már Ádám is utánozta a paradicsom dalostorkú madarainak énekét és már Éva is hangos dalban nyilvánította örömét első boldogságának napjaiban.

Később még többre vitte az emberiség. Egyptom művészeti emlékei arról tanuskodnak, hogy izlés és ügyesség már réges-régen nagy mértékben megvolt az emberekben. Babylon, Ninive hatalmas építkezései nagy méreteikkel, dús pompájukkal nagy művészeti rátermettségről tesznek tanúságot már a történelmi kor kezdetén. Hát később Hellas, Róma

műremekei? Magasra szárnyalt az emberi lélek, mikor ezeket létrehozta. Gyönyörű festmények, szobrok, remeknél-remekebb épületek, zenedarabok és szinielőadások voltak azok a gyöngyök, melyeket az emberben létező művészi tehetségek oly pazar bőségben már e régi időkben is létrehoztak. Később mindez még hatalmasabb arányokban fejlődött. Elég, ha a középkori dómokra, a renaissance utólérhetetlen műremekeire utalok.

Napjainkban — sajnos — a művészetek hanyatlottak, legalább sok művész a formaszépséget, az eszmei tartalmat elhanyagolta, aminek az lehet az oka, hogy hitetlenségükben épen attól a forrástól távolodtak el, mely a művészetet önti az emberi lélekbe, szóval a legnagyobb művésztől, az Istentől. Igen, Ő a legnagyobb művész! A legnagyobb festő, minden szinnek, alaknak tervezője és megteremtője, minden zenének létrehozója, minden eszmei tartalomnak, külső formának, testi és lelki adományoknak egyedüli oka és adományozója. Ő teremté a művész lelkét, mely a műveket kigondolja és kezét, mely alakba önti a kigondolt eszmét. És mint legfőbb művész, a művészetek elsejét, a legkirályibb művészetet műveli elsősorban: a lelkek kialakítását és megszépítését.

A Szentlélek Isten az, ki ezen művészetnek isteni Mestere! De, kik az Ő segítőtársai, művészetének tanítványai, mintegy jobbkeze az isteni művésznek? A papok, a katholikus felszentelt áldozópapok! Ők alakítják, nevelik, csiszolják, formálják az emberi lelkeket, e csiszolatlan gyémántokat, hogy méltóvá váljanak az isteni művész örök lakhelyének ékítésére.

Nagy, hatalmas uralkodók a lehető legdiszesebb palotákban laknak. Kiválogatják, összegyüjtik a legnagyobb művészek remekeit, szobrokat, festményeket, szobaberendezéseket és azokkal ékítik a palota szép termeit. Rút, selejtes, izléstelen tárgy nem foglalhat helyet diszes királyi palotában. Rút, bűnöktől eltorzított, aljas szenvedélyekkel beszennyezett emberi lélek sem kaphat helyet a leghatalmasabb uralkodó, a királyok királyának örök lakásában. De van mód, hogy a legutálatosabb, legpiszkosabb emberi lélek is megtisztuljon és megszépüljön. Ennek a nagy művészetnek a mestere — mint mondtuk — a Szentlélek Úristen és az Ő szolgálatában a felszentelt pap, ki a penitenciatartás szentsége által tisztára mossa a legundokabban szennyes lelket is. Hogy pedig odakerüljön az ilyen lélek saját akaratából azon helyre, melyben megtisztítja őt Krisztus vérének érdeme által a lelkiatya, arra szolgál a papnak egész működése. A szentmise engesztelő, kérő ereje által lehozza az emberiség számára a Mindenható segítő malasztjait, az isteni igének hirdetése, a prédikáció által fölvilágosítja, megpuhítja az emberi lelkeket, hogy alakíthatóvá váljanak az égi művész számára.

Boldog Alacoque Margit ajánlja irataiban, hogy olyanok legyünk, mint a festő vászna, mielőtt festeni kezdi az a festményét: teljesen tiszta, folttalan, hogy az isteni művész tetszése szerint fessen reá, amit akar.

Michelangelo egyike volt a legnagyobb szobrászoknak, tán a legnagyobb valamennyi között. Remekszép szobrokat alkotott, de miképen? Előbb kigondolta, kitervezte a lelkében, aztán sárból megmintázta, végül márványból kifaragta nagy fáradsággal önmaga, vagy tanítványai segítségével. Vésővel, kalapáccsal, simító eszközzel fúrták, faragták, esztergályozták a kemény márványkövet, míg magára öltötte azt a formát, melyet a művész teremtő géniusza kitervezett, megalkotott számára.

Az isteni művész is gyönyörű szépre tervezi az emberi lelket, de nem mint holt anyaggal, sárral, kővel bánik vele, hanem mint önálló, lelkes teremtménnyel, ki önmaga is közreműködik művészeti szépségének megalkotásában. Szép akar lenni és tökéletes? Oda kell állnia ez isteni művész elé és átadnia magát: itt vagyok, alkoss, teremts belőlem remeket a te mennyei palotád számára, sőt én is minden erőmmel közreműködni akarok e munkád sikeres létrejövetelében. És az isteni művész nagy örömmel és kedvteléssel vállalja a művészeti ténykedést. Itt csiszol, ott farag, idomít, alakít, míg a legnagyobb műremek, a tökéletesen szép emberi lélek kiformálódik. Ha durva rögöt, hitvány sarat adunk át kezébe, Ő legfinomabb márvánnyá, legtisztább arannyá változtatja át, ha akarja. Hiszen Kánában a mosakodásra szánt ciszternavizet átváltoztatta legfinomabb borrá. És mint a művész gyönyörködik saját művének tökéletességében és örvendve örvend, ha műremeket alkotott, úgy a mindenható Isten is örvend művének: «és látá Isten, hogy jó!» A tökéletes Isten csak a tökéletes szépben gyönyörködhetik.

A királyi és császári kincstárakban remek ékszereket, mogyorónyi nagyságú gyémántokat, rubintokat és egyéb drágaköveket láthatunk, melyek olyan szépek és remekek, hogy utána, ha az ékszerészboltok kirakatait nézzük, aprónak és selejtesnek látszanak az ott kiállított drágakövek.

A királyok égi fejedelmének kincstárában is remeknél-remekebb drágakövek ékeskednek, angyali lelkek és a dicsőültek lelkei, melyek «ragyognak, mint a nap». A művészetek művészete az ilyen drága, ragyogó emberi lelkek kicsiszolása és az isteni kincstárba illő remekművekké való alakítása. Ezen művészetnek pedig Isten után a papok a mesterei. Milyen nagy művészet is azt a durvaságra hajló, romlott emberi lelket az erényesség legmagasabb fokára emelni! Olvashatjuk hithirdetők jelentéseiből, hogy a pogányság még az anyai lelket, ezen oly gyöngédséggel telt aranyedényt is undokságok szennyével, kegyetlen, gyilkos indulatokkal tölti el. Csak a kinai anyákra kell gondolnunk, kik leánygyermekeiket kiteszik az utcára, hogy éhen vesszenek. A szigettengeren lakó anyákra, kik kövek közé szorítják szétzúzás végett gyermekeik fejét és a sertéseknek adják magzataik testét eledelül. De a régi rómaiak sem voltak különbek, kik a tarpéji sziklákról vetették le a terhükre vált csecsemőket.

A gonoszság és szívtelenség ezen legalsó fokáról oda emelni az emberi lelket, hogy önfeláldozással, önmegtagadással még önmagát is áldozatul adja mások javáért, ez olyan művészet, melyhez csak a Szentlélek ért és valóban büszkék lehetnek reá a papok, hogy ők elsősorban munkatársai ezen isteni művészi munkában. Ami az ékszer, a legragyogóbb drágakő, a legremekebb festmény, szobor, vagy egyéb művészeti remek a földön, az az égben az emberi lélek tökéletes szépségében... Ne csüggedjen tehát az Istentől papi méltóságra hivatott lélek a művészetek e legszebbikének, de legnehezebbikének is gyakorlásában! Amint a földi királyoknak dolgozó művészek hirnevet és jutalmat aratnak, százszorosan inkább az égi király számára fáradó lélekművész. És mint a földi remekek elkészítői boldogok műveiknek elismerése által, ők is boldogok lesznek. Csak azzal a különbséggel, hogy amazok jutalma, elismerése csak néhány évtizednyi időre szól, a mennyei Úr számára fáradozók milliárdnyi milliárd éveknél több időtartamra szóló jutalmat kapnak, melyben nem kis értéket képvisel a művészettel kicsiszolt, kialakított lelkek végtelen boldogsága, kik az ő fáradozásuk által lettek Isten lakását ékítő remekekké.

Szentmihályi József.

Hozzászólás a sajtókérdéshez.

Gutenberg találmányának messzire kiható eredményeit és következményeit csak ma, a XX. században szemléljük a maga teljességében. Hogy mit jelentenek manapság a sajtótermékek az emberiség szellemi életének kialakításában, arra szinte felesleges a világot nyitott szemmel járó ember figyelmét felhívni. Hisz csak magunk közé kell tekintenünk s felismerjük ebben és abban a jelenségben is, az emberek csaknem minden szavában a sajtó hatását. Az emberek felfogása, nézetei nemcsak a temperamentum és nevelés folyományai, de igen nagyrészt a nyomtatott betűkéi.

Hogy ennélfogva a sajtó ügye fontos, figyelemreméltó ügy, az nemcsak ebből a sajtónak az egyes emberre gyakorolt hatásából követ-

kezik, hanem, mivel a társadalom, az állam egyénekből áll, azért az államra és társadalomra nézve is nagyjelentőségű a sajtó milyensége. Mert nem mindegy, hogy forradalmár, elégedetlenkedő, hazát, vallást gyülölő, vagy ezek iránt közömbös polgárokat nevel a sajtó, vagy pedig józan, munkás, tekintélytisztelő honpolgárokat. Egy francia forradalom, vagy a perspektiváiban még borzalmasabb mostani világháború aligha indult volna meg a sajtó izgatása nélkül. Minthogy ilyen, egy egész világot átformáló ereje van a betűknek, a legnagyobb lelkiismeretességgel kellene a sajtó ügyét kezelnünk. De — sajnos — a rossz irányzat a jó ellen folytatott küzdelmének szinteréül, eszközéül ma épen a sajtót választotta, felismervén annak feltétlenül biztos hatását.

Jól meg kell ezt érteniök azoknak, kik a jót, az emberiség nemesedését óhajtók táborában akarnak lenni. De a megértés nem elég, mert az ellenség sem elégszik meg azzal. Felhasználja előnyös helyzetét: az ember romlott természetét, kényelmes, felelősségtelen életvágyát s ennek szolgálatába szegődik. Könyvekben, folyóiratokban, napilapokban az érzéki emberhez szól s mert a korlátlan, szabados, élvezetet kereső életberendezés feleslegesnek látja a közös eredetű, nyelvű emberek egymáshoz való vonzalmát, ősi földjük, multjuk szeretetét s egyszersmind esküdt ellenségét látja az élet súlypontját a másvilágra helyező kath. Egyházban, azért kifigurázza a hazaszeretetet s gyűlölettel támad Krisztus intézményére, a kath. Egyházra. Az ellenfél azonban okos. Szenvedélye ugyan igen gyakran álarc nélkül, leplezetlenül rohan neki a bosszantó akadályoknak, de legtöbbször megőrzi hidegvérét s igen ügyesen a sorok közé rejtve adja be a mérget. Ez természetesen inkább a napilapokra szól, mert a hamis filozófia, az elferdített történelem tudomány néven, az erkölcstelenség szépirodalom cégére alatt rombolhat az emberek lelkében.

E tények mellett nem haladhat el közömbösen az, aki nem akarja, hogy embertársa az igazi elégedettség feltételét, a csapások idején egyedül vigasztalást nyujtó hitet s a hitet támogató erkölcsöt elveszítse.

Nehéz munka azonban az ár ellenében úszni. Az ellentábor kedvező helyzetét fokozza az anyagiakban való bővelkedés is, ami egyik legfontosabb tényezője az életképes sajtó megteremtésének. Megnehezíti a jó sajtó létrejöttét az anyagiakon kívül az a körülmény is, hogy a katholikusok jó része nem érez lelkiismeretfurdalást a vallását, erkölcsét meggyalázó irat olvasása miatt, mert észre sem veszi, vagy közömbösen túlteszi magát rajta.

Kevesen vannak azok a megalkuvást nem ismerő lelkek, akik feltétel nélkül utasítják vissza a rossz sajtóterméket, amire egy francia úrinő adott szép példát, kinek fia nagyon fontos, életbevágó vizsgát tett. Édesanyja roppant izgatottsággal várta az eredményt. Egy vallás-erkölcsellenes lapból még aznap megtudhatta volna a hírt, de mert megfogadta, hogy rossz ujságért sohasem ad pénzt, megvárta a másnapot. Ez ugyan szerény példa s mégis, ha ezt a szellemet venné át minden, a jó sajtó fontosságát elismerő katholikus, nagyot lendülne ez az életbevágó, jellemeket nevelő sajtóügy.

Azon keveseknek tehát, kik már feleszméltek az ellenfél támadására, meg kell kezdeniök a komoly munkát a jó sajtó megteremtéséért. Alkalom és munkatérhiányról nem panaszkodhatik senki. Jó lapokra való előfizetés, másokat erre buzdítás által rendkívül sok jót lehet tenni. De még az is, akinek sem anyagi szempontból, sem ismerősök hiánya miatt nem áll módjában buzgólkodni, még annak is van tere a munkálkodásra. A szeretet találékony. A számos kórházlakóhoz, sebesült katonákhoz, cselédekhez, munkásokhoz könnyű hozzáférkőzni, hogy tisztességes sajtótermékekkel elégítsük ki szellemi szükségleteiket. Aki keres munkát, e téren talál is. XIII. Leó pápa szerint a katholikusok nem tehetnek eleget sajtójukért. Ennek meggondolása buzdítsa a jó sajtó harcosait. De, aki szívvel-lélekkel vette kezébe ezt az ügyet, az imádkozzék is, hogy sok jó harcos akadjon, hogy a közömbös katholikusok öntudatra ébredjenek, érezzék a felelősséget, hogy nemtörődömségükkel mindnyájunk közös anyjára, az Egyházra hajigálnak követ s hogy jussanak eszébe minden lanyha, ide is, oda is tartozni akaró katholikusnak Krisztus e szavai: «Aki nincs mellettem, ellenem vagyon, aki nem gyüjt velem, szétszór.»

X. Y.

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

A beteg

Lassan, lábujjhegyen lépkednek körülötte és egyre adogatják neki az orvosságot. Az ápolónő föléje hajol és a lázmérővel méri a lázát. 40 fokos láz... a szegény igen-igen nagy veszélyben forog. Most jön az orvos. Komoly arccal vizsgálja betegét és kérdi:

— Félrebeszélt?

— Igen... Mindenfélét lát, száguldó csapatokat, vérgőztől párás mezőket... Lovak nyerítését hallja és ágyúk dördülését... egyre erről beszél.. hol csak mormolva, hol erősen kiáltva.

Csak alkalmazzák a fürdőt... tifuszosnak az a legjobb... többet ér minden orvosságnál...

— Papot ne hivassunk?

— Hiszen nem tud gyónni...

— De néha vannak még szabad, értelmes percei és nagy a veszély,

— Ugyan menjen azzal a babonával a huszadik században.

— Az Isten minden században él... ez nem babona.

Az orvos vállat vont.

— Bánom is én, ha már egyszer olyanok... olyanok...

Nem találta meg hamar a kellő kifejezést, aztán eszébe jutott többi betege...

— Már mennem kell... de azt mondom: tejnél, levesnél egyebet ne adjanak neki, különben vége...

— Tejnél?... Levesnél?... A jó asszony bámészan nézett a tudós orvosra. Már azt akarta kérdezni: és a szent ostya? Nem fog neki ártani? De csak nem kérdezte. Nem árthat az! Hiszen maga az élet, az egészség Ura van benne: az a leghathatósabb, legjobb orvosság! Fölvirágozta az asztalt, tisztába tette a beteget, kinek kissé visszatért az eszmélete.

— Anyám! — sóhajtotta — kit vársz?

— Az Urat... a mindenható Istent... Szolgája mindjárt elhozza neked.

— Nekem, anyám, nekem? Ó, nem tudod... nem tudod...

— Mit nem tudok?

— Hányszor megbántottam, hányszor megtagadtam... Ó, a mostani világ a legnagyobb, leggonoszabb rabló: az Istent, a hitet rabolja el...

De mire a pap megérkezett, a beteg is megnyugodott. A láza emelkedőben volt, de még az eszmélete nem hagyta el. Elég érthetően meggyónt, csak mikor a szent ostyát nyujtotta neki a pap, akkor sóhajtotta:

— Uram... Judás voltam! Nem... nem érdemlem...

A pap szeliden biztatta:

— Ne féljen... aki úgy gyónt, mint ön, az nem Judás... és ajkára tette a Legszentebbet...

Mikor elment a pap, lázálmok vettek rajta erőt, de már nem halálhörgéseket, ágyúk dördüléseit hallotta, hanem angyalok énekét...

Másnapra csökkent a láza, harmadnapra még inkább. Az orvos csak bámult... Úgy látszik, a hit, a vallás is rendelkezik csillapító eszközökkel!... Egész más szemmel kezdte ő is nézni azt a szép Mária-képet a beteg ágya felett.

Két hét mulva már a kis kertben, a ház előtt élvezte a nap jótékony melegét a beteg. Az ujonnan visszatért, visszakapott életerő vidám hangulatba ringatta, csak azon bosszankodott, hogy még mindig nem ehetett semmi táplálóbb ételt, csak pépeket, levest, lágy tojást és ilyesmit.

Tréfásan zsörtölődött az orvossal:

— Ejnye doktorkám, hát még meddig fogok ilyen lőréken, ilyen pépeken élni? Hiszen nem vagyok már beteg.

— Hja, kedves fiam, millió és millió bacillusnak adott hajlékot belső részeiben, melyek alagutakat, meg barlangokat fúrtak a beleiben, úgy hogy azoknak a fala még most is itt-ott vékony, mint a hártya. Jaj volna, ha valami keményebb anyag kerülne beléjük!

— Milyen kellemetlen! Éhes vagyok, mint a farkas és nem szabad ennem.

— Hm... minek szedte fel Bukovinában a sok fertőző csirát... és még haza is hozta őket, hogy rövid szabadsága alatt megbetegedjék! Bár másrészt jobb, hogy itt lett beteg, mert úgy, mint édesanyja ápolta, nem ápolta volna senki.

— Anyám angyal — mondta a fiatal lábbadozó mosolyogva — de nézze csak, a világért se ád mást olvasni, mint hitbuzgalmi lapot... hogy más felizgatna... no de ilyet!

— És persze ön únja a hitbuzgalmi lapokat?

— A modern, túlontúl paprikás olvasmányok után, melyekhez szokva voltam...

Az orvos elgondolkozva nézett maga elé... Utolsó időben igen megváltozott sokban a gondolkodása... főként betegének váratlan meggyógyulása folytán.

— Tudja, kedves fiam, úgy látszik, maga a szellemi koszttal is úgy van, mint az anyagival. Alaposan meg volt fertőzve az érzékiség és hitetlenség bacillusaival és olyan lett a lelke, mint a tifuszbeteg teste: forró lázaktól égett. Most már egészséges kezd lenni, de még erőteljesebb, igazi vallásos kosztot nem bir el, majd idővel... ha teljesen meggyógyul...

— Ó, doktor úr... így megváltozott ön? Azelőtt másképp beszélt!

— Kedves ifjú barátom... az Isten nagyobb orvos, mint én... meggyógyított.

Antal Margit.

◇◇◇

IRODALOM

Pehm József: *Az édesanya a vallás, társadalmi kérdés és költészet tükrében. Öt művészi illusztrációval. Budapest, 1916. Ára 3 korona.*

Az édesanyáknak bizonyára megdobban a szivük, mikor a könyv címét olvassák és sok mélységes gondolattal, új elhatározással és lelki világossággal telik meg, ha elolvassák. Olyan könyv ez, amelyet az édesanyáknak mindig asztalukon kellene tartaniok és visszafutniok hozzá, ha «eszményi magasságba emelt életcéljuk» útjában erőre, jótanácsra, vigaszra, a természetfölötti szempontok új kivilágosodására, az erős szeretet új fellobbanására van szükségük.

A szerző rajongó szeretettel beszél az anyáról, a család papjáról, akitől ő, a pap, meg akarja tanulni, hogy «drága a lélek, érte nem sok bármily nagy áldozat». Szent előtte az anya hivatása, hiszen «életcélja küzdeni másokért és a mások kiküzdött boldogságában keresni a magáét». De az anyai szeretet többet jelent előtte, mint az anyai ösztön és természetes érzelmesség. Eszményképül az «erős asszonyt» állítja fel, aki «férfiasan cselekszik s kinek szive erősséggel töltekezett». Arról a szeretetről ír, melyben a vallás megtisztítja az ösztönt, amely «szinte páratlan eréllyel lép fel», és «legyőzi a gyengéd anyai érzelmeket». Mily fontos és mily időszerű manapság nemcsak az *édes*, hanem az *erős* anyáról is írni, arról az anyáról, akiről a Szentirás azt mondja: «A fiát szerető fenyíti, hogy végre öröme legyen benne».

Hévvel támadja azokat, «akiknek nem kell az édesanya». A mai anyaellenes, feminista és házasságellenes törekvések szánandó alantosságát annak az érzelemnek a fényében mutatja meg, melyet az anyák, a «nagy lények» gyönyörű célja, fölséges küldetése vált ki belőle.

Sok gondolatot ad az anyáknak arra vonatkozólag, hogy miként kell vallásosságra és ideálizmusra nevelniök, de kiemeli azt is, mily jutalma és ereje viszont a vallás az édesanyának. Erős meggyőződése, hogy az emberiség sorsa az anyák kezébe van letéve.

De a könyv irója — helyesebben mondhatnók talán: költője — nemcsak a szivét, hanem szellemét is igyekezett műve kellő megirására minél alkalmasabbá tenni. Jóformán minden lap tanúskodik nagy olvasottságáról. Sokat tanult a tudósoktól és költőktől, különösen Bougaud és Eötvös br. hatása érzik meg irásán. Nem tartozik jótulajdonságai közé, hogy itt-ott a szivét az esze fölé hagyja nőni; az ellenfeleket néha inkább lehordja, mint megcáfolja és ha mélyebb, bölcseleti kérdések előtt állana, az érzelem szárnyaival röpül át a mélységeken. De hiszen nem filozófusok, hanem anyák számára ír és bizonyos, hogy a mélyen *érző* író gondolatai nagy

hasznot hoznak majd azoknak a fiatal lányoknak, akik inkább *feleségek*, mint *anyák* akarnak lenni, vonzó képben mutatja meg az édesanya ideálját és az *édes*anyákat megtanítja *erős*, hitből táplálkozó, szent édesszeretetre. Nagy elterjedést kívánunk a könyvnek és eszméinek.

Szikla Szilárd dr.

OLTÁREGYLETI ÉLET.

A Jézus Szive-körmenet. *A Budapesti Országos Központi Oltáregyesület hadikórházában ápolt katonák* július 2-án a Jézus Szive-templom fényes processziójára egy század békelétszámát meghaladó számban, oltáregyesületi éremmel mellükön, fehér zászló alatt vonultak ki és mint mindenkor, e fényes demonstrációban is imponáló, komoly magatartásukkal vonták magukra a figyelmet és áhitatukkal mély hatást keltettek.

A Virgo Reparatrix-kongregáció tagjai a József-utcában gyülekeztek zászlójuk alá. Tömött soraik és épületes buzgóságuk felejthetetlen prédikációnak hatásával hatott az utcára és a közönségre.

A budapesti Eucharisztikus Szövetség a Jézus szive-templom nagy körmenetéhez fehér lobogóval, tekintélyes számban csatlakozott. A zászló mögött, melynek szalagjait talpig fehér ruhában négy apró levente hordozta, az Eucharisztikus Szövetség fiúcsoportja haladt, őket követték a szövetség fehérruhás, fátyolos leányai. A körmenet alatt, mely két városnegyednek utcáit járta meg, az Eucharisztikus Szövetség dicséretes rendben alkalmi énekeket énekelt. A szép és hatásos processzió a szövetség tagjaira mély és felejthetetlen benyomást tett.

Az Eucharisztikus Szövetség Orsz. Igazgatósága a szövetség tagjaival levélben közölte szentséges Atyánknak, XV. Benedek pápának rendeletét, mellyel július 30-ára a gyermekek közös szentáldozását rendelte el. A Szentatya óhaját a budapesti Eucharisztikus Szövetség tagjai nagy számban követték.

«Merem állítani: ha a hit nem tanítana arra, hogy Téged az égben szemlélni még nagyobb öröm, sohasem tartanám lehetségesnek, hogy ott van nagyobb boldogság annál, amelyet érzek, midőn Téged szeretlek az Oltáriszentségben.»

P. Cohen Hermann.

KIMUTATÁS.

Az 1916. évi kiállításra ajándékoztak, illetve dolgoztak: San Marco hercegné 1 fehér kazulát, 1 zöld kazulát; Eszterházy Mária hercegnő 1 fehér kazulát; gróf Wenckheim Béláné 1 vörös kazulát; gróf Cziráky Lujza 1 piros kazulát; Kállay Béniné 1 fehér kazulát; Hergerth Szeréna 1 pluvialét; Journet Anna 1 fehér kazulát; Jungmayer Mihályné 1 piros kazulát; Bálint Mária Czeglédről 2 piros és 1 fehér kazulát; Hauser Margit 1 fehér kazulát; Kainer Irma 2 fehér Boromeus kazulát, 1 pluvialét, 4 fehér kazulát, 1 zöld kazulát; Kainer Ilka 1 fehér kazulát, Barabás Mária 1 piros kazulát; Vaszkó Györgyné 1 piros kazulát; Burdet Eugénia 1 fehér és 1 zöld kazulát; Madaras Józsefné 1 fehér kazulát; özv. Leiner Mihályné 1 fehér kazulát; Brauch Jánosné 1 humeralét és 1 stólát; Turossy Anna, Aigner Anna és Peholz Anna 1 piros Boromeus-kazulát; Szilágyi Lajosné 1 fehér kazulát; Peholz Anna 1 piros kazulát; Haasz Emilia 1 fehér kazulát; Tiefenbeck Irma 1 stólát és 1 ciborium-köpenykét; Scheiling Anna 1 humeralet; Brauch Jánosné 1 pluvialét; gróf Szapáry Emma, özv. Leiner Mihályné, Brauch Jánosné, Madaras Józsefné és Berger Gizella beteglátogató burzákat; gróf Csekonics Endréné 12 albát; gróf Wenckheim Frigyesné 12 albát; gróf Győry Teréz 12 albát; özv. Heinrich Ferencné 12 albát; gróf Almássy-Cziráky Erzsébet 12 karinget; Felmayer Vilma 12 karinget; Kraemmer Gézáné 12 karinget; Tihanyi Béláné 12 karinget; Hammermüller Karolin tanítónő Alistálról 2 alba-fodrot, 60 pallát; Nemes Károlyné 4 cingulust; Dvorzsák Vera 4 ministráns inget; Skerlecz Cara bárónő 1 alba-fodrot; Éberling Józsefné 1 alba-fodrot; Metz Mária több horgolt csipkét; Martinovich Elekné, Gervay Lujza, Winkler Mária, özv. Heinrich Ferencné, Kainer Irma, Kainer Ilka, Varga Pálné, Bálint Mária, Kösztler N.-né, Scholz Róza, Erdős Józsefné, Taith Tamásné, özv. Várady Elekné, dr. Kendi-Finály Gáborné, Szapáry Emmy grófnő, gróf Somssich Béláné, báró Révay Simonné, Balla Lászlóné, Schönhorn Anna, Friesz Károlyné, Delles Mária és Turossy Anna csipkéket; Wunder Szidónia, özv. Szartorius N.-né és Zárday Józsefné kézelőt albára stb., özv. Marjai Károlyné, Szafranszky N.-né, Gervay Gizella, Vizgula Mária, Gradl Anna stb. a templomfehérnemű (alba, corporale, purificatorium, lavabo stb.) varrásánál segítettek.

1915. június hóban befolyt adományok. Steiner Mártonné 20 K, özv. Tüll Jánosné 10 K, Bazilik Piroska 10 K, Névtelen 10 K, Paulus Józsa 2 K, Paulus Teréz 2 K, Bakonyi Márta 2 K, Szabó Borbála 1 K, özv. Fülle Vilmosné 4 K, Kovács Anna 2 K, Kipczó Máténé 1 K, Bádi Józsefné 1 K, Potral Anna 1 K, Kovács Károlyné 1 K, Georgi Mária 2 K, özv. Takáts Elekné 2 K, Orva Anna 1 K, Polák Istvánné 7 K, özv Tóth Benőné 4 K, Zsenkó Ferencné 1 K, Stiaszni Szilvesterné 2 K, Szögi Franciska 2 K, Kusnyi Antalné 1.20 K, Kiss Helén 2 K, Gábriel Andrásné 50 fillér, Gábriel Mária 50 fillér, Rákóczi Magdolna 2 K, özv. Millián Károlyné 24 fillér, özv. Széchényi Józsefné 2 K, Kálmán Elvira 1 K, Kocsi Anna 1.40 K, özv. Stiepek Pálné terjesztőnő által: Hieger Cecilia 8 K, Száraz Jánosné 4 K, Soldát Béláné 1 K, Schöberl Ferencné 1 K, Amonn Ferencné 1 K, Rákossy Györgyné 2 K, Luip Lajosné 2 K, összesen: 19 K, Nagysárói tagok 5 K, Breitner Eleonora 12 fillér, Hohl Mária 12 fillér, Horváth Margit 60 fillér, Kiss Emilné 2 K, Koskovics Ignácné 4 K, Ékessy Mátyásné 2 K, Feith Tanásné 2 K, Huber Miklósné 1 K, Zakariás Károly 50 fillér, Zakariás Károlyné 50 fillér, Friesz Károlyné terjesztőnő által: özv. Weisz Jánosné 3 K, Weisz Róza 3 K, özv. Schillinger Gyuláné 10 K, összesen: 16 K, Porpáczy Rózsa 2 K, Sárváry Mária 2 K, Fekete Teréz 60 fillér, Dezső Józsefné 1 K, Haas Erzsi 1 K, Szakács Károly 1 K, Herz Dóra 2 K, Negyedi tagok 10 K, Pelle Józsefné 2 K, Höger Lajosné 3 K, Huszárik Anna 2 K, Svaier Jánosné 2 K, Bracharz Stefánia 50 fillér, Svaier Julia 2 K, Déghy Mátyásné 2 K, Robéli Albertné 6 K, Nagy Lászlóné 2 K, Lőrinc Ilona 1 K, Szalassy Lujza 40 fillér, Bakó Róza 50 fillér, Bakó Mária 50 fillér, Szombathely egyházmegyei tagok 18 K, Glockner Anna 2 K, Turai Julianna 1 K, Tekeres András 50 fillér, Tekeres Zsuzsanna 50 fillér, Fries Gertrud 1 K, özv. Bacsi Istvánné 4 K, Takács Mihályné 2 K, Nagy Pál 2 K, Ebedeczi tagok 68.80 K, Pete Mária 2 K, Novák Márton 4 K, özv. Domján Istvánné 2 K, Fleinik Gusztávné 2 K, özv. Lafrankó Jánosné terjesztőnő által: özv. Lafrankó Jánosné 50 K, özv. Lafrankó Istvánné 10 K, Lafrankó Erzsike 4 K, Lafrankó Gyula 4 K, Szemere Árpádné 4 K, Hulitius Károlyné 4 K, Jahn Józsefné 8 K, Waigand Ferencné 10 K, Hulitius Jahn Gizella 8 K, N. N. 4 K, összesen: 106 K, Haijek Teréz 60 fillér, Dérer Mária 1 K, Pápai Matild 40 fillér, Hosz Anna 50 fillér, Málnási Anna 40 fillér, Móro Ida 40 fillér, Fürdős Ilona 60 fillér, Horváth Irén 60 fillér, Kállai Mária 40 fillér, Sásdi Lenke 40 fillér, Sásdi Mariska 40 fillér, Lafrankó Etel 60 fillér, Málik Anna 30 fillér, Molnár Erzsébet 40 fillér, Vil Sándor 12 fillér, Mártyán József 2 K, Mangur Károly 1 K, Farkas Andrásné 60 fillér, Baller Juliska 2 K, Stefanits Irén 1 K, Kállay Béniné 12 K, özv. Anda Mártonné 80 fillér, özv. Horvát Györgyné 80 fillér, Seri Anna 1 K, Leri Mari 1 K, Tóth Károly 1.80 K, Takács Mária 1.40 K, Alajos Teréz 1 K, Möller Krisztina 1 K.

Felelős szerkesztő: **Horváth Rezső.**

A «Jézusom Örömöm» c. havi folyóirat (az Örökimádás testvérlapja, az eucharisztikus gyermek és ifjúsági szövetségek hivatalos közlönye és kedvence) megjelenik havonta 10.000 példányban, ami minden kritikánál szebben beszél. Ára példányonként 6 fillér, egy évre 1 korona. Tömeges rendelésnél a bélyegköltség is megtéríttendő. Szerkesztőség és kiadóhivatal Budapest, IX., Üllői-út 77.

OBERBAUER A. UTÓDA

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 41. szám

a legjobb hirnévnek örvendő és legrégibb egyházi szerek, ruhák, zászlók stb. gyára.

Árjegyzék kivánatra ingyen és bérmentve. Telefon 167—34.

A budapesti orsz. közp. Oltáregyesület irodájában

(IX. ker., Üllői-ut 77. szám) kapható:

I. Felnőttek részére:

Örökimádás folyóirat előfizetés egy évre ... ... 3.—
« « egyes példány —.25
« « teljes évf. utolsó 3.—
« « « « régebbi 2.—

Oltáregyesületi Útmutató 1.80
« Vezérkönyv kötve... —.60
« « fűzve ... —.40
« felvételi füzet... ... —.06
« érem ezüstkivitelben 2.60
« « aluminiumból —.90

A budapesti közp. Oltáregy. félszázados története ... ... 1.—
Litánia és áldás (latin szöveggel) ... —.06
Az Oltáriszentség. Irta: Reviczky A. —.50
Az Eucharisztia zenéje. Irta: Járosy D. ... ... 2.—

II. Gyermekek részére:

Jézusom Örömöm folyóirat előfizetés egy évre 1.—
« « « egyes példány —.06
Jézusom Örömöm imakönyv bőrkötés, aranyv. párn. 4.—
« « « bőrk. aranyv. 3.50
« « « « vör. vág. 2.—
Kis Örökimádás imakönyv. Irta: dr. Tiefenthaler J. ... ... —.80
Fehér Liliom ... ... —.10
Euch. Gyerm. Szöv. érem szalag nélkül —.34
« gyermekeknek szalaggal ... ... —.40
« ifjak és leányoknak szalaggal —.50
Felajánló ima Jézus Szentséges Szívéhez ... ... —.03
Pápai áldás, levelezőlap, darabonkint —.04
« « « 100 drb 3.—

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál Kiskunmajsa (Pest várm.)

megrendelhetők az alábbi könyvek (a pénz előleges beküldése mellett vagy utánvéttel):

Walser—Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, nyolcadik kiadás; 30 óra.

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papiron:
Vászonkötés ... ... 4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 6 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 7 « — «

Műnyomó papiron:
Vászonkötés, vörösvágás ... 5 K — f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal ... 6 « 50 «
Bőrkötés, aranyv., tokkal ... 8 « — «
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával ... ... 10 « — «

Japán papiron (az egész könyv — teljes tartalom mellett — egy ujjnyinál alig vastagabb):
Vászonkötés, vörösvágás ... 5 K — f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 7 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 8 « 50 «
Borjúbőr, párnázva, kazettával 10 « — «
Borjúbőr, hordozható tokkal 18 « — «

Liguori szent Alfonz

Üdvösség útja. (Elmélkedések.)

Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülőben.

Walser—Varga-féle

Kis Örökimádás.

Tartalmazza az egész imaórákat megelőző általános részt. **Igen tetszetős új kiadás.** K. Sávely Dezső rajzaival. — Árak:
Vászonkötés ... ... 2 K 50 f.
Chagrénbőrkötés, aranymetszet ... ... 3 « 50 «
Chagrénbőrkötés, vörösmetszet ... ... 3 « — «
Borjúbőr, aranymetszet ... 5 « — «

Walser—Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetűs hetedik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásénál. K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

Jó papiron:
Vászonkötés ... ... 5 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 8 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 9 « — «

Japán papiron:
Vászonkötés, bindre fűzve ... 6 « — «
Bőrkötés, bindre fűzve, vörösvágás, tokkal ... ... 8 « 50 «
Bőrkötés, bindre fűzve, aranyvágás, tokkal ... ... 10 « — «
Borjubőr, bindre fűzve, aranyvágás párnázva, kazettával 15 « — «

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi utca 28.

XVII. ÉVF. 1916. 9. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. t.

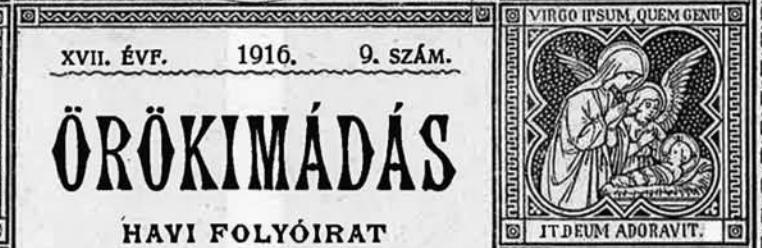

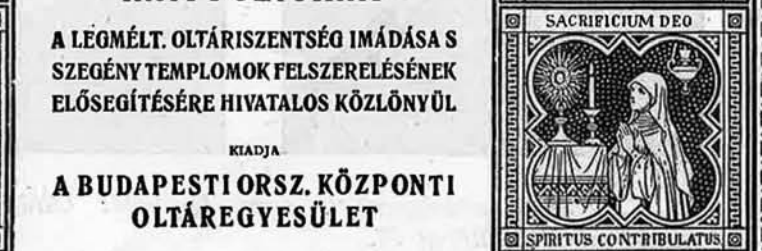

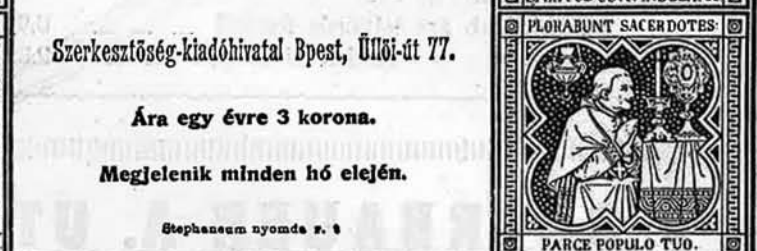

Központi oltáregyesületi érem.

Hivatalos oltáregyesületi érem. Kapható: Oltáregyesületi iroda. Budapest IX., Üllői-ut 77.

Egy darab ára háborús fémből ... ... 0.90 korona.
« « « oxidált kivitelben ... ... 2.80 «

OBERBAUER A. UTÓDA

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 41. szám

a legjobb hirnévnek örvendő és legrégibb egyházi szerek, ruhák, zászlók stb. gyára.

Árjegyzék kivánatra ingyen és bérmentve. Telefon 167—34.

XVII. ÉVFOLYAM. 1916. SZEPTEMBER. 9. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: Benedictus, qui venit. — *Német István:* Alakítsunk Oltáregyesületeket! — *Blaskó Mária:* Karcolat. — A fájdalmas Szűz Anyához. — *Zachratka Zádor József:* Krisztus áldozata. — *Molnár Sándor:* A mi csodás lelki eledelünk. — *Beatrix:* Tükördarabok. — *S. J.:* Ima a csütörtök éjféli szentségimádásra. — *Gáspár János:* Vigasztalódás. — *Irodalom: F. J.: Szentmihályi József:* Csanád leánya, Búzavirág. — *Oltáregyleti élet.* — *Kimutatás.*

Benedictus, qui venit...

Már augusztus havában kelt szárnyra a hír, hogy dr. Mészáros János m. kir. udvari és várplébánost, a Szent Jobb őrét dr. Csernoch János bibornok-hercegprimás Kánter Károly prelátus-kanonok, országos igazgató mellé a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület *ügyvezető* igazgatójává nevezte ki. Országos igazgatónak továbbra is Kánter prelátus marad.

Mire dr. Mészáros kineveztetését közzé tehetjük, már kapunyitás ideje lesz: nyilik az oltáregyesületi ház kapuja és sűrű rajokban tódulnak feléje az Oltáregyesület szorgalmas méhei és fáradhatatlan hangyái. E kapu mostan nekünk diadalkapunak tetszik, melyet dr. Mészáros előtt hozsannát énekelve tárunk ki és a kapu fölé szeretettel rójjuk üdvözletünket: Isten hozott!

Dr. Mészáros Kánter prelátus, országos igazgatónak nem csupán várplébánosi méltóságában utóda, de nobilis gondolkodásában és nemes érzésében és lelkületében is alteregója. Azon előkelő atmoszféra, melyben eddig mint pedagógus, most mint m. kir. udvari és várplébános él, egyéni és társadalmi súlya és fényes kvalitásai egyfelől, másfelől az ő puritán egyszerűsége és alázatossága és mindenekfölött az Eucharisztia iránt való gyöngéd és őszinte devóciója predestinálni látszott őt a Budapesti Központi Országos Oltáregyesület administrativ igazgatói tisztségére. Csak

köszönni tudjuk Istennek, hogy az Oltáregyesület kormányrúdja az ő tiszteletreméltó kezeibe jutott. Midőn pedig kineveztetését közhirré tesszük, virágvasárnapi hangulatban, élénk hozsannával lengetjük feléje pálmánkat és hajtjuk le előtte zászlóinkat.

Benedictus, qui venit in nomine Domini!

***

Dr. Mészáros János 1873. március 23-án született Érsekujvártt. Pappá szenteltetett 1895. október 8-án, mely után segédlelkész lett Dunaszentpálon. 1896-ban gróf Zichy Gézánál nevelő és egyszersmind a pozsonyi főreáliskola hittanára lesz. 1903-tól 1916-ig Frigyes kir. herceg tábornagy fiát, Albrecht kir. herceget nevelte. 1910-ben a budapesti szentszék tanácsosává, legutóbb pedig m. kir. udvari és várplébánossá neveztetett ki.

Alakítsunk Oltáregyesületeket!

Folyóiratunk utolsó száma a bíbornok-hercegprimás 1914. évi IV. körleveléből kiszakít néhány sort, mely a bíboros főpásztor azon óhaját tartalmazza, hogy az Oltáregyesületet lehetőleg minden plébánián megalakítsák a lelkipásztorok.

Jó és üdvös gondolat, hogy az Örökimádás lapjai nem hagyják feledésbe jutni e szent ügyet, sőt épen most, a világháború idején újból ráterelik figyelmünket. Ha valamikor, akkor épen napjainkban és a ránk következő időkben van szükségünk a szentségi Jézus áldásaira és kegyelmeire.

E fájdalmasan hosszú világháború nagy megpróbáltatásnak vetette alá a lelkeket és sok bűnveszedelmet idézett föl itthon és a fronton egyaránt. A rendkívüli állapotok rendkívüli lelki erőt kivánnak. Kiben a hitélet gyenge és gondozatlan volt, az nem állta meg helyét, azt a bűnveszély magával ragadta. Általános a panasz és aggodalom, hogy minél tovább tart e rettenetes háború, annál több lélek szenved kárt hitében és erkölcsében úgy a fronton, mint idehaza.

A puszta sopánkodás azonban itt sem segít. A háborúszülte bűnveszedelmeket sincs módunkban megszüntetni. Egyet azonban tehetünk és ezt tegyük meg: hozzuk közelebb a híveket a szentségi Jézushoz, ezzel bensőségesebb hitélethez és több lelki erőhöz juttatjuk őket. E nemes célunkat pedig leghathatósabban az oltáregyesületek terjesztésével és gondos fölkarolásával érhetjük el.

Sokan megértették már ezt édes hazánkban. Megtaláljuk az Oltáregyesületeket városon és falun egyaránt. S akinek szerencséje volt egy jól vezetett Oltáregyesület működését látni, az tapasztalhatta az Oltáriszentségben lakó Üdvözítő isteni erejét nem csak a tagok, hanem közvetve az egész község hitéletén is.

S ez nagyon természetes; hisz az Oltáriszentségben jelenlevő Krisztus nem más, mint maga a folyton köztünk lakó és működő személyes Isten. Értünk lakik köztünk. Életünk segítsége akar lenni. Hatalmas isteni erejét lelkünkbe akarja átárasztani, hogy az Ő erejétől megerősödve hozzánk méltó emberi életet élhessünk, melyre Ő adott példát 33 éves földi életében. Gyarló emberi erőből gyarló élet, de krisztusi erőből krisztusi élet fakad, mely állhatatos marad a jóban a megpróbáltatások és kisértések idején is.

Erre a krisztusi erőre, a szentségi Jézus különös segítségére van korunkban mindnyájunknak nagy szüksége. Azért fölötte kivánatos, hogy az Oltáregyesület minél több helyen megalakítva és működésben legyen. Ennél eredményesebb eszközt keresve sem találhatunk azon fontos cél elérésére, hogy az itthon elcsüggedt és megtévedett lelkek a jó útra visszatérjenek, de főképen majd a hazatérő harcosaink kifáradt, elernyedt, sokban megmételyezett, avagy elfásult és eldurvult lelkei fölfrissülhessenek, új erőre kapjanak, hitükben, erkölcsükben megújuljanak.

Kétségtelen, hogy hazatérő harcosaink fokozottabb és bensőségesebb lelki gondozást kivánnak, legalább is erre nagy szükségük lesz. S e fokozottabb lelki gondozás egyik legkönnyebb s emellett hathatós lelki eszköze épen az Oltáregyesületek működése. A tapasztalat is emellett szól. Az Oltáregyesület beválik városon, beválik falun. Való ez férfinak, való ez nőnek. S e mellett nem teher sem a papnak, sem a hivőnek.

Nem merő állítás ez. Tapasztalatból mondhatjuk el mindezt.

Első sorban is a férfiak érdekében tartjuk kivánatosnak és szükségesnek, hogy az Oltáregyesületet minél több helyen megalakítsák és vezessék. Ebbe az egyesületbe a férfiak is szivesen beállanak és örömmel részt vesznek a társulati ájtatosságon. Ennek is megvan az oka. Átlag a férfiember nem szereti az olyan hitbuzgalmi társulatot, amely napi imakötelezettséggel jár. Az Oltáregyesület napi imát nem kiván. Teljesen elég, ha valaki résztvesz a havi közös imádási órán, mely rendszerint a hó második vasárnapjának délutánján van. Aki ebben akadályozva van, kötelességét magányosan is teljesítheti a hónap bármelyik napjának bármelyik órájában. Ennyit egy férfiú is szivesen teljesíthet és teljesít is másodsorban azért, mert a férfiú lelke is kivánja és keresi a tartalmas, bensőséges és fölemelő áhitatgyakorlatot. S ezt meg-

találja a jól vezetett közös imádási órában, hisz az oly megragadó, bensőséges és lélekemelő. Tapasztalásból mondhatjuk.

Egy község jut eszünkbe, falusi község. A közös imádási óra második vasárnap a litániaidőben van. Ott van mindenki, aki ott lehet. Szépen földiszített oltárra égő gyertyák közé kiteszi a pap trónusára a szentségi Krisztust. Fölbúg az orgona szava. A nép térdre hullva énekben imádja, köszönti Istenét, Megváltóját. A pap fölmegy a szószékre. Nyolc-tíz percig szól meleg, lelkes szavakkal az Oltáriszentségben lakó Jézusról, legdrágább kincsünkről, mindenünkről. A hivek szive fölmelegszik, megindul, közelebb jut Jézusához, alkalmassá válik az imádság végzéséhez. Most a pap is letérdel, előveszi az «Örökimádás» imakönyv egyik alkalomszerű óráját, vagy részletét. Aztán hangosan előimádkozik néhány percig. Majd néhány verset énekelnek. S így fölváltva ima és ének közt eltöltenek egy fél órát az imaórából. Majd lejő az oltárhoz a pap, végzi a litániát, előimádkozza a Vezérkönyvben előírt megkérleléseket, majd ének és szentségeltételi ájtatosság mellett befejezik az imaórát.

Ez az imádási mód az egyszerű lelkekre is fölemelő. Nem fárasztó a papra, nem unalmas a hívőre. Ez az ájtatosság foglalkoztatja a lelket, leköti figyelmét, közelebb viszi Istenéhez, nemesíti az egész embert: gondolatát, érzelmét, elhatározását, törekvését. És mert ezt mindenki végezheti, sokan beállnak az Oltáregyesületbe férfiak és nők egyaránt s aki nincs is bent a társulatban, az is örömmel vesz részt az ájtatosságon s így ő is érzi az Oltáregyesület üdvös hatását.

Tapasztalatból mondhatjuk azt is, hogy a szabadságolt katonák lelki meghatottságukban könnyes szemmel voltak jelen a közös imaórán s többen azonnal jelentkeztek tagnak, hogy az Úr Jézus áldása és kegyelme annál inkább velük legyen a harctéren is, vagy mint az egyik mondta: legalább mint Oltáregyleti tag halok meg s ez is nagy vigasztalás.

Nagy lelki kincsre találnak katonáink, ha szerencsésen hazatérve fáradt lelkük az Oltáregyesület hatása alatt fölfrissülhet. Már e szempontból is legyünk rajta, hogy az Oltáregyesület minél több helyen megalakuljon.

Az «Örökimádás» olvasóihoz fordulok: terjesszük az Oltáregyesületet; ismertessük meg azokkal is, kik még nem ismerik ez egyesületet, keltsük föl bennük a vágyat, hogy kérjék és minél többen kérjék plébánosuktól az Oltáregyesület megalakítását. A hivek itt sokat tehetnek, ha ők pártolják, ha ők kivánják és kérik, akkor a plébános, vagy káplán kész örömmel vállalja az egyesület vezetését.

Az Oltáregyesületek központja is szivesen szolgál bárkinek fölvilágositással. Csak legyünk rajta, hogy ezen egyesület elterjedjen és így az Oltáriszentség áldásaiban minél többen és minél bővebben részesüljenek.

Nem volt szándékunk, hogy e sorokkal kimerítő útbaigazítást adjunk. Csak nyomatékkal hangoztatni akartuk, hogy az Oltáregyesület nagyon korszerű, szinte nélkülözhetetlen és hathatós eszköze az igazi hitéletnek. Városon és falun egyaránt beválik. Férfit és nőt egyaránt vonz tagjai közé, mert kevés fáradság fejében a köztünk lakó Úr Jézus bőséges kegyelmét és erejét árasztja csüggeteg lelkünkbe.

Csak tapasztaljuk meg: ez lesz mindnyájunk üdve és öröme!

Német István.

Karcolat

Boltíves bazilikában voltam ünnepi nagymisén. Nagy kérdésekkel átküzködött éjek fáradtsága bágyasztott és neki támaszkodva egy gót oszlopnak, hallgattam a művészi orgonát. A fáradtság szkeptikussá tett és nem tudtam imádkozni. Az embereket néztem és szerettem volna lelkükben olvasni. A másik oszlop árnyékából csúnya öreg asszony profilja meredt rám. Valami szegény, koldusforma asszony. A gyertyafények káprázatában nem láttam tisztán és csúnya öreg arcának elmosódott vonalaiban olyan volt, mint egy rejtélyes sfinx.

Mellettem elegáns úr állott. Háttal az oltárnak és imádkozás nélkül művészi érdeklődéssel nézte a kórust. Nékem eltelt a lelkem haraggal és megkérdeztem a képzeletbeli sfinxet:

— Hát ez a mi hitünk?

Úgy láttam, mintha a sfinx-arc is még mélyebb árnyékba borult volna, én pedig tovább néztem a hiveket.

Fiatal, előkelő hölgyre esett a pillantásom. Elpirulásán láttam, hogy valakinek a pillantását érzi és tetetve olvasott finom, bőrkötésű könyvében.

Elszomorodtam és újra kérdeztem:

— Ez a mi hitünk, sfinx?

Mintha elszomorodott volna homályba borult arca is. Én pedig vizsgálódtam tovább, kegyetlenül.

Mögöttem két kis fiú suttogott. Úgy látszik, az oszlop mögé bújva klikkert cseréltek. Az egyik sipkáját arca elé tartva, fojtottan nevetett.

Most már gúnyosan néztem a sfinxre, hogy újra megkérdezzem:

— Mondd, ez a mi hitünk?

Sfinxarcára is ráült odaképzelten gúnyos pillantásom reflex vonala. Én még merőbben néztem, néztem az összekuporodott koldusalak gépies olvasómorzsolását és megismételtem faggatásomat, most már keserűen:

— Felelj, szólj, hát ez a mi hitünk?

Akkor hirtelen összeijedtem. Csengő szólalt meg. Előttem az elegáns úr szinte összerezzent, akkor előre fordult és féltérdre ereszkedett. A fiatal hölgy becsukta könyvét, fejét lehajtotta és finom arcára áhitat ült. A két kis fiú mögöttem elhallgatott és fiúsan, zajosan letérdepeltek. És én is megrettenve szertejáró gondolataimtól, összeszedve lelkemet térdre borultam.

Ezen új helyzetben más világításban láttam meg az öregasszony arcát. Szép, szelid, jámbor öregarc és ahogy feltekintett pápaszeme mögül, áhitattól átsugárzott tekintetében benne égett az élő hit:

— Ez, ez a mi hitünk!

Fölnéztem és a pap ép a legszentebbet mutatta fel.

És elsimulva lelkemben minden kínzó kérdés, gyötrő gondolat, mellemet verve megismételtem mély hittel, szeretettel:

— Te vagy a mi hitünk Uram, elrejtett Istenem!

Blaskó Mária.

A FÁJDALMAS SZŰZ ANYÁHOZ.

Ha a te fájdalmad
Szomorú fűz ága,
Úgy én patak leszek,
Jer, hajolj le rája,
Mária!

Ha a te fájdalmad
Az éj csalogánya,
Úgy én bokor leszek,
Siralmid tanyája,
Mária!

Ha a te fájdalmad
Egy kigyúladt erdő,
Könnyem lesz a zápor
Neked enyhet szerző,
Mária!

Ha a te fájdalmad
Bús fekete felleg,
Úgy én heggyé válom,
Hogy rajtam pihenj meg,
Mária!

Ha a te fájdalmad
A tengerszem mélye,
Úgy én csillag leszek,
Te fölötted égve,
Mária!

Ha a te fájdalmad
Mindig ujuló hold,
Úgy, melyen áthaladj,
Keblem lesz az égbolt,
Mária!

S ha a te fájdalmad
Hét fájdalom tőre,
Óh, úgy verd szivembe,
Hadd haljak meg tőle —
És éljek örökre...
Mária!

Krisztus áldozata.

ÁLDOZAT az élet. Nincs ridegebb végrehajtója a világnak, ki pontosabban szolgáltatná be az áldozatok adóját, mint az élet. Az élet megveszi tartozását a szerves és szervetlen világon egyaránt. A levegő

oxigénjét tartózkodás nélkül áldozza fel, hogy a víz alkotó részévé varázsolja át. A föld méhéből megszülető szűzi tiszta forrásvíznek üdítő harmatcseppjeit a patakok, folyamok, zuhatagok országútjain korbácsolja előre, hogy a kopár sziklákból zöldelő pázsitot csaljanak ki s embert

állatot új életre ébresszenek. A világon semmi sincs önmagáért az Istenen kívül. Egyik teremtmény életének javarészével tartozik a másik tökéletlenségeit pótolni, vagy tökéletességeit emelni. A gyümölcsfa, ami legértékesebb benne, egy tavasznak és nyárnak életét, munkáját abba a kicsiny gyümölcsbe halmozza fel, hogy szolgáljon vele állatnak és embernek, a saját szinvonalánál magasabb lényeknek.

A természetes világ áldozatai tökéletesítik az áldozat elfogadóját, a természetfölötti világrend áldozatai, hová az ember is tartozik *lelkének* jogai szerint, tökéletesítik az *áldozót*. Itt az áldozat a *szeretet* magaslatáig emelkedik, mely önmagát fosztja ki, hogy más gazdag legyen, szemét a fájdalom könnyeivel borítja, hogy a másnak orcáját az öröm szivárványa ragyogja be.

Tagadhatatlan, hogy az ember természetének rejtekében ott szunnyad a szeretet és áldozat szükségének érzése. Szent Erzsébetnek hősi elhatározásai, melyekkel utolsó ruhadarabját vitte a nélkülözés áldozati oltárára, a bibliai szegény özvegy krisztusi méltánylásra érdemes áldozati tette, kisebb méretekben mindig alkotó elemét szolgáltatták az emberiség lelkületének. A bűnbeesés tragédiájának lesujtó pillanatát csak az a perc tudta ellensúlyozni, amelyik megszülte az ember lelkében a szeretet áldozatos érzését, mely, mint a forrás, a fának gyümölcse, szent Erzsébet lelkülete, csak akkor éri el magasztos célját, ha a megbántott Isten engesztelő áldozatának oltárára vihette önmagát.

Érthető tehát, hogy egyrészt a legtökéletesebb életmegnyilvánulás Krisztusban, másrészt Jézus végtelen szeretete a Golgotha keresztáldozatában érte el csúcspontját, mely a szentmise áldozatban folytatásához jutott.

Hiszen az ember még a történelem multjából is az áldozat szellemét szívja magába, mint a méh a virág mézét. A mult nagyjai imponálnak, mert ezrekért és ezrek helyett dolgoztak, ezrek szenvedéseit viselték s ezrekért áldozták életük minden pillanatát. Amint a villám is a szirtek magasait ostorozza lángkorbácsaival a völgyek alantos mélyei helyett, úgy, akik sokak előtt állanak, csak az áldozatos szív jogán állhatnak ott; nélküle kényurak és zsarnokok bitorolják a trónusok magasát. Krisztus nem ezrek helyett és nem milliókért, hanem *az egész emberiségért* szenvedni szállott fel a kereszt oltárára. Ebben van Jézus áldozatának utólérhetetlen fensége!

Áldozatot hozni minden ember tartozik. Ki még életében nem lépett az áldozat oltára elé, az a társadalmat károsítja meg. A tudósok belévakulnak, hogy lássanak a tudatlanok; megfulladnak a kőszénbányák fülledt, mérges levegőjében százak, hogy meleg szobák langyos levegőjét élvezzék ezrek. A kőfejtőknek nehéz gyötrelmekben meggémberedik

kezük, lábuk, hogy fényes márványpalotában nyujtózkodhassék a másik; összepörkölődik az egyik az ízzó olvasztó kohó tüzes levegőjében, hogy a vasutakon nyílsebesen röpüljön egy harmadik. Az áldozatok valóságos melegyága a *családi* élet. A szülő arca verejtékével keresi a mindennapi kenyeret, az apróságok ruháját, mintha csak virág volna a gyermek, melynek gyökerét az áldozatos munka verejtékének harmatával kell öntözni. S ha a szülők energiája gyengül, birodalmak fentartó oszlopai rendülnek meg. A római világuralom az egészséges családi életből fejlett ki; a családi élet virágzása s a birodalom aranykora összeesik. Midőn az áldozatok oltára még a család szentélyében állott, az ország pillérei biztos alapon nyugodtak. Mikor pedig a családapák belefáradtak a nevelés áldozataiba, a családanyák a nevelést albérletbe adták ki s a sárga arannyal akarták pótolni a szülői szív tüzének melegét, ekkor a római hatalom összeroppant.

Szinte csoda, hogy elpuhult századunkban az áldozatkészségnek oly forrásai is buzognak még, mint amilyenek a missziós telepeken működnek. Még nem haltak ki a nagy szivek, akik szeretetének kevés Európa; lelkesedésük tüzében ónsötét rétegeit keresik fel az emberiségnek, ahol a lelkek még a bálványok ködös légkörében élnek. A tengerek távolságai, a taifunok viharai, a sarki jégsivatagok, az egyenlítői hőség nem tarthatták vissza őket, hogy a Krisztus üdvét vigyék az idegeneknek.

Az őserdők félelmes vadjai, a sivatagok forró szele, beláthatatlan mocsarak halálos levegője, a természetnépek tudatlansága, hajmeresztő kegyetlenkedései nem csökkentették bátorságukat. Az a tény, midőn egy hitterjesztő hallatlan kínokra s veszélyekre kárhoztatja magát, hogy megmentsen egy bálványimádót, ez a tény fölüláll minden önfeláldozáson. Hogy a hős nemzete szemeláttára, szülőinek és barátainak jelenlétében bátran rohan a halálba hazájáért, könnyű megérteni, mert az élet néhány napjáért a dicsőség századait kapja cserébe, naggyá, tiszteltté teszi nevét, gazdaggá egész családját, de midőn egy hittérítő az erdő sötét mélyén emészti fel életét s meghal oly halállal, melynek gondolata is megfagyasztja a vért ereinkben; meghal minden haszon nélkül övéire nézve, meghal ismeretlenül s emlékét legfeljebb az a százados tölgy őrzi, melynek tövében összeroskadt s fényes szemfedő helyett néhány elsárgult falevél hull kihűlt tetemére s mindezt azért, hogy örök boldogságot adjon egy ismeretlen vadembernek, minő név illeti az ilyen halált, az ilyen áldozatot.

Vagy ime egy másik áldozati oltár, melyet az irgalom leányai, a betegápoló apácák állnak körül a kórházak szürke falai között. Micsoda névvel nem nevezhető gyengédséggel kötözgetik a betegek sebeit, egyengetik ágyaikat, mossák ruháikat, miközben ők maguk nélkülözik az élet

örömeit és észrevétlenül tünik el ifjúságuk. Szivükben elfojtanak minden érzelmet, kivéve az egy részvétet, mely annyi szenvedés láttára csak annál inkább fokozódik s mindezt csak azért, hogy — bár egy pillanattal is — rövidítsék s enyhítsék a szenvedők kínjait.

Az áldozatos lelkek legközelebbi jutalma az a megnyugtató érzés: *tehettem másokért!* Az a pillanat, melyben ezt elmondhatja valaki, a legszentebb érzéseket árasztja a test és lélek idegeibe egyaránt. A gyermek férfi lesz, a férfiból hős, a gyenge nő a szentek szótára szerint értelmezett amazon. Csak az állat az, mely önmagának s önmagáért él az egoizmus szűk ketrecében. De még az állatban is megcsodáljuk legalább az anyaságban megnyilatkozó altruisztikus érzéseket. Ki ne csodálta volna még azt az áldozatos munkát, mely az eresz alatt függő, kicsiny fecskefészekben folyik napkeltétől napnyugtáig. Hány embernek szivéből hiányzik egyetlen cseppje is annak a boldogságnak, mely e tenyérnyi helyet fölös mértékben tölti be. Mert nem ismeri az áldozat édességét!

S tenni az egész emberiségért! Ez végtelen boldogság! Még akkor is, ha oly drámával végződik, mint Krisztus halála. De erre kevés az ember, ehhez isteni képességek kellenek, ezt csak Jézus tehette meg!

Ezt a végtelen boldogságot kereste mindig az ember, minden kor vallásának áldozatában. Mindenkor érezte az emberiség, hogy nem e föld számára van teremtve. Igazi boldogságot ez élet nem tud nyujtani. Talán egy pillanatra elkábítja a szivet, de kielégíteni nem tudja. Ezért volt minden vallásban áldozat. A bálványimádó pogányság épúgy égette az áldozati oltárok tüzeit, mint az egy Istent imádó Izrael. Sőt az emberáldozatoktól sem riadt vissza a pogány kétségbeesés. Azt hitte, hogy az emberi szivekből felcsapó lángok fényénél megtalálja a boldogságra vezető igazi utat.

Úgy volt sokáig az emberiség, mint az éji nyugvóhelyéről felriasztott madár. Röpül a sötétben is, mígnem sziklába ütődve összetöri szárnyait. Azóta kialudtak az áldozati oltárok füstölgő zsarátnokai, felszáradt az áldozati állatok vére, mert egy új oltár előtt térdel az emberiség, ahol megtalálta lelkének nyugalmát — *a Krisztus áldozatában!*

Már az ószövetségben derengett az új áldozat fénye. Malakiás próféta már így beszél a szentmise áldozatról: «Mert napkelettől napnyugatig nagy az én nevem a nemzetek között és minden helyen áldozni fognak és tiszta áldozatot bemutatni az én nevemnek; mert nagy az én nevem a nemzetek között, úgymond a seregek Ura». Napkelettől napnyugatig és minden helyen folyik a krisztusi vér s árasztja áldásait a lelkekre. Akkor is, ha nem látjuk, az égen van a nap s melegít és világít ismeretlen tájakat. Nincsen a napnak és a sötét éjszakának egy pillanata,

mely megszakítaná a szentmise áldozat folytonos megujulását. Minden percben emelkednek az ég felé az Úrfelmutatásnak tiszta hostiái. A mi legsötétebb éjfélünk közepén földi világunknak másik tájain derűs kedvben táncol a reggeli napsugár s kévéiből pazarul szórja az aranyport kicsiny templomok ezreinek és méltóságos dómok százainak keresztes tornyára. Bent pedig mélán szól az orgona, édesen cseng a harang a — szentmiséhez!

Hány szentmise meleg fohásza száll fel minden pillanatban, micsoda árjai a forró krisztusi vérnek hömpölyögnek végig a világon s mégis mennyi a kihült keresztényi szív s hideg lélek? Pedig a szentmise ereje mérhetetlen. Egyetlenegy boldogíthatná az emberiséget. Hol van hát a krizis fészke? *A szabad akaratban.* Az Isten teremtette az embert nélküle, de nem üdvözíti nélküle. A szentmise malasztáradatában az akarat jóváhagyásával részesül a halandó. Kényszer, erőszak, ismeretlen fogalom a természetfölötti világrendben. Isten a legliberálisabb uralkodó, csak az önkéntes hódolatot fogadja el. A szentirás minden lapjának jeligéje: fiam, add nekem szivedet! Jézus minduntalan szeretetét kéri hiveinek s tanítványainak. Szeretet és önkény kizárják egymást.

A páncélfalu kincstár mellett lakhatik még földhöztapadt, éhező koldus. A szentmise kegyelmeinek kincseitől elárasztott világon is nyomoroghatnak satnya lelkek, kiket a bűnözések vastag kőfala s a gonoszságok vaspáncélja választ el a lélek gazdagságának tárházától. A zuhogó eső is minden rögöt megtermékenyít, de azt a tenyérnyi helyet, mely fölé otromba kőszirt borul, szárazon hagyja. Amely lelken a bűn kősziklája fekszik, arra nem harmatozik a szentmisében gyöngyöző krisztusi vér.

«Kérlek azért titeket atyámfiai az Isten irgalmasságára, hogy a ti testeteket adjátok elő, szent s Istennek tetsző áldozatul» — mondja szent Pál apostol. De a testet a lélek nélkül áldozatul hozni lehetetlen. Még az ószövetségi áldozatok is megkívánták a lelkiséget. Kain áldozata a lélek hiánya miatt vesztette el értékét. A lélek feltétlen és kizárólagos értékelésén felépülő újszövetség hatványozott kívánalmakkal lép fel ez irányban. A követelés nehezebb, de a képesítés is több. A Krisztus áldozata a kegyelmi hatások oly erejével rendelkezik, amely a természetes, az élettől követelt, testi és lelki áldozatokat természetfölötti átértékeléssel könyveli el számunkra.

Az áldozat jellegéhez tartozó megadás, az isteni akaratban való megnyugvás, a Gondviselésbe helyezett bizalom, a szentmiséből szitt kegyelem, a Golgotha áldozatából levont megnyugtató következtetések átnemesítik azt a könnycseppet, mit a fájdalom és szenvedés sajtol ki a kesergő szivekből. Elveszik keserűségét, mi az ajkakra a lázadás kitöréseit csalná. A megnyugvás, sőt a szenvedés édességének cseppjeit har-

matozzák a lélek sebeire, mely örül, hogy együtt szenvedhet Krisztussal s vezekelhet bűneiért.

A Krisztus áldozatának illatos levegőjében isteni lesz az emberi áldozat is!

Zachratka Zádor József.

◆◆◆

vannak.» (J. 6, 16. 67—70.) Oly csodás s annyira valódi eledel az, hogy az örök életet biztosítja. Az Isten fia maga győz meg erről: «Atyáitok mannát ettek a pusztában és meghaltak. Ez a mennyből leszállott kenyér, hogy aki abból eszik, meg ne haljon.» (J. 6, 49—50.) Oly erőre teszünk szert általa, hogy míg nélküle mit sem érhetünk el, vele elérhetünk minden lehetőt. «Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők, aki énbennem marad és én őbenne, az sok gyümölcsöt terem, mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.» (J. 15, 5.)

Valljuk be őszintén, vad fák vagyunk. Az eredeti bűn következtében a jót, az erényt nehezen gyakoroljuk. A gyónás azonban meghasogatja, a szentáldozás, a krisztusi eledel élvezete benemesíti azt, mint a kohóban a vasdarab izzóvá lesz.

Az isteni szeretet mérhetetlen forrása ez a szentségi Jézus. Nekünk, gyarló embereknek átadja önmagát csak azért, hogy egyesülhessünk vele és élvezzük Őt. Aki a megváltást, legnagyobb jótéteményét azzal koronázta be, hogy emléket szerzett, amelyben szeretetét és csodáit összpontosította: «Az én testem bizonnyal étel.» (J. 6, 65.) «Én veletek vagyok mindennap egész a világ végezetéig.» (Mat. 38—20.) Ime tehát bármely órában föltalálhatjuk őt, csak látogassunk el hozzá! Hiszen királyi lakoma áll rendelkezésünkre s mégis csak kevesen jelennénk meg azon? A szeretet lakomáját nyujtja, mert rendelése szeretetből fakadt. «Mivel szerette övéit, kik e világon valának, mindvégig szerette őket.» (J. 13.) Jézus szeretetének műve felülmúlja az emberi szeretet minden erejét.

Az Úr Jézus meghalt érettünk anélkül, hogy elvált volna tőlünk. Ott lakozik ő a tabernákulumban. A szentségtartóból, irgalma menedékhelyéből minden emberhez intézi szeretetteljes meghivását: «Jőjjetek hozzám!» Mi bírta rá, hogy nálunk, jelentéktelen teremtményeknél maradjon s folytonosan közöttünk tartózkodjék?... Nemes szivének fölfoghatatlan szeretete. Erről mondja szent János: «Nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint ha valaki az ő életét adja bárányaiért.» (J, 15.) És mi mégis hogy járunk el vele szemben? Mennyi hálátlanság az emberek részéről, mennyi szeretetlenség s mily hidegség a hozzá való közeledésben! Mit tegyünk tehát?! Táplálkozzunk e csodás kenyérrel, hogy sose fogyatkozzunk meg!

Méltányos is, hogy látogassuk őt. Miként a jóbarátok és testvérek segítik egymást, úgy az ő jelenléte is gyámolít s vigasztal. Ha meggondoljuk, hogy hány helyütt kénytelen egyedül maradni, úgy iparkodni fogunk őt fölkeresni. És ha megtaláltuk és szivünkbe rejtettük, úgy szent Pállal mondhatjuk az öröm s megnyugvás hangján: «Élek én, de nem én, Krisztus él bennem.»

Molnár Sándor.

Tükördarabok

Irta: *Beatrix.*

Olyan szép látvány az, amikor hajnalodik! Az éj sötétjét még alig váltá föl valami halványan, de egyre erősbülő pirosló fény, vagy a dermesztő téli éj után alig kezd kibontakozni valami szürkés derengés, de akik ébrednek, tudják, hogy jön a nappal, jön a világosság. És oly jól esik e tudat!... Ebben a kibontakozó derengésben, ebben a misztikus félhomályban mintha valami csodás, de a győzelem biztos tudatának nyugalmától áthatott erő közeledését érezném... Csend van, reggeli szürkület van... Útra készen az utcára lépek... s ime... nem magam megyek csupán... mindenfelől előbukkanó emberek jönnek... Sietve lépkednek... de nem izgalommal... valami benső nyugodtság... valami felsőbb magasztosság van e sietésben... Egy célpontunk van, tudom, a templom felé igyekszünk mindannyian, akik itt megyünk... Egy percre végigfut rajtok szemem s gyönyörködöm!... Ezek azok, akik Krisztushoz sietnek... Nem is szememmel... lelkemmel nézem őket... lelkileg gyönyörködöm. Ezek azok a lelkek, akik a mennyei lakomában akarnak részesülni, ezek az ünnepi ruhás lelkek; vagy ha egyik-másiknak ünnepi ruhájára a föld poráról reá talált szállani valami, készek lemosni a Bárány vérében, hogy ők is részesülhessenek tiszta ruhában, a tiszta vendégségben!... Ezek az Urat éhező lelkek!... A templom a község közepén... mintha mindenfelé nézegetne... mindenfelől hivogatná a lelkeket... S azok sietnek is... oly jól esik ezt látni... Szivem bízva emelkedik föl... érzem... Ó... sötétség volt nálunk... éj volt. A lanyhaság nehéz leple feddte a lelkeket, még most sincs teljes fény... nem nappal ez még... sőt még nem is reggel... sokan alusznak még házaikban, hisz vannak későbben kelő emberek... s nálunk hajnal van még csupán... de a hajnal már itt van, azok a későbben ébredők is fölkelnek, bízom, mert a hajnal után következik a reggel s utána a nappal, a teljes világosság... mert elhoztad Uram már reánk is a hajnalt... adván olyan vezetőket... kik kegyelmedből segítettek föllebbenteni a nyomasztó sötét leplet!... A Te kegyelmedből várjuk most velök együtt, munkálkodva várjuk a reggelt... várjuk a nappalt!...

Odaértünk a templom küszöbéhez, köszöntöttük egymást közös célra törekvő, megértő szemekkel... megértő lélekkel... A még imént gyengén szürődő fény határozottan úrrá lesz a szürkeségen, rózsás világa elönt mindent... Odabenn az érkezettek szentelt vízzel keresztet vetnek magukra... letérdelnek!... Olyan szép az, amikor itt a hajnal, amikor tudjuk, hogy közeledik a teljes fény... közeledik a nappal!!!

***

A Te házadból jövök, Uram!... Nemcsak a Te házadból jövök... Tetőled jövök, Uram! Sőt így sem jól van, nem, nem jövök el tőled... Veled jövök... Téged hozlak szivemben! Nem csupán érzelmekben... de valóságban... a Te szent Testedben és Véredben, Istenségedben és Emberségedben!... Ma ismét végbement a legbensőbb és legszentebb egyesülés... Te bennem vagy és én Tebenned!... És holnap ismét megtörténik, ha megsegítesz rá, Uram!... És minden reggel megtörténhetik, ha én... igyekszem... és akarom!... És én akarom... kérem; azt tudom, hogy... Te megengeded!... Te akarod!... Ime, mily végtelenül leereszkedő és szeretetteljes vagy, ó, Uram!... Te megengeded, hogy a szegény gyarló emberi szív magához vegyen, szeretetből engeded meg!... Te akarod, hogy minél gyakrabban vegyünk magunkhoz, de isteni Akaratodat mintegy lekötöd, mintegy mozdulatlanná teszed, miként eucharisztikus Testedet a tabernakulumban. Mondod, hogy óhajtod, akarod az emberekkel való egyesülést... de ez egyesülés megtörténését mégis az emberi akaratra hagyod, az emberi akarattól várod!.. Ó, csodálatos alázatosság, midőn Isten vár valamit embertől, a Teremtő teremtményétől! S miért?! Hogy boldogítson bennünket! Mivel viszonozhatjuk ezt mással, minthogy a legmélyebb alázattal odatérdelünk az oltár elé s mondjuk: «Uram! nem vagyok méltó»... de ha Te akarod... S Te akarod, azt tudom... érzem, hogy akarod!... S ha ennek is okát kutatom, hogy miért, egy szóval tanítasz meg rá: «Akarom, mert Én vagyok a Szeretet!»... Nem kérdem tovább... lehajtom fejemet... megértem... vagy inkább megérzem... megsejtem!...

A templomból jövök. Körülöttem oly fényes, derült minden... Nem azért, mert ragyogó reggel van, hanem mert Valaki, Aki nagyon... legjobban tud boldogítani, itt van a szivemben... Itt nyugszik, érzem!... Odasimul szivemhez... Legmélyére száll... Boldogságos nyugalomba ringat!... Mozdulatlannak látszik, mégis Ő irányítja cselekvésre tagjaimat!... Oly szelid és mégis Ő maga az Erő!... A mennyország Üdve lett az enyém, mert ki volna a mennyországnak is legnagyobb Üdve, ha nem Te, édes Jézusom!... Igy beszélgetek én Veled, így érezek én Rólad, édes Jézusom akkor, mikor a templomból, szent vételedről hazatérek!... Én beszélgetek?!... Én érezek?!... Micsoda tévedés!... Te mondod el ezeket nekem... Te tanítasz meg ezekre itt szivem belsejében s én... mint egykor Mária lelkileg lábaidhoz telepszem... hallgatlak... érezlek!...

Haza értem... Teveled kezdem és végzem napi munkámat... s holnap ismét eljövök Veled egyesülni... Téged hallgatni... érezni!...

***

Az iskolai kis biblia kedves egyszerűséggel, de mély bölcseséggel és igazsággal mondja el Ó Uram, hogy születésed alkalmával Betlehemben szentséges Anyádnak és szent Józsefnek a szállásokat már lefoglalva tartó sok idegen miatt és azért is, mivel szegények voltak, az emberek nem adtak szállást az ő hajlékaikban! Ezért kellett neked, Uram, a barmok istállójában születned! «A sok idegen miatt», meg hogy külsőleg szegény voltál, ó Uram!... S azóta hányszor ismétlődik meg ugyanez?!... Szállást óhajtasz venni, kapni a lelkekben és ó, hány lélek van, aki nem fogad be Téged?!... «A sok idegen miatt!»... Igen, a sok idegen miatt, akikkel meg van töltve szivök... Mert mi volna más, mint idegen az a sok minden, ami megtölti, Istentől elvonja a tulajdonképen az Ő szolgálatára teremtett emberi sziveket?!... A földi gondokba való túlságos elmerülés, a teremtmények rendetlen szeretete, az élvezetek hajhászása stb... mind megannyi idegen, melyek lefoglalják a szállásokat, elvonják a sziveket Tetőled, ó Uram, úgy hogy midőn kopogtatsz, mert mindenütt kopogtatsz, jól tudom, ó mennyi helyen nem kaphatsz szállást, azok miatt «a sok idegen miatt», kik elfoglalva tartják, holott a Te részedre kellene a szállást fentartaniok. Nagyot hibáztak Dávid városában, Betlehemben, hogy nem akarták bebocsátani Dávid leszármazottját, ó, de ők nem tudták, hogy nemcsak a nagy király leszármazottja, de a királyok Királya akar hozzájok beszállni! S mit mondjunk azokról, ó Uram, kik mai napság is másokkal, idegenekkel töltik meg szivöket, ahelyett, hogy Neked készítenék el szállásul?! Ezek sem tudják, hogy ki akar nálok lakást kapni?! Ó, inkább elfelejtik, mert elszórakoznak a szivöket megtöltő «sok idegen miatt»... «Meg azért is, mert szegények voltak», azért is tartották egykor Betlehemben zárva Előtted a szállásokat... Igen, külsőleg szegény voltál, édes Jézusom, mint szegénynek látszol a szent Ostya egyszerű szine alatt is. Pedig Te voltál maga a mennyei bőség, gazdagság... ott Betlehemben a szegény jászolban is s az vagy ma is a legméltóságosabb Oltáriszentségben... De az anyagias, csupán világi haszonnal törődő emberek nem látták gazdagságodat ott Betlehemben s nem látják ma sem! Hisz Te magad mondád egykor: «Igen, Király vagyok, de az Én országom nem e világból való». Hogyan ismertek volna s hogyan ismernének föl ma is a világias gondolkozású emberek?!.. Pedig, ha tudták volna akkor s tudnák, vagy még inkább elhinnék most, a mennyei gazdagság és kincsek Kútforrását fogadták volna s fogadnák be hajlékaikba!... Az örök üdv és ideiglenes boldogság biztos zálogának tárnának ajtót!... Csak ki kell rekeszteni a hajlékokból a sok idegent s föl kell emelkednünk a föld porából... hogy helyet adhassunk s akarjunk is adni annak, akinek teremtve vagyunk: az Istennek!... Hogy ne jusson eszünkbe, szétnézvén a lelkek között, szüntelen a szomorú példázat... «a sok idegen miatt!»

Ima a csütörtök éjféli szentségimádás órájának kezdetén.*

(Német nyomán.)

Éjfél van; — mély csend körültem,
Fent keringnek csillagok.
Angyalok nézik feszülten
Buzgók-e a szent tagok.

Éjfél van; — mély csend körültem,
Alszik minden, — csak szivem
Éber s száll fel lánghevülten
Hozzád, édes Istenem.

Csillagok, köszöntsetek le,
Jöjjetek szent angyalok:
Folyjon egybe szivünk könnye,
S váljanak ki szép dalok.

Hála a lángszeretetnek,
Mely oltárunkon virraszt.
Őmiatta keseregnek,
Kikben a bűn könnyt fakaszt.

Szivet szivért, szent hűséget
Esküszöm hűségeért.
Ó vigyétek e beszédet
Trónusához üdvömért.

Szent eskümet, ó vigyétek
Az oltárhoz angyalok,
Hol lakik az, kiért élek
S kiért halni kész vagyok.

A csütörtök éjféli szentségimádás közben mondható imák.

Üdvözlégy Te éltem üdve,
Éltedet adád örülve.
Te a szeretet forrása,
Jó szivednek nincsen mása,
Ezt kiáltja ég és föld.

Szent Szív, telve irgalommal,
Légy irántam szánalommal.
Benned bizik szegénységem,
Add, hogy legyen boldog végem,
Mit csak nyerhet tiszta szív.

Folyjon véred rajtam végig,
Hadd pusztuljon, mi bánt vérig;
Bűnöm súlya húz a mélyig,
Vedd le rólam, hogy mindvégig,
Áldjalak jó Jézusom.

Ó szeretet tenger lángja,
Szent tüzeddel gyujtsd valómat;
Le ne győzzön bűn ármánya,
Meg ne sértsem Megváltómat.

Tőled soha el ne váljak,
Véled éljek, haljak érted;
Szenvedésben bátran álljak,
Add kegyelmed, mint igérted.

* Ziegler András landshuti plébános terjeszti a csütörtök éjféli szentségimádást. E célra alkalmi imádságokat és himnuszokat komponált, melyeket S. J. magyarra fordított. E magyar fordítás kapható Kalocsán, a Rózsafüzér-gyárban. Ára 30 fillér.

A csütörtök éjféli szentségimádás órájának végén.

Fogadd, Uram ezen órát,
Melyben nálad örködék.
Imádásom végét járom,
Szememet álomra zárom,
Állj mellettem szent Fölség!

Mielőtt nyugvásra kelnék,
Halljad, mit kér még szivem:
Őrizd ezt a szövetséget,
Ne türj benne ellenséget,
Ne hagyj veszni egyet sem.

Míg az álom köt le minket,
Lesben áll sok fenevad.
Egyik erre, másik arra
Szaglál kellő préda-nyomra,
Míg elszaggat jó sokat.

Mégis kiki mélyen alszik,
Nem sejdítve a veszélyt.
Ó Uram, halld könyörgésem,
Angyalsereg álljon résen,
Nyujtva hathatós segélyt.

Védd a pásztort, védd a nyájat,
Őrködj mindnyájunk fölött:
Egyikünk, ha bűnbe esnék,
Gondolj arra, mit könyörgék
Éjjel sűrű könny között.

Világítson imaórám,
Mint a csillag oda fent:
Mentő angyalként lebegjen
Köztük, keltve sok kebelben
Gyászos multra új jelent.

Mult, jelen, jövőre gondol
Érted lángoló szivem:
Lelkeket bilincsre fűzni
S őket a kereszthez tűzni,
Ez a vágyam, Istenem.

Évről-évre nő az ellen
Számra, dühre hűtlenül;
Bomlanak szent kötelékek,
Széjjel törnek üdvös fékek,
Trónnal oltár romba dűl.

Koromfelleg gyül az égen,
Látják ezt hű papjaid;
«Lesz-e még e földön béke?»
Kérdik ők, hisz összetépve
Porban vesznek jogaid.

De, mint látom, égi sátrad
Kezd feltünni, — jót jelent!
Ömlenek tágas mederben
E világra, mint tengerben
Kegyhullámid ide lent.

«Én vagyok mindennek vége!»
Mondd, Uram mindenfelé,
Ó zárj minket karjaidba
Mielőtt még hamvaiba
Földünk létét vesztené.

Már elég. Villámok szárnyán
Száll tovább e drága éj.
Áldott óra, nem feledlek,
Hálás szívvel emlegetlek
Édes, táborhegyi kéj!

S. J.

Mily fölséges látvány az a vasárnapi szentáldozás, amikor férfiak, asszonyok, de főleg mikor szülők és gyermekek járulnak az Úr asztalához; mikor a szülő Krisztust véve szivébe imádkozik mellette térdelő gyermekéért, akinek szivébe szintén beszállt Krisztus, hogy a szülőnek imáját a tiszta erkölcs áldásaiban valósítsa meg a gyermek lelkében.

Vigasztalódás

Elmult a nyár.

Kegyetlen, durva szelek rohantak végig az égen s a fák csupaszodó koronája mélyen meghajolt az ősz hirnöke előtt. Az eget megtépett, viharos szelek korbácsolták s végig sikongtak az egész vidéken. Éjszakánként rettenetes kavarodás, zaj hallatszott s az emberek ijedten húzódtak vissza házaikba.

A gyermek lázas ajkai meg-megremegtek, valahányszor egy szélvihar erősebben megzörgette az ablakot. Gyenge testén hideg borzadás futott végig, pilláit lehunyta s félelmében erősen megmarkolta a takarót.

Ott ült ágya mellett az édesanya; tekintetét nem vette le gyermekéről. Könnyek gyültek a szemébe, majd félrefordult, hogy eltakarja könnyeit.

De a gyermek felnyitotta szemét s rámeresztette anyja harmatozó könnyeire.

— Ne sírj, anyám, nincs semmi baj.

Az édesanya még jobban sírt, majd gyermeke fölé hajolt s úgy csitította.

A gyermek elhallgatott, de félénken leste továbbra is édesanyját.

Egy szélroham hevesen megrázta az ablakokat s azután kegyetlen süvítéssel száguldott tova.

A gyermek szive reszketni kezdett. Ajkáról panaszos sóhaj tört föl.

— Anyám, ha tudná... úgy fáj... itt... itt... nem tudok aludni... nézd itt...

Apró, halvány kezét felemelte s a mellére mutatott.

— Nem, nem... Hallgass kicsikém... nincs semmi baj... nemsokára elmulik minden fájdalom.

— Igen. Elmulik minden fájdalom — ismételte a gyermek.

Az édesanya megtántorodott... Most vette csak észre, mily igazat mondott.

... És a gyermek készült a nagy útra.

— Ugy-e, anyám, ott jó lesz... ott nem fog semmi se fájni? Jézuska szeretni fog s meggyógyít minden szenvedést.

Az édesanya nem tudott szólni... mintha valami úgy szorítaná a torkát...

— És ugy-e, majd értem jön a Jézuska... Ó, Jézuska, jöjj el értem, látod, én úgy szenvedek. Vigy el magaddal.

Kissé elhallgatott. Tekintete nekimeredt a nagy várfalnak... aztán a sötétségben vizsgálódott.

— Anyuska, mikor jön haza a papa? Hát nem jön el hozzám búcsuzni?... Már vár a Jézuska...

— Mindjárt itt lesz... már jön... kell jönnie.

* * *

Ércesen hangzott az éjszakában a kürtszó. Viharszárnyakra kelt s úgy vijjogott keresztül a kisértetes időben.

Vadászatból megtért csapat közeledett a várhoz. A várúr dühösen lovagolt a menet élén: nem jól sikerült a vadászat. Az erdőmester hallgatagon poroszkált mellette s a szolgák is vakon követték urukat.

A várúr hevesen hadonászott a kezével... előtte mintha kisértetek száguldottak volna.

A menet elérte a várat. A felvonóhidat lebocsájtották, a kis csapat berebbent az udvarba s mögöttük újra bezárult a hatalmas tölgykapu.

A várúr a nagyterembe rontott, ahonnan világosságot látott.

Ott feküdt az ágyon egy mosolygó, angyalarcú gyermek. Tekintetén a szenvedésnek semmi jele.

... Eljött érte a Jézuska. A pap ép a Legfölségesebbet nyujtotta neki.

S most berohant a várúr. Fölrántotta, majd becsapta az ajtót. A terem megzengett. A falon a fegyverek megcsörrentek s még félelmetesebb zajt csaptak.

A várúr az ágy előtt megállt, gyermekére nézett... és... kegyetlenül rárivalt a körülötte állókhoz.

— Mit csináltok?... hagyjátok magára... s holnapra rendben lesz minden!

A pap elszörnyülködött a várúr szitkolózásán.

— Kegyes urunk, a betegség komoly... minden perc kimérve...

— Hát legyen. De akkor is, miért e babona, ti bűbájosak?...

A gyermek rápillantott az édes apjára.

— Apám... itt a Jézuska... Eljött értem... s te nem örülsz?

A várúr fölkacagott s gúnyos nevetés közt indulni készült.

A gyermek megremegett. Átölelte a feszületet és felsóhajtott:

— Jézuska, jöjj el a papához is...

Egyre halkabb, gyengébb lett a szó. S azután csak egyszer nyilt még szóra az ajka:

— Jézuska!...

A várúr attól fogva mintha megváltozott volna. Valahányszor megkondultak a harangok, iramodva vette útját a hegyek felé. Mindenhova egyedül járt. Késő este volt, amikor hazaért s akkor is nem beszélt senkivel. Ha néha-néha vasárnap mégis a templomba tévedt, akkor nem

mert fölnézni... Mintha hatalmas bilincsek tartották volna kötve... Ha felzúgott az orgona hangja, akkor is csak egy szót hallott, a gyermeke sóhaját:

— Apám, jöjjön el hozzád is a Jézuska.

Nem tudott nyugodni.

— Mit... hát mire való? — de tovább nem tudott érvelni. Nem tudott semmilyen okot sem felhozni, csupán a szive keménysége nem engedte, hogy meghajoljon a Legfölségesebb előtt.

Kábult fővel hagyta el a templomot s egyenesen az erdő felé tartott. De arra is követte gyermeke sóhaja:

— Jöjjön el hozzád is a Jézuska.

És a hegyek és az erdők is százszor visszhangzottak e sóhajtól...

A várúr egyre próbálta elnémítani a lelkiismeretét... «majd egyszer, ha majd öreg leszek» — mondogatta. Hiába. Még sem hallgatott el. Őrjöngve szaladgált föl-alá, nem tudott pihenni, nem eresztették a gondolatok.

Nemsokára újra búcsuzóra szóltak a harangok. A kastélyban ismét halott volt. A gyermeket követte az anya. Egyre gyengült, egyre sápadt, a férje sem törődött vele... s egy szomorú téli napon kivitték a temetőbe...

Elől mentek fáklyákkal a barátok, utánok négy vitéz vitte a koporsót. A harangok pedig egyre sírtak, zokogtak. A várúr a koporsó után ment, csak úgy botorkált... nem látott, nem hallott semmit... Mintha egy egész világot kisérne. S nem volt, ki vigasztalja.

A tekintete bizonytalanabb lett, mint azelőtt. Hideg estéken is kiült a sírhalomra és tétován nézett a vak sötétségbe. Mintha most is egyre látná a gyermekét és a feleségét és hallaná utolsó sóhajtásukat: «Jöjjön el hozzád is a Jézuska!»

Ünnepélyesen szóltak egyszer a harangok. A templom fényes volt... A várúr felugrott s rohant ő is a többiekkel... És ott az oltárlépcsőnél térdre roskadt és szivéből felfohászkodott:

— Ó Jézuska, jöjj el hozzám is! Látod, úgy szenvedek s nincs, aki vigasztalást nyujtana... jöjj, végy lakást nálam, légy az enyém és én is tied leszek...

Üres lett a templom, be is sötétedett... csak egy ember volt még ott. Az örökmécses piros fényt vetett az arcába s az ő szivéből is úgy lobogott fel akkor az isteni szeretet.

Gáspár János.

OLTÁREGYLETI ÉLET.

Requiem Erzsébet királynéért. Minthogy szeptember 10-e vasárnapra esik, boldogult Erzsébet királyné lelkiüdveért mondandó szentmise nem feketében, hanem a napi színben lesz d. e. 11 órakor a kitett legméltóságosabb Oltáriszentség előtt bemutatva.

*

Szives tudomásul. Oltáregyesületi, kongreganista és eucharisztikus szövetségi összejövetelek, gyűlések, illetve munkaórák október havában fognak tartatni.

*

Országos szent Jobb-körmenet. Aug. 20-án gyengén szitáló esőben, de ennek dacára fejedelmi fénnyel, díszes keretek közt tartatott meg Budán az országos könyörgő szent Jobb-körmenet. Csak magyar szív és csak magyar elme tud annyi kápráztató fényt kifejteni, mint amennyi e felejthetetlen szép processzión eláradt. A néptömegek sötét erdején diszkrét, komoly csend ömlött el és láttunk e látványos, fényes processión annyi magyar buzgóságot és tettetés nélkül való komoly áhitatot, mely emlékeztetett az elmúlt időkre és szivünkben elmúlt időknek elfeledt melódiái csendültek meg:

Ha a föld Isten kalapja,
Úgy hazánk bokréta rajta!

A körmenetben, melyet dr. Csernoch János bíbornok-hercegprimás vezetett, a királyi udvari várplébánia és az egyesületek zászlai között a budapesti országos központi Oltáregyesület zászlai is ott lobogtak és a zászlók alatt az Oltáregyesület és a Kongregációk zászlóaljai is ott imádkoztak. Az Országos Kath. Szövetség, mely a rendezést vállalta, az Oltáregyesületi hadikórházban ápolt katonák derék századját a hadikórházak sebesült katonáinak sűrű fallanxai közé osztotta be.

*

Salm-Salm herceg hősi halála. Súlyos csapás borította gyászba a budapesti országos központi Oltáregyesületnek és az Oltáregyesületi hadikórháznak fővédnökét, Izabella kir. hercegnőt: veje, Salm-Salm örökös herceg, az egyik porosz gárdaezred őrnagya a pinski harcokban súlyos fejsebet kapott és hősi halált halt.

Fővédnökének gyászában fájó szívvel osztozik az Oltáregyesület. Ez úton kéretnek az Oltáregyesületi tagok, foglalják imádságaikba mindkét nevet: a hősét és a gyászba borult kir. hercegnőét. Legyen a hősnek jutalma, koronája és a vérző szívnek balzsama és vigasztalása az édes Jézus!

*

Tábori kazetták a fronton. Kaptuk az alábbi sorokat: M. kir. budapesti 29. honvédgyalogezred tábori lelkészete. Tábori posta 84.

Központi Oltáregyesület főtisztelendő Igazgatósága! Sajnálattal jelentem a főtisztelendő Igazgatóságnak, hogy azon tábori kápolna, amelyet az Oltáregyesület Löffler ezredes úr közbenjárására a *29-ik honvédgyalogezrednek* a háború végéig kölcsönképen kiadott, a számra már nem emlékszem, az 1916. június hó 4-iki orosz támadás alkalmával megsemmisült, csak a missale romanum maradt meg belőle. Nem tudom, ezredem mily föltételekkel vette át a Központi Oltáregyesülettől a kápolnát, azonban elpusztulása nem a gondatlanság miatt történt, hanem mivel a 30. Divisionspfarrertől június 4-ére két tábori mise volt előírva, a kápolna az ütközetvonaltól az állásokba szállíttatott ki és a 9 órás pergőtűzben megmentésére gondolni sem lehetett. Kérem a főtisztelendő Igazgatóságot jelentésem tudomásul venni. Maradtam alázatos tisztelettel: *Boross Ferenc* táb. lelkész a 29. honvéd gyalogezrednél.

*

Tábori kápolnák honvédezredeknek. A budapesti országos központi Oltáregyesület mindig előszeretettel bocsájtotta tábori kápolnáit a m. kir. honvédség rendelkezésére. A bíbornok-hercegprimás és Bjelik Imre tábori püspök óhajtására fokozott mértékben kivánja az Oltáregyesület a tábori kápolnákban mutatkozó hiányt a m. kir. honvédségnél pótolni. A júniusi közgyűlés óta az Oltáregyesület eddig a 9., 10. és 16. honvédgyalogezredeket látta el tábori kazettákkal.

*

Oltáregyesületi kiállítás Besztercebányán. A besztercebányai oltáregylet a háborús idők alatt sem feledkezett meg alapszabályaiban vállalt kötelességéről. Jóllehet tagjai főkép a beteg katonák számára iparkodtak dolgozni, mely munkában hathatós támogatásul szolgált a fővédnök, dr. Radnai Farkas v. b. t. t. megyéspüspök több alkalommal nyujtott bőkezű pénzbeli adománya, mindamellett egyetlen kérvényt sem hagyott meghallgatás nélkül s szentruhákkal ajándékozta meg mindazokat a szegény hitközségeket, melyek ezirányban hozzáfordultak. E szentruhák kiállítását június 30-án nyitotta meg dr. Radnai Farkas v. b. t. t. megyés püspök, fővédnök, kit Kócsy Jánosné elnöknő és dr. Császik István igazgató fogadtak a választmányi hölgyekkel és terjesztőnői karral. Az ünnepélyesen megáldott tárgyak július 4-ig voltak megtekinthetők az irgalmas nővérek vezetése alatt álló r. kath. polgári leányiskola dísztermében.

*

Kölcsönkönyvtár. Az eucharisztikus szövetségek igazgatósága az Örökimádás-templom lelkészi irodájában kölcsönkönyvtárt létesített. A könyvtár szeptember 18-án nyílik meg. Könyvtári órák: 1. Leányok számára: hétfőn és szerdán d. u. 4—5-ig. 2. Fiúk számára: kedden és pénteken d. u. 4—5-ig.

IRODALOM

Csanád leánya. Búzavirág. Ifjúsági szindarabok. Irta: *Szentmihályi József.* Ára 1 korona. (62 oldal.) Két kedvesen bájos szindarab, melyeket maga a szerző is az ifjúság számára szánt. Hasznos munka, hiszen olyan kevés a serdülő gyermekek számára írt jó darab.

E két szinmű, mely nemcsak előadásra, de magánolvasásra is igen alkalmas, szórakoztatáson kívül lelkesít a nagy dolgokra, tanít a jóra. Az első szent István idejében játszódik le: a kereszt és a pogányság küzdelme a keresztény magyarok diadalával végződik. Ragaszkodás a kereszthez és szűz Máriához mindig is szép tulajdonságai voltak a magyaroknak, kik ma is szűzmáriás lobogók alatt indulnak a csatába, mintha csak ők is úgy éreznének, mint Csanád, ki a darab végén így szól: Hej, csak oroszlán legyen is mindig a magyar, ha ellenség bántja és az lesz, amíg Jézus Krisztust imádja, szűz Máriát és Istennek szenteit tiszteli.

A másik kis darab leányok számára készült. A jó és rossz, a szelidség és gőg, a nyilt egyszerűség és fondorkodó ravaszság közti harc öt rövid fölvonáson keresztül. Gyönyörködtet a jó kis Veronka ártatlansága, ki nem ismeri a hazug szavakat; ki rendületlenül hisz a szentáldozás gyümölcseiben s akinek buzgósága megtöri környezetének vallásbeli hidegségét és jópéldájával, kitartásával mindenkit meghódít. E két szindarab, melynek tiszta jövedelme jótékonycélra megy, kapható a Megváltóról nevezett kedves nővéreknél Érsekujvár, Simor-intézet. *F. J.*

KIMUTATÁS.

1916. július hóban befolyt adományok: Főmag. báró Hornig Károly biboros püspök tábori oltárkazettákra 1000 K, özv. örgróf Pallavicini Edéné tábori kazettákra 300 K, Rainer Irma 1 kazulára 80 K, Ulika Ferenc 1 K, Rakamazi megholt tagok emlékére 2 K, N. N. 2 K, Brunczevik Mária 5 K, Bencze Szentpáli Gabriella 10 K, gróf Csáky Eveline 2 K, Tejős Istvánné Nagykáta 1 K, Galba József 4 K, Stoffel Lajosné 1 K, Kösztler Terézia 3 K, Eger főegyházmegyei tagok 300 K, Szeloznik Mária 2 K, Lipinski Károly 2 K, Tretthan Istvánné 1 K, Szabó Károly 2 K, Viktora Karolina 1 K, Viktora János 1 K, Tóth Mariska 1 K, Tóth Magdolna 1 K, Bittner Mária 1 K, özv. Fuchs Jánosné 2 K, N. N. 1 K, Ötvös Józsefné Tatabánya 2 K, Vajnarák Mihályné 2 K, Kocsis Mihályné 2 K, Ravasz Istvánné Kassa 2 K, özv. Csermák Béláné 40 f, özv. Bodnár Istvánné 2 K, Vangha Lajosné 1 K, Dominek Sándor 1 K, Skodruka Mátyásné 1 K, Esztergom főegyházmegye területéről 354 K, Velhovsitz Frigyesné 2 K, Banga Jánosné 2 K, Pizinger Istvánné 2 K, Domán Róza Nemesvita 4 K, Kőszegi Antalné 1 K, Schöner Jozefin 1 K, özv. Varga Sándorné 1.20 K, Negyedi tagok 10 K, Rakamazi tagok 10.50 K, Tujner István és neje 2 K, Szabó Mária 1 K, Nikolich Paula 2 K, Olenyik Gizella 2 K, Alth Lepolda 2 K, Wenzel Anna 2 K, Sóroka István 24 f, Németh Jenő 24 f, Lakatos Rezső 24 f, Cziriák Gyula 1 K, Porczl Katalin 12 f, özv. Várkonyi Józsefné 2 K, özv. Mikes Jánosné 4 K.

Felelős szerkesztő: **Horváth Rezső.**

A budapesti orsz. közp. Oltáregyesület irodájában
(IX. ker., Üllői-ut 77. szám) kapható:

I. Felnőttek részére:

Örökimádás folyóirat előfizetés egy évre ... ... 3.—
« « egyes példány —.25
« « teljes évf. utolsó 3.—
« « « « régebbi 2.—

Oltáregyesületi Útmutató 1.80
« Vezérkönyv kötve... —.60
« « füzve ... —.40
« felvételi füzet... ... —.06
« érem ezüstkivitelben 2.60
« « aluminiumból —.90

A budapesti közp. Oltáregy. félszázados története ... ... 1.—
Litánia és áldás (latin szöveggel) ... —.06
Az Oltáriszentség. Irta: Reviczky A. —.50
Az Eucharisztia zenéje. Irta: Járosy D. ... ... 2.—

II. Gyermekek részére:

Jézusom Örömöm folyóirat előfizetés egy évre 1.—
« « « egyes példány —.06
Jézusom Örömöm imakönyv bőrkötés, aranyv. párn. 4.—
« « « bőrk. aranyv. 3.50
« « « « vör. vág. 2.—
Kis Örökimádás imakönyv. Irta: dr. Tiefenthaler J. ... ... —.80
Fehér Liliom ... ... —.10
Euch. Gyerm. Szöv. érem szalag nélkül —.34
« gyermekeknek szalaggal ... ... —.40
« ifjak és leányoknak szalaggal —.50
Felajánló ima Jézus Szentséges Szívéhez ... ... —.03
Pápai áldás, levelezőlap, darabonkint —.04
« « « 100 drb 3.—

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál Kiskunmajsa (Pest várm.)

megrendelhetők az alábbi könyvek (a pénz előleges beküldése mellett vagy utánvéttel):

Walser—Varga-féle
Örökimádás imakönyv
az oltáregyletek imakönyve, nyolcadik kiadás; 30 óra.

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papiron:
Vászonkötés ... ... 4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 6 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 7 « — «

Műnyomó papiron:
Vászonkötés, vörösvágás ... 5 K — f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal ... 6 « 50 «
Bőrkötés, aranyv., tokkal ... 8 « — «
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával ... ... 10 « — «

Japán papiron (az egész könyv — teljes tartalom mellett — egy ujjnyinál alig vastagabb):
Vászonkötés, vörösvágás ... 5 K — f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 7 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 8 « 50 «
Borjúbőr, párnázva, kazettával 10 « — «
Borjúbőr, hordozható tokkal 18 « — «

Liguori szent Alfonz
Üdvösség útja. (Elmélkedések.)
Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülőben.

Walser—Varga-féle
Kis Örökimádás.

Tartalmazza az egész imaórákat megelőző általános részt. **Igen tetszetős új kiadás.** K. Sávely Dezső rajzaival. — Árak:
Vászonkötés ... ... 2 K 50 f.
Chagrénbőrkötés, aranymetszet ... ... 3 « 50 «
Chagrénbőrkötés, vörösmetszet ... ... 3 « — «
Borjúbőr, aranymetszet ... 5 « — «

Walser—Varga-féle
Örökimádás imakönyv
öregbetüs hetedik teljes kiadás.

A betük nagyok, de a könyv alakja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásénál. K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

Jó papiron:
Vászonkötés ... ... 5 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 8 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 9 « — «

Japán papiron:
Vászonkötés, bindre fűzve ... 6 « — «
Bőrkötés, bindre fűzve, vörösvágás, tokkal ... ... 8 « 50 «
Bőrkötés, bindre fűzve, aranyvágás, tokkal ... ... 10 « — «
Borjubőr, bindre fűzve, aranyvágás párnázva, kazettával 15 « — «

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28.

XVII. ÉVF. 1916. 10. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. t.

Központi oltáregyesületi érem.

Hivatalos oltáregyesületi érem. Kapható: Oltáregyesületi iroda. Budapest IX., Üllői-ut 77.

Egy darab ára háborús fémből ... ... 0.90 korona.
« « « oxidált kivitelben ... ... 2.80 «

OBERBAUER A. UTÓDA

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 41. szám

a legjobb hirnévnek örvendő és legrégibb egyházi szerek, ruhák, zászlók stb. gyára.

Árjegyzék kivánatra ingyen és bérmentve. Telefon 167—34.

XVII. ÉVFOLYAM. 1916. OKTÓBER. 10. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Dr. Wéber Pál:* A mi jóbarátunk. — *Csányi E. Medárd:* Vissza várlak! — *Homor Imre:* Ne feledkezzél meg. — *Kozelka Jenő:* Salve Regina. — *Pauli Mariska:* Szüret. — *Lovich Ilonka:* Áldozás előtt. — *Horváth Rezső:* Pour le Mérite — Pour le Démerite. — *Reviczky Aladár:* Tegyünk a missziókért. — *Márk Margit:* Mikor elvitték őket. — *Dr. Schügerl Gyula:* A békéért. — Jézus igazi kedvelőinek jámbor egyesülete. — *Gáspár János:* Muszkák nyomában. — *Irodalom:* Szűz szent Zita élete. — A Zászlónk diáknaptára. — *Oltáregyleti élet.* — *Kimutatás.*

A mi jóbarátunk

A KÖZMONDÁS szerint is az igazi jóbarát nemcsak örömben, boldogságban mutatja ki hűségét, hanem a szükségben, a veszélyben is. És ha kérdezem, hogy hol találok ilyen jóbarátra, akinél mindenkor hűséget tapasztalok, egy a felelet: ez a jóbarát elsősorban az Úr Jézus. Ő az Oltáriszentségben állandóan közöttünk van, csakhogy mindig velünk lehessen. Kész eltűrni megvettetést, megcsúfoltatást, de szeretete mindig nagyobb, mint az emberek hálátlansága. Igazi jóbarátja az embereknek. Nemrégen is, amikor az oroszok bukovinai nagy offenzivájukkal előrenyomultak, az emberek nagyobb tömege tartott a templom felé, mint annakelőtte. A veszély mindig kijózanítólag hat és csak a bajban ismeri meg az ember, kik az ő jóbarátai. Nem vígságban, mulatozásban, hanem újból az imádságban szereztünk és találtunk megnyugvást. S míg a biztonság idején oly unalmasaknak tüntek föl a percek, a veszélyben és bajban oly boldogan, oly lelkesedéssel és buzgósággal térdeltünk negyedórákon keresztül a tabernakulum előtt. Éreztük, hogy a legjobb és leghatalmasabb jóbarátunkkal vagyunk szemben, ki szivesen veszi, fogadja kéréseinket és irgalmasan meghallgatja könyörgésünket.

És mily nagy szeretettel fogad bennünket az Úr Jézus! A megfeddésnek még csak látszata is száműzve. Amikor a veszélyek, csapások, bizonytalanságok kínzó súlya alatt bűnbánó lélekkel az Úr Jézust az Oltáriszentségben fölkeressük, úgy vagyunk, mint a tékozló fiú. Feddés helyett kegyes fogadtatásban részesülünk, pirongatás helyett békecsókot kapunk. Hogy is lehetne ez másképen annál az Úr Jézusnál, aki szent Szivének szeretetéből nem zárt ki senkit: még igazságtalan biráit, kegyetlen gyilkosait sem. Megbocsát a bűnbánó latornak és halálos kínjai

között is szeretettel imádkozik ellenségeiért: Atyám, bocsáss meg nekik! Ilyen a mi jóbarátunk az Oltáriszentségben is. Jövünk és elhozzuk Neki bánatunkat, fájdalmunkat, ügyünket-bajunkat. Ő nem szól, de érezzük, hogy Szive számunkra is nyitva. S amikor letérdelünk Előtte és lelkiismeretünk megszólal az isteni nagy szeretet kopogtatására: vádlói leszünk önmagunknak, belátjuk tévedéseinket, hibáinkat, mulasztásainkat s érezzük, hogy mindazt bizony megérdemeltük, ami velünk történt, ami bennünket ért. Az önvádolásra megkönnyebbül szivünk és most már bizalmasan tudjuk előadni kérésünket. Bizalmasan, mert érezzük, tudjuk, hiszszük, hogy a legjobb barát szive dobog itt az oltáron érettünk. Amikor a román határszéli községeinkben a nép egy-két óra alatt összekapkodta, amit tudott és sietett a menekülő-vonat után, a nagy zűrzavar és kapkodás dacára is voltak sokan, kik nem feledkeztek meg a legjobb barátról és mindenüktől elszakadva e jóbarátnak áldásáért esedeztek. Megnyilt a templomajtó, a kesergő hontalanok az oltár elé borultak, sírás között búcsut vettek templomuktól, hol oly sokszor osztozkodtak a legjobb barát: az édes Üdvözítő örömében és bánatában. És az Úr megnyugtatta őket: búcsut vesztek a templomtól, de nem tőlem, Én mindenkor veletek maradok, Én vagyok a ti legjobb barátotok. Menekülttől tudom, ki a menekülés sok minden fájdalmát elszenvedte, mily megnyugtatás számára, hogy utolsó búcsuszava falujától a község templomában: az Úr Jézus előtt történt. Végtelen a mi jóbarátunk szeretete.

De nemcsak nemzeti, vagy családi veszedelem, katasztrófa idején érezzük, tapasztaljuk azt, hogy legjobb és leghűségesebb barátunk az Oltáriszentségben jelenlevő Úr Jézus, hanem az egyes ember életében is. Ez főleg a betegségre áll. Betegség idején, amikor a baj az embert ágyhoz köti, amikor a rövid látogatások elmultával olyan lassan mulnak a percek, amikor oly mélységesen borul reánk az egyedüllét, — a hivő embernek legnagyobb vigasztalása nem annyira a megnyugtató, szives szavak, mint inkább az, hogy most betegségében igazán rátalált legjobb barátjára, aki nem más, mint a köztünk jelenlevő, kenyér szinében rejtőző Üdvözítő. Aki még nem volt komolyan beteg, aki még nem élte át, mit tesz az: esetleg egy-két nap mulva búcsut mondani mindennek, ami e világon van, annak talán hangzatos szó, puszta frázis a mi állításunk. De, aki már hosszasabban beteg volt és betegségét az Úr legszentebb akaratként fogadta, az tudja, hogy betegsége még jobban fölnyitotta a lelkiszemeit, hogy sokkal könnyebben és sokkal mélyebben tudott behatolni az Oltáriszentség titkaiba, amikor lelkének jegyesével betegágyán a szentáldozásban többször egyesülhetett. A betegség irtózatos valami egy vallástalan családban, míg a háznak megszentelése az istenfélő családoknál.

Ó! ha naplót vezettünk volna, hogy a hadikórházakban a betegágyon hány ember talált ismét legjobb barátjára: az Úr Jézusra! Nemrégen egy kicserélt oroszországi zászlósunkkal beszélgettem. Sok mindenről szó esett: háborúról, megsebesülésről, hadifogságról, idegenek nemtörődömségéről stb.... S egyszerre egy megható pillanat következett. Azt mondottam zászlósunknak, hogy az ő legjobb barátja szeretné őt meglátogatni, aki aggódó szeretettel akkor is gondját viselte, amikor messze idegenben ellenséges emberek között volt.

— Hogy-hogy? Hát ki legyen az én legjobb barátom? — kérdezte.

— Az Úr Jézus — feleltem.

Való történet, hogy a szemében megjelenő nagy könnycsepp bizonyította, hogy igazat mondok. Leírni nem tudom, mily megindulással fogadta lelkébe másnap az ő legjobb barátját. Utána rövidesen hősi és boldog halállal váltotta meg a Jóbarát nagy szenvedéseitől.

Nem egy, ezer és ezer esetben tanultuk meg az Úr Jézusnak hűségét megismerni és tapasztalni. A kenyér szine alá rejtette magát, hogy soha ne féljünk Hozzá közeledni, hanem mindenkor bizalommal keressük föl szeretete szentségében. Az egyszerű külsőbe rejtett jelenléte is csak baráti hűségének magyarázata. Elrejti magát, hogy ne lássuk fájdalmát, szomorúságát, bánatát, melyet lanyhaságunkkal Neki okozunk. Elrejti örömét is, ha buzgóságunkat látja, de csak azért, hogy el ne bizzuk magunkat és a hiúság, öntetszelgés meg ne kisértsen bennünket. Szépen mondja szent Bernát: elrejti istenségét, elrejti emberségét, hogy csak a szeretet lássék. Valóban itt csak az igazi, hűséges jóbarát szeretetét látjuk, tapasztaljuk, érezzük. Ő valóban osztozik örömünkben, de bánatunkban is. Nincs oly csekély jó és szép, mellyel örömet nem szereznénk szent Szivének és legyen bármily kicsiny szenvedésünk, bánatunk, szeretete mindig együtt érez velünk. Becsüljük azért meg az Úr Jézus baráti szeretetét az Oltáriszentségben és legyünk szívből hálásak iránta. Necsak a veszély, szenvedés, bánat vezessen minket oltárához; necsak akkor hivatkozzunk jóbaráti hűségére, amikor bajban vagyunk; hanem hasson át bennünket a szent meggyőződés, hogy szeretetből iránt unk van jelen oltárainkon, hogy a szentáldozás is szeretetének legfölségesebb megnyilatkozása s azért baráti hűségét háláljuk meg azzal, hogy: mindenkor, jó és rossz napokban, napsugaras és viharos órákban egyaránt Hozzá ragaszkodunk, őt szeretjük, tiszteljük, Neki mondjuk el elsősorban örömünket, bánatunkat, egy szóval olyan szeretettel vegyük körül, mint akiről tudjuk, hogy a mi legjobb barátunk.

Dr. Wéber Pál.

Vissza várlak!...

Irta: *Csányi E. Medárd O. M. C.*

Csak nézem a tabernakulumot. És a lelkem belekapcsolódik az Istenségbe. Haza talált... Itten szebb az élet, ragyogóbb a napsugár és testvériesebbek a lelkek. Úgy érzem, itt van a lélek hazája. Közel az Istenséghez... máshol nem lehet.

Aztán beletekintek az emberek szemébe. Valamit kiolvasok belőle. Leolvasom arcukról a nyomor, fájdalom, kétség, reménytelenség fotografiáját. Szörnyűséges kép valamennyi. És eszembe jut, hogy ezek mind... «hontalan lelkek».

Istenem! mily kétségbeejtő az ő hazátlanságuk.

Vajjon lesz-e ezeknek valamikor visszatérésük? Mert hogy jönnek-mennek, kelnek, sietnek — azt látom. Hogy sírnak, panaszkodnak, jajveszékelnek, keseregnek — azt hallom. Hogy egymást megnyugtatni tudják — azt kétlem. De hogy Krisztus nélkül nyugalmat sohasem találnak — azt tudom.

Nincsenek ők a krisztusi világban, hát hol akarnak akkor nyugalmat találni?

Nyugtalan a lelkük, boldogtalan a tekintetük, üres, hideg nekik az egész világ; azért mondom, hogy... «hazátlanok».

Ti szegény, hazátlan lelkek, ne csüggedjetek! Jöjjetek ide, a krisztusi világba. Jöjjetek ide, nálunk minden szeretetről beszél. Vessétek le azt a gyürött, kopottas ruhát, hiszen nem lehet ilyen a ti öltözetetek. Fehér ruhában járnak itt a lelkek s ha Krisztuséi lesztek, ez lesz a jeletek.

Ne mondjátok azt, hogy «már mindennek vége». A mi Istenünk meg tud bocsátani. Könnyes szemekkel jöjjetek elébe s majd meglássátok, hogy Ő hogy szeret.

Jöjjetek ide a Király elé! Öntudattal nézzetek feléje, a multat elfeledve, nézzetek szemébe. Karoljátok át és soha többé meg ne bántsátok Őt.

Azután hallgassatok a szavára. Kövessétek a tekintetét! Látjátok-e, mint néz végig a világon? Látjátok-e mint néz végig annyi boldogtalan lelken, szülőn, gyermeken, családon?

Gyönyörű szemébe könny, jóságos arcára fájdalom szökik. Nézzetek reá:... Ez a mi Istenünk. Figyeljetek a szavára és csodálkozzatok.

Halljátok, mit mond? Csak ennyit:... «Vissza várlak!»

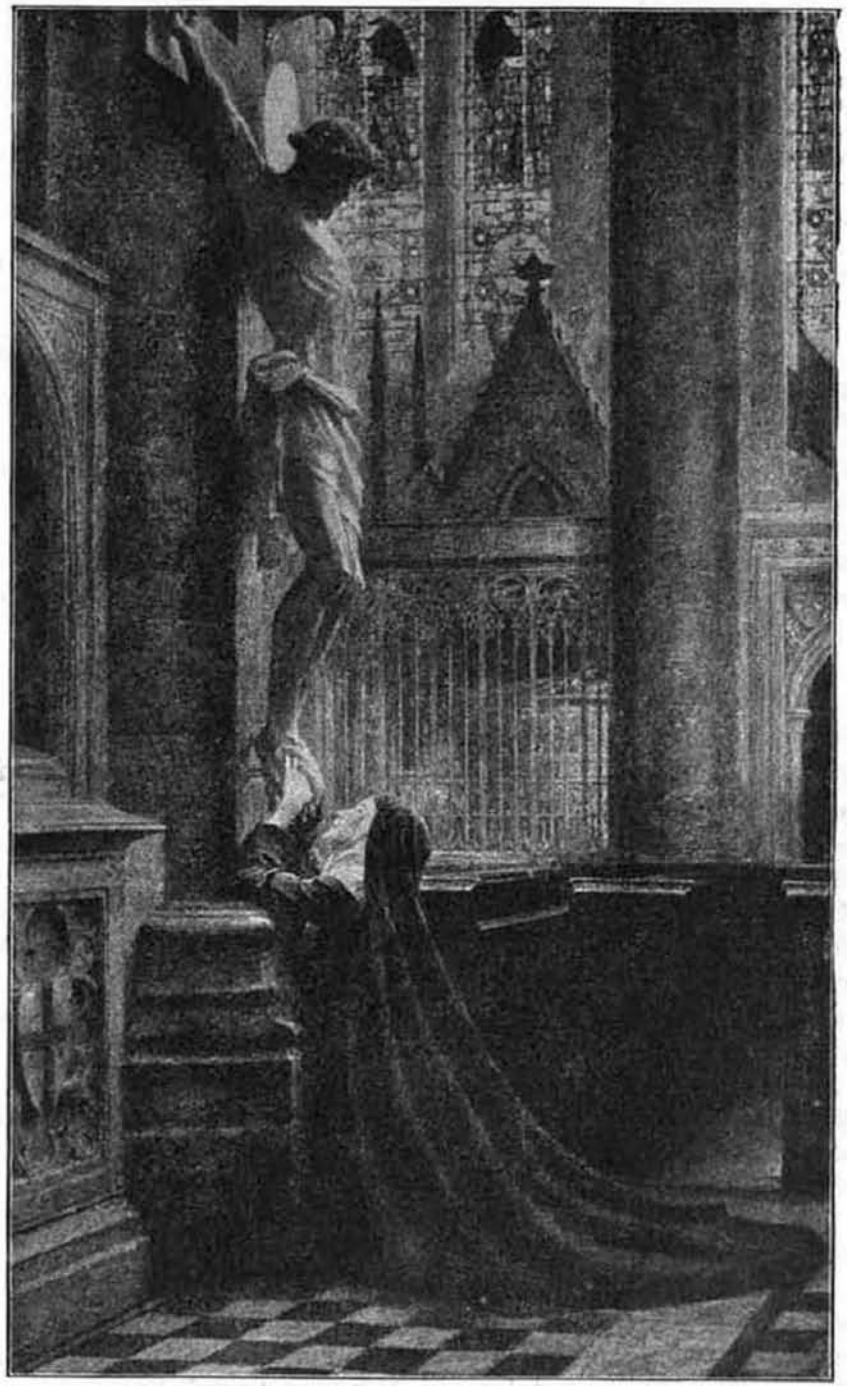

A nagy világ kigúnyol titeket
Örök lemondás bátor hősei!

Én megcsodállak és alig merek
Magasságtokra föltekinteni.

NE FELEDKEZZÉL MEG...*

Ne feledkezzél meg szegény magyarokról
Hazánk Pátronája.
Tekints kegyes szemmel a küzdő karokra,
Bús Magyarországra!
Tekints a szivekbe, nézz oltáraidra
S akik ott zokognak,
Hallgasd meg imájuk, szerezz békességet
Szegény magyaroknak!

Szent Szivedben mindig volt hely a számunkra,
Éreztük is sokszor,
Amikor felettünk az egek borultak,
Csattogott az ostor...
Mikor a föröknek igáját vonszoltuk,
Reményünk Te voltál:
«Boldogasszony Anyánk, nagyinségben élünk»...
Zokogott a zsoltár.

Megint jött a felleg, viharos villámok
Hullanak belőle;
Megint magyar vér foly a csaták mezőjén
S hallik az «Előre!»
Megint olvasóddal, érmeddel, Neveddel
Mennek a halálba...
Látod jól az égből, könyörögj hát értünk
Hazánk Pátronája!

Ne feledkezzél meg szegény magyarokról,
Könyörögj miértünk;
Az özvegyek, árvák, a bús elhagyottak
Könnyeivel kérünk.
Szent Fiad Szivében egy szavadra nyilik
Irgalom virága
S áldást hint a bűnét bűnbánóan valló
Bús Magyarországra!

Homor Imre.

Salve Regina!

ABÓDENI tó lágy habjai csókolgatták a kies szigetet, melyen a nagyhirű reichenaui kolostor állott már századokkal ezelőtt, még a nagy népvándorlás előtt. A szép vidék és a kolostor csendje sok kiváló lelket hívott e magányba, hogy kiemelkedve a mindennapi életből, fölemelkedjék oda, hol egyedül talál nyugodalmat boldogság után sóvárgó szivünk. Előkelő családok sarjai előtt is megnyilt e kolostor ajtaja, de mikor becsukódott utánuk s utoljára nyikorgott a nagykapu zárja — megszüntek a világ gyermekei lenni s legfeljebb egy hires mű megjelenéséből tudta meg a világ, hogy ez, vagy az a nemes ifjú is a tökéletesség útjára lépett.

Kopogtatás zavarja meg a jó Testvért munkájában. Megszokta már, hogy munkáját tízszer is letegye, tízszer is felvegye. Talán beteghez kérnek lelkiatyát, vagy kételyében keres vigasztalást a kopogtató? — tünődik magában a Testvér.

Nyikorog a kulcs. A jó Testvér elcsodálkozik. Beteg ifjút hoznak, ki a kolostor főnökéhez óhajt eljutni.

— Mit óhajt jó fiam? — kérdi résztvevőleg a főnök, mikor látja a kezére-lábára béna, nyomorék ifjút.

— Tökéletességre akarok jutni. Szerzetbe óhajtok lépni. Kérem felvételemet — mondja gróf Wolferád, Veringen urának fia.

* Zenéjét szerezte ifj. *Buchner* Antal, az esztergomi főszékesegyház karnagya.

A főnök gondolkodik. Az ifjú látja, hogy reménye nem teljesül oly hirtelen, de bizalma nem hagyja el s újra megismétli kérését.

— De fiam, gondolja meg, hogy beteg — igyekszik lebeszélni a főnök.

— A betegség nem lehet akadálya a tökéletességnek, sőt tövis között nyilik a rózsa — mondja a meggyőződés hangján az ifjú.

A főnök meghatva az okos és bizalmas felelettől, megkedvelte az ifjút, keblére ölelte s kimondotta a boldogító «igen»-t.

Egy ifjú mögött ismét bezárult a világ kapuja, hogy megnyiljék az ég ajtaja. A szerzet új lakója megismerkedett környezetével s lebilincselő kedvességével mindnyájuk szeretetét megnyerte. Szüksége is volt a szeretetre, mert önmagában tehetetlen volt s mindenben mások segítségére szorult. Társai pedig örültek, ha valamiben segítségére lehettek s valóságos verseny indult meg a szeretetgyakorlatokban, melyeknek központja Hermannus Contractus — az új testvér volt, ki testi fogyatkozásai mellett feltünő haladást tett a szellemiekben. Tanácsért ő hozzá küldtek mindenkit. A kételkedőket ő nyugtatta meg. Aki vele beszélt, megvigasztalt szívvel, felvilágosított értelemmel távozott tőle. A krónikás szerint nemcsak korának kiváló hittudósa volt, hanem művelte a földrajzot, csillagászatot, bölcseletet s kitünő történetíró volt. De nevét még sem ez tette hiressé!

Betegsége annyira elhatalmasodott rajta, hogy mindenben mások segítségére szorult. De ha a természet mostohán is bánt vele s testi tulajdonságokban nagyon szűkmarkú volt vele szemben, azért az Ég nem feledkezett meg róla. Ahol nagy a baj, ott legközelebb az Isten segítsége. A *testi* szenvedésekért bőven kárpótolta őt az Isten *lelki* tulajdonságokkal. Mikor talán legnagyobb volt a fájdalma s tehetetlenül feküdt betegágyán, akkor szólalt meg lelkének hárfája, lelke felszállt az Örökkévalónak trónja elé s ott megihletve, ajkai csodás dalt rebegtek. A dal az emberiség sóhaja s érzelmeinek örök kifejezője.

Hallga-hallga ezt a szép zenét. Nem is földi ének-dal volt ez, hanem angyali költészet:

Salve Regina, mater misericordiae; vita, dulcedo et spes nostra, salve. Ad te clamamus exsules filii Hevae. Ade te suspiramus gementes et flentes in hac lacrimarum valle. Eja ergo, advocata nostra, illos tuos misericordes oculos ad nos converte. Et Jesum, benedictum fructum ventris tui, nobis post hoc exsilium ostende.

Üdvözlégy mennyország Királynéja! irgalmasság Anyja, élet, édesség, reménység, üdvözlégy! Hozzád kiáltunk Évának számkivetett fiai. Sírva és zokogva hozzád sóhajtunk e siralom völgyéből. Azért szószólónk fordítsd ránk irgalmas szemeidet. És Jézust, a te méhednek áldott gyümölcsét, nekünk ez élet után mutasd meg.

Az örökszépségű antiphona megszületett s először hangzott el egy beteg szerzetes ajakán s azóta nap-nap mellett a szentmise után daloljazokogja az Egyház, imádkozza milliónyi hive s megvigasztalódik, anélkül, hogy tudná, honnan ered a boldogságos Szűz erényeinek ezen drágagyöngyszemekbe font füzére.

Kozelka Jenő.

◇◇◇

ÁLDOZÁS ELŐTT

Készítsétek elő a palotát,
Fényben ragyogjon minden ablaka,
Legyen dicső, arannyal ékesített,
Mint a királyok örvendő laka,
Mert hisz jön a Jegyes.

Ácsoljátok a diadalkaput,
Vasakarattal üssétek a fát,
Millió zászló messze üdvözölje,
Harsogó himnusz szóljon ideát,
Ha majd jön a Jegyes.

Lágyan zenélve nyíljék minden ajtó,
Arany sugárok táncot lejtsenek,
Szárnyát suhintva hogyha beröpül majd
Habkönnyű, hószín kis angyalsereg —
Mögöttük a Jegyes...

Ó, meg ne rendülj, lelkem palotája,
Ó, el ne némulj, himnuszosok ajka,
Ó boldogságtól — szívem — ne szakadj szét,
Fénylő fejét üdvözletemre hajtva
Belépett a Jegyes!

Temesvár, 1916. jún. 14. *Lovich Ilonka.*

Pour le Mérite — Pour le Démerite.

1. Most, mikor a fronton is és a front mögött is hősköltéménybe való nagy tettek és hősök támadnak, császárok, királyok pazar kézzel honorálják a hazának tett szolgálatokat és koszorúzzák meg az érdemeket. Uton, útfélen látni most hősöket csillogó érmekkel, érdemkeresztekkel.

A názárethi Jézus is királynak mondotta magát és amit most királyok és császárok cselekszenek, azt Jézus is cselekedte és földön jártában pazar kézzel osztott kitüntetéseket.

Mikor Caezareában Simon őt Istenfiának vallotta, Jézus Simonnak hitét azzal jutalmazta, hogy nevét Simonról Péterre változtatta, miáltal Simont nemesi előnévvel, nemesi predikátummal dekorálta.

Elismerésének nyilvánításával, ha szabad azt mondanunk: Signum laudis-szal tüntette ki Pétert, midőn őt boldognak mondotta, Nathanaelt, midőn őt igaz izraelitának nevezte, a kafarnaumi századost, midőn az ő hitének nagyságát dicsérte, mondván: Nem találtam ennyi hitet Izraelben; és elismerésének superlativusával tüntette ki keresztelő Jánost, midőn az ő vaskövetkezetességét, szigorú erkölcseit és aszketikus életmódját magasztalta.

Másokat ismét kegyelmes látogatásával tüntetett ki Jézus. Ezzel tisztelte meg Zacheust, Jairust, Nikodémust, Kafarnaumban Péternek, Bethániában Lázárnak házát és ahová elment, ott kegyelem áradt és élet támadt.

Ismét másokat az ő barátságával és szeretetével ajándékozott meg. A palesztinai gyermekek ölébe hajthatták fejüket és ő megsimogatta selymes fürteiket és bársonyos arcocskájukat és megszentelte ártatlanságukat. János tanítvány az utolsó vacsorán keblére nyugtathatta fejét és az ő keblén pihenhetett. Barátjai közé számítja az evangélium bethániai Lázárt, «quem diligebat Jesus». Szerette őt Jézus, mondja felőle az evangelista. Tanítványait anyai gyöngédséggel «fiacskáim»-nak nevezte. «Már nem mondlak titeket szolgáimnak, hanem barátaimnak», mondotta nekik az utolsó vacsorán.

2. Földön jártában számunkra is tartogatott Jézus kitüntetéseket. Midőn elérkeztek utolsó órái és elköltötte az utolsó vacsorát, e vacsorán alapította az Oltáriszentséget, melyet nem csupán közvetlen környezetének, minisztériumának, hanem mindenkinek szánt, mondván: Vegyétek és egyétek! Igyatok ebből *mindnyájan.*

E kitüntetés rangban, méltóságban és előkelőségben meghalad minden kitüntetést, melyet Jézus földön jártában osztogatott és fölülmul minden számítást és minden fantáziát. Mondhatnánk «Pour le Mérite»-nek e kitüntetést, ha tekintjük annak fölülmulhatatlan nagyságát és «Pour le Démerite»-nek, ha tekintjük abszolut érdemtelen és méltatlan voltunkat.

Nagy kitüntetések természetéhez tartozik, hogy velük *évi apanage* jár. E kitüntetéssel, melyet Jézus hagyott, nem évi járadék, hanem *örök élet* jár. Örök életük vagyon, mondotta Jézus és én életre keltem őket az utolsó napon... E kitüntetésnek elnyeréséhez nem kellenek nagy tettek, nagy heroizmus, az életnek vakmerő kockára tevése, hanem csak «*menyegzős ruha*» kell, mint Krisztus mondotta mélyértelmű parabolájában, melyet a királyi emberről mondott. Erre alludál Jézus a tékozló fiúról mondott parabolában is, melyben a tékozló fiú leteszi rongyait és csak miután menyegzős ruhába öltözik, foglal helyet a lakomán.

Ez a conditio, sine qua non! Sine qua non sum dignus! E menyegzős ruhába öltözve azonban, e fehér tógában, homlokomon a kegyelem napjával mehetek akár mindennap a menyegzős asztalhoz és térdre ereszkedhetem Krisztus előtt, mondván: Felség! Nagy dolgokat nem cselekedtem; életemet érted kockára nem tettem, véremet éretted nem ontottam! De szeretlek Téged és Érted és Veled akarok élni. Tűzzed hát mellemre a kitüntetést, mit számomra rendeltél és tűzzed mindennap, hogy életem legyen és szeretetedben meg ne fogyatkozzam.

Horváth Rezső.

Tegyünk a missziókért!

A NŐI lélek természetében fekszik, hogy az életszükségleteket megérzi, meleg szeretettel igyekszik azokon segíteni, mert a résztvevő szeretet mintegy kényszeríti őt a nyomorban és bajban az irgalmasság testi-lelki cselekedeteinek gyakorlására.

Akár a családban, akár a társadalomban van baj, szenvedés vagy valami szükséglet, a finom női lélek az, mely gyengéd szeretettel iparkodik a bajt megszüntetni, a szenvedést gondos ápolással enyhíteni, a szükségleteket beszerezni.

Láttuk ezt a készséget, ösztönt, erényt, szenvedélyt, hősiességet kórházainkban sebesült katonáink ápolásában, gyermekotthonokban, a kisdedekkel való foglalkozásban s mindenütt, ahol vigaszt, szeretetet kellett hinteni, ott voltak a mi áldott szivű anyáink, testvéreink, női rokonaink. S ha a női lélek természetében van a jóság erénye, annál inkább van a *magyar* nők lelkében. A háború fáklyája ezt is megvilágította, eddig is tudtuk, de most mindenki megtudhatta.

Van most az anyaszentegyháznak is egy nagy baja. Missziói visszafejlődnek a háború alatt, sok helyen megszünnek, mert ezer és ezer misszionáriust hivtak be katonai szolgálatra. Ezer és ezer missziótelep nélkülözi lelkipásztorát és nincs senki, ki nekik az Isten igéjét hirdetné, bűneik alól feloldozná, az Élet kenyerét nyujtaná, ki őket megvigasztalná, ki a hitujoncokat megkeresztelné. Szomorú állapot.

A magyar női szivek bizonyára megértik és méltányolják e helyzetet. Főleg akik az Oltáriszentség tisztelői, Oltáregyesület tagjai, gyakori áldozók, fogják nagy megértéssel és szeretettel felkarolni ez ügyet, hisz itt is az eucharisztikus Úr Jézus érdekeiről van szó.

A missziókat a háború alatt is kell segélyezni. Nem szabad azzal a kifogással élni, hogy most egyéb szükségletekre kell a pénz.

Nagyszerű példát adnak erre a németek, kik a haza iránti kötelességeiket épúgy teljesítik, mint felkarolják Krisztus Egyházának érdekeit. Lássunk a sok közül egy-két példát.*

Egy német asszony elküldte meghalt édes anyjának értékes gyűrűjét egy misszióháznak, hogy abból egy misszionárius kelyhét aranyoztassák meg.

Egy egyszerű, szegény munkásasszony 100 márkát adott a missziók céljaira. Sokat olvasott a misszionáriusok szenvedéseiről, nélkülözéseiről. Ez nem hagyja őt nyugodni. Kisebb áldozatokat hoz és magától megtagad sok fölösleges dolgot. Így egy alkalommal nem vett magának új ruhát, gondolva magában, hogy a régit kitisztítja, átalakítja és pár hónapig az is jó lesz.

* Die Kath. Missionen. 1915—16. Nr. 5.

«Itt küldök 40 koronát — írja egy anya, kinek egyik fia a fronton van — azon kéréssel, hogy azt a külföldi missziók céljaira fordítsa, hogy egy haldokló gyermeket rajta kiválthassanak és megkereszteljenek s így a harctéren levő fiamra Isten áldását kiesdekeljem».

«Kérem, írja be négy hónapos gyermekemet a «Jézus Szent Gyermekségének Művébe». A jó Isten hozzám mindig végtelen jó volt s én is akarok érte valamit tenni. Mindennap kérem őt, hogy gyermekem misszionárius lehessen».

«Az ide mellékelt 25 márkát szent Antalnak igértem a missziók céljaira, ha a vonaton felejtett csomagomat visszakapom. Három óra mulva ez meg is történt».

Egy nagyon szegény asszony küldött egy márkát. Azt írja, hogy érzi az Úr kezét. Egyik fia nem talál munkát, a másik leesett a kocsiról s vállát összezúzta, férje nagy beteg s munkaképtelen, de az Úrnak is meg kell adni a maga részét.

Egy cseléd karácsonyi ajándékkép egy aranyat kapott, rögtön elküldte a missziókra. Egy másik leány egy fiatal protestáns megtéréseért küld egy összeget a missziókra. A megtérés után mindkettő hálaadásból új összeget küld a misszionáriusoknak. Egy könyvkereskedőnő néhány márkát küld és azt írja, hogy ezt megtakarította az utazáson, mert gyalog járt a boltba. Egy munkásnő alamizsnát igér a missziókra, ha munkát kap. Néhány nap mulva egész heti keresetét — mint hálájának jelét — küldi a missziókra.

Nem ritkaság, hogy a munkásnők egész kis egyletfélét létesítenek maguk között, hogy így is segélyezzék a missziókat. Minden héten — mikor a bérüket kikapják — néhány pfenniget a misszióperselybe dobnak. Mások egyházi ruhákat készítenek és egy meghatározott misszió-templomról, annak ruhafelszereléséről állandóan gondoskodnak.

Egy szegény varrónő 120 márkát adományozott egy néger kispap kiképezésére.

Két nő 2500 márkát tett le alapítvány gyanánt, hogy kamataiból egy néger papot lehessen nevelni. S ha ez megtörténik, akkor a tőkét egy misszió-kápolnára kell fordítani.

Egy anya elvesztette fiát. Ellenséges földön van eltemetve és ismeretlen sírban nyugszik. Koszorú helyett szent miséket küld a misszió céljaira.

Egy atya, ki nagybeteg és gyermeke lelki üdve miatt aggódik, egy kelyhet ajándékoz a misszióknak, hogy ez az ajándék kegyelemforrás legyen leánya számára.

Egy derék anyának egyetlen fia háborúba megy. Ez a fiú pap akart lenni. Az édesanyának egyetlen öröme volt ama vágya, hogy fiának első miséjén jelen lehessen. Isten másképp határozott. A fiú, mint katona, hősi halált halt a dicsőség mezején. A jó asszony vigasztalhatatlan. De a jó Isten megadja neki a gondolatot, melyben vigasztalását lelheti. Egy missziós növendékpapot adoptál és fölnevelteti, hogy fia helyett ő legyen az Úr szolgája. Most arra kéri az Istent, hogy fogadott fia első miséjén jelen lehessen.

Azt mondja a közmondás, hogy a szavak elröpülnek — a példák vonzanak.

Adja Isten, hogy e néhány példa minél több követőre találjon.

Reviczky Aladár.

Mikor elvitték őket...

Megszólaltak még egyszer, utoljára. Hangjuk hasonlított ahhoz az Isten hozzádhoz, melyet pár év előtt és azóta is sokszor kiáltottak a távozó hősök itthonmaradt szeretteik felé. Búcsuszavuk belemarkolt a szivekbe. Siettünk a templom felé, hogy még egyszer lássuk és búcsut vegyünk azoktól a szentelt hősöktől, melyeknek szavára oly sokszor emeltük Istenhez szivünket. Hogyha megvirradt, vagy megesteledett, az ő szavukra vetettünk keresztet s térdeltünk le Ave Máriára, vagy siettünk az Isten házába. Hogyha bánat dúlta vergődő szivünket, az ő szavuk mintha azt mondotta volna: Ide siessetek a templom szentélyébe, itt szeretettel vár benneteket a szentségi Jézus; ha fáradoztok és terhelve vagytok, hozzá menjetek és ő megenyhít titeket. És ha eljött az élet alkonya, ki tudná megmondani, az ő édesen síró szavuk hány lelket kisért az örök Biró elé. Azért, mikor búcsuzni kellett tőlük, mikor itt hagytak bennünket, hogy elmenjenek oda, hol már oly sok hős elvérzett, hogy részt vegyenek ők is az Isten nagy missiójában, hol már nem emberi hangok prédikálnak, hanem az ágyúk bömbölése hirdeti az Isten igazságosságát, könnyek szöktek a szemünkbe, nehéz szívvel, könnyes szemmel kisértük el a mi felkoszorúzott, kedves hőseinket.

Azok a lepergő könnyek nem jelentettek csüggedést, zúgolódást, hanem erős reményt, mely azt akarta mondani: Menjetek, ti kedves harangok! a ti hangjaitok eddig békét és áldást árasztottak a szivekbe; menjetek és a ti szentelt ércetekből készült ágyúkkal vívják ki a mi hőseink a végső győzelmet. Nem fogunk elfeledni titeket soha. Szivünkben ott cseng még édes hangotok és ahányszor reátok emlékszünk, imára kulcsoljuk kezeinket, hogy mielőbb térhessetek hozzánk vissza. Tudjuk, hogy akkor még szebben fogtok hozzánk szólani, beszéltek nekünk az Isten igazságosságáról és végtelen irgalmáról.

***

Azóta üres a torony, az itthon maradt harang mintha átérezte volna az elválás fájdalmát. Néha, ha megkondul, hangja bánatosan zokog, mint az édesanyát sirató árva gyermeké. Mikor megszólal, elmerengve gondolunk vissza arra a boldog időre, mikor még nyugodtan, zavartalanul gyönyörködhettünk a harangok méla kongásában. És úgy fáj a szivünk és ilyenkor átérezzük újra és újra e szomorú idők keserveit. De ekkor eszünkbe jutnak azok a családok, hol hozzá voltak szokva a szerető édes apának, vagy a jó testvérnek hangjához, de most ezt is nélkülözniök kell, mert az a szerető apa, vagy jó testvér valahol messze, idegen földön szenved, vagy talán nyugszik a hideg hant alatt. És az itthon maradt harangnak szavára összekulcsoljuk kezeinket és imádkozunk: Legyen meg Atyánk, mindenben a Te szent akaratod.

Vasvár. *Márk Margit.*

A békéért!

Szentsége, XV. Benedek pápa szándéka szerint járunk el, ha minden tőlünk telhetőt megteszünk a várva-várt, az óhajtva-óhajtott békéért. Eddig felülről mondották meg, mit kell tennünk a béke érdekében. XV. Benedek ő szentsége és a püspökök tömeges szentáldozásokat, szentségimádásokat, litániákat, önsanyargatásokat rendeltek el. Itt az ideje, hogy egyszer mi, hivők kezdjünk ilyen üdvös mozgalmat. Hála legyen a jó Istennek, anyaszentegyházunknak sok olyan kipróbált eszköz áll rendelkezésére, amellyel az isteni Igazságot kiengesztelhetjük. Kipróbált eszközök: a legm. Oltáriszentség imádása, a szentáldozás, a szentolvasó, a litániák, kilencedek, a bőjt, egyéb imádságok és önmegtagadások. Intézzünk mindezekkel kombinált ostromot az isteni harag kiengesztelésére! Ne feledjük el egy pillanatra sem, hogy elsősorban kiengesztelésről van szó. Ki kell engesztelnünk a jó Istent a multban elkövetett, az isteni haragot durván kihivó bűnökért és förtelmekért! Engesztelést kell nyujtanunk azon szerencsétlen testvéreink eljárásáért, akik még a világháború borzalmai között sem szünnek meg, megfeledkezve önmagukról, Istent megbántani.

Ezért ajánljuk, hogy mától fogva a béke elnyeréséért:

1. minden katholikus család imádkozza el mindennap együttesen a

szent olvasót, vagy legalább a lorettói litániát; ahol nem lehet együttesen, tegye mindenki külön-külön;

2. mindenki járuljon a szentségekhez, amikor csak teheti; minden szentáldozás után és minden vasárnapon — akár megáldozott, akár nem — mondja el mindenki Jézus szent Szivének litániáját, vagy három Miatyánkot a legsz. Szívhez;

3. a háborúval együttjáró böjtölési kényszert és egyéb kellemetlenségeket fogadja el mindenki örömmel és ajánlja fel a legsz. Szívnek elégtételül és kiengesztelésül; ugyanezen célból még önkénytes böjtöt és önmegtagadást is vegyen magára, aki ahogyan teheti; arra, aki nagyobb áldozatra szeretne vállalkozni, az a kötelesség vár, hogy előbb lelkiatyjával beszélje meg az ügyet.

Tegyen, aki mit tehet! Hadd szálljon mireánk mielőbb az Isten békéje! *Dr. Schügerl Gyula.*

Jézus igazi kedvelőinek jámbor egyesülete.*

A LEGMÉLTÓSÁGOSABB Oltáriszentség mindennapi látogatása (ha csak egy pillanatra is) a mi vidékünkön honosodott meg először. Ez volt a hely, ahonnan az isteni szeretet tüze egyre tovább terjedt s kicsiny szikrából hatalmas lánggá fejlődött. A legszentebbnek ebből a gyakori látogatásából táplálkozó buzgóság különböző vallásos egyesületeket hozott létre.

Fölébredt a lelkekben a legméltóságosabb Oltáriszentség tisztelete, elterjedt a tömeges és mindennapi szentáldozás szép szokása és sok más ájtatosság, melynek célja az Oltáriszentség tisztelése.

Új lépést tesz most ezen a téren a legméltóságosabb Oltáriszentség mindennapi látogatásának egyesülete, midőn az egyházi hatóságok helyeslésétől és áldásától kisérve az Eucharistia tiszteletének egy új művét ajánlja minden keresztény hivő figyelmébe, mely méltán nevezhető a többiek koronájának és ez: *Jézus igazi kedvelőinek jámbor egyesülete.*

Szent Teréziát a legmélyebb fájdalom töltötte el az emberek-

* E közleményt alábbi kérelemre tesszük közzé: Die Zeitung der täglichen Besuchung des allerheiligsten Altarsakramentes bittet die löbl. Redaktion, diesen sehr interessanten Artikel zum Wohle der Seelen und zur Ehre des göttl. Heilandes publizieren zu wollen.

Zara, den 18/II. 1916. *Pater Hugolinus Didan,*
Direktor der «Eucharist. Zeitung» «Euh. Glasnika» und der Tägl. Besuchung des Allerheil.

nek az édes Üdvözítő iránt tanúsított szeretetlensége s ő vette tervbe először Jézus igazi kedvelői egyesületének megalapítását. Ennek a jámbor egyesületnek tagja lehet kivétel nélkül minden hivő, gyermek és fölnőtt, ifjú és öreg, családapa és anya, pap, szerzetes, vagy bármely katholikus egyesület tagja. A belépés nem jár semmi különös szertartással, elég, ha szívből óhajtjuk és a tabernakulum előtt őszintén elmondjuk: «Édes Jézusom, én is a te igazi kedvelőid egyesületéhez akarok tartozni!» — és máris tagjai vagyunk. Mit kell már most a tagoknak tenniök? Semmi mást, mint amiért e világon vagyunk és ami egyedül szükséges, hogy egykor a mennyországba, a megdicsőült szentek és angyalok körébe jussunk, azaz: mentnek kell lennünk minden halálos bűntől s amennyire az emberi gyarlóság megengedi, kerülnünk kell a bocsánatos bűnöket is; azonkívül minden módon igyekeznünk kell, hogy az édes Üdvözítőt minél többen megismerjék és forróbban szeressék. Mint Jézus igazi kedvelőinek gyakran kell Reá gondolnunk, Őt lángolóan szeretnünk, Róla szivesen beszélnünk és amennyire tőlünk telik, meg kell akadályoznunk, hogy Őt bárki bármi módon, de kivált átkozódással, káromlással megbántsa. Ó, mily magasztos a célja ennek a jámbor egyesületnek! Mily boldogok vagyunk mi, boldog családunk, boldog a társaság, melyben mindnyájan egyesülünk, hogy Jézust szeressük és szeretetét mindenütt terjesszük! Szövetkezzünk tehát mindnyájan erre a szent célra! Mondjuk az édes Üdvözítőnek, midőn szivünkbe fogadjuk és ismételjük gyakran a szentáldozáskor, vagy a legméltóságosabb Oltáriszentség látogatásánál e szavakat: «Édes Jézusom, én is a te igazi kedvelőid egyesületének tagja akarok lenni!» Jézus iránt való szeretetből törekedjünk e magasztos célú egyesület tagjainak számát növelni!

Jézus igaz kedvelőinek egyesületét az érseki fönnhatóság és a szent Ferenc rendfőnökség 1915 december 17-én elfogadta, jóváhagyta és megáldotta.

Kis örökimádás cimen *dr. Tiefenthaler József* 15 gyönyörű szentséglátogatást tartalmazó imakönyvet adott ki. Főképen ifjúságnak és eucharisztikus szövetségi tagoknak való. Magán és nyilvános szentségimádásoknál kitünő segédkönyv, melyből kórusban is lehet imádkozni. Ára 80 fillér. Rendelhető a pénz előleges beküldése mellett a Szent-István-Társulatnál (Budapest, IV., Kecskeméti-utca 2.), a Központi Oltáregyletnél (Budapest, IX., Üllői-út 77.) és a kiadónál (dr. Tiefenthaler József, Wien, IX. Boltzmanngasse 14).

Muszkák nyomában

A VONAT befutott az üvegházba s nemsokára csak úgy ontotta a sok népet. Asszonyok, gyerekek, szegények, gazdagok, cifrák és egyszerűek. Istenem, most oly szépen megférnek egymás mellett. Mindenki egy lett és mindenki részvéttel van egymás iránt.

— Menekültek.

Meglazult szép Magyarország gyöngysora s hatalmas kár tétetett a drága kincsen.

Sokan mindenüket ott hagyták, sokan csak a legfontosabbakat vihették el s milyen nehéz lehetett a válás! Amihez szinte hozzá nőtt a lelkük, amit ősapáiktól ereklyeként bírtak, azt most ott kellett hagyniok. S mindezt miért?...

És ekkor, amint ezt a drága népet így inségben láttam, lelkem elé idéztem egy régi drága emléket; az is hasonló volt ehhez. S ha ennyire szánalmas nem is volt, mégis elég arra, hogy azt is mélyen megőrizzem emlékezetemben.

Mintha előttem állna egy kedves, fehéredni kezdő ember, még tisztán látom okos, kifejező szemét és szeméből kicsordulni a könnyeket, melyet földúlt tűzhelyéért ontott, még hallom el-elröppenő sóhaját, amikor megsiratta az elmult napokat. De nemcsak bánatot árult el, hanem bizalmat is és olykor hálásan vetett egy pillantást az égre.

Megkérdeztem, honnan jön, mit fájlal annyira, vagy mi az, amire olyan nagyon gondol?

Ő előbb szép, fehér haját kissé félreigazítja, bajúszát kétfelé simítja, valamit mondogat magának s aztán beszélni kezd.

— Úgy volt az. Megesett a kár. Betört a muszka. Hej de sokan voltak, a magyar pedig mintha már nem győzte volna. Biz' nem egy könnyen megy ki az ember fejéből az, ami akkor történt. Megszenvedte ember, állat egyformán.

Hideg volt. Az eső egy hete szakadt, nem volt kilátás, hogy elálljon. Pedig, hogy kellett volna a szép idő. Az utak sárosak, lucskosak voltak, a szekér meg benmaradt a sárban. az ember lába is odatapadt a röghöz és nem tudott sietni. De a muszkák, hej a muszkák azért csak jöttek. Mintha őket nem bántotta volna a tenger sok sár.

Keserves világ volt. Kongtak a vészharangok, az emberek meg riadtan kapták, amit kedvesnek tartottak.

Estére jött a parancsolat. A magyar sereg visszatért a faluba. Kitért a támadás elől.

Hej, úgy elszorult az emberek szive. Az asszonyok még sírtak is. A gyerekek sem maradtak mögöttük, sőt még jobban kiabáltak.

Sötét este lett s nem volt szabad világot gyujtani. És a sötétség még félelmetesebben hatott az emberekre. Nyomasztó párák ereszkedtek a földre s fekete lepellel takarták el a kilátást.

Mégis ott a távolban, néhány lépésnyire (mert ily időben az is messzeség) piros fény lobogott halványan, titokzatosan, mintha az elrejtett csillagokat pótolta volna.

Az út mentén, a feszület előtt egy mécses égett.

— Hej emberek, ne hátráljatok meg, nem látjátok a keresztet?

— Azért emeltük mindnyájan, hogy most elhagyjuk? Hát nem segített meg bennünket, ha valamit kértünk? Ha mi elhagyjuk, ő se segít.

És az emberek nem törődtek a hideggel, a sárral, az esővel, odamentek a feszület elé és szivük mélyéből könyörögtek:

— Ó irgalmas, a te fájdalmas kereszted előtt leborulva, hozzád sóhajtjuk panaszunk.

És az emberek egész éjjel ott imádkoztak és nem hallatszott semmi zaj. Mintha az Isten meghallgatta volna imájukat.

De éjfél felé riadót fújtak. Zaj támadt. A dübörgés, mozgás, lárma pedig oly kisértetiesen hallatszott.

— Emberek, meneküljetek! Vissza ne térjetek házaitokba, ti, kik most itt vagytok, csak magatokra gondoljatok, mert eljött az óra, a halál órája!

És megindult a föld. Kavarodás támadt, puskalövések hangzottak, mely nem szűnt meg, inkább fokozódott és egyre közelebb-közelebb jött. A ködöt még sűrűbbé tette a füst.

Az út megtelt menekülőkkel.

A faluban a sötétség, a hirtelen támadás mind akadályozta a sereget a védelemben.

— Visszavonulás!

A csapat már hátrálni kezdett.

A sötétben egyre pislogott a mécses.

És most egy ember kiállt a sorból.

— Hadnagy úr, várjunk egy kicsit. Nem oly nagy a veszedelem.

A hadnagy elámult, a szava is elállt, a szive hevesebben dobogott. Mert szinte őrjöngött a fájdalomtól, hogy így harc nélkül kell annyi falut átadni.

— Beszélj, beszélj, ne gyötörj soká!

A legény nem váratott soká. Kezével a piros fény felé mutatott, amely nyugodtan csillogott a különös időben.

— Hadnagy úr! Nézzen arra, látja azt a vörös fényt?

A hadnagy már előbb is észrevette, hát csak könnyen ráhagyta.

— Látom.

— Tetszik-e tudni, hogy mi volna az?

— Nem — felelte a hadnagy. — Pedig tudta, csak hátha így még többet tudhat meg.

— Mécses az, a feszületnek világít. Mert már mi egyszerű emberek úgy szokjuk, hogy ha baj van, ilyet gyujtunk. Az emberek olyan szépen könyörögnek hozzá és mindenki azt mondogatja, hogy «megsegít, megsegít», hát akkor minket nem segítene? Próbáljuk meg, hadnagy úr, próbáljuk meg.

A hadnagy egy kicsit elmélázott, mert ily időben az ész is fölmondja a szolgálatot, mégegyszer végig gondolta, amit hallott. Elkeseredett volt már s ő se bízott másban, ha csak az Istenben nem.

— Előre! Indulás!

Úgy zengett az éjben a szó, mintha nem is ő maga, de sokan eresztették volna neki a hangjukat. A szó belemarkolt a harcosok szivébe, mindenkit egy láthatatlan, egy érthetetlen sugallat vonzott előre.

És a harcosok versenyeztek... a kereszthez...

A kereszt pedig már nagyon megrongált volt. A Megfeszítettnek két keze kitárva, védelemre nyujtva a katonák felé.

Egy pedig a katonák közül fölemelte a képet és a csapat előtt rohant vele.

A többiek meg utána. Nem ártott ott semmi már, csak mentek, mentek előre... és — — —

mise közös szentáldozással, d. u. 1/46 órakor szentbeszéd és ünnepies áldás.

A bíbornok-hercegprimás rendelete értelmében október 8-án szentségimádás a békéért.

Október 9-én az Oltáregyesület választmánya ülést tart.

Október 16-án terjesztőnői ülés.

Október 22-én, a templomok felszentelésének ünnepén d. e. 9 órakor nagymise, d. u. 1/46 órakor szentbeszéd és ünnepies áldás.

A kongregációs összejövetelek a szokott órákban és sorrendben októberben kezdődnek.

*

Munkaórák. Diákkorában egy iskolai óra lapján olvasta Bossuet e mondatot: Transeunt et imputantur — Elsuhannak és beszámíttatnak — és e mondat mély benyomást tett a kis francia diákra.

Most október elején, midőn az Oltáregyesület ismét megnyítja munkaóráit, e hír fölé sietünk odatűzni e mélyértelmű, szellemes aforizmát: Transeunt et imputantur. Elszállnak sebes szárnyon az órák, életünk órái és beszámíttatnak! Komoly és nagysúlyú igazság ez, amiről elfeledkeztek az evangéliumi balga szüzek és nem látván el lámpásukat olajjal, a mennyekzőbe be nem léphettek. Nescio vos! — mondotta nekik a vőlegény és kezét az előrelátó szüzeknek nyujtotta. Ez öt szüzek elegendő olajat vettek lámpásaikba és a vőlegény által elfogadtattak. Mi ez, ha nem analógiája annak, amit Jézus az itélet napján fog tenni, midőn egy megsemmisítő gesztussal elutasítja a balga sereget, amely a számadás napján olaj nélkül: a szeretet cselekedetei nélkül fog szükölködni és utólérhetetlen szeretetreméltósággal öleli keblére az ő barátait, mondván: Jöjjetek és birjátok az én országomat! Ti, mikor éheztem, ennem adtatok, mikor szomjaztam, ajkamhoz vizet nyujtottatok, *mikor fáztam, betakartatok engem!*

Az Oltáregyesület ezt a szeretetszolgálatot tűzte ki célnak: *betakarni a szegény Jézust és ékessé tenni az ő hajlékait.* E szeretetszolgálatra az Oltáregyesület minden tagjának szolgáljon buzdítás és impulzus gyanánt Jézusnak hálája: fáztam és betakartatok engem!

A háború most három feladatot rótt az Oltáregyesület vállaira. Egyik a kárpáti falvak templomainak ellátása egyházi szerelvényekkel. Másik a m. kir. honvédség ellátása tábori oltárkazettákkal. A harmadik az Oltáregyesületi hadikórház ellátása kórházi szerelvényekkel. Az Oltáregyesületi munkaév kezdetén e hazafias jellegű és háromszor szent oltáregyesületi munkára az evangéliumi szőlősgazdának invitatóriumával serkentjük az Oltáregyesület tagjait: Ite in vineam meam! Menjetek az én szőlőmbe és aratásomba!

A szokásos munkaórák október elején kezdődnek. Az Oltáregyesület munkaterme hétköznapokon következő beosztással lesz nyitva: hétfőn a Virgo Reparatrix Kongregáció I. csoportja; kedden a Virgo Reparatrix Kongregáció II. csoportja; szerdán a Fájdalmas Szűz Kongregációja; csütörtökön a szent Angyalok Kongregációja; a pénteki munkaórán az Oltáregyesület és a Keresztény Anyák Kongregációja. Ezen munkaórák alatt konferenciák fognak tartatni és pedig minden hónap első hétfőjén, második és negyedik keddjén, harmadik szerdáján és minden péntekjén.

*

Liszt ostyasütéshez. A budapesti országos központi Oltáregyesület, hogy segitségére legyen a lelkészkedő papságnak és módot nyujtson arra, hogy az ostyasütéshez szükséges tiszta búzaliszthez jussanak, engedélyt eszközölt ki búzaliszt beszerzésére. E lisztet a keresztény szövetkezetek központja (Budapest, IX., Bakáts-tér 1. sz.) bocsátja árúba. Megrendelések oda intézendők.

*

Házi ünnep az Oltáregyesület hadikórházában. A budapesti országos központi Oltáregyesület Üllői-út 77. számú házát 1914. augusztusában nagy áldozatokkal hadikórháznak rendezte be. Az oltáregyesületi hadikórház 1914. évi szeptember 3-án nyilt meg és immár tiszteletreméltó multra tekinthet vissza. Múlt hó 3-án lépett a kórház működésének harmadik esztendejébe. E napon a hadikórház önkéntes ápolónői búcsujáratot tartottak a mindenkor segítő szűz Mária kegyképéhez. Az évforduló a hadikórház sebesült katonái előtt is kedvessé és emlékezetessé tétetett. Szórakoztatásukra ozsonnával egybekötött mozielőadás tartatott és közöttük szeretetadományok osztattak szét.

Lebegjen Isten áldása a jövőben is a hadikórház fölött, hogy Isten kegyelméből a sebesült katonáknak a jövőben is Bethesda-tava lehessen.

*

A pécsi Oltáregyesület kiállítása. Jún. hó 28-án nyílt meg a pécsi Oltáregyesület kiállitása, melyről a Központhoz alábbi jelentés érkezett:

Gróf Zichy Gyula megyés püspök úr reggel 1/2 8 órakor szentmisét mondott, mely alatt a hölgyek közösen járultak az Oltáriszentséghez. A szentmisét szentbeszéd követte, mikor is a főpásztor nagy örömét nyilvánította az egyesület lelkes és kitartó buzgalma fölött. A szentbeszéd után a tárgyakat megáldva a kiállítást megnyitotta. A szép és gazdag kiállítás összehozásában a tagok vetélkedve fáradoztak. Az egyházi ruhák dúsan és izlésesen rendezett virágdíszletek között voltak elhelyezve.

Külön csoportot képezett egy teljes oltárfölszerelés, egyházi ruhák minden kellékeivel, a Julián-Egyesület Konviktus-kápolnája számára. Továbbá egy nagy csoport egyházi fehér ruha, melyet a magyar püspöki karnak ajánlott föl az egyesület a hadikápolnák részére.

Kiemelendő Zichy Gyula gróf püspök úr két értékes arany szentségmutató ajándéka. Stricher József apát-kanonok úr beteglátogató

edénye: aranyozott ezüst kereszt. Az értékes és színgazdag egyházi ruhák közül a püspök tulajdonát képező aranybrokát casula, amely Apponyi grófnő ajándéka. Alatta egy miseing, finom selymes tűfestés a jó Pásztor-apácák munkája. Ugyancsak egy nehéz fehér selyem miseruha, fényes selyemfonalú magas himzéssel, Zichy Lujza grófnő ajándéka nagylángi kastélyuk számára.

E változatos gazdagságú kiállítás eredményében az oroszlánrész Zichy Lujza grófnő elnöknőt illeti, kinek áldozatos lelke semmi költséget nem kimélt az Úr Jézus házának dicsőségeért.

A kiállított tárgyakból 18 szegény templom részesült segélyben.

KIMUTATÁS.

(Folytatás.)

1916. augusztus hóban befolyt adományok: Lukács Zsuzsanna 40 f, Damjanovich Ödönné 4 K, Mudri Anna Igló 7.92 K, özv. Talebér Mártonné 1 K, Tomory Erzsébet 50 f, Pap Józsefné 5 K, Vitáris Gáborné 2 K, Sorel Vencelné 5 K, Miehl Alajosné 8 k, Payper Franciska 2 K, özv. Bárczy Istvánné 2 K, Sipos Lajos 12 f, Muzslai tagok 18.46 K, Vágó Alajosné 2 K, özv. Bücskey Sándorné 2 K, Juhász Amália 1 K, Faragó Julia 40 f, Riehl Róza 2 K, Kis Ilona 20 f, özv. Horváth Andrásné 40 f, Babay Jánosné 1 K, özv. Springer Ferencné 1 K, Sulág Gáborné 8 K, Knapp Konstancia terjesztőnő által: Koma Istvánné 2 K, Herméli Lajos 2 K, Knapp Endréné 2 K, Knapp Antalné 2 K, Cicutti Lajos 2 K, Tury Gizella 24 f, Káskai Alfonz 2 K, összesen 12.24 K; Marko Leopoldina Jászó 6 K, özv. Huszár Vincéné 8 K, Borhy Jánosné 5 K, dr. Duchon Lipótné 10 K, N. N. 4 K, Kremiczker Erzsébet 12 f, Vermescher Jánosné 1 K, Tolt János 1 K, Tolt Éva 1 K, Kurin Erzsébet 2 K, Klein Tamás 4 K, Hajnal Irén 75 K, Darnai Józsefné 1 K, kőbányai tagok 68.30 K, özv. Stiepek Pálné terjesztőnő által: Tóth Pálné 2 K, Vastag Teréz 1 K, Vastag Giza 1 K, Söter Mária 1 K, Sándri Erzsébet 1 K, Czigány Pálné 2 K, Barcza Zoltánné 2 K, Németh Józsefné 2 K, Gáll Istvánné 3 K, Gáll Margit 3 K, Kurucz Gézáné 4 K, Schmidt Ferencné 5 K, Sziebert Anna 4 K, Froszt Jánosné 4 K, Krausz Anna 4 K, Riedl Jánosné 2 K, Patocska Jánosné 2 K, Klász Lajosné 3 K, összesen 46 K, Lippay János 2 K, Negyedi tagok 10 K, Takács Gizella 3 K, Takács Karolin 2 K, Barabás Franciska 2.90, Voratz Lipótné 4 K, Névery Ilona 2.40 K, pobedényi tagok 70 K, hevesi tagok 10 K, Hoffmann T. 2 K, Gugi Lajos 5 K, Gugi Lajosné 5 K, Gugi Julianna 5 K, Szebeledy Istvánné 5 K, Sebestyén Ferencné 1 K, Sebestyén Ferenc 1 K, Schwaller Antalné Zalaegerszeg 40 K, Mike Ferenc 1 K, Sághy Kálmán 30 K, Herdics család Ekel 20 K, N. N. 1 K özv. Paczolay Jánosné és özv. Szabadhegyi Zoltánné tábori kazettákra 150 K, Engler Gy-né gyűjtése tábori kazettákra 18 K, özv. Miskó Ferencné terjesztőnő által: Szép László 2 K, Sterl Károly és neje 4 K, Németh Emma 2 K, Seifert Ludovika 1 K, Reitsits Anna 1 K, Andresz Katalin 2 K, Andresz Anna 1 K, Kratzer Rezsőné 2 K, özv. Ott Antalné 2 K, özv. Miskó Józsefné 4 K, Schmidt Konradné 6 K, Hanny Károly és neje 4 K, Kováts Mária 5 K, gróf Keglewich Ödönné 4 K, Kabon Anna 2 K, Hugyesz Mária 2 K, Weitracher Julia 2 K, Vágó Jánosné 2 K, Tatai Ferencné 4 K, Szabó Istvánné 1 K, özv. Vogl Ferencné 2 K, Pintér Lajos és neje 2 K, Krikova János 4 K, Krikova Jánosné 2 K, Hönigmann Anna 5 K, Pálházy József és neje 8 K, Göppl Terézia 1 K, Schödl Viktor 1 K, Ertl Jánosné 1 K, Andragetti Ferencné 1 K, Zimmermann Tamásné 1 K, Filip Katalin 1 K, Becker Terézia 2 K, özv. Valentin Antalné 4 K, Valentin Antal és neje 3 K, Szép József és neje 3 K, Ernst Béláné 2 K, Burgmann Györgyné 1 K, Gürsch Ferencné 4 K, Kesztler Mária 4 K, Pálházy Andrásné 4 K, Házmán Kornelné 4 K, Verderber Lajosné 4 K, Florian Józsefné 2 K, Tadlanek Jánosné 2 K, Obodits Lászlóné 4 K, Klein Barbara 1 K, Bun Gézáné 4 K, Wastl Udoné 4 K, Leitzinger Mária 2 K, Rauchbauer Alajosné 4 K, Flaszik Lujza 4 K, özv. Fill Ferencné 2 K, Fill Irén 1 K, Krizsánovits Pálné 2 K, Preiszler Istvánné 4 K, Sommer Barbara 2 K, Giergl Győzőné 2 K, Hauser Nándorné 2 K, Batta Ilona 2 K, Leeb Ágostonné 4 K, Leeb Aranka 1 K, Nekpisz János és neje 4 K, Ley Károlyné 4 K, Gürsch Jánosné 2 K, Korbotits Antalné 1 K, Vogl Ferencné 2 K, Vogl Imré 2 K, özv. Neumeyer Erzsébet 1 K, özv. Christian Józsefné 4 K, Christian Gizella 2 K, özv. Otte Albertné 4 K, Hausmann Alajosné 4 K, Dinesi Ágota 1 K, Zeidl Antalné 5 K, Hoser Viktorné 4 K, Tóth Ilona 1 K, Halász Károlyné 4 K, özv. Milok Károlyné 2 K, Bursch Miklósné 4 K, Gallauner Károly és neje 4 K, Szabó Mária 1 K, Sipos József és neje 4 K, Metz Irma 2 K, Bielesch Emma 1 K, Csehal Anna 2 K, Sipos Paula 2 K, Salve Etel 1 K, Slovák Borbála 1 K, Roth Alajosné 4 K, Korzenszky Józsefné 4 K. Összesen 240 korona.

TELEFON.

Gáspár János, Budapest. A telefont — mint látja — bevezettem. Észrevételeit megfontolás tárgyává teszem. A regényt szivesen fogadom.

Dovák Miklós, Tiszadada, Turi Józsefné, Bezdán. Pehm József könyve egyelőre nem kapható. Elfogyott.

Dr. Sch. Gy., Sopron. Mikor keresni méltóztatott, falun voltam. Sajnálom, hogy nem lehetett szerencsém. Sorait szivesen látjuk.

L. J., Temesvár. Strófái előtt készséggel nyilnak meg lapunk hasábjai.

A budapesti Orsz. Közp. Oltáregyesület rendelésre megküldi azoknak, akik kívánják, „Egyházi himzések mintaalbum"-jának 1-ső sorozatát (Kazula, pluviale, alba, stóla, stb.)

E mintarajzgyüjtemény 23 mintalapból áll. Ára 15 korona. Egyes mintalapok 1 koronáért kaphatók.

«Útmutató a magyarországi Oltáregyesület szervezésére.» Kapható: Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-ut 77. Ára 1 kor. 80 fill.

Felelős szerkesztő: **Horváth Rezső.**

A budapesti orsz. közp. Oltáregyesület irodájában (IX. ker., Üllői-ut 77. szám) kapható:

I. Felnőttek részére:

Örökimádás folyóirat előfizetés egy évre ... ... 3.—
« « egyes példány —.25
« « teljes évf. utolsó 3.—
« « « « régebbi 2.—

Oltáregyesületi Útmutató 1.80
« Vezérkönyv kötve... —.60
« « fűzve ... —.40
« felvételi füzet... ... —.06
« érem ezüstkivitelben 2.60
« « aluminiumból —.90

A budapesti közp. Oltáregy. félszázados története ... ... 1.—
Litánia és áldás (latin szöveggel) ... —.06
Az Oltáriszentség. Irta: Reviczky A. —.50
Az Eucharisztia zenéje. Irta: Járosy D. ... ... 2.—

II. Gyermekek részére:

Jézusom Örömöm folyóirat előfizetés egy évre 1.—
« « « egyes példány —.06
Jézusom Örömöm imakönyv bőrkötés, aranyv. párn. 4.—
« « « bőrk. aranyv. 3.50
« « « « vör. vág. 2.—
Kis Örökimádás imakönyv. Irta: dr. Tiefenthaler J. ... ... —.80
Fehér Liliom ... ... —.10
Euch. Gyerm. Szöv. érem szalag nélkül —.34
« gyermekeknek szalaggal ... ... —.40
« ifjak és leányoknak szalaggal —.50
Felajánló ima Jézus Szentséges Szívéhez ... ... —.03
Pápai áldás, levelezőlap, darabonkint —.04
« « « 100 drb 3.—

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál Kiskunmajsa (Pest várm.) megrendelhetők az alábbi könyvek (a pénz előleges beküldése mellett vagy utánvéttel):

Walser—Varga-féle
Örökimádás imakönyv
az oltáregyletek imakönyve, nyolcadik kiadás; 30 óra.

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papiron:
Vászonkötés ... ... 4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 6 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 7 « — «

Műnyomó papiron:
Vászonkötés, vörösvágás ... 5 K — f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal ... 6 « 50 «
Bőrkötés, aranyv., tokkal ... 8 « — «
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával ... ... 10 « — «

Japán papiron (az egész könyv — teljes tartalom mellett — egy ujjnyinál alig vastagabb):
Vászonkötés, vörösvágás ... 5 K — f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 7 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 8 « 50 «
Borjúbőr, párnázva, kazettával 10 « — «
Borjúbőr, hordozható tokkal 18 « — «

Liguori szent Alfonz
Üdvösség útja. (Elmélkedések.)
Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülőben.

Walser—Varga-féle
Kis Örökimádás.

Tartalmazza az egész imaórákat megelőző általános részt. **Igen tetszetős új kiadás.** K. Sávely Dezső rajzaival. — Árak:
Vászonkötés ... ... 2 K 50 f.
Chagrénbőrkötés, aranymetszet ... ... 3 « 50 «
Chagrénbőrkötés, vörösmetszet ... ... 3 « — «
Borjúbőr, aranymetszet ... 5 « — «

Walser—Varga-féle
Örökimádás imakönyv
öregbetűs hetedik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásénál. K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

Jó papiron:
Vászonkötés ... ... 5 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 8 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 9 « — «

Japán papiron:
Vászonkötés, bindre fűzve ... 6 « — «
Bőrkötés, bindre fűzve, vörösvágás, tokkal ... ... 8 « 50 «
Bőrkötés, bindre fűzve, aranyvágás, tokkal ... ... 10 « — «
Borjubőr, bindre fűzve, aranyvágás párnázva, kazettával 15 « — «

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28.

XVII. ÉVF. 1916. 11. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. t.

Központi oltáregyesületi érem.

Hivatalos oltáregyesületi érem. Kapható: Oltáregyesületi iroda. Budapest IX., Üllői-ut 77.

Egy darab ára háborús fémből ... ... 0.90 korona.
« « « oxidált kivitelben ... ... 2.80 «

OBERBAUER A. UTÓDA

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 41. szám

a legjobb hirnévnek örvendő és legrégibb egyházi szerek, ruhák, zászlók stb. gyára.

Árjegyzék kivánatra ingyen és bérmentve. Telefon 167—34.

XVII. ÉVFOLYAM. 1916. NOVEMBER. 11. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Dr. Wéber Pál:* Háladás a szentáldozás után. — *Horváth Rezső:* Ének egy nagy fekete madárról. *Blaskó Mária:* Az igazi tudós. *Dr. Tiefenthaler József:* Délutáni, vagy esti misék. — *Lovich Ilonka:* Halál. — *H. R.:* Az Örökimádás-templom harangjai. — *Horváth Rezső:* Mulandóság. — *Kozelka Jenő:* A túlvilág tornácain. — Eucharisztikus könyvpiac: *Dr. Wéber Pál: Franz Weiss:* Tiefer und Treuer. *Dr Vargha Damján:* Imádkozzunk. *F. I.:* Egyházi énekek és himnuszok. Aggódó lélekkel. Az egri népkönyvtár legújabb füzetei. — Oltáregyleti élet. — *Kimutatás.*

Hálaadás a szentáldozás után.

NÉRI SZENT FÜLÖPRŐL mondják, midőn egy alkalommal látta, mint hagyja el egy férfi a templomot közvetlen szentáldozás után, két ministráns fiút égő gyertyával utána küldött, hogy ezzel jelezze a távozónak: mennyire megfeledkezett nagy kötelességéről, t. i. hogy hálát adjon Annak, akit a kenyér szinében magához vett. A szent ezen szokatlan eljárása megindító buzdítás arra, hogy nagy buzgósággal végezzünk hálaadást szentáldozásaink után és ne engedjük elmúlni a reánk nézve oly drága pillanatokat, hanem lélekben boruljunk Üdvözítőnk lábaihoz, tárjuk fel előtte szivünket, mondjuk el Neki örömünket, bánatunkat.

Aki nagy hittel áldozik, az nagy szeretettel mond hálát is Jézusának. Gondoljunk csak arra az evangéliumi jelenetre, midőn az Úr tíz bélpoklost meggyógyít. A nagy jótéteményben részesültek közül csak egyet indít hálája arra, hogy az Üdvözítőt fölkeresse és neki mélységes köszönetet mondjon. Az Úr szivesen fogadja a hálás meggyógyultat, de annál fájóbban érzik ki szavaiból jogos panasza, midőn a többi kilenc meggyógyított után érdeklődik: «Nemde tizen tisztultak meg? És kilenc hol vagyon?» Az Üdvözítőnek jogosan korholó szavai illusztrálják nagy fájdalmát, melyet szivében érez az emberek hálátlansága miatt. Ne felejtsük, hogy a hálátlanság legjobban fáj mindnyájunknak. Amikor hadikórházainkat látogatjuk, nem érezzük-e azt az örömes melegséget, mely elárasztja szivünket, mikor a mi csekély áldozatunk fejében beteg katonáink hálás köszönetét fogadjuk. Pedig mi csak nagyon csekélyke áldozatot hozunk nekik, mikor őket a kórágyakon fölkeressük, lelküket néhány keresetlen szóval megvigasztaljuk... és mégis! mily nagy a szegények hálája irántunk. Hát vajjon össze merjük-e hasonlítani a mi fáradozásainkat

azzal a végtelen nagy lemondó áldozattal és megalázkodással, melyet az Úr Jézusnak jelent az, hogy lelkünk tápláléka lett? Hozhatott-e az Úr nagyobb áldozatot, mint amit nekünk az Oltáriszentségben hozott? Adhatott-e nekünk többet, mint amit az Oltáriszentségben reánk hagyott? Kimutathatta-e inkább szeretetét, mint mikor szentélyeinket választotta lakásul? Lehet-e számunkra nagyobb megnyugtatás, mint a szentáldozás? De volna-e nagyobb boldogság nekünk, mint mikor a szentáldozással mintegy élő monstranciaként szolgálhatjuk Urunkat, lelkünk-szivünk azokban a percekben az ő lakása, az övé, Ő a mienk. És ami a fő, hogy mindez nem képzelgés, nem érzelmesség, nem misztika, hanem tény, valóság. Olyan igaz, minthogy Krisztus Urunk a földön járt és érettünk kínhalált szenvedett. Olyan igaz, mint maga a jóságos Isten, kinek kinyilatkoztatásából tudjuk mindezt.

Aki tudja, mi nekünk az Oltáriszentség, aki a szentek hitével, következőleg azok áhitatával, lelkesedésével iparkodik végezni szentáldozásait, újból kérdezzük, közömbös maradhat-e a hálaadással szemben? Nem, ezerszer nem! Az úgy tesz, mint a hálás bélpoklos! Hálája leköti hosszabb-rövidebb időre, de leköti az Úr Jézushoz, hogy hálatelt szívvel rebegje el köszönetét, imádását, hódolatát. Azért mi, akiknek erős a hitünk, ne legyünk olyanok, mint a kilenc meggyógyított bélpoklos, kik elfogadták a jót, de a nagy jótéteményért már nem volt köszönő szavuk. A mi példaképünk csak a tizedik bélpoklos lehet, ki «látván, hogy megtisztult, visszatére, nagy szóval magasztalván az Istent és arcra borula az ő lábai előtt, hálát adván.»

Amilyen fontos az előkészület, ép olyan üdvös a hálaadás. Számokban kifejezve: ezerféle elfoglaltságom se legyen előttem jogcím hálaadásom elmulasztására. Körülményeink parancsolólag szólíthatnak el bennünket Isten házából. Ez igaz lehet. De még ebben az esetben is hangsúlyozzuk, hogy rendelkezésünkre álló időnk ügyes beosztásával minden egyes esetben lesz elégséges időnk arra, hogy hol hosszabban, hol rövidebben, de minden egyes szentáldozásunk alkalmából benső hálát mondhassunk a mi jóságos Urunknak. Mások buzgóságát lohasztjuk, ha a szentáldozás után rögtön, mintegy az oltártól egyenesen a templomból kifelé tartunk. Ilyen elhamarkodás egyrészt jele hitünk csekélységének, másrészt nemcsak, hogy nem használjuk fel a reánk nézve olyan kedvező perceket Üdvözítőnk imádására, hanem mások megbotránkozásának is okai lehetünk. Mindig hálát kell adnunk. A mai napok nagy elfoglaltsága közepette sem szabad áldozásainkat úgy végezni, hogy az Úr asztalától kisietünk a templomból. Ha valamire, úgy e legszentebb dologra mindig kell időnknek lenni. Hol rövidebb, hol hosszabb hálaadást minden egyes szentáldozásunk alkalmából végezzünk. Hálaadás

nélkül a templomból sohase távozzunk. Erre kell időnknek jutni. Aki szentáldozásait buzgósággal végzi, az nem azt jelenti, hogy az illetőnek kevés a dolga és munkája, azért jut oly sok ideje az imádkozásra. Szó sincs róla. Ellenkezőleg, ez azt mutatja, hogy az illető akaratának ura, következőleg idejének is és nem a pontatlanság, rendetlenség szolgája. Kevés ember dolgozott életében oly sokat, mint szalézi szent Ferenc, vagy aquinói szent Tamás, vagy boromei szent Károly és mégis a legszentebb ténykedést mindig a legnagyobb összeszedettséggel végezték. Sohase mondjuk tehát, hogy nem volt időnk a hálaadásra. Figyelmetlen beszéd az ilyen. Legyünk urai akaratunknak és akkor időnk is lesz. Az élet is azt mutatja, hogy a pontos, rendszerető ember sohasem türelmetlenkedik az idő rövidsége miatt, ellenben a hanyag, lusta embernek örökös kimagyarázó jeligéje, hogy: Nem volt elég időm. Saját pontatlanságát leplezi le, ki elfoglaltságát hangoztatja védőnek. Ha a legszentebb dologra nincs néhány percünk, hát akkor mire van? Hogy a valóságnál maradjunk, újból az életre hivatkozunk. Az embereknek sok mindenre jut idejük és sajátságos, ha a legfontosabbra nem jutna elégséges idő. Sajnos, hogy ilyenkor mindig találunk mentséget.

A szentáldozást szeretettel végezzük, mert amit kapunk, azt a szeretet adja; kell tehát, hogy a szeretet és öröm hangoljanak bennünket jó hálaadásra. Gyakran azért áldozunk, mert megértjük a szeretet szavát és érezzük lelkünk óhaját; de minden egyes szentáldozásunk aranyfoglalata a jó előkészület és a buzgó hálaadás legyen.

Ha azt akarjuk, hogy szentáldozásaink sok kegyelemmel járjanak, ne feledjük, hogy áldozásaink után buzgó hálaadást végezzünk. Az áldozás utáni perceknek háládatos felhasználása nemcsak éltetője lesz áhitatunknak, tiszteletünknek az Oltáriszentséghez, de egyúttal a legbiztosabb záloga annak, hogy kérésünk meghallgatásra talál. Legyünk hálásak az Úr Jézusnak, hisz nagyobb jótétemény nem is képzelhető, mint az Eucharisztia és amint buzgó előkészület megelőzi, hasonlóképen mélységes hálaadás kövesse is szentáldozásainkat.

Még valamit. Hazafias kötelesség. A szentáldozással az Úr velünk van, lelkünkben-szivünkben van, Ő a mi vendégünk, mi a házigazdák. A legkedvesebb, amit isteni vendégünknek adhatunk, ha mély imádással köszöntjük. Ilyenkor legjobban hivatkozhatunk szeretetére is, hogy hallgassa meg kérésünket. Fölségesen megnyugtató, hogy szentáldozásainkat nemcsak magunkért, hanem másokért, élőkért és holtakért felajánlhatjuk. November a mi kedves halottaink hónapja. Mennyire megsokasította számukat a rettenetes háború. Hősi sirjaikra kegyelettel helyezett pálmakoszorú kifejezője lehet rokonszenvünknek, de igazi segítségükre szentáldozásainkkal lehetünk. Bemutattuk, hogy mily alkalmasak a szentáldozás

utáni percek kéréseink előterjesztésére. *November hónapjában hőseinkért felajánlott egy-egy buzgó szentáldozás üdvösség nekik, kötelesség nekünk.*

Dr. Wéber Pál.

Ének egy nagy fekete madárról.

I.

Olvastam egy költeményt, melyben a költő a fájdalmat nagy fekete madárhoz hasonlítja. Ilyennek képzelem én is a fájdalmat, ilyen nagy fekete madárnak és most, amikor már harmadik esztendeje tombol a háború, úgy látom, hogy sokaknak szivében ül ilyen fekete madár és sokaknak szivét ássa a fájdalom.

Most sokaknak szive lett hasonlóvá Ábrahám szivéhez, kinek egyetlen fiát, életének napját, büszkeségét kellett feláldoznia. Most sokaknak szive lett hasonlóvá Jákobnak szivéhez, kinek látnia kellett fiának véres köntösét, kinek hallania kellett: «Ez fiadnak köntöse, vadállat tépte őt szét». Most sokaknak szive lett hasonlóvá Jóbnak szivéhez, ki elvesztette minden ivadékát és minden javait és minden javai között azoknak legnagyobbikát, az egészségét. Most sokaknak szive lett hasonlóvá a Makkabeusok anyjának szivéhez, kinek hét gyermekét kellett látnia halálnak halálával meghalni. Most sokaknak szive lett hasonlóvá egyptomi Józsefnek szivéhez, ki messze távol, idegen földön, idegen kenyéren sínlődött. És sokaknak szive lett hasonlóvá Eleazárnak szivéhez, ki szivének vérét a hazáért ontotta és életét a hazáért áldozta fel.

Most sokaknak lelkét borítja gyász, mint a bibliai asszonynak lelkét, ki elvesztette egyetlen támaszát. Most sokaknak lelkét tépi a fájdalom, mint az evangéliumi századosnak lelkét, kinek szolgája láztól gyötörtetett. Most sokaknak lelkét szorongatja félelem, mint a tanítványok lelkét, kik a viharban megfélemledtek. És sokaknak lelkét dúlja aggodalom, mint az evangéliumi népnek a lelkét, kik aggódtak a kenyér miatt és aggódtak a ruházat miatt.

A föld most hasonlóvá lett egy halottas házhoz, melyben sok szívből kialudt az élet és egy halottas házhoz, melyben sok szívre gyász borult. Mily sok a szív most, melyben nagy fekete madárként ül a fájdalom és mily kevés a szív, melyben most aranymadár ül, mily kevés a szív, melyben most öröm tanyázik.

II.

Ez általános gyászban keresünk most egy Cyrenei Simont, ki megkönnyítené keresztünket. Keresünk egy kezet, mely Veronika kendőjét nyujtaná felénk és megtörülné lázas homlokunknak verejtékét. Keresünk egy kezet, mely elsimítaná arcunkról a sötét felhőket és homlokunkról a mély barázdákat. Egy kezet, melyre reábízhatnánk sorsunkat és egy kezet, mely letörülné arcunkról a könnyhullatást.

És keresünk egy arcot, melyen a viharban is nyugalom ömlik el, egy arcot, mely nem félemlít, hanem bátorít és egy arcot, mely nem keserít, hanem vigasztal.

És az általános gyászban keresünk egy szivet, egy baráti szivet, mellyel megfelezhetnénk fájdalmunkat, egy hűséges szivet, mellyel megoszthatnánk gondjainkat és keresünk egy szivet, amelyre reáhajthatnánk lázas homlokunkat és egy szivet, amelyen megnyugtathatnánk lüktető halántékunkat...

És ilyennek festi az evangélium az Úr Jézust! Nemde, úgy mutatja őt be, mint aki körüljárt, jót cselekedvén? Mint kinek lelkéből erő áramlott szét és örvendezőkké tette a szomorkodókat, vigadozókká a siránkozókat és egészségesekké a betegeket! Virtus de illo exibat et sanabat omnes.

És, nemde, úgy mutatja be őt az evangélium, mint ki a viharban sem veszti el nyugalmát? Ki a hajótörésben is így szól: Mit féltek, ti kicsinyhitűek? Ki nem keserít, hanem vigasztal, mondván: Noli flere! Ne sírj! Ki nem félemlít, hanem bátorít, mondván: Nolite timere! Ne féljetek! Confide fili! Bízzál fiam! Confide filia! Bízzál leányom!

És az ő szivét, nemde, úgy mutatja be az evangélium, amint szent János rajta nyugtatja fejét és úgy, amint egy katona megnyitja oldalát?

E szív tárva-nyitva van nemcsak a szent Jánosok előtt, akik tiszták, hanem a szenvedők előtt is, kik a szenvedés által tisztákká lettek. Íme e szívből szózat hallatszik, mondván: Jöjjetek hozzám, kik fáradtok és terhelve vagytok és én megenyhítlek titeket.

Ez a szív nem az evangélium lapjain él csupán, hanem oltárainkon dobog. És ez a szív nem holt emlék, hanem eleven élet és minden életnek forrása.

Fáradt madárként, kik fáradtak vagyunk az élet harcától, feketék a gyásztól, csapzottak a könnyektől és sebzettek a háborús sebektől, szálljunk ez életforráshoz: e forrásból erőt, lendületet fogunk meríteni. Et virtus de illo exibit et sanabit omnes!

Horváth Rezső.

Olvasta-e már a «Jézusom Örömöm» gyermekujságot? Kérjen mutatványszámot a Központi Oltáregyesülettől. (Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.)

Az igazi tudós

Irta: *Blaskó Mária.*

A főoltár előtt szelidfényű örökmécses égett.

Az imádkozó egy darabig még nézte összekulcsolt kezekkel a fényt — azután felkelt. Térdet hajtott és indult. A templomkapu erős csattanással csukódott be az induló mögött.

Hogy hogyan hivták az indulót?

Tudós lehetett — legalább arra mutatott nyilt homloka és magasságot kereső tekintete. Nevezzük hát csak úgy: a tudós. Amilyen ezer van a nagyvilágon, amilyen valamennyi egy kis világközpont és a nagyvilágban mégis parányi kis senki.

Tehát indult a tudós. A kis templomból ki a nagyvilágba. Az igazságok könyvét vitte hóna alatt és továbbkopogó léptei messzebb és messzebb vitték az egyszerű templomocska öröklámpás csendjétől.

Ekkor szólott valaki hozzá:

— Tudós, állj meg egy pillanatra!

A tudós megállt. Egyszerű ember állott mögötte a templomi koldusok foltozott öltönyében. Lábain saru volt és hosszú haja fedetlen fejéről válláig omlott.

— Mit kívánsz? — állt meg a tudós.

— Éhezem, adjál alamizsnát!

— Szivesen — felelt a tudós — vedd addig könyvemet.

Azzal alamizsnát keresett tarsolyában és átadta a kéregetőnek.

Az elvette és lassan követte a tudóst. Majd újra megszólalt.

— Tudós, látom, hogy jó szived van. Odahaza nagybetegem fekszik. Nem térnél pár percet el az utadtól, megvigasztalni szegény szenvedőmet?

A tudós megfordult készségesen.

— Barátom, az én utam sürgős, mert a tudományok hajléka már nagyon vár. De tudom, hogy a szeretet előbbre való, azért szivesen eltérek utamtól. Siessünk tehát.

Együtt siettek felkeresni a beteget. A tudós vigasztalta és szép komoly beszédével enyhítette a szenvedőt. Azután sietve indult útjára.

De a szegény ember ismét hozzá szegődött. És kisvártatva szólott ismételten:

— Uram, jól tudom, hogy te bölcseségedet a tudományok hajlékában hirdeted és nem ilyen szegény együgyűeknek, mint én. De mégis kérnélek — nem tanítanál engem, szegény egyszerű embert is?

És a tudós nyájasan mosolygott.

— Igazad van barátom, hogy én a tudósoknak gyüjtöttem igazságaimat ebben a könyvben. De hogyne beszélnék szivesen amellett neked is, szegény felebarátomnak.

És leült az útszéli kőre tanítani a szegényt. Már bealkonyodott, mire befejezte. Végre indult, elbúcsuzván a szegénytől. De az nem mozdult oldala mellől:

— Elkisérlek uram!

Ment vele. Csöndesen lépkedtek az alkonyodó ég alatt. Szembe velük szegény öregasszony jött, görnyedve nagy teher alatt.

Szólott hát újra a szegény.

— Uram, nem segítenénk ennek a szegény öregasszonynak viselni a terhet?

— Elkésem és lefoglalják előlem az első helyeket — szólott a tudós. — De nem baj, segítsünk azért az asszonynak.

Úgy történt. Levették az öreg válláról a terhet és elvitték helyette. Mikor ezt is elvégezték, már leáldozott a nap. A tudós megrettent és szaladni kezdett.

— Elkésem — egészen hátra kerülök a tudományok csarnokában.

De a szegény utána kiáltott:

— Uram — megállj! A nap leáldozása esti imára int. Nézd, amott egy feszület! Nem jössz velem elmondani az imát?

— Igaz! — állt meg a tudós. — Az ima előbbre való.

Letérdeltek elmondani az imát. Egészen besötétedett, mire elindultak. Most már nem is sietett a tudós.

— Elkéstem úgy is. Akik jobban siettek, elfoglalták már az első helyeket.

— Sajnálod? — kérdezte a szegény.

— Nem. Amit tettem, szeretetből tettem.

A templom szegénye pedig megállott és felemelte fényes tekintetét.

— Előbb te tanítottál és most én tanítlak. Mondom ember, hogy helyesen cselekedtél.

Én ismerem azokat, akik elfoglalták az első helyeket. Azok is templomból indultak, örökmécses fényes csöndjéből. De a tudományok hivó szózata elvakította elméjüket és rohantak az első helyekért. Szóltam utánuk és nem hallgattak rám. Futottam utánuk és szaladtak tőlem. Terhükre volt a kiséretem.

Kértem alamizsnát és elutasítottak:

— Menj — én tudós vagyok és nem adakozó!

Hivtam őket a szenvedőkhöz és elkergettek:

— Nem érek rá vigasztalásokra — tudományos céljaim vannak!

Tanítást kértem és elhallgattattak:

— Tudós vagyok és nem népapostol! Nem tartozol reám!

Hivtam terheket enyhíteni és kikacagtak:

— Én, a tudós — ilyen apró-cseprő dolgokkal vesztegessem el drága időmet?

Végül imára hivtam őket — de nem értek reá.

Azután elmaradtam — és elfoglalták sietve az első helyeket. De hiába szólnak az első helyekről is — bizony-bizony mondom neked, hamis az ő igazságuk az utolsó szóig!

Te pedig magaddal vittél és reám hallgattál. És ha hátul is maradsz a tülekedők mögött — bizony-bizony mondom neked, a te igazságod lesz az igazi!

Így szólott a templomi ember. És ruhája fényes lőn, mint a hó és orcája ragyogott, miként a nap.

A tudós pedig felismeré, hogy ki a beszélő és térdeire hullván, szóla:

— Az út és igazság Te vagy!

◆◆◆

lelkipásztori papoknál — teljesen emancipálta magát az idő korlátai alól. Huszonnégy órán belül elvégre bármikor elmondhatom.

Kívánatos lenne, hogy a szentmise elmondásának idejénél az Anyaszentegyház szintén lojálisan járna el és egyes osztályok lelki nyomora miatt — tehát fontos lelkipásztori érdekekből — megengedné a délutáni és talán esti miséket.

Az tény, hogy a római szentszéknek mindig páratlan érzéke volt a tömegek lelkiszükséglete iránt. Ezt legutóbb is megmutatta az úgynevezett *ünnepek eltörlésének dekrétumával,* vagy a gyakori szentáldozás liberális magyarázatával. Tehát fel kellene hívni a figyelmet ezen szükségletre. Kongresszusok, gyülések, cikkek foglalkoznak ezzel a kívánalommal s Mihályfi Ákos egyetemi tanár, ki mindig a bölcs mérséklet modern embere, azt írja «A nyilvános istentisztelet» című munkájában:

«Napjainkban a nagyvárosokban rendkívül fontos, hogy az egyházi törvénynek a misézés idejére vonatkozó tilalma enyhíttessék. A világvárosok pasztorációja égetően követeli, hogy esetleg éjfél után is, de feltétlenül délután egy vagy két órakor is lehessen misét mondani. Sőt sokan vannak — főleg az amerikai papság körében — akik az esti misék megengedését s ezzel kapcsolatban a szentáldozáshoz megkövetelt jejunium sacramentale új szabályozását sürgetik oly módon, hogy csak az követeltessék, hogy a mise (illetőleg szentáldozás) előtt négy órával kezdődjék az étel- és italtól való teljes megtartóztatás.»[1]

Dr. Tiefenthaler József.

[1] 391. old.

◇◇◇

némán, komoran tekint le a nyüzsgő életre, olyan szomorú ez, mint nagycsütörtökön az oltárfosztás...

***

Az Örökimádás-templom harangjait néhai Tömöry Károly cs. és kir. asztalnok és ómoravicai Heinrich Ferencné, Tömöry Eugénia alapították. Az első harang hangja ES, súlya 1180 kgr. Alapíttatott Borromei szent Károly tiszteletére. Rajta egy szentségimádó angyal féldombormüvű képe látható ezen fölirással: Venite, adoremus! A második harang GES hangú, 700 kilogrammos, a következő fölirással: Minden lélek dicséri az Urat Alapíttatott szeráfi szt. Ferenc tiszteletére. A harmadik B hangú, 340 kilogrammos, szent Eugénia tiszteletére, ily fölirással: Adjanak neked hálát a népek, adjon hálát minden nép. A negyedik harang 150 kilogramm súlyú, ES hangú, szent Vilmos tiszteletére készült, «Uram hallgasd meg az én szómat» jelmondattal. A harangokat dr. Kohl Medárd püspök konszekrálta 1906 november 19-én. E négy harang közül az Örökimádás-templom hármat veszít el: az elsőt, a másodikat és a negyediket.

Szer. szent Ferenc-harang.

***

A távozó harangokat Horváth Rezső lelkész búcsuztatta el az október 12-én tartott háborús imaórán. «Van-e nagyobb fájdalom annál — mondotta a búcsubeszédben — mint mikor búcsut kell vennünk attól, kit szerettünk. Íme, mikor az Úr Jézus búcsut vett tanítványaitól, a búcsuzásnak e perceiben így szólt: Szomorú az én lelkem mindhalálig! Mikor a naimi asszony utolsó útjára kisérte fiát, keserves könnyhullatással siratta őt. Mikor Jézus a kereszten haldoklott, Magdolna megszaggatta ruháit és jajveszékelve roskadt a kereszt tövébe.

Talán a világon nincsen sehol ennél nagyobb fájdalom! És e keserű pillanatot ki ne érezte volna át most, a háborúnak két esztendejében. Ti, akik utolsó útjára elkisértétek az elköltözött fiút, atyát, hitvest, testvért, vagy hű barátot, ti tudnátok legjobban megmondani, mily nehéz percek a búcsuzásnak e percei, mikor elszakad szív a szívtől, mikor kibontakozik kéz a kézből, mikor elhangzik az utolsó Isten hozzád és elmegy az, ki vér volt a vérünkből, csont a csontunkból... Egy ideig még látszik lobogó kendője, búcsut integető karja, sapkája, majd az is eltünik a távol ködében... Nem támadt-e ilyenkor ür a lelkünkben, nem fojtogatta-e ilyenkor lelkünket a fájdalom?...

Ilyen szomorú percek várnak most mireánk is. Most nekünk is búcsut kell vennünk és búcsut kell vennünk most a mi drága harangjainktól; a harangjainktól, melyek úgy hozzánőttek a lelkünkhöz és a harangjainktól, melyeknek mélabús, meleg zengése úgy hozzátartozott mindennapi életünkhöz.

A búcsuzásnak e perceiben úgy érezzük, mintha a lelkünknek felétől kellene megválnunk. Lelkünk feljajdul, mint Ábrahámé, mikor az mondatott neki: Vedd egyetlen fiadat!

Szent Vilmos-harang.

A búcsuzásnak e perceiben olyasvalamit érzünk, mint Jákob, mikor hirül vitték néki fia halálát és megmutatták néki a véres köntöst; olyasvalamit érzünk, mint Jákob, mikor azt mondotta: Ti elveszitek tőlem a gyermekeimet. József már nincs többé, Simeon fogságban van. Most még Benjamint is el akarjátok vinni? Nem, ezt nem engedem! Ha valami baja esnék, ősz fejemet sirba vinné a fájdalom.

Mikor elhangzott az utolsó Isten hozzád és mikor utoljára kondultak meg, olyan volt ez, mint mikor megkondul a lélekharang, mint mikor lefut az égről egy csillag és elnémul egy ajak, melyet többé már meg nem csókolhatunk. És mikor szétzúzzák e harangok ércét,

nemde, olyan lesz ez, mint mikor szögelik a koporsót, mely takarja azt, kit szerettünk...

Íme, a háború már nemcsak az anyáktól kér áldozatot és nemcsak a hitvesektől és családoktól, hanem áldozatot kér a templomoktól is és most áldozatot kér a mi kedves templomunktól is. Mióta a háború kitört, némává lett már számtalan ajak és most elnémul a mi harangjainknak nyelve is. Mióta a háború kitört, bevonultak már számlálhatatlan férfiak. Bevonult a nemzet disze és virága: a magyar ifjúság és bevonultak őszbeborult, családos öreg emberek. Most bevonulnak a harangok is és bevonulnak a mi édes harangjaink is.

Árván mered majd a kék, csillagos ég felé a viharvert torony és a toronyban csak egy harang marad meg. Úgy leszünk most, mint Jákob, kinek minden fia elment és oldala mellett csak Benjamin maradt meg. És ha megvirrad a reggel, és ha megesteledik, a mi Asszonyunkat és Anyánkat már csak ez az egy harang fogja köszönteni. És ha jön a karácsony éjszakája, most már csak ez az egy harang fogja hirdetni a karácsony örömét: Ma született az Üdvözítő Dávid városában! És ha eljön Szilveszter estéje, ez az egy harang fog Istennek hálát zengeni. És ha reánk virrad a béke fényes napja, a győzelmes békét csak ez az egy harang fogja üdvözölni...

A búcsuzásnak e perceiben szeretnénk úgy szólni, mint szólt az Úr Jézus: Szomorú az én lelkem mindhalálig. Szeretnénk keseregni, mint a próféta, mondván: Szétoszták az én ruháimat, az én ékességemet és az én öltözetemre sorsot vetének. Lelkünk följajdul és szeretnénk panaszra fakadni, mondván: Múljék el tőlünk e pohár!

De ime, ezt az áldozatot a haza kéri tőlünk, ami megtépett, vérző, szenvedő hazánk. És a haza kérő jobbját nincsen szivünk visszautasítani! Panasz helyett hát úgy sóhajtunk, mint Jézus: Atyánk, ha nem múlhatik el tőlünk e pohár anélkül, hogy azt megigyuk, legyen meg a te szent akaratod!...

Könnyeinket eldörzsölve, kemény, férfias lélekkel bocsátjuk útjukra harangjainkat, mondván: Menjetek ti áldott, ti kedves harangok és fonjatok koszorút, fonjatok babért a nemzet homlokára! A ti hangjaitok ott fognak visszhangzani a lelkünkben és mi nélkületek vérző szívvel ugyan, de annál több hittel és annál több odaadással sereglünk templomunknak szent falai közé. Titeket pedig várni fogunk! Vajha babérral övezve és felkoszorúzva mielőbb visszatérhetnétek és a béke világában Isten dicsőségét minél előbb zenghetnétek. Amen.

H. R.

Mulandóság.

Hol vadgalambok búgnak és szomorú füzek suttognak gyászmelódiákat, ott ülsz egy horpadt sirdombon, egy korhadó keresztfa mellett. Fejedre már a tél hava borul és homlokodon a halál árnyéka sötétlik. Sárga, pergamen arcodon mély árkok futnak össze-vissza, mint

Mulandóság.

a csatatéren, melyet kemény tusák dúltak szerte-széjjel. A csatatér már kihalt, csupán két hamvadó parázs — két apró szem két sötét gödörben — emlékeztet a küzdő életre. S te ott ülsz a sirkereszt mellett, mint az élet rokkantja, mint veteránja ádáz csatáknak.

Az élet fut és neked már nincsen erőd utána futni és te mindinkább elmaradsz mögötte. És arcodon lemondás ömlik el, hogy az

életben már nincs mit keresned. Erőd hanyatlik és egyszer csak kihull a fegyver kezedből. Hajód még megy, még küzködik a zajló habok közt, de holnap már zátonyra jut talán. És akkor e hajó olyan lesz, mint a koporsó és árbóctörötten fut be a révbe, hol vadgalambok búgnak és szomorú füzek suttognak gyászmelódiákat. És akkor a hajóra zuhogó hantok gördülnek és te lent a hajófeneken álmodsz majd békéről, győzelemről...

Most még harcról álmodol, amit megharcoltál és amit még meg kell harcolnod. Álmodj csak, álmodj az utolsó harcról és botorkálj fáradt, öreg csontjaiddal az Isten házáig, az Isten házában az életforrásig. Térdelj le fáradt, roskadó térdekkel a forrás partjára, az oltárlépcsőre és meríts naponta ez életforrásból és *«élni fogsz, és ha meghalsz is, nem fogsz meghalni mindörökké!»* (Ján. 11, 25.)

Horváth Rezső.

A túlvilág tornácain.

A HUSZADIK századbeli ember előtt már kicsinynek látszik a világ; a vizeken gyorshajókon, a szárazföldön meg végtelen hosszú sineken száguldjuk be a mindenségben lebegő hazánkat — a földet. De még gyorsabban rohan a villamosság hullámain a kimondott szó és leirott betű és a pillanat gyorsaságával köti össze a legnagyobb távolságokat. Északtól délre, kelettől nyugatra egy pillanat alatt eljut a parancs, vagy óhajtás. Messzire terjed az ember esze, ereje, de még messzebbre a keresztény hite és szeretete. Ez nemcsak idegen világrészekbe hat, hanem a másvilágra is. Az imádság aranyszálain jut a mennyország boldog lakóihoz, kiktől segítséget kér; az imádság aranyszálain jut a tisztítótűz szenvedő lelkeihez, kiknek segítséget visz.

Itt fekszik a szegény haldokló. Minden orvosi tudomány kimerült. Még a gyöngéd szeretet sem talál egyéb enyhítő irt, mint a könnyeket. Fájdalmasan elváltozik a haldokló arca. Most van az élet és halál harca. Mindkettő megfeszíti minden erejét, de a halál marad a győztes. A lélekzet elakad, a test megmerevül, a szem jegecesen mered a levegőbe, a szív utolsót dobban — lassan — nehezen... aztán megszünik dobogni. A testet kiviszik a temetőbe s elássák a hideg, nedves földbe. És a lélek? A lélek a hátramaradottak sóhajai és fohászai között teszi meg nagy utazását. Villámsebességgel repül át a látható világon. Körülvéve a végtelenség és örökkévalóság csendjétől, mindig magasabbra és magasabbra repül s megjelenik az isteni Bíró, Jézus Krisztus előtt. Nézi Őt, kit hitt, vagy

tagadott; kit szeretett, vagy gyűlölt. Jézus pedig egy pillantással látja a lélek egész életét. Boldog a lélek, ha ezt a pillantást kiállja s lelkiismerete nem vádolja bűnről. A jó Jézus szemének szerető pillantása lesz az itélete és boldog elragadtatással és ujjongással megy az Úr dicsőségébe.

Jaj azonban, ha a lélek mint a sötétség gyermeke lép a Bíró elé — kegyelem, érdem és szeretet nélkül. Mily borzasztó! Hallja az itéletet: «Távozzatok tőlem átkozottak az örök tűzre!» Fölkiált fájdalmában: «Hegyek szakadjatok reám, halmok borítsatok el engem!» — s belezuhan a lángtengerbe, tűzörvénybe örök szenvedésre.

De mi lesz akkor, ha a lélek kegyelem állapotában jelenik meg ugyan az Üdvözítő előtt, de lelkét kicsiny bűnök, ki nem állott büntetések terhelik? Az isteni Bíró előtt semmi sem maradhat rejtekben. Tekintete megakad a homályos pontokon, kisebb hibákon is. Nem volna szent és igazságos, ha a lelket hibáival a dicsőségbe vinné; de nem volna igazságos és irgalmas, ha ily kis hibákért a pokolba taszítaná. Nem lehet a boldogság részese, de nem is érdemli a kárhozatot. Mi legyen tehát vele? Megfelel reá az apostol: «Ő maga azonban megmenekül, de csak a tűzön át». (1. Kor. 3, 15.) Az ily lelkeknek a tisztítótűzben kell szenvedniök, míg az utolsó folt is megtisztul és az utolsó büntetést is elszenvedik, — így tanítja ezt az egyház a szentatyák szavaival, a katakombák felirásaival, imáival, istentiszteletével és határozataival.

Az ilyen lélekhez szeretettel szól az isteni Bíró: «Enyém vagy, mert a hitet megtartottad, a futást elvégezted, biztos számodra az igazság koronája, de lásd itt és itt... micsoda mulasztások, tökéletlenségek, büntetések és bűnmaradványok ezek? Adtam időt, alkalmat, hogy földi életedben jóvá tedd. Te hallgatsz?! — Elismered és érzed, hogy így nem jöhetsz hozzám! Menj és szenvedj, míg megtisztulsz s akkor elküldöm az angyalt, ki elvezet örök boldogságodba». A lélek megy a szenvedés és tisztulás helyére s elkezdődik az a csodálatos élet, mely a mennyország örömsugaraiból és a pokol fájdalmaiból van összeszőve. Szalézi szent Ferenc mondja: «Nevezhetjük a tisztítóhelyet pokolnak fájdalma és tüze miatt, de mondhatjuk mennyországnak is a sok öröm és az üdvözülés biztos tudata miatt». Biztos a reményük, hogy egykor a mennyországba jutnak, de előbb meg kell tisztulniok tűzben, miként az aranynak. A tudat, hogy üdvözülnek, határtalan boldogsággal tölti el őket; a tudat, hogy *még nem* érdemlik meg, határtalan fájdalmat okoz nekik. Az üdvözülés örömének eit éneklik, de énekükbe a tisztulás fájdalomdalai vegyülnek.

Hallgassunk csak a tisztítóhely kapujánál. Mit hallasz? Atyád hangját: «Fiam, leányom, megfeledkeztél rólam? Mikor búcsuztam tőled

s kezemet utoljára emeltem áldólag reád, megigérted, hogy nem felejtesz el s imáidban gondolsz reám. Egy ideig hullattad reám az ima, a szentmise üdítő harmatát, de ez mind ritkább és kevesebb lett s most elfelejtettél már?! Szenvedek — segíts!»

Halljad — egy más hang szólít, melyben anyád szavára ismersz. Óh ezt a hangot sohasem felejti el az ember: «Mennyi könnyet hullattál egykor gyermekem, csak nem hidegült el már szived irántam? Hogyan lehetséges az, hogy az angyal, ki az élők ajándékát hozza a szenvedő lelkeknek s szenvedésüket megrövidíti, oly ritkán jön s oly ritkán hoz tőled üdvözletet, fohászt, imát? Óh gyermekem, kit szivem alatt hordoztam, kihez haldokló sóhajom szállt, kire még szenvedéseimben is mindig gondolok, ne hagyj el engem, nyujtsd segítő jobbodat s emelj ki a szenvedések tüzéből, vezess Istenemhez, boldogságomhoz».

«Figyeljetek és könyörüljetek rajtunk is, mert árvák és szegények vagyunk!» Kinek a panasza ez? Ott van a testvér, nővér, férj, feleség, jó barát, jótevő és még sok-sok lélek, kik mind könyörögnek: «Ne feledkezzetek meg rólunk!» «Felejteni» — oly kemény, hideg szó. Emlékezés kell nekünk, de nemcsak gondolattal, hanem hatásos imával; részesítsetek a szentmise, szentáldozás végtelen kegyelmeiben. Magunktól semmit sem tehetünk, de ti segíthettek rajtunk.

Az egész tisztítótűz hozzánk könyörög. Hallgassuk meg panaszukat és segítsünk rajtuk. Naponként ereszkedjünk le a tisztítóhelyre s ott tanuljuk megbecsülni ezt az életet és felhasználni az örökkévalóság számára. Ekkor egész életünk a jótétemények sorozata lesz. Ima, alamizsna, búcsu, szentmise, szentáldozás által segítünk szenvedő testvéreinken s kiszabadításuk által jóakaró szószólókat nyerünk a mennyországban.

Olvastam egy legendát. Egy gyengédszivű anya egyetlen tizenhatéves gyermekét vesztette el. Ki írhatná le a fájdalmat, melyet az üde bimbó letörése okozott? Az anya fájdalmában vigasztalhatatlan volt; sírt éjjel-nappal; már-már kétségbe esett, de nem imádkozott. Egy alkalommal különös látomása volt. Látott fényes sereget vonulni az Úr Isten szine elé, gyönyörű köntösben, liliommal kezükben s gloriolával fejükön. Nézi őket hosszan, kiváncsian az anya s keres valakit, — keresi nemrég elhunyt gyermekét. Hosszú a sereg s mind nagyobb izgatottsággal leste gyermeke jövetelét, de az nem jött. Elvonult már az egész sereg — s ő mégsem jött... Egyszerre csak hosszú idő mulva lát valakit nagynehezen jönni a távol homályban. Felismeri, ő az, a gyermeke. «Miért nem sietsz gyermekem az Úr Jézushoz?» — «Nem birok — nem birok!» — «Miért nem?» Erre ledobja köntösét s megmutatja, mi tartja vissza. Egy veder az édesanyja könnyeivel. «Imádkozzatok, imádkozzatok, a többi mind visszatart!» A látomás eltünt, de az anyának elég volt, hogy megtudja, mit cselekedjék. Ezután nem sírt, de annál többet — imádkozott!

Kozelka Jenő.

EUCHARISZTIKUS KÖNYVPIAC.

Franz Weiss: *Tiefer und Treuer. Belebung und Beseligung in der Kommunion.* Einsiedeln, 1916. 87 oldal. Ára 1·20 K.

A modern embert teljesen leköti a tapasztalati világ. Minden húzza, vonzza, ami külső nagyságához akárcsak csekélyke többletet is hozzáad; kutat, sürög, keres, forog, csakhogy nagyobb és tökéletesebb legyen. Olyannyira izgatja a külső, tekintetre eső nagyság láza, hogy elfeledkezik az igazi értékről, mely az embert elsősorban kiemeli az apró szempontok kereteiből: a lélekről és annak táplálékáról: az angyali kenyérről.

Az Eucharisztia csodás világába vezet Weiss, midőn meggyőzően bemutatja, hogy a tudására büszke ember is csak az Úr oltáránál találja meg a megnyugvást, erőt, boldogságot. Evangéliumi keretben az utolsó vacsora ünnepies ténykedéséhez vezet, mely azóta oly sokszor megy végbe oltárainkon. Az élet példái mutatják, hogy a műveltség és tudás nem az egész boldogság; igazi, jó és boldog életet az Oltáriszentség nyujt. Mit adott nekünk az Úr Jézus e szentségben, melyek e szentség hatásai az egyéni és társadalmi életre, oly súlyos erővel jutnak Weissnél kifejezésre, hogy az olvasó lelkét csak egy vágy uralja: minél többször és minél méltóbban részesülni az áldozás isteni kincseiből.

Ha valamikor, úgy ma kettőzött értékkel bir e könyv, amikor elvesztettük nyugalmunkat. Nemzet nemzet ellen áll fegyverben, minden ég, mozog, inog és e kegyetlen atmoszférában, akárcsak mint egykor Péter a háborgó tengeren, érezzük az Eucharisztia fölséges nyugalmát. A szentély isteni csendjét nem zavarhatja meg ágyúk félelmetes zenéje, mert itt az emberinél végtelenül nagyobb erő uralkodik: az Üdvözítő hatalma. Olyan könyv, mely nagy megértéssel szól az intelligens modern emberhez. Ép azért csak hálával tartozunk a szerzőnek, hogy isteni hitünk gazdagságát oly impozáns megvilágításban nyujtja.

***

Dr. Vargha Damján: *Imádkozzunk fegyvereink győzelméért és a diadalmas békéért.* Budapest, 1916. 32 oldal. Ára 30 fillér.

A nagy világégésben és vérözönben nagyobb hittel, melegebb meggyőződéssel, odaadóbb bizalommal tanultunk résztvenni a szent-

misén, melynek kimeríthetetlen kegyelmeit, ha valamikor, hát most érezzük legjobban. Főérdeme Vargha imakönyvének, hogy a háborús idők miséjét nyujtja a hiveknek, kik ennek segítségével a szentmisét fölajánlhatják a háborúban szenvedőkért, meghaltakért, a béke áldásaiért. A nagy csaták, melyek véres koszorúként övezik hazánkat, kettős buzgóságra, mélységesebb áhitatra figyelmeztetnek. Legyen e kedves könyvecske, mely litániákat és keresztúti ájtatosságot is tartalmaz, élesztője, fentartója, ápolója próbára tett türelmünknek, vigasztalásunknak, áldozatos szeretetünknek. Adjuk a hivek kezébe. Nagy vigasztalásukra fog szolgálni. *Dr. Wéber Pál.*

***

Egyházi énekek és himnuszok. Ilyen címen adta ki vallásos szellemű költeményeit, melyek megzenésítésre és éneklésre alkalmasak, Friedrich Sándor nógrádverőcei plébános, aki Paksy Gáspár néven szokta ifjúkorától közreadni verses műveit, azért jelen verseskönyvét is e néven adta ki. Az egyházi énekek megirására a háborús idő adta meg az impulzust, a léleknek az a természetszerű törekvése, mely a megpróbáltatás sötét éjjelében vigasztalás, fény és reménység után eped. A versekből mindenki meggyőződhetik, hogy a szerző egy mélyenérző lélek, ki nemes érzelmeit költői formába is tudja önteni. Elsősorban a vallásos énekek számát akarta gyarapítani, az egyházi zeneköltésnek alkalmas anyagot szolgáltatni és a háborúban sokat szenvedő népnek vigasztalására és épülésére lenni. Ezen elsőrendű céljának a szerző mindenesetre megfelel és reméljük, hogy sokan vigasztalást merítenek énekeiből. — Ára fűzve 70 fillér, kötve 1 korona. Megrendelhető a «Katholikus Kántor» kiadóhivatalában Eger, Gimnázium-utca 3. szám.

***

Aggódó lélekkel... Irta Kriston Endre. — Lehetne nevezni anyák vigasztaló könyvének is. A szomorú anyák mindig többen és többen lesznek, a kérdés pedig esdőbb lesz: «Mivel biztatgassam, vigasztaljam vergődő szivemet?» Nagy kérdés! De a szerző megfelel. A templom felemelő csendje, az örökmécses misztikus fénye, Jézus ereje az Oltáriszentségben megadja a vigaszt. E kis füzet egyúttal az Oltáriszentség apológiája, bevezet e nagy szentség mélyértelmű rejtekeibe, világossá válik a szentáldozás ténye és éltető erőssége, most különösen, a fájdalmak, a nagy aggódások idején. — Ára 24 fillér. Kapható a Szent-István-Társulatnál Budapesten.

***

Az egri népkönyvtár legújabb füzetei: 9. *Háborúskodó országok.* — Irta Bata Joákim. Ára 20 fillér. — 10. *Vigasztaló fájdalmas Szűz.* — Irta Mikes Lajos. Ára 30 fillér. — 11. *Kedves rokkant hősöm!* — Irta Egyedi László. Ára 20 fillér. — 12. *A kesergők leckéje.* — Irta Kriston Endre. Ára 20 fillér. Ismeretterjesztő (Háborús országok) és vallásos tárgyú, vigasztaló, sebeket hegesztő füzetek. Kiválóan alkalmasak a nép kezébe. Tárgyukat a mai háborús viszonyokban kialakult lelki szükségletekhez mérten választják meg és hasznos munkát végeznek. Mert megvigasztalja a szülőt, kit lesújt a gyermek halála, eléje állítva a Szűz példáját, ki szintén Fiát veszíté el (Vigasztaló fájdalmas Szűz). Megerősíti a rokkant hőst, ki kezét, vagy lábát áldozta fel a haza oltárára, hogy csonkán is tudja szeretni a hazát (Kedves rokkant hősöm!). Végül az igazi magyar asszonyt látjuk, ki megsiratja elesett urát, de gyermekeiért, a jövő nemzedékért erőt vesz fájdalmán; komolyabbá lesz ugyan az arca, de egyenesebb a termete, élénkebbé a szeme, szaporább a dolga (A kesergők leckéje). — Megrendelhetők az Érseki nyomdában, Eger, (Hevesmegye) Liceum. *F. I.*

OLTÁREGYLETI ÉLET.

Budapesti országos központ.

Nov. 1-én (Mindenszentek ünnepén): 9 órakor ünnepélyes nagymise.

Nov. 2-án (Halottak napján): 9 órakor ünnepélyes rekviem. — Ezenkívül minden órában gyászmisék mondatnak, miért is a legméltóságosabb Oltáriszentség déli 12 órakor tétetik ki.

Nov. 6-án: az Oltáregyesület alapításának évfordulója. Egyházmegyei szentségimádás. 9 órakor ünnepélyes nagymise.

Nov. 7-én: Ünnepélyes rekviem az Oltáregyesület elhúnyt tagjaiért.

Nov. 12-én, mint a hónap második vasárnapján az Oltáregyesület közös istentiszteletet tart: reggel 8 órakor szentmise közös szentáldozással, d. u. 1/4 6 órakor szentbeszéd és ünnepélyes áldás.

Nov. 13-án: választmányi ülés.

Nov. 19-én (Szent Erzsébet napján): 9 órakor ünnepélyes nagymise.

Nov. 20-án: terjesztőnői ülés.

Választmányi ülés.

A budapesti orsz. közp. Oltáregyesület választmánya október 9-én d. u. 1/2 4 órakor tartotta havi választmányi ülését. Jelen voltak: Kánter Károly prelátus-kanonok, orsz. igazgató, dr. Mészáros János m. kir. udv. plébános, ügyv. igazgató, őrgróf Pallavicini Edéné elnöknő, a Mária Reparatrix-zárda főnöknője, mint társelnöknő, Kiss Aladárné másodelnöknő, a zárdatitkárnő mint jegyzőkönyvvezető, Ghyczy Ida, Felmayer Vilma vál.

tagok és Horváth Rezső szerkesztő, lelkész.

Az ülésen Kánter Károly prelátus-kanonok, orsz. igazgató elnökölt és mindenekelőtt üdvözölte a választmányt, mely a nyári szünet után most először jött össze tanácskozásra. Majd örömmel és nagy melegséggel köszöntötte dr. Mészáros János m. kir. udv. plébánost, az Oltáregyesületnek ügyvezető igazgatóját és kineveztetése fölött az Oltáregyesületnek osztatlan, élénk örömét fejezte ki. Üdvözlő beszédében méltatja dr. Mészáros János ügyvezető igazgatónak az Eucharisztia szolgálatában a pozsonyi kongresszuson tett értékes szolgálatait és rámutatva az Oltáregyesületnek jövő feladataira, kéri, mutasson e feladatok megoldásában az Oltáregyesületnek irányt és találjon sok örömet az Eucharisztiában, mely minden örömnek forrása.

A meleghangú üdvözlésre dr. Mészáros ügyvezető-igazgató meghatva mondott köszönetet. Huszonegy évvel ezelőtt szenteltetett pappá — mondotta válaszában — és most, huszonegy év után, nem érhette volna nagyobb megtiszteltetés annál, mint amikor az Oltáregyesület ügyvezető - igazgatójává kineveztetett. E kineveztetés, amennyi örömet jelent az ő számára, annyi új feladatot is ró az ő vállaira. Megnyugvásul szolgál azonban számára az a remény, hogy Kánter prelátus, országos igazgató az ő szaktudásával és gazdag tapasztalataival a jövőben is az Oltáregyesület élén marad.

Ügyvezető-igazgatónak élénk ovációval fogadott beszéde után Kánter Károly országos igazgató tette meg igazgatói jelentését és bemutatta a pozsonyi Oltáregyesület által kiállított egyházi szerelvények lajstromát, valamint Czaykovszki Evariszt oltáregyesületi igazgató kisérőlevelét, úgyszintén Lőrinczi Lajos plébánosnak a bakabányai Oltáregyesület megalakulásáról küldött jelentését, ami örömmel vétetett tudomásul.

Orosdy Fülöpné bárónő választmányi tag fia, Orosdy Raoul báró hősi halált halt. Országos igazgató indítványára az Oltáregyesület választmánya e gyászeset fölött jegyzőkönyvileg fejezi ki részvétét.

A budapesti orsz. közp. Oltáregyesület a 9., 10. és 16. honvédgyalogezredeknek, valamint az 5. sz. honvéd-tartalékkórháznak tábori oltárkazettákat juttatott. Országos igazgató bemutatja a beérkezett nyugtákat, illetőleg köszönőleveleket, jelzi egyúttal, hogy a budapesti országos központi Oltáregyesületnél legújabban 12 tábori oltárkazetta készül a tábori vikárius által már eleve kijelölt honvédgyalogezredek, illetve honvédtartalékkórházak részére.

A választmányi ülés d. u. 1/2 5 óráig tartott. Utána az Oltáregyesület terjesztőnői tartottak tanácskozást.

Visszhang.

A budapesti orsz. közp. Oltáregyesület a 9., 10. és 16. sz. honvéd gyalogezredeket, valamint az 5. sz. honvéd-tartalékkórházat tábori oltárokkal látta el. Az oltárkazetták a következő szerelvényeket tartalmazzák: 1. kehely patenával, 2. oltárkő, 3. kánontáblák, 4. feszület, 5. misekönyv pulpitussal, 6. csengetyű, 7. ámpolnák tálcával, 8. két felső oltárterítő, 9. két alsó oltárterítő, 10. két alba, 11. egy karing, 12. két vállkendő, két corporale, 13. két purificatorium, két lavabo, 14. két palla, 15. egy fehér kazula, 16. egy dupla stóla, 17. custodia burzával, 18. szenteltolajtartó burzával, 19. két fagyertyatartó.

A kazetták átvételét Subir Károly hadosztály-plébános, Teplán Gergely, Kemény Aladár és dr. Herodek Ferenc honvédlelkészek nyugtázták.

Az Oltáregyesület áldozatkészsége mély benyomást tett a harctereken. Visszhang gyanánt alább következnek dr. Herodek tábori lelkésznek sorai:

Tábori posta 70. 1916 szept. 18.

Központi Oltáregyesület
Budapest.

A hála és elismerés hangján kell, hogy szóljak, amikor az Oltáregyesület gyönyörű szép ajándékát megköszönöm. Egy ezred mond köszönetet érte, melynek története dicső, de véres napokból van szőve s e véres és dicső napokban mindig az Istenbe vetett bizalom volt az égő szövétnek, mely ezer veszedelmek közt a bátorságot, kitartást és bizalmat ápolta az ezred szivében. Ezt az Istenbe vetett hitet és bizalmat van hivatva ápolni és fejleszteni küldött ajándékuk; adja Isten, hogy sokan merítsenek belőle kincseket, melyek a kettős diadal kivivására vezérelnek. Köszönetem ismételt tolmácsolása mellett vagyok

Dr. Herodek Ferenc s. k.
ezredlelkész.

Harangok költözése.

Az Örökimádás - templom harangjai okt. 11-én d. u. 5 órakor szóltak utóljára. A leszerelés munkálatai mintegy hét napot vettek igénybe. A keskeny, gótikus ablakon csupán a Szent Vilmos-harang fért ki, a két első harangot azonban darabokra törve kellett leszállítani. A harangokat okt. 19-én délelőtt vitték el a józsefvárosi pályaudvarra. Az átadásnál a budapesti orsz. közp. Oltáregyesületet dr. Mészáros János m. kir. udv. plébános, az Oltáregyesület ügyvezető-igazgatója reprezentálta.

Oltáregyesületi kiállítás Pozsonyban.

Ez év májusában tartotta meg a pozsonyi Oltáregyesület évi közgyűlését, illetve egyházi szerelvényeinek kiállítását. Pozsony, Pozsonyalmás, Bikszárd, Hidegkút, Királyrév, Kislévárd, Lozornó, Nádszeg, Aszós, Nagycétény, Özdöge, Oroszvár, Aranyosmarót és Csontfalu templomai és kápolnái között osztatott szét a közgyűlés napjáig egybegyűlt anyag. A nehéz viszonyok dacára gondot fordított a pozsonyi Oltáregyesület a missiókra is és szánt a missióknak is szent szerelvényeket, ezenkívül gróf Merán

Albrecht tábori lelkész közvetítésével egy kápolna-tornisztert küldött a tél folyamán az olasz frontra. Ez a tábori kápolna-bőrönd az egyesületnek 650 koronájába került.

A nagymultú pozsonyi Oltáregyesületnek kiállítását dr. Koperniczky Ferenc pápai prelátus, pozsonyi prépost nyitotta meg. Legyen az oltáregyleti hölgy — mondotta a prépost — Mártha a szorgalomban és Mária az adorációban. Ezt a gondolatot fejtegette a prelátusprépost és beszéde a közgyűlés diszes, előkelő közönségére mély hatást gyakorolt.

Dr. Koperniczky magyar megnyitó-beszéde után lovag Czaykovszki Evariszt pápai kamarás, plébános, oltáregyesületi igazgató német nyelven beszélt az Oltáregyesületnek fókusáról, az Oltáriszentségről, mely «megaranyozza a gyermekkort az első szentáldozásban, árnyékot és oltalmat nyujt az ifjúkor szenvedélyeinek tűző napja ellen és acélozza az öreg kornak bágyadtságát».

A szép és tartalmas német nyelvű megnyitó-beszéd után dr. Koperniczky megszentelte az egyházi paramentumokat és a kiállítást megnyitottnak nyilvánította.

A fényes siker gróf Széchsen Ernesztin elnöknő, gróf Szécsen Teréz alelnöknő, gróf Szécsen Mária pénztárnoknő; lovag Czaykovszi Evariszt igazgató, a választmány és az oltáregyesületi tagok áldozatkészségét és buzgalmát dicséri. A közgyűlés a pozsonyi kaszinó díszteremben tartatott.

Zászlóbontás Bakabányán.

Lőrinczi Lajos plébános buzgólkodása folytán 145 taggal alakult meg az Oltáregyesület Bakabányán. A taggyüjtés folyik. A bányaváros népe hagyományos buzgósággal és készséggel megy az oltáregyesületi zászló alá. A szép kezdet gazdag jövőre nyujt kilátást.

BAZÁR.

Az ellenséges betörések által elpusztított és kifosztott templomok segélyezésére rendezendő jótékonysági bazár december 4-én nyilik meg.

KIMUTATÁS.

(Folytatás.)

1916. szeptember hóban begyült adományok. Özv. őrgróf Pallavicini Edéné tábori kazettára 300K, U. U. 1 K, Danzinger Franciska 10 K, a kir. udv. és várplébánián: Német Mariska 2 K, Német Anna 2 K, Gombos Viktória 6 K, Hollósy Imréné 4 K, Száll Margit 2 K, özv. Csüpe Ambrusné 1 K, Molnár Mariska 1 K, Somonyi Jónásné 24 fillér, Németh Teréz 4 K, Mérey Istvánné 2 K, Pavlik Anna 3 K, Tőri Giza Erzsike 1 K, János Irén 4 K, Somonyi Jánosné 1.20 K, Hollósy Imréné 1 K, Élő Mária 4 K, Hupka Ilonka 5 K, Tomasovszky 2 K, Tomasovszkyne 2 K, Peutsch Antalné 2 K, Peutsch M. 2 K, Perleberg Gizella 10 K, Perleberg Zelma 10 K, Bernyó Julianna 3 K, Litvány Mártonné 2 K, Pölczel Gyuláné 2 K, Csudnay Károlyné 4 K, Zaitz Józsefné 2 K, Falwieser Gizella 4 K, Oswald Anna 2 K, Jóka Józsefné 2 K, Palkovics Jánosné 2 K, Batriszky Julia 2 K, Kiss Ferencné 1 K, Borostyán Albertné 4 K, Slivitzki Borbála 3 K, Probszt Terézia 4 K, Bobek Margit 4 K, Ihar Ferenc 40 fillér, Komáromi Julianna 60 fillér, Gyömövey Ferencné 5 K, Náboczky Teréz 2 K, Náboczky Györgyné 2 K, Ormós Jánosné 4 K, Gergely Irén 2 K, Zach Jánosné 2 K, Molnár Mariska 1 K, Etelka Erzsébet 2 K, Szulyovszky Camilla 2 K, Bottka Erna 2 K, Szonday Ilonka 2 K, Bottka Lászlóné 5 K, Bottka Sarolta 5 K, Görög Ferenc 3 K, Görög Ferencné 3 K, Molitorisz Ilona 3 K, Neógrády József 4.24 K, Szál Margit 4 K, Élő Mária 5 K, Timár Mária 5 K, Stipankovics Kálmánné 2 K, Szathmáry Illés Jánosné 3 K, Bazsáky Anna 3 K, Augusztin Juli 5 K, Komáromy Katalin 2 K, Zaitz Bianca 2 K, Harsányi Elekné 4 K, Tóth Julia 1 K, Róth Rozália 1 K, Tápez János 1 K, Baczurán Katica 2 K, Lengyel Julia 2 K, Göndöcs Katalin 4 K, Tonga Luiza 2 K, Komjáthy Istvánné 2 K, Witzelsberger Magda 2 K, Lupán Apollónia 2 K, Weber Octávia 2 K, Kornhauser Anna 3 K, özv. Tabódy Jenőné 4 K, Timár Róza 4 K, Kósa Lászlóné 4 K, Németh Józsefné 1 K, Pável Jánosné 1 K, Schilban Józsefné 4 K, Petrány Anna 2 K, Beniczky Etel 40 fillér, Szücs Miklósné 5 K, Tunikord Erzsébet 1 K, összesen 252 K 08 fillér, Gröcze Erzsébet 1 K, Maró Teréz 1 K, Nemcsik György 60 fillér, Bubenkó Mária 2 K, Pusaver Erzsébet 2 K, Laborczmezei tagok 70 K, Molnár Györgyné terjesztőnő által: Pikársky Jeromos 8 K, Pikarszky Jeromosné 8 K, Kosár Andrásné 2 K, Tabruer Lipótné 60 fillér, Gursky Sándorné 2 K, Bernyó Jánosné 50 fillér, Major Ignácné 1 K, összesen 22.10 K, özv. Takácsné Mária 4 K, Nagy Juliska 1 K, Vitalyos Gizella 40 fillér, Ketzer Anna 5 K, Weigand Mária 1 K, Marton Jánosné 2 K, Hontszobi tagok 28 K, Kotnagel Karolin 10 K, Manherdt Klára 1 K, Klim Antalné 2 K, Halmi Gyuláné 2 K, Danczinger Franciska 4 K, Kudoba Julia 1 K, Szilveszter Lajosné 2 K, Matula Istvánné 2 K, Eperjes gk. egyházmegyei tagok 25.24 K, Vörös Gabriella 3 K, Mandl Paulina 3 K, Scholtz Róza 1 K, Kőszegi tagok 30 K, özv. Trautsch Károlyné 5 K, Cigly Ferencné 2 K, Negyedi tagok 10 K, Honti tagok 6 K, Vörös Teréz 1 K, Bodos Sarolta 50 fillér, Lósi Angela 1 K, Tóth Terézia 1 K, özv. Márczy Lipótné 4 K, Pécsváry Irén 1 K, Pincze Lőrincné 2 K, Gerő Ilona 2 K, Tárkányi tagok 27.80 K, Szombathely egyházmegyei tagok 41.40 K, Boksánbányai tagok 5 K, 70 fillér.

A budapesti Orsz. Közp. Oltáregyesület rendelésre megküldi azoknak, akik kívánják, „Egyházi himzések mintaalbum"-jának 1-ső sorozatát (kazula, pluviale, alba, stóla, stb.)

E mintarajzgyüjtemény 23 mintalapból áll. Ára 15 korona. Egyes mintalapok 1 koronáért kaphatók.

Felelős szerkesztő: **Horváth Rezső.**

A budapesti orsz. közp. Oltáregyesület irodájában
(IX. ker., Üllői-ut 77. szám) kapható:

I. Felnőttek részére:

Örökimádás folyóirat előfizetés egy évre ... ... 3.—
« « egyes példány —.25
« « teljes évf. utolsó 3.—
« « « « régebbi 2.—
Oltáregyesületi Útmutató 1.80
« Vezérkönyv kötve... —.60
« « fűzve ... —.40
« felvételi füzet... ... —.06
« érem ezüstkivitelben 2.60
« « aluminiumból —.90
A budapesti közp. Oltáregy. félszázados története ... ... 1.—
Litánia és áldás (latin szöveggel)... —.06
Az Oltáriszentség. Irta: Reviczky A. —.50
Az Eucharisztia zenéje. Irta: Járosy D. ... ... 2.—

II. Gyermekek részére:

Jézusom Örömöm folyóirat előfizetés egy évre 1.—
« « « egyes példány —.06
Jézusom Örömöm imakönyv bőrkötés, aranyv. párn. 4.—
« « « bőrk. aranyv. 3.50
« « « « vör. vág. 2.—
Kis Örökimádás imakönyv. Irta: dr. Tiefenthaler J. ... ... —.80
Fehér Liliom ... ... —.10
Euch. Gyerm. Szöv. érem szalag nélkül —.34
« gyermekeknek szalaggal ... ... —.40
« ifjak és leányoknak szalaggal —.50
Felajánló ima Jézus Szentséges Szívéhez ... ... —.03
Pápai áldás, levelezőlap, darabonkint —.04
« « « 100 drb 3.—

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál Kiskunmajsa (Pest várm.)

megrendelhetők az alábbi könyvek (a pénz előleges beküldése mellett vagy utánvéttel):

Walser—Varga-féle
Örökimádás imakönyv
az oltáregyletek imakönyve, nyolcadik kiadás; 30 óra.

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papiron:
Vászonkötés ... ... 4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 6 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 7 « — «

Műnyomó papiron:
Vászonkötés, vörösvágás ... 5 K — f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal ... 6 « 50 «
Bőrkötés, aranyv., tokkal ... 8 « — «
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával ... ... 10 « — «

Japán papiron (az egész könyv — teljes tartalom mellett — egy ujjnyinál alig vastagabb):
Vászonkötés, vörösvágás ... 5 K — f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 7 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 8 « 50 «
Borjúbőr, párnázva, kazettával 10 « — «
Borjúbőr, hordozható tokkal 18 « — «

Liguori szent Alfonz
Üdvösség útja. (Elmélkedések.)
Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülőben.

Walser—Varga-féle
Kis Örökimádás.

Tartalmazza az egész imaórákat megelőző általános részt. **Igen tetszetős új kiadás.** K. Sávely Dezső rajzaival. — Árak:
Vászonkötés ... ... 2 K 50 f.
Chagrénbőrkötés, aranymetszet ... ... 3 « 50 «
Chagrénbőrkötés, vörösmetszet ... ... 3 « — «
Borjúbőr, aranymetszet ... 5 « — «

Walser—Varga-féle
Örökimádás imakönyv
öregbetüs hetedik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásénál. K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

Jó papiron:
Vászonkötés ... ... 5 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 8 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 9 « — «

Japán papiron:
Vászonkötés, bindre fűzve ... 6 « — «
Bőrkötés, bindre fűzve, vörösvágás, tokkal ... ... 8 « 50 «
Bőrkötés, bindre fűzve, aranyvágás, tokkal ... ... 10 « — «
Borjubőr, bindre fűzve, aranyvágás párnázva, kazettával 15 « — «

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28.

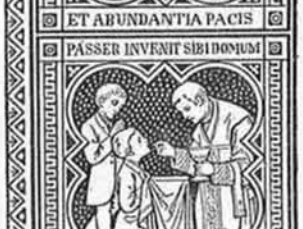

XVII. ÉVF. 1916. 12. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. t.

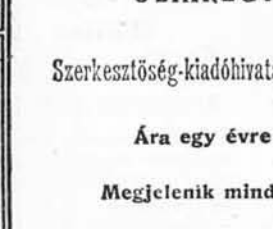

A budapesti orsz. közp. Oltáregyesület irodájában (IX. ker., Üllői-ut 77. szám) kapható:

I. Felnőttek részére:

Örökimádás folyóirat előfizetés egy évre ... ... 3.—
« « egyes példány —.25
« « teljes évf. utolsó 3.—
« « « « régebbi 2.—
Oltáregyesületi Útmutató 1.80
« Vezérkönyv kötve... —.60
« « fűzve ... —.40
« felvételi füzet... ... —.06
« érem ezüstkivitelben 2.60
« « aluminiumból —.90
A budapesti közp. Oltáregy. félszázados története ... ... 1.—
Litánia és áldás (latin szöveggel) ... —.06
Az Oltáriszentség. Irta: Reviczky A. —.50
Az Eucharisztia zenéje. Irta: Járosy D. ... ... 2.—

II. Gyermekek részére:

Jézusom Örömöm folyóirat előfizetés egy évre 1.—
« « « egyes példány —.06
Jézusom Örömöm imakönyv bőrkötés, aranyv. párn. 4.—
« « « bőrk. aranyv. 3.50
« « « « vör. vág. 2.—
Kis Örökimádás imakönyv. Irta: dr. Tiefenthaler J. ... ... —.80
Fehér Liliom ... ... —.10
Euch. Gyerm. Szöv. érem szalag nélkül —.34
« gyermekeknek szalaggal ... ... —.40
« ifjak és leányoknak szalaggal —.50
Felajánló ima Jézus Szentséges Szívéhez ... ... —.03
Pápai áldás, levelezőlap, darabonkint —.04
« « « 100 drb 3.—

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál Kiskunmajsa (Pest várm.)

megrendelhetők az alábbi könyvek (a pénz előleges beküldése mellett vagy utánvéttel):

Walser—Varga-féle
Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, nyolcadik kiadás; 30 óra.

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papiron:

Vászonkötés ... ... 5 K — f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 7 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 8 « — «

Műnyomó papiron:

Vászonkötés, vörösvágás ... 5 K 50 f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal ... 7 « 50 «
Bőrkötés, aranyv., tokkal ... 9 « — «
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával ... ... 15 « — «

Japán papiron (az egész könyv — teljes tartalom mellett — egy ujjnyinál alig vastagabb):

Vászonkötés, vörösvágás ... 6 K — f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 8 « 50 «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 10 « — «
Borjúbőr, párnázva, kazettával 16 « — «
Borjúbőr, hordozható tokkal 25 « — «

Walser—Varga-féle
Kis Örökimádás.

Tartalmazza az egész imaórákat megelőző általános részt. **Igen tetszetős új kiadás.** K. Sávely Dezső rajzaival. — Árak:

Vászonkötés ... ... 3 K 50 f.
Chagrénbőrkötés, aranymetszet ... ... 4 « 50 «
Chagrénbőrkötés, vörösmetszet ... ... 5 « — «
Borjúbőr, aranymetszet ... 7 « — «

Walser—Varga-féle
Örökimádás imakönyv

öregbetüs hetedik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásénál. K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

Jó papiron:

Vászonkötés ... ... 6 K 60 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 9 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 10 « 50 «

Japán papiron:

Vászonkötés, bindre fűzve ... 7 « — «
Bőrkötés, bindre fűzve, vörösvágás, tokkal ... ... 9 « 50 «
Bőrkötés, bindre fűzve, aranyvágás, tokkal ... ... 11 « 50 «
Borjubőr, bindre fűzve, aranyvágás párnázva, kazettával 18 « — «

XVII. ÉVFOLYAM. 1916. DECEMBER. 12. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: † I. Ferenc József. — *Dr. Wéber Pál:* Engesztelő karácsony. — *Pázmándi:* A Szent Szív első éjszakáján. — *Blaskó Mária:* Békesség. — *Zachratka Zádor József:* Az oltár drámája. — *Horváth Rezső:* Az Eucharisztikus Gyermekszövetség. — Oltáregyleti élet.

† I. FERENC JÓZSEF

A magyar nemzetnek mindenkor jellemző erénye volt a koronás királyhoz való hűség és királytisztelet. A nemzetnek a lelkéből beszélt a költő, midőn ezt mondta:

A legelső magyar ember a király!
Érte minden honfi harcra készen áll.

Mikor sorsdöntő órákban Mária Terézia a magyar nemzetnél keresett oltalmat, a magyar országgyűlésen egybegyűlt «karok és rendek» egy szívvel, egy szájjal kiáltották: Életünket és vérünket a mi királyunkért, Mária Teréziáért!

Midőn ősz királyunk e nagy viharnak előestéjén a nemzethez fordult és a nemzetnek hűségére appellált, a magyar ajkakról ismét elhangzott a kiáltás: Életünket és vérünket a mi királyunkért! És ment bataillon bataillon után a tűzbe és halálba.

E királytisztelet, e lovagias hűség jellemző erénye ma is a magyar nemzetnek.

Annál nagyobb a gyász, mely most a nemzetre borul, a nemzetre, mely most atyját vesztette el. Olyanok lettünk most, mint Jákobnak tizenkét nemzetsége, mikor elvesztették ősz atyjukat. És most, mikor lelkünkben békevággyal törjük magunkat a pusztán keresztül egy szebb és jobb jövő felé és Benne a vezért veszítjük el, olyanok lettünk, mint a választott nép, mikor elvesztette Mózest, mielőtt rálépett volna az igéret földjére.

Mióta bajt vívunk, zúdult reánk már számtalan csapás. Ásták szivünket éles-hegyes tőrök. Viseltünk gyászt, ontottunk keserves könnyeket. És most ismét tőr ássa lelkünket és most ismét gyászba öltözködtünk és úgy érezzük, hogy ez a gyász nem merő külsőség. Ez a gyász a lelkünkből fakad és a lelkünk sír a veszteség fölött, amit most szevedtünk.

E hasábokon, melyeket az Ő emlékének szentelünk, úgy érezzük, hogy az ő lelkének uralkodó vonását, az ő közmondásos mély vallásosságát, az ő meggyőződéses katholicitását kell kiemelnünk.

Köztudomású az, hogy elhúnyt királyunk mindennap szentmisét hallgatott és napközben úgy Budán, mint Bécsben többször fölkereste az udvari kápolnát, hogy terhes uralkodói gondjaiban enyhülést és tanácsot kérjen a legfőbb uralkodótól, az Úr Jézustól.

Mikor szentföldi útjában megpillantotta az Úr Jézus életének szinterét, megfeledkezve mindenről, az út porába borulva csókolta a szent földet, melyen az Úr körüljárt, jót cselekedvén.

De nem kell messzire mennünk, hogy az ő mély vallásosságán épülhessünk. Az Örökimádás-templom nagyszerű főoltára, mely az Ő ajándéka, századokra szóló, fejedelmi emléke az Ő nagy hitének és mély vallásosságának.

Vagy emlékezzünk arra az időre, midőn az Örökimádás-templom alapköve letétetett és Ő itt járt, vagy arra, midőn felséges hitveséért e templomnak szent falai között gyászmise mondatott és Ő e gyászmisén úgy térdelt az Oltár zsámolya előtt, mint egy hitvalló, könnyezve és áhitatba merülve...

Mikor a háború üszke lángba borította a világot, önmagát és népeit e vérzivatarban úgy ajánlotta fel Jézus szentséges Szivének, mint egykor első szent királyunk ajánlotta népét a boldogságos szűz Máriának.

Amily nagy, fenkölt volt lelkületében áldásos hosszú életén keresztül, oly királyi és oly nemes volt haldoklásában is. Egyszerű vaságya mellett ott állott az imazsámoly, mint az Ő legnagyobb támasza és főtörzsorvosa. Mikor pedig közeledni

érezte halálát, gyónni kivánt és egyesülni a Rex Imperator-ral, az Úr Jézussal és ágyához kérette a burgplebánost.

Olyan volt Ő királyi méltóságában és lelki nagyságában, mint egy világítótorony és élete olyan, mint egy tűzoszlop, mely míg másoknak világít, önmagát hamvasztja el.

Lelkünk megrendül, midőn Őt sirba szállni látjuk és szivünk legmélyebb gyászba merül. Halóporai felé megcsukló térdekkel, kezünket imára kulcsolva tekintünk és a gyászbaborult lelkünkből forró imádság száll sóhajtó ajkunkra. Uram, adj neki örök békét, örök nyugodalmat! Az ő elárvult nemzetét pedig vezesd és oltalmazd!

Nyujts feléje védő kart
És áldd meg, áldd meg a magyart!

Engesztelő Karácsony.

A HARMADIK háborús karácsony még szomorúbb lesz, mint az eddigiek. Mintha csak a régi advent köde és homálya ülné meg a lelkeket. Tapogatózunk a békekilátások után és szinte nem is merjük hangosan kimondani: lesz-e béke? Utolsó háborús karácsony lesz-e az idei? Vagy talán még mindig nem fog megértésre találni a betlehemi Kisded békére intő szózata? Meghozza-e az új esztendő a kibékülés napját? Vagy még talán a jövő évben is vérrózsákat fognak-e taposni a bakancsok?

Szomorú lesz az idei karácsony is. Sokan fognak hiányozni, többen, mint tavaly a karácsonyfa mellől. Fájdalmas lesz a búcsuzó is az 1916-tól, mert friss, nem régi sebeket fog érinteni sokakra való emlékezés. Az idei karácsonyestét sem togja uralni az otthonias, meleg, boldog szeretet hangulata, hanem a fájdalmas, résztvevő, szenvedő szeretet napja lesz az idei ünneplés. Miért? Azért, mert nincs már többé az élők között, ki nemrég még kenyeret vágott a kicsinyeknek; mert nem jön vissza többé, ki önfeláldozással, fáradsággal, munkával védte a családi otthont baj, fagy, nyomor, éhség ellen; mert nem hoz többé irást a pósta attól, akinek a szive életében oly nagyon dobogott egy családért, egy hitvesért, egy anyáért, vagy gyermekekért. Bizony szégyenpir szalad arcunkba, amikor lélekben ott állunk a tömegsírok mellett, hol már egymás mellett oly szépen, oly békésen megfér és megpihen orosz és német, magyar és román, bulgár és szerb, török és angol. A sírdombok békes-

séget és szeretetet prédikálnak és íme, itt fönn: a sírdombok tetején és azok körül vér foly, harag tombol, gyülölet táncol, önzés diktál, parancsol, irányít. Hová fusson az ember ettől a látványtól? Megremeg a szivünk, lelkünk, mikor az emberi szív ilyetén őrületességét, kőkeménységét látjuk. A karácsonyfa mellé leborulunk, letérdelünk, hálát adunk. De ugyan miért fogunk hálát adni? Talán azért, hogy még nem puhult meg eléggé az emberi szív a békülékenységre és a háború tombolásával oly sok anyát, hitvest, testvért, gyermeket sikerült újból gyászba borítani? Talán ezért fogunk hálálkodni? Nem. Ez az emberi szív gonoszságát, perverzitását jelentené. Ez bűn volna. Rettenetes lesz úgyis azok itélete, kik a hosszantartó, fájdalmas háborúságnak okozói. Örüljünk, hogy nem nekünk kell ezért felelnünk. Igen, mi hálát fogunk adni azért, hogy a háború, szenvedés, nyomorúság dacára elkövetett sok vétkünkért Isten nem vonta meg tőlünk szerető gondviselését. Mint a tékozló fiú atyja: vár, türelmesen vár, mígnem csődöt fog mondani minden emberi bizonytalanság, gőg, önzés, hiúság és be fogjuk látni, hogy vétkeztünk, a kegyetlen leckét megérdemeltük és mély érzéssel, sok jószándékkal fogunk jóságos Istenünkhöz visszatérni.

Az idei karácsonyest legyen már egyszer igazán a békülékenység estéje. Szenvedtünk, okultunk, sirtunk, távozzék tehát szivünkből a gyülölet, önzés szelleme és vonuljon be oda a szeretet érzése. Óhajtoztunk, sóhajtoztunk, áhitoztunk szeretet után, amikor már a három éves világháborúban megundorodtunk az önző szeretet posványos vizétől. Friss, tiszta, üde forrásvíz után ég a lelkünk. Ezt az örökké friss, üdítő forrásvizet hozta nekünk Jézus, ma is ott van oltárainkon az Oltáriszentségben, bezárta ugyan szentséges Szivébe, de a Szív megnyilik a kopogtatónak, a keresőnek, a kérőnek, mert e Szív mindenkit önzetlenül szeret. Amikor a karácsonyfát körülálljuk, e szentséges Szívnek köszönjük meg a nyert kegyelmeket, vigaszt, erőt, boldogságot, e szentséges Szívtől kérjünk segítséget, e szentséges Szívnek oltalmába ajánljuk magunkat és mindenünket. Ne felejtsen senki a szent ünnepek alatt e szentséges Szívnek hálát adni és a jövőre nézve a szentséges Szivet megkérlelni.

Dühöng, tombol minden körülöttünk s minderre refrainként jön a válasz a tabernákulumból: az Úr szentséges szivének fájdalmas dobogása. Igen: fájdalmas dobogása. Mert az Úr Jézus karácsonykor a békesség szivét hozta el nekünk és szól parancsa, hogy: «tanuljatok tőlem, mert szelid vagyok és alázatos szivű» — és a békességes szív idei karácsonya csupa vér, ádáz harc, engesztelhetetlen gyülölet, mintha csak ellopták volna a földről a szeretetet. Önzés uralja a földet: egyeseket ép úgy, mint családokat, társadalmat, nem kevésbbé, mint államokat és

ez az, ami kultúra, műveltség, tudomány dacára oly boldogtalanná tette az embereket. Szivünk szeretete elveszítette az erőt, a vonzalmat a jóságos Isten után és lett belőle önzés, aminek nyomába lépett aztán a társadalmi bomlás és ziláltság, békétlenség, gonoszság, háború. A gőg és önzés annyira elvakított bennünket, hogy még a háború szenvedésteljes tanításán sem akarunk okulni és míg odakinn az apák és testvérek a lövészárkok keserűségeit, borzalmait viselik, vagy idehaza a kórházak ágyait nyomják, addig minket az önzés fékevesztett szenvedélye mulatozásokra, dinom-dánomokra tüzelt és hajtott. Amíg a lövészárkokban és a kórházak padjain katonáink rózsafüzért imádkoztak, addig itthon mintha új, mondjuk: divatevangélium járta volna, mely imádságos könyv helyett az élet varázsitalának poharát adta oda már a fiatalság kezébe. Innen aztán már annyira megmételyezte az önzés bűne a fiatalságot, hogy a házasságban sem akar szentséget látni és tisztelni, hanem legföljebb egy nagy konvencionális hazugságot, mely nem életeket termel, hanem a bűn leplezésére szolgál és betegséget terjeszt, mételyt kultivál. Az ember elvesztette útját, sürög, forog, kapkod és nem tudja, mit szeressen, miután elfordult igazi céljától: Istentől. Nem találja boldogságát, nagy bűn terheli lelkét, érzi a bűn súlyát, mikor a háború vérfürdőit szemléli: mindez érettem, mindez miattam, mindennek oka én vagyok. Amikor életét vizsgálgatja, a lelkiismeret mardosása Káinná szeretné őt is tenni, hogy fusson, meneküljön a jóságos Isten elől. De mégsem. Van mód a megnyugvásra, kibékülésre: mint egy villámhárító, úgy áll az Oltáriszentség Isten jogos haragja és a bűnös ember közé. Az Úr Jézus szeretetét mutatja a mennyei Atyának, mely szeretete szerzett nekünk karácsonyt és lett megalapítója állandó jelenlétének is oltárainkon, hogy soha kétségbe ne essünk, hogy a bűnt megutálni, a jót megszeretni tudjuk. A világháború tengerének gyülölethullámait jön karácsonykor lecsendesíteni. Nyissátok ki Jézus szeretetlángolásának a ti kicsinyes, de haragos sziveteket, tanuljatok Jézustól szeretetet és ha elül haragtok, higyjétek, hogy újból csendes lesz a tenger. Az önzés suhogó szélviharát váltsa föl szivetekben az áldozatos, konkrét, de szivet-lelket elragadó krisztusi szeretet sugárfénye. Emberek! Szivetek megromlott, engedjétek, hogy Krisztus azt meggyógyítsa. Betegek vagytok: az önzés, gőg, harag kiáradásai sötétségbe taszítottak, dühötökben, bűnötökben vakok vagytok, kiáltsátok azért a jerikói vakkal: «Add! Uram, hogy lássak és az Úr Jézus leveszi szemetekről a hályogot, meggyógyít benneteket. Tanuljatok Jézustól, ki szelid és alázatos szivű!»

A szív és annak Istentől elpártolt, romlott szeretete volt bűnünk, bajunk, szerencsétlenségünk, háborúnk oka és forrása. Lelkesedve térdeljük körül az Oltáriszentséget, hol Krisztus Urunk az ő Szivét és

annak karácsonyi békességét, szeretetét nyujtja felénk, hogy gyógyulást, békét és üdvöt találjunk.

Az idei karácsonyi ünnepkört hassa át tehát a bűnbánat szelleme! Vétkeztünk és mindennek okai mi magunk vagyunk. Bűneink tudatában engeszteljük meg Jézust és szivének szeretetére hivatkozva kérjük bocsánatát és a jövőre oltalmát. S amikor körülálljuk a karácsonyfát, hálás megemlékezéssel köszöntsük a névtelen, jelöletlen sírdombokat. Apánknak, testvérünknek, gyermekünknek kellett meghalni, hogy sírdombjuk legyen az ércfal, mely védi családunkat, hazánkat, templomunkat, földünket. Forrjon ezért egybe karácsonyi énekünkkel az imádság: «Találjanak nálad otthont, kik az otthonért s a hazáért elvéreztek... Ők odaadták életüket testvéreikért, fogadd hát, Uram, atyai boldogító szeretettel őket! De a tömegsírok előtt állva, nagy alázattal porba hullva arra is kérünk: Uram, enyhülj meg és ne haragudjál ránk! Sokat vétkeztünk szent fölséged ellen, de hát most bánattal szivünkben, mélyen megalázódunk kezed súlya alatt!... Mindenható Isten, béke és vigasz Istene, térdenállva kérünk, kurtítsd meg a harcoknak s hozd ránk a békességnek áldott napjait!» (Prohászka.)

Dr. Wéber Pál.

A Szent Szív első éjszakáján.

Nem gyertyákról, ragyogó fényről, régmult, várakozásban kifáradt idők szétlebbent fátyoláról beszél voltaképen Karácsony estéje, hanem beszél egy Szívről, mely isteni, fölséges, páratlanul álló, utánozhatatlan Szív s épen azért, mert ennyire szép és elragadó, azért az emberi lelkek epedő vágya feléje tart századok után is.

A szent éj vonzó világa rányomta valamiképen pecsétjét, azt az égi mosolyt nemcsak a kis gyermek gondtalan arcára, hanem odavarázsolta azt letörölhetetlenül a halandó élet sok-sok ágára: a férfi redős homlokára, a kesergő nők fátyolos arcára, az élettel küzdők és aggódók ezer és ezer borús alakjára, mert mindenütt és mindenfelé e titokzatos éjszaka fénye járja be a siralom völgyét, hogy legalább a béke és szeretet Királyának ez ünnepén legyen több öröm, több béke, több derűs mosoly a halandók arcán.

Több *békét*, több *örömet!* — mondja az emberi szív. Többet e kettőből! Ne járjon kisértetiesen körülöttünk folyton az a deprimált világ, az a mindig lemondó, kesergő haldoklás, melyből bizony élet, haladás, egy jobb, több eredményt felmutató élet sohasem fakad! És itt a hibája

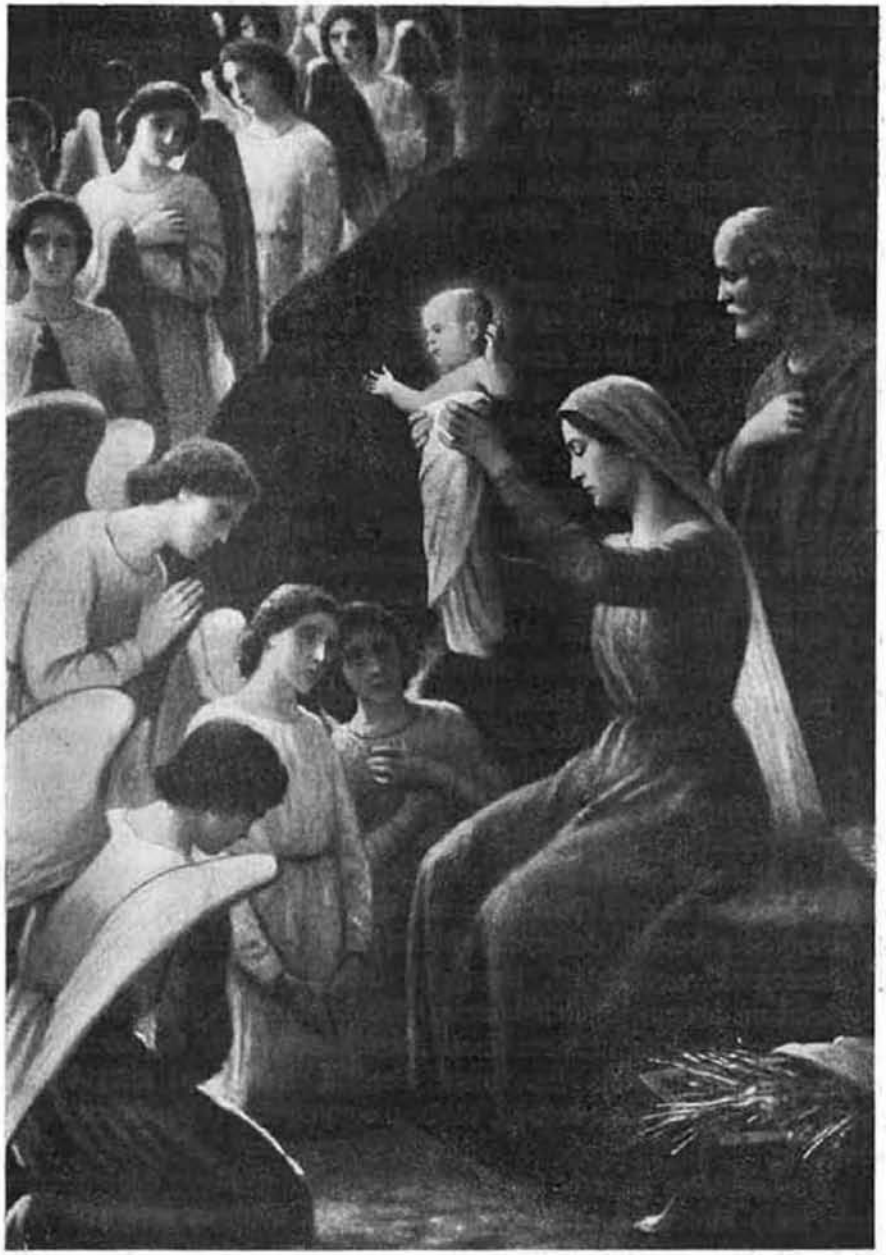

Gloria in excelsis Deo.

az emberi szivnek. Nincs meg e kettő azért, mert szemei mindig itt alant, lent ebben a párás, ködös, posványos világban keresik a szebbet, a jobbat,

mi után lelkök vágyik, — itt lent, ebben a fullasztó légkörben, hol pedig nem békéről, nyugalomról, hanem mindig csak elégedetlenségről beszélnek, hol nem öröm veszi körül az embert, hanem folyton panaszra, gúnyra, rágalomra nyilnak az ajkak, hol bárhová néz, mindenütt csak temetőt lát, tele sirokkal, hol mindig csak lehullott zörgő levelek között jár és lélekharang kondulása üti meg füleit, — ó itt nincs élet, öröm, szebb karácsonyi élet! — mintha erre sohasem járt volna a karácsonyi Gyermek!

Ide más világot, egy szebb hazát kell teremteni! Ide több tavaszt, több melegséget, több éltető sugarat kell hozni a lelkek számára! S ez a meleget hozó, új életet árasztó napsugár a betlehemi Jézus isteni Szive! Ez első titkos éjszakából, a megszületett Kisded koldusi bölcsőjéből szétárad a dobogni kezdő jóságos Szivnek első melege. Úgy leng szerteszét e mennyei melegség a megátkozott földön, hogy lágy, édes fuvallatát megérzik a lelkek, kik régen vártak Ő reá! Végigsimul e tavaszt fakasztó napsugár, mint gyengéden simogató kéz a kínsujtotta népen. Fölemelik fejöket és rávetik kisírt, csodálkozó szemöket azok, kik nem hitték már, hogy lesz egy jobb világ, jobb, virágosabb élet — kik nem remélték, hogy ilyen édes legyen ez isteni Szív első lehellete. Sok csapás, sok kétségbeesés után első biztos menedék, első biztos reménycsillag!

Én meg most úgy látom, hogy századok multán szebb, ragyogóbb ez a szentséges Szív, e fölséges fényű csillag! Felszállt már magasra az ég peremén, hogy minél többen lássák, mert most nagyon sok a gond és sok a szenvedés. — És Ő most is úgy beszél a magasból mint régen. Megértik szavát a népek milliói, a szegények, a gazdagok, a tudósok és egyszerű emberek, mint ahogy megértették szivök melegével a mező pásztorai is azon az első éjszakán. Szava is a régi: «Jöjjetek *énhozzám!*... Ne nézzétek e keserű, desperált, sötétes világot, hanem nézzetek *énreám!* Ne keressetek vigasztalást, fényt, útmutatást a földön, e járhatatlan labyrinthban, hanem jöjjetek hozzám! Ne kérdezzétek mért mondom ezt és hogyan mondom, hanem csak boruljatok elém, fogódzatok meg bennem és meglátjátok, lesz majd életetek, lesz majd szivetekben és körülöttetek is több elégedettség, több megnyugvás, több öröm és több béke!

De lesz több *szeretet* is! Nem azt a mindig lágy, édes szeretetet értem, mely kimerül a szóban, az imádságban, mely megelégszik jóleső, csendesen elringató, elmélázó hangulattal, hanem értem azt az áldozatos lelket, azt a küzdő, törekvő soha meg nem álló *áldozatos szeretetet*, mely e szent Szivért tud tenni, cselekedni is. Hiszen Karácsony éjjele ezt tanítja. A szent Szív első dobbanása, az Ő áldozatos szeretetének első szikrája is ezt mutatja, hogy itt kezdett Ő élni, szenvedni, egy végtelen értékű áldozatot hozni miérettünk. Innét indult ki e jó Szív tenni, cselekedni, szenvedni, Kálváriát járni miérettünk, hogy megmutassa nekünk: «így szerette Isten e világot!» A keserű poharat már ez estén izlelte meg, Judás csókja ott égett már arcán, a durva keresztet már itt ölelte meg, mert előre látta, előre érezte, hogy ez lesz az ő sorsa, ez lesz a jutalma szeretetéért, mellyel egy egész világot ajándékozott meg.

Ha minderre gondolok, úgy érzem, hogy könnybe borul szemem ezen szent estén is és szeretném felrázni álmából e nagy világot, hogy mindenki csak e közénk szállott szent Szivért éljen és dolgozzon. Szeretnék szeretetet adni sokaknak kihült lelkébe, hogy vegyék körül e jó Szivet áldozatos, érte küzdő lelkükkel, hogy legyenek körülötte tiszta szivek, türő, békésen szenvedő lelkek, kik szenvedésben, keserű órákban, a csalódások csüggesztő órái között is csak hűek maradnak Ő hozzá, kiért érdemes türni és küzdeni. A szenvedések idején mutassuk meg, hogy szeretjük Őt!

Ne mondja most senki, hogy hol marad hát majd így a Karácsonyest édes, gyermeki hangulata. Nem, nem, ne kérdezzük ezt! Megmarad azért nekünk így is az ő mosolygó, aranyfürtös gyermekarcával. Hiszen nem vesszük le tekintetünket a keresztről és nem tesszük azt félre soha, ha Karácsonyt is ünneplünk. Látjuk magunk előtt azt a megtestesült Istent, ki e szent éjjen szállt csendesen közénk, kinek oly jóságos Szive van. S azután átgonduljuk az Ő életét, keservét, kínos küzdelmét a szegény kis jászoltól jeruzsálemi sziklasirjáig, melyből diadalmas Husvét reggel lett. E karácsonyi éjben is úgy teszünk valamikép, mint mikor a rózsafüzér szemeit pergetve a szent titkok fonalán végigvonul előttünk, hogy mikép is született, hogyan szenvedett értünk e jó szivű Kisded.

Ez a hangulat azután beleillik a jelen keserves időkbe. Úgy érezzük, hogy így közelebb jön hozzánk a kis Jézus Szive. Tudunk vigasztalódni, fájó szívvel eléje borulni e fenyőfás, ragyogó estén is. Nem kínoz bennünket az a nagy ellentét, mely a játszadozó gyermek s a mi gondsujtotta lelkünk között van. Ha küzd, harcol, vértócsák tengerében jár is sok fiunk s ha el is vesztjük azt, kit oly nagyon szerettünk, ha az aggodalom verítéket sajtol is ki homlokunkon, — e szent estén mégis csak előttünk áll ez az isteni Gyermek, ki szintén küzdött, látott saját vérétől patakzó napot nagypéntek napján, kinek szintén volt földre nyomó terhe, — s akit szintén elvesztett fájdalmas Anyja!

Ha így nézem e betlehemi Kisdedet az ő édes Szivével, akkor mégis csak békesség, remény, vigasztalás száll az én szivembe is. Akkor megértem, hogyan tud a bizó ember az éjféli misében sajgó fájdalmával is mosolyogva a karácsonyi gyermek keresztjére nézni, megértem, hogyan tud keserű könnyeken át is derült arccal a magasba tekinteni, megértem,

hogyan lesz e gyászos időkben is több nyugalom, több szeretet, több öröm és több béke e földön.

Ezt a hangulatot szüli az idei esztendő a szent Szív első éjszakáján, mert sokan zokogva borulnak majd le a templomok hideg falai között és fent a csipkés tornyok között pedig élesen süvét majd el az északi szél... Ki tudja, nem fájó üdvözletét hozza-e el e síró szellő azoknak, kik értük ott bennt oly buzgón imádkoznak, azoktól, kik a Békesség, Szeretet és örömök ez éjszakáján visszagondolva gyermekéveik boldogabb Karácsonyára, most szomorúan sírnak és szenvednek...

Pázmándi.

◇◇◇

— Miért havazik, mikor természeti törvényeknél fogva elolvad újra? Miért öli meg egyik törvény a másikat és miért vannak a természetben egyáltalán törvények, mikor úgyis mindegy, hogyan rohan az őrült világ az örök semmi felé?

Nem tudott szabadulni a kérdésektől. Két tenyerébe hajtotta fejét.

— Beteg vagyok, tönkretették az idegeimet, azt mondta az orvos. Meg kell gyógyulnom, akkor elmarad lassan a képzelődés.

— De miért gyógyuljak meg, mikor egyszer úgyis csak meghalok? Oh, ez az örökös miért?

— Miért állított talpra az orvos? Miért nem hagyott meghalni? Akkor legalább nem kell majd gondolkozni és békesség lesz, örök békesség.

Egy pillanatra megpihent a lelke. És mióta abba a vágy- és reménynélküli apatiába esett, először érzett újra egy vágyat.

Vágyat a békesség után.

Amikor nem lesznek többé megfejtetlen kérdések, kínzó töprengések.

Amikor nem lesz szenvedés, embergyilkosság és haláltusa.

Amikor nem festenek eszményeket üres levegőből és nem kell gondolkozni mult és jövő fölött.

Amikor nem kell már kérdezni: miért?

Ezt a békességet megadja a halál.

És még se akart meghalni. És még sem akart öngyilkossá lenni. Fölzaklatott, fájó idegeivel, szenvedő, beteg lelkével, véres emlékek közt és az egymást ölő emberiség milliónyi hullája fölött mégis élni akart.

— Miért?... Miért?...

Boncolgatni próbálta lelkét. És a lelke mélyén rátalált egy különös tényre.

Élni akar, mert feleletet vár az örök «miért»-re és öntudatlanul vágyik a békesség problémájának egy szebb megoldására, mint a sötét halál.

És akkor öntudatára ébredt annak, hogy vágyja az Istent.

Istent, akiért kötelességteljesítőnek és becsületesnek kell lenni.

Istent, aki megdicsőíti a halált.

Istent, aki életet önt a festett eszményekbe.

Istent, aki elcsitítja a gyötrelmeket és megfelel a lélek kérdéseire.

Istent, aki örök jelenné változtatja a multat és jövendőt.

Istent, aki válasz a kínzó «miért»-re.

Istent, aki a béke.

Ennél a megállapításnál újra megpihent a beteg. De csak pihent

és meg nem nyugodott. Mélyen vésődött arcába még a gyötrelmek vonása.

Már vágyta az Isten békéjét, de még el nem érte. Lefogta emelkedni óhajtó lelkét egy hosszú, hitetlen mult kemény keze. És sajgott küzdelmeiben a vergődő lélek:

— Ha van Isten és vágyam azt mondja, hogy van, akkor mi fog elvezetni az Isten békéjéhez?

***

Ott ült a művész csukott zongorája előtt. Könyökére támaszkodva, tenyerébe hajtotta fejét. Kívülről benézett a karácsonyesti sötét.

Gondolkozott.

— Karácsony este van. Most az emberek örülnek és megajándékozzák a kicsinyeket. Miért? A játék eltörik, a száraz fenyőfát szemétre dobják, a kicsinyek felnőnek és rohannak a semmiség felé.

Persze, ha igaz volna a karácsonyi mese. Ha karácsony éjjele igazságot suttogna egy örök Istenről... És ha ő hinni tudna abban az igazságban...

De mi vezet el oda? Mi tanítja meg a békesség énekére?

Szeretett volna kiesni a világból és mindent elfelejteni. Vágyott a semmire... De nem, nem. Nem a semmire vágyik, hisz akkor öngyilkos lenne. Hiába tagadja. Istent vágy a lelke.

És akkor hirtelen eszébe jutott valami. Minden kapcsolat és képzettársulás, minden logikai összefüggés nélkül.

Eszébe jutott, hogy az utcán most sok rongyos gyermek jár, akik szintén azt kérdezik: «miért?»

— Miért nem kapok én ajándékot, mikor a többi kap?

Ha most egy ilyen gyermeknek meg tudna felelni, annak sajgó kis szivébe belelopódzna a béke, úgy, ahogy az ő vergődő lelkére simulna, ha valaki válaszolna gyötrő kétségére.

És hirtelen mozdulattal nyult a csengő után. Szinte elcsodálkozott önmagán, annyira szokatlan volt a fölfrissült mozdulat érzés nélküli, sivár életében.

— Házmesterné, menjen az utcára és hozzon föl egy rongyos gyereket. Olyat, aki a játékkirakatok előtt áll, vagy beles kivilágított ablakokon.

Az asszony sietve ment. Már megszokta a különcködést régen. Nemsokára hozta is a gyereket. Betolta az ajtón, odaállította a zongora elé, aztán kiment. Behuzta az ajtót és lefelé kopogtak lépései a folyosón.

A gyerek megrettenve nézett. De csak pár pillanatig. Akkor megszólalt bátran:

— Miért hivott a bácsi?

«Miért?». A művészt sziven ütötte a kérdés. Hát újra a miért? Már ez az embernyi csepp is kérdezi?

Nézte a gyereket. A sápadt, vértelen arcát, beesett mellét. Érezte, hogy felelnie kell.

— Azért, mert szeretlek.

Kimondta. És megrendült a saját válaszának súlya alatt. Mintha hirtelen fölcsavart villanycsillárból zuhant volna feléje a fény:

— Miért hivott az Isten létre? Szenvedésre, gyötrődésre, kötelességre, becsületre, életre és földi elmulásra? Azért, mert szeret.

Égni kezdett a szeme. Belülről futott pillái alá valamilyen nedves forróság. Magához húzta a gyereket:

— Mert szeretlek. Tudom, hogy azt gondoltad magadban: miért nem kapok ma semmit? És én felelek neked: Azrrt, mert nem kértél attól, aki szeret.

A kis fiú nézett csodálkozva, értelmetlenül.

— Tessék?!

— Nem értesz, kis fiam? No nem baj. Én szeretlek téged és nézd, adok neked karácsonyi ajándékot. A Jézuska küldi, vidd haza és vegyetek rajta, ami kell.

Pénzt dugott a gyerek kezébe.

— És most mehetsz, kis fiam, most már tudok mindent.

Szeliden tolta ki az ajtón az ámuló gyereket. Egyedül akart maradni a megtalált felelettel.

Becsukta az ajtót és lehajtott fejjel megállt: Az Isten szeret.

Azért épülnek házak és rohannak szerte az emberek, mert munkás-életet rendelt az Isten.

Azért iródnak könyvek és születnek eszmények, mert az eszmevilágot örökre fentartja Isten.

Azért kell kötelességet teljesíteni és becsületesnek lenni, mert csak úgy szeret az Isten.

Azért szenvedünk és halunk dicső halált, mert jutalmat ad érte az Isten.

Azért érdemes dolgozni jövendőkért, mert a jövendő az Isten.

És azért volt, van és lesz minden, mert az Isten szeret.

És lesz békesség, igaz békesség, amely maga az Isten.

Végigsimított homlokán és fölsóhajtott, mint aki mázsás terhektől szabadult.

Minden oly egyszerű, oly nagyon egyszerű! Könnyű eljutni Istenhez, csak rá kell találni az útra, amelynek neve: szeretet.

Szeretett egy elhagyott, rongyos gyereket. És akkor rásugárzott az isteni szeretet.

Leült a zongora elé. Újra tenyerébe tette az arcát. Pihent. Olyan boldog volt ez a pihenés. Mint amikor megáll a háborgó tengervíz. Pihent a lelke édes békességben.

Akkor kinyitotta lassan zongoráját. Hiszen érdemes élni és játszani művészi hangokat, mert mindent, ami szép, tovább élteti a siron túl is: Isten.

Ujjai belekaptak a billentyűkbe és elkezdték játszani a karácsonyi éneket:

Békesség... *Blaskó Mária.*

Az oltár drámája

Ki emlékszik gyermekkorának arra a vasárnapjára, amikor szebben kelt fel a nap, melegebb sugarakat öntött szét, melyek a szívig tudtak hatni; amikor tele volt a lég madárdallal, illattal, a lélek pedig imával: — mert vasárnap volt. Az egyetlen nap, melyen a munka vaskapui megnyilnak a dolgozó nép előtt s napfényes szabadságot, üde levegőt bocsátanak a szűk utcasorok munkás lakásaiba. A hétköznapi szállítószekerek zörgését kimosdott, kiöltöztetett, vidám gyermeksereg lármája feledteti.

A falvak mezői, a városok gyárai felett lebegő csendben nyugasztalóan, szeliden száll a harangszó. Kezdődik a világ legnagyobb népünnepe — a vasárnap! A gyermek anyja csókját viszi, azzal indul a templomba, hogy az Isten csókját hozza vissza anyjának. A hivek serege ünnepel. Oly ünneppel, milyet csak a vallás tud rendezni.

A nép sóhajainak elég a nádfödeles, kicsiny kunyhó, de imáinak oszlopcsarnok kell; az ég magasait kópiázó boltivek, kupolák, dómok és bazilikák kellenek. Ha a nép zokog, nem hallja a földön senki sem, de imáját énekekbe leheli s zenével, az orgona hatalmas szavaival az egekig emeli, tömjénfüstöt, virágillatot küld utána.

Szent vasárnap, mely a népet hazulról az oltárhoz, az oltártól haza küldi. Szent vasárnap, mely a világtörténelem legnagyobb és legszentebb drámáját mutatja be a vallásos népnek.

Harangzúgás, orgonabugás, csengők csilingelése, a nép kórusának felzendülése... s megkezdődik az isteni szín, a szentmise-áldozat bemutatása. Az égbe vezető út jelzőköveinél, az oltárlépcsőknél történik a szentáldozat első mozzanata: a *lépcsőima.* Kiemelkedő rész benne a bűnbánatos lélek mély meghajlása a bűnbevallás (Confiteor...) szavainak

súlya alatt. Az oltár szent helyéhez közeledő első lépés az oltárkőben rejlő vértanú-ereklyék üdvözletének szól. Az *oltárcsókban* újraéled a mártir hősöknek lángszerelme Krisztus iránt; a katakombák legendás világa, hol a halál frigyszekrénye, a vértanúk koporsója felett ülte az örök élet diadalünnepét a szentmise-áldozat győzelmi jegyében.

A jeligeszerű *bekezdés* után száll a fohász az irgalom Krisztusához, ki a Golgothának utolsó pillanataiban is isteni kegyét osztogatta. *Krisztus kegyelmezz!* Christe eleison. Majd felcsendül az örömének a *Gloriában* s megjelennek a betlehemi angyalok a kisdedi ártatlanság jászolbölcsője körül, kik a rongyos istállócskát égi fénybe varázsolták s békességet hirdettek a földön az embernek. Hangzik hát a szent szó: *az Isten veletek* (Dominus vobiscum) s az angyali seregek *a gyüjtőimák* esdését viszik vissza az égbe.

Az oltár peremén ekkor az ősz apostoli kórus tisztes csapata jelenik meg a *szent lecke* levéltöredékeiben s testvérhiveiknek elmondják atyai szavukat és átadják a szót isteni mesterüknek, az *evangéliumok* Jézusának. Hisszük tanaidat, valljuk igéidet, szivünkbe zárjuk parancsidat. Ott jelzi a hármas kis kereszt a homlokon, az ajkakon s sziven. Megmozdulnak a közönség sűrű sorai s feláll a nép, hogy tüntessen tiszteletével a szent evangéliumok mellett. A hármaskereszt hitjelét követi a *hitvallás*, a Hiszek egy... szent szavaiban.

Csendül a csengő s az oltár köré hivja az ima szárnyain az égbe röppent fohászkodó lelkeket, hogy ajánlják fel szivüket. A *felajánlásban* letekint az Úr kegyesen az utolsó vacsora kovásztalan kenyerére, melyből isteni kezek varázsolják elő a lélek tápláló mannáját, mely megszabadítja a szivet a bűn bilincsétől, mint egyiptomi előképe kihozta Mózes népét a fáraói rabságból. Gyöngyözik a színbor az aranykehelyben, mint a harmat gyémántcseppje a liliom szivében. Békepohár Isten és ember közt, melybe permetezik a Kálvária átdöfött Szivének utolsó vércseppje.

Az átkos itélet komor fellege borong a magasban s a pilátusi *kézmosás* alatt zúgják a véres árnyak az emlékezés harsonáján a «feszítsd meg!»-et. Ártatlan krisztusi vér nem tapad a lélekhez, mely megérti a kézmosás eszmei jelét, a lélektisztulást a bűnbánat vizében. Ha a messze mult hóhérai a rekedésig kiabálták: «Vidd el, vidd el, feszítsd meg őt!» nekünk annál szelidebben szól az ige: *imádkozzatok testvérek!* Orate fratres. A tragikus emlékek hatása alatt felkorbácsolt lélek a szerető szóra *csendes imába* merül s szivja magába a lélek nyugalmának isteni nektárját, mint a tikkadt mező az estharmat üdítő nedüjét.

Az ima vázánál megpihent lélek majd kibontja szárnyait, mint a bérci sas s emelkedik fel a «*Sursum corda!*» (Fel a szivekkel) hangjaival túl e siralom völgyének kopár szikláin, túl a napsugár hazáján, túl az

Istenig... s kiönti áradozó szivének dallamait az egek trónusának lábaihoz az *előének* hála és dicséret himnuszában, a Gratias agamus Domino Deo nostro égből szállott szavaival. Az angyalok, arkangyalok s cherubok karában zendül most az ének s a háromszoros *szent-szent-szent* és hozsanna suttogó szavával zárul a menny gyönyöreitől ittasult léleknek ajaka. Talán a mennyben is szólnak az égi harangok, az oltár lépcsőjénél is csengve dobog a csengő ércszivecskéje. A testvéries *megemlékezés az élőkről* hő imát küld az égbe, hogy a jótevő kéz Isten áldásával teljék meg, a testi és lelki nyomor szünjék meg. A szentséges Atya, királyunk, püspök atyánk e megemlékezés első osztályrészesei.

Ismét szól a csengő, de most hangjában a menny kapuinak kulcsai csörögnek. Szétválnak az egek kárpitjai s «*ez az én testem s ez az én vérem*» isteni szózat nyomán némán és csendben megjelenik a felséges Úr, a királyok királya és elfoglalja helyét az oltár trónusán a kenyér és bor külső szineinek függönyei között. Ezerszer szent pillanatok! Királyi kihallgatás, hol angyalok a trónállók! Minden hivő térde a percek szentségének súlya alatt roskadoz. Az imádásnak ékes sóhajává halkul az ének, elnémul az orgona, csak a lelkek titkos húrjai rezegnek!! A fájdalom könyüi felszáradnak az *átlényegülés* krisztusi szeretetének tüze mellett; a szivek viharjai elcsendesülnek a Jézus békéjének varázsa alatt s az úrfelmutatás pillanatai között egy darab mennyország szállott le a földre.

Az élet Ura előtt megnyilnak a sirok s a *megholt hivek lelkei a megemlékezés* kapuján át gyülekeznek az oltár szent helye köré. A szerető gyermek keblében felelevenedik annak a napnak fájós érzése, melynek gyászos emléke örökké nyomja a hálás gyermeki szivet; mikor ott kellett állania haldokló anyja ágya tövénél s végig nézni ajaka hülését, lezáródni szemeit s elmosódni abban az élet fényét, mely a legszomorúbb ifjúság útjait is áldással és szeretettel ragyogta be minden gyermek életében. A gyászoló anya újra érzi halódó gyermekének utolsó csókját, melyet gyenge karjaival még egyszer átölelve anyja nyakát, fonnyadt ajkairól lehel reá. S a szentségi Jézus letörli a gyászos könnyeket a naimi vigasz szent szavával: Ne sirj! — Csak azok halnak meg igazán, kiket elfelejtenek. De a megholtak emlékei a kegyelet szálaival vannak beleszőve a szentmise-áldozat aranyveretes szövetébe.

A halál eszméjébe a gondolatok társulásának szálaival önkéntelenül fonódik bele az örök élet fogalma. Rettegve néz körül a gyarló ember, biztos támaszpontot keresve a zord pusztulás ellen, mint a hajótörött utas, ki a zúgó tenger fölé emelkedő kopár sziklacsúcsról az éj fátyolán keresztül lesi a menedéket hozó szövétnek halvány fellobanását. Az oltár magaslata már jelzi a biztos révpartot: *Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben!!*... (Pater noster.)

De még a messze távolban csillámlik határa az édes otthonnak; a csillagok ablakain keresztül fénylik csak ragyogása. Nagy az út odáig. De a «mindennapi kenyér» erőt ád a fáradt vándornak. Az áldozat kenyere az, melyet a husvét bárányа kisér. Az *Isten Báránya, ki elveszi a világ bűneit.* A táplálásban feloszló kenyér, a vérző áldozati bárány tragikus megsemmisülésnek veti előre árnyékát, melyet csak az engesztelés kafarnaumi szava enyhít: *Uram nem vagyok rá méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szóval mondjad s meggyógyul az én lelkem.* (Domine non sum dignus...)

A *szentáldozásban* teljesednek Krisztus szavai: vegyétek és egyétek...

Az éhes világ semmivel sem tudja lecsillapítani éhségét, mint az Oltáriszentség törékeny kis ostyaszeletével, melyben Krisztus Szive dobog, eloltani égető szomját, mint az oltár kelyhének néhány csepp borával, mely Jézus vérétől izzik. Kergetheti bár valaki az arany, ezüst, a hirnév ragyogásának lidércfényét, kiürítheti az élvek, kéjek s örömök serlegét, üres szive tovább örvénylik, sőt tátongóbb ürt mutat.

A Golgothán is lecsendesültek az emberi szenvedélyek, mikor Jézus kihült tetemére ráborult az elsötétedett természet gyászfátyola. «Ez valóban Istenfia volt», suttogták békésen az ajkak, melyek között csak percek előtt sivított a «feszítsd meg őt!» halálordítása. Az áldozásban is az Üdvözítő szent testével egyesülő lélek égi békével telik el s elhal a vágya a világ örömei után. Az *áldozás után imák* hálaszavaiban (posti communio) mondja el érzéseit az Istenfiának valódi gyönyörei fölött.

A megbékélt szív, az isteni örömektől megittasult lélek mennyei extázisa közben hangzik az oltárról: *Ite missa est.* — Menjetek haza s vigyétek családotok szentélyébe a szentmise *áldását,* mely szent János szavainak sasszárnyain, az *utolsó evangéliumban* száll fel az égbe az Isten gondviselő szemeinek jóváhagyó, atyai tekintetéért esedezni.

Zachratka Zádor József.

Az Eucharisztikus Gyermekszövetség.

Lehetne hasonlítani ezt az életrevaló, sőt örök életrevaló szövetséget evangéliumi mustármaghoz, mely napról-napra nő és hovahamar fává lesz és lombjai között életet találnak az «ég madarai». Mindössze öt éves multra tekinthet vissza e nagyjövőjű szövetség és ma már 12.000 és egynéhány 100 tagot számlál. Ennyi van törzskönyvezve. Mennyi névtelen hőse és katonája lehet ezenfelül az eucharisztikus lobogónak?!

Ma itten, holnap amottan fut fel az árbocra a hófehér zászló s lépnek

friss csapatok a lobogó alá. Napról-napra jönnek jelentések a szövetség diadalmas térfoglalásáról és levelek az ország minden tájáról, melyek a szövetség életéről és működéséről számolnak be. És napról-napra érkeznek oly levelek is, melyek a szövetség szabályai és szervezete felől tudakozódnak. A szövetség szabályai alább következnek:

1. A tagok kötelezik magukat (de nem bűn terhe alatt), hogy hetenkint legalább egyszer — ha lehetséges, vasárnap vagy ünnepnap — a szentáldozáshoz járulnak.

2. Arra törekszenek, hogy lehetőleg minél gyakrabban járulhassanak az Úr asztalához.

3. Minél több tagot iparkodnak a szövetségnek szerezni.

4. Mindennap, reggel és este elimádkoznak három Üdvözlégy Máriát ezen röpimával: «Szűz Mária, édes jó Anyám, óvj meg ma engem a halálos bűntől» (200 n. b.), vagy amit a szövetség igazgatója kijelöl.

5. A szövetség tagjai azon fiúk és leányok lehetnek, kik már áldoztak és még iskolába járnak.

6. A tagok kötelesek neveiket a törzskönyvbe beiratni, melyet az Országos Központi Oltáregyesület irodája (Bpest, IX., Üllői-út 77. sz.) vezet, hol a beirás és felvétel eszközöltetik.

7. A tagokat érdeklő dolgok a «Jézusom Örömöm» ujságban, ennek «Eucharisztikus szövetségek» rovatában közöltetnek.

Ezek az Eucharisztikus Gyermekszövetség alapszabályai. Az ifjúsági eucharisztikus szövetségek (Ifjak Eucharisztikus Szövetsége, Leányok Eucharisztikus Szövetsége) szabályai ezenfelül a következőket tartalmazzák:

a) Arra törekszenek, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentséget naponkint meglátogassák és a szentmisén köznapokon is jelen legyenek.

b) Iparkodnak a gyermekeket (főleg fiatalabb testvéreket) a hit- és erkölcstanra oktatni és az első áldozókat a szentáldozásra minél méltóbban előkészíteni és őket az «Eucharisztikus Gyermekszövetség»-be való belépésre buzdítani.

c) A szövetség tagja bármely római katholikus ifjú, illetve leány lehet.

Ezen alapszabályokat az esztergomi főegyházmegyei hatóság 1912 április 16-án 2459. sz. a. hagyta jóvá.

Ezen eucharisztikus flotillának — mint látnivaló — flottabázisa Budapesten, IX., Üllői-út 77. sz. a. van. A szövetség a budapesti, Erzsébet királyné emlékére épített «Örökimádás» templomhoz van kötve. A szövetség centruma és anyaháza a budapesti Országos Központi Oltáregyesület Üllői-úti háza.

Az országban szerteszét elszórt szövetségi csoportok egy helyi igazgató (lelkész, s.-lelkész, hitoktató) vezetése alatt működnek.

A szövetség megalakítása alábbi módon történhetik:

1. Az alakuló gyülésen h.-igazgató ismerteti az Eucharisztikus Szövetség szabályait.

2. A jelentkezéseket tudomásul veszi s a tagok névsorát összeállítja.

3. Kitűzi az ünnepélyes tagfelvétel idejét.

4. Időközben a központnál (Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.) szövetségi tagsági érmeket (ára szalag nélkül 34 fillér, szalaggal a gyermekszövetség tagjainak 40 fillér, az ifjúsági szövetségek tagjainak 50 fillér), «Jézusom Örömöm» folyóiratot rendel és tagfelvételi lapokat kér. E felvételi lapok a tag nevét, a felvevő igazgató nevét, a gyermekekhez intézett buzdítást és a szövetség szabályait tartalmazzák. Címlapjukat egy kedves kép ékesíti, mely azt a jelenetet ábrázolja, midőn az Úr Jézus magához hívja a gyermekeket, mondván: «Hagyjátok a kisdedeket hozzám jönni, mert ilyeneké a mennyek országa».

5. A h.-igazgató a tagok névsorát a törzskönyvbe vezetés céljából a központba beküldi.

Az ünnepélyes tagfelvétel programmja a következő lehet:

1. Ünnepélyes szentmise közös szentáldozással.

2. Alkalmi szentbeszéd.

3. Az érmek ünnepélyes megáldása és feltűzése.

Ilyen tagfelvétel az első szentáldozásnak boldog izgalmával jár és eltörölhetetlen nyomokat hagy a gyermekek lelkében.

A szövetség időközönkint gyűléseket tart. Tárgy: az eucharisztia, szentmise, szentáldozás, lelki áldozás, szentséglátogatás és mindaz, ami ezekkel összefüggésben van és az eucharisztikus szellem fejlesztésére befolyással lehet. Útmutatás céljából ideiktatjuk azon gyülés tárgysorozatát, melyet a budapesti «Leányok Szövetsége» 1916 november 26-án tartott.

1. Megnyitó beszéd: «A szentáldozás oltalmaz a halálos bűnök ellen és erőt ad a jóra».

2. Harsányi Lajos: Vágy; Lovich Ilonka: Tarzicius. Szavalja: Oberfrank Erzsébet, leányszövetségi tag.

3. A gyakori szentáldozás. Irta és felolvassa: Tomasek Auguszta, leányszövetségi tag.

4. Igazgatói jelentések.

Ad 2.: Harsányi költeményének tárgya a következő: Törékeny csónakon haldoklóhoz megy Tihanyból egy öreg páter. Nagy vihar támad és a habok elborítják a gyönge csónakot. A páter «in articulo mortis» abszolválja az öreg révészt, a nála lévő szentostyát megfelezi vele s mint két eleven monstrancia merülnek el a Balaton vizében. A szép és hatásos ballada e sorokkal záródik:

«Beteg vagyok, vészbe nem való, de mégis
Az a vágyam, bárcsak így halnék meg én is.»

A másik ballada szent Tarziciusznak, az Oltáriszentség gyermekmártirjának, az eucharisztikus szövetség patrónusának apotheózise.

E szövetségi gyülések komoly vezetés mellett az eucharisztikus szellem gyujtópontjaivá lesznek, melyek után mindig intenzivebb eucharisztikus élet indul meg.

A hangsúly mindenkor az eucharisztikus lelki életre teendő, emellett azonban a szövetségben rejlő energiák szociális térre is átvihetők és értékesíthetők. A pozsonyvezekényi eucharisztikus szövetség például 35 darab tollpárnát küldött sebesült katonák részére. A kispesti és a mohácsi szövetség előadta Blaskó Máriának a «Jézusom Örömöm» folyóirat számára írt «Vigasz» c. szinművét s előbbi az előadás tiszta jövedelmét az erdélyi menekülteknek, utóbbi a vak katonáknak juttatta.

A gyülésekről és a szövetség minden kiemelkedő életnyilvánulásáról h.-igazgató időnkint jelentést küld a központba, mely azt a «Jézusom Örömöm» folyóiratban közzéteszi.

E lapocska, mely 16 nyomtatott oldal terjedelemben, havi 10.000 példányban forog közkézen (ára példányonkint 10 fillér, egy évre 1·80 korona; szerkesztőség és kiadóhivatal: Bpest, IX., Üllői-út 77. sz.) eucharisztikus alapvető és nevelő munkát végez. Némi tájékoztatásul alább közöljük a decemberi szám tartalmát:

Pauli Mariska: Karácsony. — Mivel mutatta ki Jézus irántunk való szeretetét, melynél nagyobb szeretete senkinek nincsen? (Pályatétel euch. szövetségi tagok részére. 1. Pályadíj: egy 75 cm. magas, gyönyörű kápolna, csipkés tornyokkal, haranggal és szűz Mária szoborral.) — Blaskó Mária: Vadvirágok. Elbeszélés. — A. Margit: Az ezermester. — Ferkó haditudósítása. — Eucharisztikus szövetségek. — Szövetségi kalendárium. — Telefon. — Minden szám hoz ezenfelül egy-egy gyönyörű, aktuális képet és teret nyit a tagok szárnypróbálgatásainak a «Feslő Bimbók» rovatban.

Ezekben ismertettük az Eucharisztikus Gyermek- és Ifjúsági Szövetségek programmját, szervezetét és működését. Hátra volna még, hogy bemutassuk az Eucharisztikus Gyermekszövetségnek topografiai elhelyezkedését. A szövetség eddigelé a következő városokban és falvakban terjedt el: *Adony* (tagok száma: 250), Alcsut, Árpás, Algyó, *Baja* (293), Bajót, *Bonyhád* (105), Bács, Brassó, *Budapest* (2858), Budapest-Wekerle-

telep, Csurgó, Csákvár, *Csabrendek* (149), Dénesd, *Érsekújvár* (417), *Esztergom* (159), *Fperjes* (242), Egerbocs, *Eger* (155), Felsőleszéte, Felsőzellő, Fehérvár-Zámoly, Felsőszéleskút, *Gelencze* (211), Gádoros, Homonna, Hegyközcsatár, Ikervár, *Jászapáti* (199), Királyrév, *Kisvárda* (138), Kéthely, Kenderes, Kispest, *Lippa* (315), Merczyfalva, Mehádia, *Muzsla* (213), Magyaralmás, *Márkusfalva* (103), *Mohács* (529), Magyarszék, Miskolcz, *Nagyvárad* (139), *Nezsider* (115), Nagytétény, Nyalka, Nagymányok, *Nyitra* (285), *Nagynyárád* (123), Nagyvejke, *Nagyperkáta* (234), Nagymegyer, *Óbecse* (112), Ozora, Pázmánd, *Pinkafő* (253), Pécsbányatelep, Pécs, Pápa, Pápasalamon, Rétság, *Récse* (209), Sátoraljaújhely, *Sopron* (165), Szepesolaszi, Szolnok, *Sümeg* (160), *Szerencsbekecs* (102), Szatmárnémeti, *Sárvár* (123), Szombathely, Somogykarád, Székelyhid, Szentetornya, *Temesvár* (565), Tallós, Taszár, Tapolca, Tata, *Törökszentmiklós* (258), *Vágfarkasd* (235), *Vasvár* (200), Vérteskozma, *Veszprém* (224), Visegrád, *Vedrőd* (195), *Zavar* (142), Zalatna, Zombor, Zalaegerszeg, Zselizkislak.

A számbeli súlyt tekintve, Budapest után Temesvár következik, harmadik helyen nemzeti nagy létünk nagy temetője, Mohács áll, negyedik helyen pedig Érsekújvár. Az első helyet Budapest tartja. E vezérszövetségbe 1912 februárjától kezdve 1916 november 6-ig beiratkozott összesen 2323 tag és pedig: a gyermekszövetségbe 1035 fiú és 1063 leány. A leányok euch. szövetségébe 163 tag, az ifjak euch. szövetségébe 62 tag. 1916 január 1-től a gyermekszövetségbe beiratkozott összesen *210* fiú és *230* leány. A leányok euch. szövetségébe 66 leány, az ifjak euch. szövetségébe 29 ifjú. A tagszaporulat 1916 január 1-től november 30-ig 535, ami mindenesetre arra mutat, hogy a szövetség él.

E beszélő számokat látva, reménnyel és bizalommal nézünk a magyar jövőbe és csillogó szemmel jártatjuk tekintetünket az eucharisztikus gyermekszövetség zászlóaljain és őrségein. Finálé gyanánt pedig tisztelettel hajtjuk le zászlónkat dr. Tiefenthaler József pázmáneumi lelki igazgató, *az eucharisztikus szövetség alapító igazgatója* előtt. Ő vetette el az eucharisztikus szövetség mustármagját, ő virágoztatta és ő növesztette fává, melynek lombjai beárnyékolják Tolnát és Baranyát és az ország csaknem valamennyi megyéjét. Ő alapította az Eucharisztikus Szövetség hivatalos közlönyét, a «Jézusom Örömöm» gyermekujságot is. Az ő nagy tette, amily merész volt úttörő kezdésével, oly kiszámíthatatlanul hasznos az eredményeiben és kecsegtető a jövőjében. Et laudabimus eum! Fecit enim mirabilia in vita sua.

Horváth Rezső.

OLTÁREGYLETI ÉLET.

Budapesti országos központ.

Advent alatt, a vasár- és ünnepnapok kivételével, mindennap reggel 6 órakor szentségkitétel, utána *Rorate*.

Dec. 7.-én, d. e. 9 órakor Istenben boldogult apostoli királyunkért ünnepélyes gyászmise.

December 8-án, Szeplőtelen fogantatás ünnepén a bpesti Orsz. Közp. Oltáregyesület Virgo Reparatrix kongregációjának összes csoportjai résztvesznek a 7 órai közös szentáldozásban, a 10 órai énekes nagymisén, a d. u. 1/46 órakor tartandó szentbeszéden, a felajánlás megújításán és a reá következő ünnepélyes áldáson.

December 11-én d. u. 4 órakor választmányi ülés.

December 18-án d. u. 4 órakor terjesztőnői ülés.

December 31-én este 1/46 órakor szentbeszéd, ünnepies «Te Deum» és áldás.

Választmányi ülés.

A budapesti Orsz. Közp. Oltáregyesület választmánya november hó 13-án tartotta havi választmányi ülését. Jelen voltak: dr. Mészáros János ügyvezető-igazgató, őrgróf Pallavicini Edéné elnöknő, a Mária Reparatrix-zárda főnöknője, mint társelnöknő, a zárdatitkárnő, mint jegyzőkönyvvezető, gróf Czyráky Lujza, gróf Cziráky-Almássy Erzsébet, Ghyczy Ida, özv. Heinrich Ferencné, özv. Návay Kálmánné, Felmayer Vilma v. tagok és Horváth Rezső szerkesztő-lelkész.

Elnöklő ügyvezető-igazgató meleg szavakkal üdvözli a választmányt. Midőn — mondotta — első izben vezeti a választmányi ülést, minden súlyát érzi a reáruházott magasztos tisztségnek, bizalommal tekint azonban Istenre és az Oltáregyesület választmányára, melytől bizalmat és támogatást kér.

A választmány elsősorban a decemberi bazárral foglalkozik és elhatározza, hogy a bazár december 4-én d. u. 4 órakor fog megnyittatni s a reákövetkező napokon 1/23-tól 7-ig marad nyitva.

Ügyvezető-igazgató előadja, hogy a nagy papirdrágaság, a nyomdai számlák és a postai szállítási díjak tetemes emelkedése, elodázhatatlanná tették az «Örökimádás» és a «Jézusom Örömöm» folyóiratok előfizetési díjának emelését. Javaslatára a választmány az «Örökimádás» árát 3 koronáról 4 koronára, a «Jézusom Örömöm» folyóirat árát példányonkint 6 fillérről 10 fillérre, az évfolyam árát pedig 1 koronáról 1·80 koronára emeli fel.

Az ellenséges betörések következtében az Oltáregyesületre ismét előre nem látott nagy kötelességek várnak. A választmány e feladatokat beható tanácskozás tárgyává fogja tenni, mihelyt a jelentések a

templomok sorsáról mindenünnen beérkeznek.

Ügyvezető-igazgató bemutatja a besztercebányai Oltáregyesület jelentését a tisztikarban történt változásról. Jelenti végül, hogy október havában az Oltáregyesület 5 tábori oltárkazettát küldött a következő helyekre: K. u. k. Landsturm-Gebirgsbrigade; K. u. k. Reserve-Spital Nr. 3. in Laibach; K. u. k. Mobiles Reserve-Spital 4/6; K. u. k. Etappenstationskommando in Cilli és a gróf Radetzky és gróf Szapáry laktanyákban lévő tartalékkórházak számára.

A besztercebányai Oltáregyesület

vezetősége október 25-én vett búcsut Budapestre költöző első, elévülhetetlen érdemű elnöknőjétől: Kócsy Jánosné őméltóságától. A teljes számban megjelent választmányi hölgyek és terjesztőnő úrnők nevében dr. Császik István igazgató méltatta búcsubeszédében a jó úrnő nagy érdemeit, ki teljesen az egyesületnek élt s az ideális oltáregyesületi tag szép emlékét hagyta hátra a tagok számára. Dr. Kohut János városi plébános üdvözölte azután a távozót, kinek elköltözésével plébániája legértékesebb gyöngyét vesztette el. Mélyen meghatva mondott ezután köszönetet a 3 éven át nyujtott támogatásért s könnyezve vette át a volt elnöknő a díszes, szép emlékalbumot, melyet az egyesület tagjai nevében adott neki az igazgató. A remek album a tagok névaláirását foglalja magában, melynek első lapját Pajer Alice képzőművészeti főiskolai hallgató, a volt elnöknő nagytehetségű unokája ékesítette gyönyörű tollrajzával. Legyen áldott új tartózkodási helyén volt elnöknőnk minden lépte. A szentségi Jézus — kiért annyit fáradozott — jutalmazza 8 éves munkájáért! Ugyancsak itt közöljük, hogy helyébe dr. Radnai Farkas megyéspüspök, fővédnök úr őexcellenciája, Wachenhusen Antalné őméltóságát nevezte ki elnöknővé; alelnöknővé pedig dr. Tilles Béláné és Discantiny Jánosné úrnők lettek kinevezve.

Gyöngyösi Oltáregylet.

A gyöngyösiek messze földön hires hitbuzgalma már az 1894-ik évben megteremtette az Oltáregyletet s tartotta fenn azóta is — hisszük — a szentségi Jézus örömére.

A mindinkább fejlődő hitéletet szemlélve, észrevette a gyöngyösi plébános, dr. Bozsik Pál, hogy hiszen itt nemcsak leborulással közelednek a lelkek az Oltáriszentséghez, hanem azt is isteni szolgálatnak tartják, ha szorgoskodnak az oltár, templom tisztasága körül, amennyiben nekik erre tér nyittatik. Erre szervül kinálkozott a már meglévő, de ez irányban még nem működő Oltáregylet.

November 5-én ez ügyben közgyülés hivatott össze, amelyen az ájtatos társulatok egri központi vezetősége képviseletében Török Kálmán prépost-kanonok elnökölt. A lelkeket valósággal feltüzelte az Oltáriszentség szeretetére az egri szeminárium apostoli lelkületű spiritualisa: dr. Ivánovich Emil gyönyörű szónoklatával.

Emelkedett hangulatban mondja ki a közgyülés a fiókegyesület megalakulását s ejti meg a tisztviselők választását. Igazgató lett: dr. Bozsik Pál, plébános. Elnöknő: özv. kisfaludi Kassics Antalné. Az Oltáriszentségből gyakran táplálkozó lelkű, Jézus Szive szerint élő úrinőt választott meg benne az Oltáregylet, aki özvegyi bánatát Jézusának ajánlja; magányának legkedvesebb barátja a szentségi Jézus, az imádság, áhitat s a templom csöndje.

A tagok száma 1000 felé közeledik. A tagok közöttt szerepel a város polgármestere, Kemény János, aki királyi tanácsossá történt kineveztetése alkalmából 100 koronát adott az Oltáregyletnek. Úgy a példaadásért, mint adományáért áldja meg az eucharisztikus Jézus!

a. j.

Új Oltáregyesület.

Lakompakon (Sopronmegye) nagy lelkesedéssel alakult meg Mindszentkor az Oltáregyesület. A zászlóbontásnál 50 tag jelentkezik, de mint a jelek mutatják, rövid idő alatt kétszer annyian lesznek. Koch Róbert lelkész mindjárt megalakította az elnökséget is. Az új Oltáregyesület a megyéspüspökhöz azzal a kéréssel fordult, hogy csatlakozhassék a budapesti országos központhoz.

Auguszta királyi hercegnő.

Auguszta királyi hercegnő ez évben immár másodszor tüntette ki magas látogatásával a budapesti Országos Központi Oltáregyesület kisegítő hadikórházát. A főhercegasszonyt Majthényi udvarhölgy kisérte. A királyi hercegnő mintegy másfél órát időzött a sebesült katonák között és közöttük érmeket, szivart, cigarettát és egyéb ajándéktárgyakat osztott szét. A fejedelmi látogatás mély benyomást keltett.

Élet a hadikórházban.

November 8-án az oltáregyleti ház kápolnájában kedves, családias ünnepség tartatott, Szafranszky Jánosnak és nejének ezüstmenyekzője. Szafranszkyné elnöknője a szent Anna-kongregációnak és az oltáregyesületi hadikórháznak alapítása óta ápolónője és «kedves anyja», ahogyan katonáink ápolónőiket szólítják. Anyai gyöngédségét, fáradhatatlanságát, áldozatkészségét és a hitét vitte ő bele ápolónői tisztségébe, mely munkálkodásával az Oltáregyesület hadikórházában, melynek falai között egyik fia is sebesülten fekszik, köztiszteletet vivott ki magának. Ezüstmennyekzője alkalmából Horváth Rezső lelkész az Oltáregyesület házi kápolnájában szentmisét mondott, melyen egy Szafranszky-fiú ministrált és a Szafranszky-család a szentáldozáshoz járult. Szentmise alatt az oltáregyesületi hadikórház énekkara énekelt. A szentmisét szentbeszéd és a szokásos szertartás követte.

November 11-ét, a hadikórház kezelőorvosának nevenapját vasárnappá tette a hadikórházban ápolt sebesült katonák szeretete és találékonysága. Ez alkalommal a katonák reggel 8 órakor az Oltáregyesület kápolnájában szentmisére gyültek egybe, mely alatt a hadikórház dalárdája hegedű- és harmoniumkiséret mellett hazafias tartalmú egyházi énekeket énekelt. A fáradhatatlan, népszerű «doktor úr» tiszteletére este kedves szini- és mozielőadás tartatott, melyet katonáink a saját kezdeményezésükből rendezték.

Szives tudomásul.

A hosszú háború folytán minden téren érezhető drágaság ónsúllyal nehezedik a budapesti Országos Központi Oltáregyesület «Örökimádás» és «Jézusom Örömöm» folyóirataira is. Az általános drágaság, a papir- és munkaerőhiány a nyomdai iparban, amily lehetetlenné teszik a nyomdára nézve, hogy lapjainkat a régi áron állítsa elő, oly lehetetlenné teszik a központi Oltáregyesületre nézve, hogy azokat a régi árakon hozza forgalomba.

A nyomdai számlák és a postai szállítási díjak tetemes áremelkedése a budapesti Orsz. Központi Oltáregyesület választmányát azon kényszerű lépésre indította, hogy 1917 január 1-től kezdve az «Örökimádás» folyóirat árát 3 koronáról 4 koronára, a «Jézusom Örömöm» folyóirat árát példányonkint (tömeges rendelésnél is) 10 fillérre, egy évfolyam árát pedig 1 koronáról 1·80 koronára emelje fel.

Midőn ezt tisztelettel bejelentjük, meg vagyunk győződve arról, hogy szives előfizetőink megértéssel fogják ezen áremelést fogadni és tétovázás nélkül készséggel fogják előfizetéseiket megújítani.

Azon t. előfizetőinket, kik előfizetéseikkel hátralékban vannak, tisztelettel arra kérjük, hogy kiadóhivatalunknál (Bpest, IX., Üllői-út 77. sz.) lévő passziváikat kiegyenlíteni sziveskedjenek.

Felelős szerkesztő: **Horváth Rezső.**

OBERBAUER A. UTÓDA

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 41. szám

a legjobb hirnévnek örvendő és legrégibb egyházi szerek, ruhák, zászlók stb. gyára.

Árjegyzék kivánatra ingyen és bérmentve. Telefon 167—34.

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28.